

UDVALG

Akademisk Råd

MØDE

Akademisk Råd

STED

Ndr. Ringgade 1, bygning 1430, Frandsensalen

STARTTID

28-01-2016 14:00:00

SLUTTIDSPUNKT

28-01-2016 17:00:00

PUNKTER

- [1. Mødeinformation](#)
 - [2. Konstituering af nyt Akademisk Råd og valg af formand.](#)
 - [3. Til orientering og godkendelse: Dekanens orientering om Akademisk Råds arbejde og godkendelse af mødeplan for 2016](#)
 - [4. Til drøftelse: temaer i Akademisk Råd 2016](#)
 - [5. Til beslutning: Tildeling af æresdoktorgraden 2016 på Health](#)
 - [6. Høring: Anbefalinger til ændringer i det danske uredelighedssystem](#)
 - [7. Til godkendelse. Udpegning af TAP medlemmer til AU's valgudvalg](#)
 - [8. Til orientering og drøftelse: indstilling af nye medlemmer til redaktionskomiteen for universitetsavisen Omnibus](#)
 - [9. Til orientering: Høring om personalepolitikken](#)
 - [10. Til orientering og drøftelse: Orientering om vejledning til MUS](#)
 - [11. Reflektioner over det nationale politiske landskab og mundtlig orientering ved dekanen](#)
 - [12. Eventuelt](#)
-

Mødeinformation

Deltagere: Allan Flyvbjerg, Helle Prætorius, Jens Peter Andersen, Christian Brix Folsted Andersen, Vibeke Elisabeth Hjortdal, Peter Hokland, Charlotte Delmar, Rasmus Bysted Møller, Anne Louise Hansen, Janni Mosgaard Jensen, Inger Merete S. Paulsen, Tina Marie Bach Aaen, Julius Edward Miller Hvidt, Mai-Britt Vestergaard, Bo Hønge, Lene Warner Thorup Boel

Afbud: Mai-Britt Vestergaard, Jørgen Frøkiær, Nikolai Jørgensen Hansen, Line Vürtz
Gæster: Charlotte Ringsted

Andre: Rådgiver fakultetssekretariatet Lene Bøgh Sørensen (referent)

Konstituering af nyt Akademisk Råd og valg af formand.

Det indstilles at:

Akademisk Råd vælger en formand blandt sine medlemmer.

REFERAT

Dekanen bød velkommen til det nyvalgte akademiske råd, hvorefter medlemmerne præsenterede sig for hinanden. De genvalgte medlemmer orienterede kort om deres hidtidige erfaring med arbejdet i akademisk råd, herunder positive erfaringer med samarbejdet med de andre institutter, interessante drøftelser og muligheden for at komme med væsentlige bidrag til vigtige universitetspolitiske strategier og beslutninger.

Professor, Helle Prætorius, Institut for Biomedicin, blev enstemmigt valgt til ny formand for Akademisk Råd Health

Dekanen byder velkommen til det nye akademiske råd og de nyvalgte medlemmer præsenterer sig for hinanden. Akademisk Råd vælger herefter en formand blandt sine medlemmer jfr. Forretningsorden for Akademisk Råd ved Health. § 1 stk. 2.

Ansvarlig / sagsbehandler

Allan Flyvbjerg/ Lene Bøgh Sørensen

Bilag:

1. Forretningsorden for Akademisk Råd ved Health
2. Oversigt over medlemmerne i rådet
3. Afgående formands tale

Bilag til Konstituering af nyt Akademisk Råd og valg af formand.

- Forretningsorden - Akademisk Raad Health - Pr 28 februar 2014
- Akademisk Råd Health 2016
- Afgående formands tale

Til orientering og godkendelse: Dekanens orientering om Akademisk Råds arbejde og godkendelse af mødeplan for 2016

Det indstilles at:

1. Dekanens orientering om akademisk råds arbejde tages til efterretning
2. Mødeplan godkendes

REFERAT

Dekanens orientering blev taget efterretning og mødeplanen blev godkendt.

Under orienteringen blev det fremhævet at akademisk råd ikke må blive et gummistempel og planlægningen af møderne skal sikre, at akademisk råd på et tidligt tidspunkt får mulighed for at rådgive dekanen i vigtige forsknings- og uddannelsesstrategiske spørgsmål samt drøfte og udtale sig om akademiske forhold af væsentlig betydning for hele universitetets virksomhed.

Det blev også fremhævet, at man som medlem af akademisk råd har fokus på generelle akademiske forhold frem for institut specifikke interesser.

Udover de faste møder er der planlagt et seminar d. 3-4 marts 2016 på Sandbjerg for alle akademiske råd på AU. Universitetsledelsens stab udsender i starten af februar 2016 et program for seminaret. En gang om året mødes formændende for de akademiske råd og dekanerne med bestyrelsen for Aarhus Universitet.

Af forretningsordenen §2, stk 2 fremgår, " På det første møde efter at nyvalgte studentermedlemmer er tiltrådt giver dekanen en orientering om Akademisk Råds arbejde, og rådets mødeplan fastsættes."

I 2016 er der planlagt møder d. 28 januar 14-17 (konstituerende møde) 12 maj 14-17 (med efterfølgende middag) 22 september 14-17, 1 december 14-17

Ansvarlig / sagsbehandler

Allan Flyvbjerg/ Lene Bøgh Sørensen

Bilag:

1. Vedtægt for Aarhus Universitet
2. Forretningsorden for Akademisk Råd Health

Bilag til Til orientering og godkendelse: Dekanens orientering om Akademisk Råds arbejde og godkendelse af mødeplan for 2016

- Vedtægt for Aarhus Universitet
- Forretningsorden for Akademisk Råd

Til drøftelse: temaer i Akademisk Råd 2016

Det indstilles at:

Akademisk Råd kommer med forslag til temadrøftelser i 2016.

REFERAT

Følgende temaer blev foreslået.

1. Internationalisering, herunder kulturelle forskelle og varetagelse af vores internationale medarbejderes videnskabelige hverdag
2. Uddannelse, herunder uddannelsesøkonomi, Institutionsakkreditering, modeller for eksamener og fokus på kvalitet i undervisning og indlæring.
3. Økonomi. Indsigt i økonomimodel og pengeflow. Fakultetets aktuelle og fremtidige økonomi.
4. Flytning af specialer til rigshospitalet – betydning for forskning på AU
5. Ekstern fundraising, herunder hvordan man tilgår fondene.

Formanden tager forslagene med i planlægningen af Akademisk Råds møder 2016

Akademisk Råd drøfter hvilke emner vedrørende akademiske forhold af stor betydning for universitetes virke, som vil være væsentlige at tage op som temadrøftelser på Akademisk Råds møder i 2016.

Tidligere temadrøftelser i rådet har knyttet an til vigtige universitets politiske- og strategiske emner som f.eks talentudvikling og karriere, innovationsstrategi, ekstern forskningsfinansiering, ansvarlig forskningspraksis, fremskridtsreform og dimensionering, tværfaglighed og integration samt ligestilling i akademiske karriereforløb.

Til inspiration kan nævnes, at det afgående Akademiske Råd blandt andet har berørt internationalisering og kvalitetssikring i forbindelse med institutionsakkreditering som vigtige universitetspolitiske- og strategiske emner i 2016.

Medlemmernes forslag vil indgå i formandens videre planlægning af Akademisk Råds møder i 2016.

Ansvarlig / sagsbehandler

Allan Flyvbjerg/ Lene Bøgh Sørensen

Til beslutning: Tildeling af æresdoktorgraden 2016 på Health

Det indstilles at:

Akademisk Råd drøfter forslagene og beslutter, hvilken kandidat der skal tildeles æresdoktorgraden 2016 på Health.

REFERAT

Akademisk råd indstillede professor Charles A. Dinarello til æresdoktorgraden på Health

Akademisk Råd bedes indstille en kandidat til æresdoktorgraden 2016. Retningslinier og kriterium for tildeling af æresdoktorgraden fremgår af vedhæftede opslag (bilag 1).

Institutterne er blevet bedt om at identificere kandidater (bilag 2). Der er i denne omgang modtaget i alt tre forslag (materialet er samlet i bilag 3):

<i>Indstiller</i>	<i>indstillede</i>	<i>Dokument og sidetal</i>
Lærestolsprofessor Per Hove Thomsen (IKM) Professor Povl Munk-Jørgensen (IKM) samt yderligere syv medindstillere, jf. side 1 i bilag	<i>Aksel B. Bertelsen</i> , Danmark	Følgebrev, s. 1 Begrundelse, 2-4 CV, s. 5-6 Publikationer, s. 11-23 Støttebrev, s. 24
Institutleder Kristjar Skajaa (IKM) Lærestolsprofessor Søren Laurberg (IKM)	<i>Bill Heald</i> , England	Begrundelse, s. 25-28 CV, s. 29-35 Publikationer, s. 35-43
Prodekan Lise Wogensen Bach (HE) Lærestolsprofessor Lars J. Østergaard (IKM) Ph.d.-studerende Jesper Falkesgaard Højen (IKM)	<i>Charles A. Dinarello</i> , USA	Begrundelse, s. 44-47 CV, s. 48-49 Publikationer, s. 50-106

Når Akademisk Råd har taget en beslutning om, hvem Health skal indstille til æresdoktor, vil fakultetssekretariatet rette materialet til og indsende den endelige indstilling til universitetsledelsens stab (deadline: 8. februar 2016). Som det fremgår af Bilag 1 vil universitetsledelsen derefter drøfte indstillingerne fra de fire akademiske råd, således at rektor kan uddele diplom og blomster til de indstillede kandidater i forbindelse med AUs årsfest fredag den 9. september 2016.

ANSVARLIG / SAGSBEHANDLER

Allan Flyvbjerg / Henry Andreasen

BILAG

Bilag 1: Opslag fra universitetsledelsens stab den 30. november 2015 (2 sider)

Bilag 2: E-mail til institutlederne fra den 1. december 2015 (2 sider)

Bilag 3: Tre forslag (Aksel Bertelsen, Bill Heald og Charles Dinarello) (106 sider)

Bilag 4: Æresdoktorer proklameret ved AU i perioden 1945-2015 (Excel-ark)

Bilag til Til beslutning: Tildeling af æresdoktorgraden 2016 på Health

- Bilag 1 - opslag
- Bilag 2 - mail til institutterne
- Bilag 3 - kandidaterne
- Bilag 4 - æresdoktorer 1946-2015

Høring: Anbefalinger til ændringer i det danske uredelighedssystem

Det indstilles at:

Akademisk Råd kommer med bemærkninger til Oddershede rapportens anbefalinger

REFERAT

Akademisk råd drøftede rapportens anbefalinger. Der er på baggrund af kommentarerne udarbejdet et høringssvar, der er sendt til fakultetssekretariatet Health. Høringssvaret er vedhæftet til orientering.

Fakultetet har modtaget en høringsanmodning fra Styrelsen for Forskning og Innovation vedr. Høring over Oddershede-rapportens anbefalinger om videnskabelig uredelighed.

Høringen vedrører 12 konkrete anbefalinger fra et ekspertudvalg nedsat af Styrelsen for Forskning og innovation. Anbefalingerne vedrører definitionen af videnskabelig uredelighed, håndtering af 'Questionable Research practices', forskningsinstitutionernes rolle i behandlingen af sager og rammerne for sagsbehandlingen i UVVU.

Aarhus Universitets nyeste regelsæt til sikring af videnskabelig integritet og ansvarlig forskningspraksis ved Aarhus Universitet kan findes på hjemmesiden <http://www.au.dk/forskning/ansvarligforskningspraksis/>

Bemærkninger til rapporten fra Akademisk Råd og institutterne bringes videre fra Health til det tværgående Udvalg for Forskning og Eksternt Samarbejde, der udarbejder et samlet AU høringssvar.

Ansvarlig / sagsbehandler

Lise Wogensen / Lene Bøgh Sørensen

Bilag til Høring: Anbefalinger til ændringer i det danske uredelighedssystem

- Bilag - Rapport om det danske uredelighedssystem
- Høring over Oddershede-rapportens anbefalinger om videnskabelig uredelig...
- Høringssvar Oddershede rapportens anbefalinger

Til godkendelse. Udpegning af TAP medlemmer til AU's valgudvalg

Det indstilles at:

Akademisk Råd godkender udpegningerne til valgudvalget.

REFERAT

Akademisk råd godkendte udepegningerne til valgudvalget

Valgsekretariatet har bedt Health om at udpege ny TAP repræsentant samt suppleant til valgudvalget til ny 4 årig periode. Afgående repræsentant for Health er Annette Bachmann (Institut for Folkesundhed) og suppleant Jørgen Andresen (Biomedicin). Ingen af disse har ønsket at fortsætte i valgudvalget

Valgudvalget bistår rektor med tilrettelæggelsen og afholdelsen af de valg, der skal afholdes i henhold til universitetsloven og Aarhus Universitets vedtægt. se <http://www.au.dk/om/uni/udvalg/valg/valg2004/>

Fakultetssekretariatet har anmodet Institut for Klinisk Medicin om at udpege en repræsentant og Institut for Odontologi om at udpege en suppleant.

Følgende er udpeget:

Tina Bach Aaen, Centeradministrator ved Center for Music in the Brain, Institut for Klinisk Medicin (Repræsentant)

Winnie Friis Johnsen, AC-fuldmægtig, Institut for Odontologi (Suppleant)

ansvarlig/sagsbehandler

Allan Flyvbjerg/Lene Bøgh Sørensen

Til orientering og drøftelse: indstilling af nye medlemmer til redaktionskomiteen for universitetsavisen Omnibus

Det indstilles at:

1. Akademisk råd tager orienteringen til efterretning
2. Medlemmer af akademisk råd får mulighed for at lade sig indstille til redaktionskomiteen for Omnibus på mødet

REFERAT

Orienteringen blev taget til efterretning.

Akademisk råd indstiller TAP repræsentant i rådet Inger Merete S Paulsen, Institut for Biomedicin.

Medlemmer af akademisk råd fik mulighed for at komme med forslag til flere indstillinger. Forslagene skal sendes til rådgiver i fakultetssekretariatet Lene Bøgh Sørensen lbs@au.dk senest d. 3 februar 2016.

Universitetsledelsens stab har anmodet fakultetssekretariatet på Health om, gennem de akademiske råd, at indstille/genindstille VIP-medlemmer, studentermedlemmer og TAP-medlemmer til redaktionskomiteen for universitetsavisen Omnibus.

Fakultetssekretariatet har anmodet institutterne om at melde konkrete forslag ind med frist d. 26 januar. Ved fristens udløb var der ikke kommet konkrete forslag fra Institutterne.

Hvis medlemmer af akademisk råd er interesseret i at lade sig indstille til redaktionskomiteen er der mulighed for det på mødet.

Når universitetsledelsens stab har modtaget indstillingerne vil de fire formænd for de akademiske råd i samarbejde med en repræsentant fra ledelsen udpege 5 medlemmer (to vip, to studentermedlemmer og et TAP medlem) til redaktionskomiteen.

ansvarlig/sagsbehandler

Allan Flybjerg/ Lene Bøgh Sørensen

Bilag

Brev fra universitetsledelsens stab

Kommisorium for Omnibus

Bilag til Til orientering og drøftelse: indstilling af nye medlemmer til redaktionskomiteen for universitetsavisen Omnibus

- Brev fra universitetsledelsens stab
- Kommisiorium for Omnibus

Til orientering: Høring om personalepolitikken

Det indstilles at:

Dekanens orientering om høringen af personalepolitikken tages til efterretning

REFERAT

Akademisk råd tog orienteringen til efterretning.

HSU og AU HR har som et led i ændringerne i personalepolitikken på AU igangsat en høring i perioden fra den 6. januar til den 29. februar 2016 (høringsmaterialet og e-mail fra HE fakultetssekretariatet er vedlagt som bilag).

Internt på Health har HE HR videresendt høringsmaterialet til FSU, og fakultetssekretariatet har videresendt materialet til institutterne, SKT, CESU, SUSA og FAMU.

Høringssvar fra fakulteterne sendes til AU HR, der vil fremlægge en justeret personalepolitik for universitetsledelsen og HSU/HAMU til endelig vedtagelse i maj 2016.

Ansvarlig / sagsbehandler

Allan Flyvbjerg / Henry Andreasen

Bilag

Revideret personalepolitik til høring

E-mail fra den 7. januar 2016

Bilag til Til orientering: Høring om personalepolitikken

- Revideret personalepolitik til høring jan-feb 2016
- E-mail om høring om ny personalepolitik

Til orientering og drøftelse: Orientering om vejledning til MUS

Det indstilles at
Akademisk Råd kommer med kommentarer til oplægget.

REFERAT

Charlotte indledte med en kort orientering om mus samtaler som ramme for udvikling af forskningsdækning og pædagogisk kompetenceudvikling. Der skal en gang om året afholdes et dialogmøde mellem institutlederen og prodekanerne for hhv. forskning og uddannelse. På mødet fremlægger institutlederen en opsamling fra den årlige mus runde og behov for pædagogisk opkvalificering samt udvikling af forskningsdækning i undervisningen identificeres med henblik på f.eks kursustilrettelæggelse. Der er i den forbindelse udarbejdet en mere enkel undervisningsportefølje til brug i mus samtalen.

Akademisk råd tog orieteringen til efterretning og havde følgende kommentarer.
Det er en problematik i forhold til forskning finansieret af fondspenge, hvor forventningen er at fondsmidlerne anvendes til forskning ikke undervisning.

Der er behov for en kulturændring i forhold til at gøre undervisning mere prestigefyldt. eks. USA

Vi skal spørge hvor gode er vi som ledere til at lave karrierevejledning

Relevant også at spørge, hvordan medarbejderen ser sig selv ind i universitetes strategi - forventningsafstemning

På ph.d. området evalueres der allerede mere end godt er og Ph.d.ere savner karrierevejledning i mus samtaler

På det kliniske område er man positiv over for forslaget. Der er på basisuddannelsen et tredags kursus i pædagogik og i den lægelige videreuddannelse også fokus på pædagogisk opkvalificering.

Prodekan Charlotte Ringsted vil på mødet orientere om hvordan fokus på forskningsdækning og pædagogisk kompetenceudvikling i forbindelse med MUS-samtaler for VIP personalet vil indgå i det overordnede kvalitetssystem. Proceduren for forskningsdækning og pædagogisk kompetenceudvikling skal danne baggrund for omsætning af behov og ønsker til udvikling af didaktisk faglighed til konkrete kursusaktiviteter eller anden kompetenceudvikling.

Bilag

1. Tillæg til MUS-koncept for videnskabeligt personale: Forskningsdækning og pædagogisk kompetenceudvikling

Ansvarlig / sagsbehandler

Charlotte Ringsted og Ole Steen Nielsen/ Liza Strandgaard

Bilag til Til orientering og drøftelse: Orientering om vejledning til MUS

- MUS som ramme for forskningsdækning og pæd kompudv_fakultetsledelsen 26 januar 206

Refleksioner over det nationale politiske landskab og mundtlig orientering ved dekanen

Det indstilles at:

Akademisk Råd diskuterer emnerne på baggrund af dekanens orientering.

REFERAT

Rådet diskuterede på baggrund af dekanens orientering følgende emner:

Konsekvenser af fremdriftsreformen, ændringer i taxametersystemet, konsekvenser af generelle besparelser i universitetssektoren og muligheder for at kompensere, dimensionering, AU's økonomi og udmøntning af strategiske midler på fakulteterne.

Dekan Allan Flyvbjerg vil orientere om nye tiltag i det universitetspolitiske landskab, herunder

1. Nationale sundhedspolitiske, forskningspolitiske og uddannelsespolitiske tiltag
2. Strategiske tiltag på AU
3. Prioriteringer og nye tiltag på Health

Følgende temaer, blandt flere andre, vil blive berørt. Fremdriftsreform og dimensionering, økonomi, Institutionsakkreditering, psykisk APV.

ansvarlig / sagsbehandler

Allan Flyvbjerg

Eventuelt

FORRETNINGSORDEN

for

Akademisk Råd ved Health

Udarbejdet inden for rammerne af den standardforretningsorden for akademiske råd, som rektor har fastsat, jf. vedtægt for Aarhus Universitet § 19, stk. 5. Justeret på baggrund af universitetslovens bestemmelse om, at Akademisk Råd vælger en formand blandt sine medlemmer jf. § 15, stk.5.

Medlemstal, konstitution m.v.

§ 1. Akademisk Råd består af i alt 18 medlemmer. Dekanen er født medlem. Derudover består Akademisk Råd af 12 medlemmer valgt blandt fakultetets videnskabeligt ansatte (3 fra Institut for Klinisk Medicin, 3 fra Institut for Biomedicin, 2 fra Institut for Folkesundhed, 2 fra Institut for Odontologi, 1 fra Institut for Retsmedicin og 1 ansat Ph.d. studerende) og 5 medlemmer valgt blandt fakultetets studerende (2 fra medicinuddannelsen, 1 fra tandlægeuddannelsen, 1 fra øvrige uddannelser og 1 ikke-ansat Ph.d. studerende). Desuden deltager 3 observatører, valgt blandt fakultetets tekniske og administrative personale.

Stk. 2. Akademisk Råd vælger en formand blandt sine medlemmer. Dekanen er ikke valgbar.

Stk. 3. Akademisk Råd kan indbyde andre ikke-medlemmer til i nærmere angivet omfang at deltage i Akademisk Råds møder som observatører.

Stk. 4. Observatører har taleret, men ikke stemmeret.

§ 2. Akademisk Råds studentermedlemmer er valgt for en periode på 1 år. Akademisk Råds øvrige medlemmer er valgt for en periode på 4 år.

Stk. 2. På det første møde efter at nyvalgte studentermedlemmer er tiltrådt giver dekanen en orientering om Akademisk Råds arbejde, og rådets mødeplan fastsættes.

Udvalg

§ 3. Akademisk Råd kan nedsætte rådgivende udvalg, men disse kan ikke tillægges selvstændig kompetence.

Ordinære og ekstraordinære møder, skriftlig behandling

§ 4. Akademisk Råd udøver sin virksomhed i møder, jf. dog § 6. Ordinære møder afholdes på universitetet to gange pr. halvår dog ikke i tiden 1. juli - 15. august.

Stk. 2. Senest 10 hverdage inden hver ordinær mødedag udsender formanden og dekanen en dagsorden eller en aflysning til medlemmerne. Dagsordenen eller aflysningen skal samtidig offentliggøres på universitetets netsted eller på anden egnet måde. Tillægsdagsorden med supplerende sager kan udsendes senest 2 dage før mødet.

Stk. 3. Hvis et medlem senest 2 uger forud for et ordinært møde skriftligt anmoder om behandling af en sag, skal formanden og dekanen sætte sagen på dagsordenen for det pågældende møde.

Stk. 4. Formanden skal med bistand fra dekanstaben sørge for, at medlemmerne får forelagt de nødvendige oplysninger til bedømmelse af sagerne. Hvis materialet ikke er tilsendt medlemmerne

sammen med dagsordenen for et ordinært møde, skal det så vidt muligt fremlægges til gennemsyn i dekanstaben senest 3 hverdage inden mødet.

§ 5. Ekstraordinære møder afholdes, når dekanen finder det nødvendigt. Ekstraordinære møder skal endvidere afholdes, hvis der fremsættes krav herom fra en tredjedel af Akademisk Råds medlemmer. Mødet skal afholdes senest 1 uge efter at kravet er fremsat.

Stk. 2. Indkaldelse til ekstraordinært møde skal ske med mindst 24 timers varsel. Indkaldelsen skal angive dagsordenspunkterne og indeholde de oplysninger, der er nødvendige til bedømmelse af sagerne.

§ 6. Hvis alle medlemmer er enige herom, kan rutinesager afgøres uden for et møde ved skriftlig behandling. Som grundlag for behandlingen udsendes et forslag til beslutning sammen med de nødvendige oplysninger til bedømmelse af sagen. Medlemmerne skal tilkendegive, om de kan tilslutte sig behandlingsmåden, og i bekræftende fald, om de kan tilslutte sig det udsendte forslag til sagens afgørelse. Såfremt et medlem ikke kan tilslutte sig, at sagen afgøres ved skriftlig behandling, optages sagen som punkt på dagsordenen for næste møde i Akademisk Råd.

Mødeoffentlighed

§ 7. Akademisk Råds møder er offentlige. Akademisk Råd kan dog bestemme, at dørene skal lukkes under behandlingen af enkelte punkter på dagsordenen, hvis det på grund af sagens beskaffenhed eller omstændighederne i øvrigt findes nødvendigt.

Stk. 2. Finder Akademisk Råd, at dets forhandlinger forstyrres, kan det for det pågældende møde udelukke en eller flere tilhørere. Dørene kan om nødvendigt lukkes for resten af mødet.

Stk. 3. Dørene skal lukkes ved behandling af sager, hvor det er nødvendigt at hemmeligholde oplysninger for at varetage væsentlige hensyn til offentlige eller private interesser.

Stk. 4. Spørgsmål, om hvorvidt en sag giver grundlag for dørlukning, skal forud forhandles for lukkede døre, hvis dette bestemmes af dekanen eller et flertal af medlemmerne.

Stk. 5. Akademisk Råd kan tillade, at observatører overværer behandlingen af sager for lukkede døre.

Stk. 6. I sager, der i medfør af stk. 3 behandles for lukkede døre, har medlemmer og observatører tavshedspligt.

Beslutningsdygtighed, mødeledelse og sagernes behandling

§ 8. Akademisk Råd er beslutningsdygtigt, når mindst halvdelen af det fastsatte antal medlemmer er til stede.

Stk. 2. Akademisk Råds møder ledes af formanden. I tilfælde af at formandens forfald vælger Akademisk Råd et andet medlem til at overtage mødeledelsen. Mødelederen træffer afgørelse i alle spørgsmål vedrørende mødernes ledelse. Sagerne behandles i mødet i den rækkefølge, hvori de er optaget på dagsordenen.

Stk. 3. Akademisk Råd kan beslutte at optage nye punkter på dagsordenen, og det kan beslutte at fravige den i dagsordenen angivne rækkefølge for sagernes behandling.

Stk. 4. Beslutning i sager, der ikke som selvstændige punkter har været optaget på den før et ordinært møde meddelte dagsorden, kan kun træffes, såfremt intet tilstedeværende medlem protesterer herimod.

Stk. 5. Beslutning i sager, der ikke som selvstændige punkter har været optaget på den før et ekstraordinært møde meddelte dagsorden, kan kun træffes, såfremt alle medlemmer er til stede, og intet medlem protesterer herimod.

§ 9. Akademisk Råds afgørelser træffes ved simpelt stemmeflertal.

Mødepligt, habilitet og indkaldelse af suppleanter

§ 10. Medlemmerne har pligt til at deltage i Akademisk Råds møder.

Stk. 2. Medlemmer, der er forhindret i at deltage i et møde, skal underrette formanden herom inden mødets afholdelse. I beslutningsreferatet anføres for hvert enkelt møde, hvilke medlemmer der har været fraværende.

Stk. 3. Medlemmerne kan kun deltage i rådets afstemninger, når de personligt er til stede under disse, jf. dog § 6.

§ 11. Et medlem skal underrette formanden, hvis der foreligger forhold, der kan give anledning til tvivl om medlemmers habilitet. Underretningen skal så vidt muligt gives inden mødets afholdelse.

Stk. 2. I tvivlstilfælde afgør Akademisk Råd, om medlemmet kan deltage i behandlingen af den pågældende sag. Hvis medlemmet ikke kan deltage i behandlingen af sagen, indkalder formanden den pågældendes suppleant, hvis en sådan er valgt, til at deltage i behandlingen.

§ 12. Når et medlem ved fravær i mindst 2 måneder på grund af sygdom, studierejse eller lignende er ude af stand til at deltage i Akademisk Råds arbejde, indkalder formanden suppleanten til at indtræde for fraværperioden. Formanden afgør, hvorvidt betingelserne for suppleanters indtræden er til stede. Beslutninger vedrørende suppleanters indtræden skal meddeles valgsekretariatet.

Stk. 2. Mister et medlem sin valgbarhed, udtræder medlemmet af Akademisk Råd. Ved orlov kan rektor (v/valgsekretariatet) efter indstilling fra rådet bestemme, at vedkommende kun udtræder i orlovsperioden.

§ 13. Indtræder der vakance i Akademisk Råd og er der ikke valgt eller udpeget et tilstrækkeligt antal suppleanter til, at Akademisk Råd kan være fuldtalligt, afgiver rådet indstilling til rektor (v/valgsekretariatet) om, hvorvidt den eller de ledige pladser skal besættes ved suppleringsvalg, eller om besættelsen kan udsættes til næste ordinære valg.

Beslutningsreferat og ekspedition af Akademisk Råds beslutninger

§ 14. Akademisk Råds beslutninger optages i et beslutningsreferat, der så vidt muligt udsendes senest 14 dage efter mødet. Referatet godkendes ved rundsendelse eller forelægges til godkendelse i næste møde. Ethvert medlem kan forlange sin afvigende mening kort optaget i referatet.

Stk. 2. Formanden ekspederer Akademisk Råds beslutninger.

Stk. 3. Godkendte referater af Akademisk Råds møder offentliggøres på universitetets netsted, i det omfang beslutningerne ikke er omfattet af tavshedspligt.

Stk. 4. Formanden er ansvarlig for, at Akademisk Råd orienterer aktivt om sit arbejde.

AARHUS UNIVERSITET
HEALTH

Spørgsmål vedrørende forretningsordenens og standardforretningsordenens forståelse

§ 15. Spørgsmål om forretningsordenens forståelse afgøres af Akademisk Råd.

Stk. 2. Spørgsmål om standardforretningsordenens forståelse, eller om forretningsordenens overensstemmelse med standardforretningsordenen, skal dog forelægges rektor.

Ændringer i forretningsordenen og standardforretningsordenen

§ 16. Denne forretningsorden træder i kraft 31. januar 2012. Forretningsordenen kan ændres ved almindelig flertalsvedtagelse i Akademisk Råd, når ændringsforslaget er udsendt mindst 14 dage før det møde, hvor det skal behandles.

Stk. 2. Ændringer i standardforretningsordenen for Akademisk Råd, fastsat af rektor, ændrer samtidig denne forretningsorden.

Stk. 3. Rektor kan i ganske særlige tilfælde, og inden for vedtægtens rammer, dispensere fra denne forretningsordens bestemmelser.

Aarhus Universitet, den 28. februar 2014

Dekan Allan Flyvbjerg

Formand Jens Christian Hedemann Sørensen

Akademisk Råd Health 1. februar 2016.

VIP repræsentanter

- Helle Prætorius, Institut for Biomedicin
- Jens Peter Andersen, Institut for Biomedicin
- Christian Brix Folsted Andersen, Institut for Biomedicin
- Vibeke Elisabeth Hjortdal, Institut for Klinisk Medicin
- Peter Hokland, Institut for Klinisk Medicin
- Jørgen Frøkiær, Institut for Klinisk Medicin
- Charlotte Delmar, Institut for Folkesundhed
- Rasmus Bysted Møller, Institut for Folkesundhed
- Bente Nyvad, Institut for Odontologi
- Lene Baad Hansen, Institut for Odontologi
- Lene Warner Thorup Boel, Institut for Retsmedicin
- Anne Louise Hansen, (ansat Ph.d)

Lene Bøgh Sørensen

Dato: 13 januar 2016

Side 1/1

TAP repræsentanter

- Janni Mosgaard Jensen, Idræt
- Merete S. Paulsen, Institut for Biomedicin
- Tina Marie Bach Aaen, Institut for Klinisk Medicin

STUD repræsentanter

- Julius Edward Miller Hvidt, Medicin
- Mai-Britt Vestergaard, Medicin
- Nikolaj Jørgensen Hansen, Idræt
- Line Vürtz Nørgaard
- Bo Hønge (ikke ansat ph.d.)

Formandens tale til Akademisk Råd, Health Torsdag den 10. december 2015

Ved vort møde den 31. januar 2012 nedsattes det nye Akademiske Råd i henhold til vedtægten for Aarhus Universitet på baggrund af §13 i lovebekendtgørelse nr. 695 af 22. juni 2011 – universitetsloven.

Rådets arbejde er beskrevet i rådets forretningsorden, hvor det som noget nyt nu var en valgt formand og ikke dekanen, der stod i spidsen for Akademisk Råd. Og jeg havde den ære og glæde at blive valgt som formand for rådet.

Rådet har over den følgende 4-årige periode haft 19 møder, og arbejdet har fulgt vedtægten for Aarhus Universitet, der i kapitel 5 §22-25 beskriver rådsarbejdet. Vi har således varetaget vores opgaver inden for idéudvikling på fakultetet, overset den akademiske kvalitet for både forskning og undervisning og udpeget medlemmer til rådgørgen samt fora.

Vi har rådgivet dekanen i forhold til ledelsesmæssige og budgetmæssige beslutninger og sammen med dekanen diskuteret strategi på forskning og uddannelse.

Endvidere har vi varetaget vores ”stempelfunktion” med godkendelse af bedømmelsesudvalg samt at tildele ph.d.- og doktorgrader.

Allerede på et af de første møder havde vi besøg af udviklingskonsulenterne med henblik på mødeform og proces. Efter det besluttede vi at have en arbejdsform, der var blandet, både med plenumdiskussioner under undertegnede ledelse samt breakout sessioner med gruppearbejde. Endvidere har vi arbejdet med beslutnings- og orienteringspunkter i vores dagsorden.

Institut for Klinisk Medicin
Neurokirurgisk Afdeling NK

Jens Christian H. Sørensen
Klinisk koordinerende
professor, ph.d., dr.med.
Videnskabelig leder
Dansk
NeuroforskningsCenter

Dato: 9. december 2015

Direkte: +45 784 6 3461
Email: jenssore@rm.dk

Side 1/3

Det er undertegnede indtryk, at rådet med denne arbejdsform har været velfungerende, og det har været en fornøjelse at se, hvorledes rådsmedlemmerne har budt ind med debat og forslag til den akademiske proces ved fakultetet.

Allerede i 2012 blev de akademiske råds formænd budt ind til bestyrelsesmøde med universitetsbestyrelsen og universitetsledelsen, herunder dekanerne, til en foreløbig debat omkring rådsarbejdet og dialog. På alles vedkommende orienterede vi om samarbejde og arbejdsform og omkring akademisk råds rolle som ledelsessparring i forhold til fakultets- og universitetsniveau.

I løbet af 2013 konsoliderede rådet sig selv og sit arbejde, og enderne fra året bød på diskussion omkring universitetets strategi, talentudvikling og karriere, uddannelseskvalitet og kvalitetssikring samt ekstern forskningsfinansiering. Endvidere blev der arbejdet med internationalisering og høring vedrørende et AU-Center for HealthCare Improvement.

Som noget nyt bød 2013 på et seminar på Sandbjerg på initiativ af universitetsledelsen, hvor de akademiske råd fra alle 4 hovedområder var budt ind til dialog og gruppearbejde omkring medbestemmelse og medinddragelse på universitetet samt diskussion af universitetets strategiske arbejde.

Seminaret var en succes og afspejlede også forskellighederne i de respektive hovedområders akademiske råd. Universitetsledelsen blev kraftigt opfordret til en gentagelse af seminaret.

I løbet af 2013 - 2014 arbejdede vi i rådet nu rutinemæssigt, kan man vel tillade sig at sige, med temaer som innovationsstrategi, indhold og perspektiv for Aarhus Universitet. Ekstern forskningsfinansiering var på igen. Vi diskuterede ansvarlig forskningspraksis, herunder "code of conduct", og gav input til den vigtige proces for godt akademi på institutionen. Endvidere var Aarhus Universitets økonomiske situation nu problematisk og blev selvfølgelig også diskuteret af rådet.

Det politiske landskab ændrede sig og fremdriftsreformen fyldte meget, med bekymringer om at bevare kvalitet i uddannelser med reduceret gennemførelsestid på disse.

Henover årene 2014 - 2015 var det nu et rutineret råd, der varetog rådsarbejdet med sparring i forhold til idéudviklingen på fakultetet, den akademiske kvalitet i både forskning og undervisning samt de strategiske prioriteringer for økonomien for Aarhus Universitet og videre drøftelse af dimensioneringen og fremdriftsreformen.

Endvidere gav rådet høringssvar på universitetets interne problemanalyse og efterfølgende handleplan samt sparring til dekanen på de 5 hovedemner nemlig ledelsesdelegering og nærvær, medinddragelse, organisatorisk, kommunikation og administrativ understøttelse.

Ligeledes drøftede vi tværfaglighed og integration på fakultetet i forhold til både forskning og uddannelse.

I løbet af 2015 har rådet også behandlet universitetets og fakultetets handleplan for flere kvinder i forskning og givet høringssvar på dette.

Det er således med ro i sindet, at jeg, på vegne af rådet, nu kan give stafetten videre til det nyvalgte råd primo 2016. Jeg mener, vi har løst opgaven i forhold til universitetets vedtægter og i forhold til forretningsordenen for Akademisk Råd, Health.

Jeg skal endvidere takke dekanen og dekanstaben for et forbilledligt samarbejde i forbindelse med mødeplanlægning og diskussion af opgaver og udfordringer, på fakultetsniveau, og på universitetsniveau. Derudover skal jeg også rette en stor tak til alle jer rådsmedlemmer for god diskussion, samarbejde og tilmed gode grin under de forløbne 4 år.

Min tale her foreligger i pdf.-format og fremsendes, så den kan vedlægges som bilag til dette referat fra sidste møde i dette akademiske råd.

Mine sidste ord skal være en opfordring og en anbefaling til det nye råd.

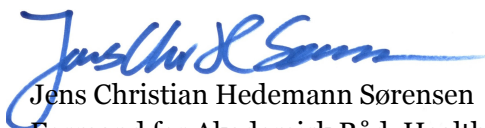
Anbefalingen tager afsæt i rapporten "Anbefalinger fra Taskforcen for Flere Kvinder i Forskning" samt det aktuelle arbejde, vi har varetaget i dag med høringssvar, og som foregår på både universitetsniveau og fakultetsniveau med henblik på flere kvinder i videnskabelige karriereveje.

Jeg finder det derfor naturligt at anbefale det nyvalgte råd, som en oplagt handling, at man peger på en kvindelig formand for rådet, hvilket vil have stor signalværdi for både fakultetet og for kommende kvindelige forskere.

Så tak for samarbejdet i de 4 år. Jeg glæder mig til at se jer i andre sammenhænge.

Tak og held og lykke fremover.

Underskrevet ved klinisk koordinerende lærestolsprofessor, ph.d., dr. med.

Jens Christian Hedemann Sørensen

Formand for Akademisk Råd, Health - 2012-2016.

OM AU

VEDTÆGT FOR AARHUS UNIVERSITET

Vedtaget af Aarhus Universitets bestyrelse 29. februar 2012 og godkendt af ministeren for forskning, innovation og videregående uddannelser den 21. juni 2012

fastsat i henhold til § 13 i lovbekendtgørelse nr. 695 af 22. juni 2011 om universiteter (universitetsloven).

Kapitel 1

Status, opgaver, grundlag og mål

Status

§ 1. Aarhus Universitet er en statsfinansieret selvejende institution inden for den offentlige forvaltning.

Stk. 2. Universitetet har hjemsted og værneting i Aarhus Kommune. Universitetets vedtægt godkendes af ministeren for forskning, innovation og videregående uddannelser.

Opgaver

§ 2. Aarhus Universitet har til opgave at drive forskning, give forskningsbaseret uddannelse og yde forskningsbaseret myndighedsbetjening indtil det højeste internationale niveau, udbrede kendskab til videnskabens metoder og resultater samt udveksle viden og kompetencer med det omgivende samfund.

Grundlag

§ 3. Aarhus Universitet bygger på det arbejdsfællesskab mellem videnskaberne, der inden for den europæiske universitetstradition karakteriserer et universitet med en fuldt udbygget fagvifte.

Stk. 2. Aarhus Universitets virksomhed foregår på grundlag af de principper, der er udtrykt i de europæiske universiteters Magna Charta, herunder uafhængighed, frihed i forskning, undervisning og uddannelser, gensidighed i videnudveksling og kulturelt samarbejde samt undervisningens forskningsbaserings.

Stk. 3. Aarhus Universitet respekterer etiske regler for forskningsudøvelse, herunder krav om ubestikkelighed og vederhæftighed, åbenhed for kritik og for fornyet prøvelse af præstationer og indvundne resultater.

Stk. 4. Aarhus Universitet har i kraft af sin oprettelseshistorie en forpligtelse til at bidrage til udviklingen i region og lokalsamfund.

Mål

§ 4. Aarhus Universitets virksomhed skal have et højt fagligt niveau, hvad enten det måles med national eller international målestok. Aarhus Universitets kandidater skal kendetegnes af kvalitet og anvendelighed i Danmark og i udlandet, og universitetets forskning skal markere sig i den internationale videnskabelige debat og i hele det internationale forskningssamarbejde.

Stk. 2. Aarhus Universitet vil udvikle videnskaben og bidrage kritisk til øget erkendelse ubundet af herskende videnskabelige og samfundsmæssige opfattelser. Aarhus Universitet vil derfor for sine forskere skabe vilkår, som fremmer kreativitet og en kritisk indstilling over for opfattelser og synspunkter, der i såvel forskningen som det øvrige samfund fremstår som etablerede sandheder.

Stk. 3. Aarhus Universitet vil gennem sin forskning og uddannelse bidrage til at fremme udvikling, vækst og velfærd. Aarhus Universitet vil derfor tilstræbe, at dets uddannelser, forskning og udveksling af viden med andre dele af samfundet bidrager væsentligt til udviklingen af samfundet.

Stk. 4. Aarhus Universitet vil være en betydende kulturfaktor i en bredere samfundsmæssig sammenhæng. Aarhus Universitet vil derfor gennem uddannelse, forskning og samarbejde fremme et levende og forskelligartet kulturliv.

Kapitel 2

Organisering

Bestyrelse, rektor og universitetsledelse

§ 5. Bestyrelsen er universitetets øverste myndighed.

Stk. 2. Rektor leder universitetet inden for de rammer, som bestyrelsen har fastsat.

Stk. 3. Rektor, prorektor(er), universitetsdirektøren og dekanerne udgør tilsammen universitetsledelsen, som efter rektors nærmere bestemmelse forestår universitetets drift og udmøntningen af universitetets strategi og mål.

Hovedområder

§ 6. Universitetet er opdelt i hovedområder, der hver ledes af en dekan. Bestyrelsen fastsætter opdelingen i hovedområder. Et hovedområde kan betegnes fakultet eller skole (school).

Institutter

§ 7. Ved hvert hovedområde er etableret et antal institutter, hvis hovedopgaver er forskning, undervisning og videnuudveksling. Bestyrelsen fastsætter opdelingen i institutter. Hvert institut ledes af en institutleder.

Skoler

§ 8. Ved et hovedområde kan oprettes skoler, som organisatorisk er placeret på institutniveau, og hvis hovedopgave er undervisning og udvikling. Hver skole ledes af en skolechef eller direktør.

Centre

§ 9. Der kan oprettes centre, som er organisatoriske enheder med særlige opgaver inden for bestemte forsknings-, undervisnings- eller formidlingsområder. Centre kan have institutlignende karakter, hvor centerlederen tillægges kompetence som en institutleder.

Akademiske råd

§ 10. Ved hvert hovedområde nedsættes et akademisk råd, der har til opgave at sikre hovedområdet akademiske frihed og sikre medbestemmelse og medinddragelse om akademiske forhold.

Aftagerpaneler

§ 11. For hvert hovedområde nedsættes et eller flere aftagerpaneler, der skal sikre dialog mellem universitetet og aftagerne om uddannelsernes kvalitet og relevans for samfundet.

Ph.d.-skoler og ph.d.-udvalg

§ 12. Ved hvert hovedområde oprettes en eller flere ph.d.-skoler, hvor ph.d.-uddannelsen foregår. I tilknytning til hver skole nedsættes et ph.d.-udvalg, der skal sikre de studerendes og de videnskabelige medarbejders indflydelse på ph.d.-uddannelsen.

Studienævn

§ 13. Der nedsættes et antal studienævn, der i samarbejde med studielederen skal sikre tilrettelæggelse, gennemførelse og udvikling af uddannelse og undervisning. Studienævnet skal herunder sikre de studerendes og de videnskabelige medarbejders medbestemmelse på og medinddragelse i uddannelse og undervisning.

Kapitel 3

Bestyrelsen

Sammensætning

§ 14. Bestyrelsen består af i alt 11 medlemmer.

- 6 medlemmer er udefrakommende.
- 2 medlemmer vælges af og blandt det videnskabelige personale.
- 1 medlem vælges af og blandt universitetets teknisk-administrative personale.
- 2 medlemmer vælges af og blandt universitetets heltidsstuderende.

Stk. 2. Bestyrelsen vælger en formand og en næstformand blandt de udefrakommende medlemmer.

Krav til medlemmerne

§ 15. De 6 udefrakommende medlemmer udpeges på baggrund af deres kvalifikationer, herunder relevant international erfaring, og ikke som repræsentanter for bestemte interesser, organisationer eller sektorer.

Stk. 2. Bestyrelsens medlemmer skal med deres erfaring og indsigt i uddannelse, forskning, videnformidling, videnudveksling og myndighedsbetjening tilsammen bidrage til at fremme, at universitetet opfylder sine formål.

Stk. 3. De udpegede medlemmer skal desuden tilsammen have erfaring med ledelse, organisation og økonomi, herunder vurdering af budgetter og regnskaber.

Stk. 4. Ved udpegning af bestyrelsesmedlemmer lægges vægt på, at bestyrelsens medlemmer kender og respekterer de danske universiteters tradition for autonomi, forskningsfrihed og inddragelse af faglige kompetencer i beslutningsprocessen.

Stk. 5. Ved udpegning af bestyrelsesmedlemmer lægges vægt på, at bestyrelsens medlemmer gennem deres netværk og gennemslagskraft kan bidrage til at styrke universitetets legitimitet og anseelse i samfundet.

Stk. 6. Der lægges vægt på, at bestyrelsen får en sådan sammensætning, at den kan indgå udviklingskontrakter med ministeren og skabe rammer for universitetets faglige og økonomiske udvikling og fornyelse på en måde, der bygger på universitetets kerneområder og kernekompetencer, og som afspejler universitetets faglige bredde og udviklingspotentialer.

Udpegning af udefrakommende medlemmer

§ 16. Universitetets samlede bestyrelse udgør det udpegningsorgan, der udpeger de nye udefrakommende bestyrelsesmedlemmer blandt de indstillede kandidater.

Stk. 2. Bestyrelsen nedsætter et indstillingsorgan, der består af formanden for universitetets bestyrelse og et yderligere medlem udpeget af bestyrelsen, to medlemmer udpeget af de akademiske råds formandsforsamling blandt universitetets videnskabelige personale, samt to medlemmer udpeget blandt medlemmerne af universitetets aftagerpaneler, rådgivningspaneler og advisory boards. Indstillingsorganet kan selv foreslå yderligere kandidater til bestyrelsen ud over dem, der er foreslået fra anden side. Formanden for universitetets bestyrelse leder indstillingsorganets møder. Indstillingsorganet indstiller det nødvendige antal kandidater til bestyrelsen.

Stk. 3. Indstilling af de udefrakommende bestyrelsesmedlemmer foretages på baggrund af forslag til bestyrelsesmedlemmer, som indhentes fra blandt andet de akademiske råd, bestyrelsesmedlemmerne, advisory boards, aftagerpaneler og rådgivningspaneler og ved meddelelse på universitetets hjemmeside, jf. stk. 2.

Stk. 4. De udefrakommende medlemmer af bestyrelsen udpeges normalt for en periode på 4 år. Et udefrakommende medlem kan højst sidde i bestyrelsen i 8 år fordelt på mindst to udpegningsperioder.

Stk. 5. Funktionsperioderne for bestyrelsesmedlemmerne fastsættes således, at en del af de eksterne medlemmer udpeges hvert andet år. Hvis et udefrakommende bestyrelsesmedlem udtræder af bestyrelsen i funktionsperioden, beslutter bestyrelsen, om et nyt medlem skal udpeges for den resterende del af medlemmets funktionsperiode, eller om udpegnings skal ske for en ny 4 års-periode.

Valg af interne medlemmer

§ 17. Valg af medlemmer til bestyrelsen foretages som valg mellem kandidatlistes, med mulighed for indgåelse af liste- og valgforbund. De nærmere regler fastsættes i valgreglerne.

Stk. 2. Repræsentanterne for det videnskabelige personale, herunder ansatte ph.d.-studerende, vælges af og blandt de heltidsansatte medarbejdere for en periode på 4 år.

Stk. 3. Repræsentanten for det teknisk-administrative personale vælges af og blandt disse medarbejdere for en periode på 4 år.

Stk. 4. Repræsentanterne for de studerende vælges af og blandt de heltidsstuderende for en periode på 1 år.

Stk. 5. Genvalg kan finde sted, dog således at den samlede funktionsperiode højst kan være 8 år.

Stk. 6. Hvis et valgt medlem udtræder af bestyrelsen i funktionsperioden, og der ikke er valgt en suppleant for medlemmet, foretages valg af et nyt medlem for den resterende del af medlemmets funktionsperiode efter tilsvarende regler som ved det oprindelige valg.

Bestyrelsens opgaver

§ 18. Bestyrelsen er øverste myndighed for universitetet og varetager de opgaver, der fremgår af universitetsloven, §§ 10 – 11 og 13.

Stk. 2. Bestyrelsen skal sikre medbestemmelse og medinddragelse af medarbejdere og studerende i væsentlige beslutninger. Dette sikres blandt andet gennem medarbejders og studerendes deltagelse i arbejdet i bestyrelsen, akademiske råd og fora, ph.d.-udvalg, studienævn, samarbejdsudvalg m.m., jf. kapitel 5.

Bestyrelsens arbejde og åbenhed herom

§ 19. Bestyrelsesmøderne er offentlige. Sager kan dog behandles for lukkede døre, hvis det på grund af sagens beskaffenhed eller omstændighederne i øvrigt findes nødvendigt.

Alle personsager, sager, hvori indgår oplysninger om kontraktforhandlinger med private eller tilsvarende forhandlinger med offentlige samarbejdspartnere, og sager der er omfattet af lovgivningens bestemmelser om tavshedspligt i forvaltningen, skal behandles for lukkede døre.

Stk. 2. Bestyrelsens mødemateriale, herunder dagsordener og referater, skal - under iagttagelse af gældende retsregler - gøres offentligt tilgængelige.

Stk. 3. Sager, der er omfattet af lovgivningens bestemmelser om tavshedspligt i forvaltningen, må ikke offentliggøres. Et dokument eller en oplysning, der er en del af en sag, der er undergivet tavshedspligt, skal dog gøres offentligt tilgængeligt i overensstemmelse med stk. 1, såfremt dokumentet eller oplysningen ikke i sig selv er tavshedsbelagt.

Stk. 4. Personsager og sager, hvori indgår oplysninger om kontraktforhandlinger med private eller tilsvarende forhandlinger med offentlige samarbejdspartnere, kan undtages fra kravet om, at bestyrelsens mødemateriale skal gøres offentligt tilgængeligt, hvis det på grund af sagens beskaffenhed eller omstændighederne i øvrigt findes nødvendigt. Et dokument eller en oplysning, der er en del af en sag, der er omfattet af 1. pkt., skal dog gøres offentligt tilgængeligt i overensstemmelse med stk. 1, medmindre offentliggørelsen vil stride afgørende mod de forudsætninger, som en manglende offentliggørelse efter 1. pkt. tilsiger.

Stk. 5. Sager, herunder dokumenter og oplysninger til disse, der behandles for lukkede døre, jf. stk. 1, 2. pkt., kan undtages fra kravet om, at bestyrelsens mødemateriale skal gøres offentligt tilgængeligt, hvis det på grund af sagens beskaffenhed eller omstændighederne i øvrigt findes absolut nødvendigt.

Stk. 6. Efter aftale med bestyrelsesformanden orienterer rektor om bestyrelsens arbejde og beslutninger.

Stk. 7. Bestyrelsen fastsætter en forretningsorden. I forretningsordenen kan bestyrelsen fastsætte en procedure for tilrettelæggelse af bestyrelsens møder.

Kapitel 4

Rådgivende organer

Advisory boards

§ 20. Rektor opretter efter indstilling fra dekanen et advisory board ved de hovedområder, hvor dette er påkrævet for at opnå eller vedligeholde væsentlige internationale akkrediteringer af hovedområdetets uddannelser, eller hvor andre hensyn til hovedområdetets centrale aktiviteter tilsiger det.

Stk. 2. Et advisory board skal bestå af udefrakommende medlemmer, som repræsenterer målgruppen for hovedområdet forskning, uddannelse og formidling samt forsknings- og uddannelsesverdenen. Et advisory board skal have et væsentligt islæt af medlemmer, der har en uddannelse fra andre institutioner og som har et internationalt perspektiv på forskning, uddannelse og formidling.

Stk. 3. Dekanen orienterer advisory board om hovedområdets udvikling og strategi og indhenter rådgivning fra advisory board inden for følgende områder:

- 1) Hovedområdets overordnede strategi.
- 2) Uddannelsernes udvikling, herunder særligt forhold vedrørende udbud og efterspørgsel.
- 3) Forskningens kvalitet med særligt henblik på tilknytningen til det nationale og internationale forskningsmiljø.
- 4) Videnudvekslingens effektivitet med særligt henblik på hovedområdets generelle evne til at tilbyde viden og indsigt i overensstemmelse med det omgivende samfunds forhold og behov.

Aftagerpaneler og rådgivningspaneler

§ 21. For hvert hovedområde nedsætter rektor efter indstilling fra dekanen et eller flere aftagerpaneler, der består af udefrakommende medlemmer. Medlemmerne skal tilsammen have erfaring med og indsigt i uddannelsesområdet og de ansættelsesområder, som uddannelserne giver adgang til.

Stk. 2. Universitetet sikrer dialog mellem aftagerpanelerne og universitetet om uddannelsernes kvalitet og relevans for samfundet og inddrager aftagerpanelerne ved udvikling af nye og eksisterende uddannelser samt ved udvikling af nye undervisnings- og prøveformer.

Stk. 3. Aftagerpanelerne kan afgive udtalelse og stille forslag til det relevante ledelsesniveau på universitetet om alle spørgsmål, der vedrører uddannelsesområdet. Et aftagerpanel skal afgive udtalelse om alle spørgsmål, som rektor eller dekan forelægger for aftagerpanelet.

Stk. 4. Der kan på tilsvarende måde nedsættes rådgivningspaneler af aftagerrepræsentanter inden for andre områder end uddannelsesområdet.

Kapitel 5

Akademiske råd og akademiske fora

Akademisk råd

Sammensætning

§ 22. Ved hvert hovedområde nedsættes et akademisk råd, der består af dekanen samt repræsentanter for det videnskabelige personale, herunder ansatte ph.d.-studerende, og de studerende, jf. universitetslovens § 15, stk. 4. Desuden vælges observatører for det teknisk-administrative personale.

Stk. 2. Efter indstilling fra dekanen beslutter rektor rådets størrelse og sammensætning for den kommende valgperiode. Et akademisk råd har mindst 8 og højst 22 medlemmer ekskl. dekanen og ekskl. observatører for det teknisk-administrative personale.

Stk. 3. Det sikres, at der i akademisk råd er 2 repræsentanter for de ph.d.-studerende. Ansatte ph.d.-studerende er en del af det videnskabelige personale, mens ikke-ansatte ph.d.-studerende indgår i gruppen af studerende.

Stk. 4. Ved beslutningen om rådets størrelse og sammensætning tilstræbes, at der blandt det videnskabelige personale, herunder ansatte ph.d.-studerende, er en bred faglig repræsentation og så vidt muligt repræsentation for alle institutter.

Stk. 5. Antallet af repræsentanter for de studerende udgør 25 procent af antallet af videnskabelige medarbejdere, herunder ansatte ph.d.-studerende, inkl. dekanen. Er det beregnede tal ikke et helt tal, forhøjes til nærmeste hele tal. Hvis der oprettes særlige repræsentationsområder for ikke-ansatte ph.d.-studerende, indgår disse repræsentanter ikke i de 25 procent.

Stk. 6. Af og blandt det teknisk-administrative personale vælges 3 observatører til det akademiske råd.

Stk. 7. Repræsentanter for det videnskabelige personale samt observatører for det teknisk-administrative personale vælges for 4 år ad gangen. Repræsentanter for de studerende vælges for 1 år ad gangen.

Opgaver

§ 23. Akademisk råd har følgende opgaver:

- 1) At sikre idéudvikling, kvalitet, gennemsigtighed og legitimitet i alle beslutninger om akademiske spørgsmål.
- 2) At deltage i udpegning af medlemmer til indstillingsorganet ved udpegning af udefrakommende bestyrelsesmedlemmer og indstilling af medlemmer til rådgivningsgrupper ved ansættelse af rektor, prorektor, dekaner og prodekaner. Udpegning og indstilling på universitetsniveau sker gennem de akademiske råds formandsforsamling.
- 3) At udpege medlemmer til universitetets tværgående rådgivningsfora, jf. § 35, stk. 4.

- 4) At rådgive dekanen om budgetmæssige prioriteringer
- 5) At udtale sig til dekanen om den interne fordeling af bevillinger.
- 6) At udtale sig til dekanen om centrale strategiske forsknings- og uddannelsesområder og planer for videnuudveksling.
- 7) At indstille til dekanen om sammensætning af sagkyndige udvalg, der skal bedømme ansøgere til videnskabelige stillinger.
- 8) At tildele ph.d.- og doktorgraden.

Stk. 2. Dekanen skal sikre medbestemmelse om akademiske forhold i bred forstand gennem løbende og rettidig medinddragelse. Dekanen skal derfor drøfte væsentlige spørgsmål inden for forskning, talentpleje, videnuudveksling og uddannelse med akademisk råd.

Stk. 3. Akademisk råd kan udtale sig om alle akademiske forhold af væsentlig betydning for universitetets virksomhed og har pligt til at drøfte de akademiske forhold, som rektor eller dekanen forelægger.

Stk. 4. Akademisk råd har ret til at udtale sig til universitetsledelsen.

Arbejdsform

§ 24. Akademisk råd vælger en formand blandt de valgte repræsentanter for det videnskabelige personale. Dekanen kan ikke vælges som formand. Formanden fungerer som mødeleder og er ansvarlig for udarbejdelsen af dagsordenen i samarbejde med dekanen.

Stk. 2. Dekanen deltager i akademisk råds møder og skal sammen med formanden udarbejde en dagsorden for møderne.

Stk. 3. Formanden og dekanen er ansvarlige for, at der udarbejdes et årshjul og en plan for regelmæssige møder, så det sikres, at alle relevante emner bliver drøftet planlagt og rettidigt. Årshjulet bør bl.a. omfatte hovedområdet strategi, temadrøftelser om principielle spørgsmål, budget, ansættelses- og rekrutteringspolitik og professorpolitik.

Stk. 4. Akademisk råd afholder normalt 6, og mindst 4, møder årligt.

Stk. 5. Prodekanerne deltager i akademisk råds møder efter behov.

Akademisk rådgivning på universitetsniveau

§ 25. Formændene for de akademiske råd udgør en formandsforsamling.

Stk. 2. Formandsforsamlingen afholder møder med universitetsledelsen 1-2 gange årligt, hvor formændene fremlægger en samlet rapport om de akademiske råds arbejde i den forløbne periode, og hvor universitetsledelsen orienterer formændene om forhold af interesse for de akademiske råd, specielt om kommende initiativer.

Stk. 3. Universitetsledelsen kan inddrage formandsforsamlingen i forbindelse med drøftelse af konkrete sager.

Stk. 4. Universitetsledelsen kan anmode formandsforsamlingen om rådgivning i udpegningssager.

Stk. 5. Formandsforsamlingen kan være talerør for de akademiske råd og afholder regelmæssigt møder med universitetsledelsen, jf. stk. 2.

Stk. 6. Formændene har pligt til at informere de akademiske råd om drøftelserne i formandsforsamlingen.

Stk. 7. I forbindelse med bestyrelsens behandling af årsrapporten indbyder bestyrelsen universitetsledelsen og formændene for de akademiske råd til at redegøre for arbejdet i de akademiske råd.

Institutfora

Sammensætning

§ 26. Ved hvert institut nedsættes et institutforum, der består af institutlederen samt repræsentanter for det videnskabelige personale, herunder ansatte ph.d.-studerende, det teknisk-administrative personale og de studerende.

Stk. 2. Institutlederen fastsætter institutforums størrelse og struktur samt funktionsperioden for de valgte medlemmer. Størrelsen skal fastsættes således, at forummet er reelt funktionsdueligt. Et institutforum kan højst have 25 medlemmer.

Stk. 3. Sammensætningen skal ske under hensyntagen til instituttets størrelse, sammensætning og diversitet, og der skal sikres en passende repræsentation for videnskabeligt personale, ph.d.-studerende, teknisk-administrativt personale og studerende.

Stk. 4. Dekanen godkender institutforums størrelse og struktur samt funktionsperioden for de valgte medlemmer.

Stk. 5. Repræsentanter for personale og studerende vælges ved lokale valg.

Opgaver

§ 27. Institutforum har til opgave:

- 1) At sikre idéudvikling, kvalitet, gennemsigtighed og legitimitet i alle beslutninger om akademiske spørgsmål.
- 2) At sikre instituttets faglige og sociale identitet og sammenhæng.

Stk. 2. Institutlederen skal sikre medbestemmelse om akademiske forhold i bred forstand gennem løbende og rettidig medinddragelse. Institutlederen skal derfor drøfte væsentlige spørgsmål inden for forskning, talentpleje, videnudveksling og uddannelse med institutforum.

Stk. 3. Institutforum kan udtale sig om alle akademiske forhold af væsentlig betydning for instituttets virksomhed og har pligt til at drøfte de akademiske forhold, som dekanen eller institutlederen forelægger.

Stk. 4. Institutforum har ret til at udtale sig til dekanen.

Arbejdsform

§ 28. Institutlederen er formand for institutforum. Institutforum vælger en næstformand blandt repræsentanterne for det videnskabelige personale. Institutlederen fungerer som mødeleder og er ansvarlig for mødeindkaldelse og dagsorden, i samarbejde med næstformanden.

Stk. 2. Institutlederen og næstformanden er ansvarlige for, at der udarbejdes et årshjul og en plan for regelmæssige møder, så det sikres, at alle relevante emner bliver drøftet planlagt og rettidigt. Årshjulet bør bl.a. omfatte instituttets strategi, temadrøftelser om principielle spørgsmål, budget, ansættelses- og rekrutteringspolitik, professorpolitik, instituttets fysiske og sociale rammer, medinddragelse og udvikling af ledelsesstrukturer og -former samt studentermiljø og trivsel.

Stk. 3. Institutforum afholder regelmæssige møder.

Institutlignende skoler og centre

§ 29. Reglerne om institutfora finder tilsvarende anvendelse ved institutlignende skoler og centre.

Kapitel 6

Rektor og den øvrige øverste ledelse

Rektor

§ 30. Bestyrelsen ansætter og afskediger rektor og ansætter og afskediger, efter indstilling fra rektor, prorektor(er) og universitetsdirektøren.

§ 31. Rektor ansættes efter eksternt opslag i henhold til gældende regler om stillingsopslag i staten.

Stk. 2. Rektor skal være anerkendt forsker, jf. lov om forskningsrådgivning m.v., inden for et af universitetets fagområder og have indsigt i uddannelsessektoren. Rektor skal have erfaring med ledelse og organisering af forskningsmiljøer og skal have indsigt i et universitets virke og samspil med det omgivende samfund.

Stk. 3. Ansættelsesproceduren skal sikre, at rektor har faglig og ledelsesmæssig legitimitet. Med henblik herpå tilrettelægges proceduren således, at der kan forventes almindelig tilslutning på universitetet til bestyrelsens beslutning om besættelse af rektorstillingen.

Stk. 4. Ansættelsesproceduren kan gennemføres af den samlede bestyrelse, eller bestyrelsen kan af sin midte nedsætte et ansættelsesudvalg, der udarbejder opslag, udvælger kandidater til samtale, gennemfører ansættelsessamtaler og foretager indstilling til bestyrelsen om ansættelse.

Stk. 5. Et ansættelsesudvalg, jf. stk. 4, skal bestå af bestyrelsens formand samt repræsentanter for de udefrakommende medlemmer af bestyrelsen, det videnskabelige personale, det tekniske og administrative personale og de studerende.

Stk. 6. Bestyrelsen nedsætter en rådgivningsgruppe, der består af en repræsentant for det videnskabelige personale fra hvert hovedområde, en repræsentant for det teknisk-administrative personale og en studerende. Medlemmerne indstilles af de akademiske råds formandsforsamling. Bestyrelsens formand leder gruppens møder. Gruppen orienteres om udkast til opslag. Gruppen orienteres om det samlede ansøgerfelt. Gruppen får forelagt relevante indkomne ansøgninger og rådgiver bestyrelsen eller ansættelsesudvalget om, hvilke kandidater, der skal indkaldes til samtale.

Stk. 7. Bestyrelsen gennemfører ansættelsessamtaler og kan i forbindelse hermed søge intern eller ekstern bistand.

Stk. 8. Ansættelsesbeslutning træffes af den samlede bestyrelse.

Stk. 9. Bestyrelsen kan bringe rektors ansættelsesforhold til ophør i overensstemmelse med reglerne i universitetslovens § 29.

Rektors opgaver

§ 32. Rektor repræsenterer universitetet udadtil. Rektor varetager universitetets ledelse inden for de rammer, som bestyrelsen har fastsat, jf. universitetslovens § 14, stk. 1.

Stk. 2. Rektor har herunder til opgave at:

- 1) Træffe afgørelse i alle sager, som ikke ved universitetsloven er henlagt til bestyrelsen, akademiske råd, studienævn eller ph.d.-udvalg.
- 2) Indstille ansættelse og afskedigelse af prorektor(er) og universitetsdirektør til bestyrelsen.
- 3) Ansætte og afskedige dekaner.
- 4) Ansætte og afskedige ledere af de organisatoriske videnskabelige enheder, medmindre opgaven delegeres.
- 5) Oprette ph.d.-skoler og udpege ph.d.-skoleledere, medmindre opgaven delegeres.
- 6) Fastlægge universitetets interne organisering inden for de rammer, som bestyrelsen har fastsat.
- 7) Indstille budgettet til bestyrelsen og underskrive regnskabet.
- 8) Fastsætte regler om disciplinære foranstaltninger over for de studerende.
- 9) Tegne universitetet med undtagelse af dispositioner over fast ejendom, jf. § 48, stk. 2.
- 10) Godkende alle eksterne samarbejder, der forpligter universitetet.
- 11) Sikre retningslinjer for dokumentationssystemer i forbindelse med evalueringer og opfølgning.
- 12) Sikre kvaliteten af universitetets uddannelse, undervisning, forskning og videnudveksling.

Stk. 3. Rektor bemyndiger øvrige ledere til hver inden for deres område at handle på rektors vegne. Rektor kan endvidere bemyndige andre ansatte til på særlige områder at handle på rektors vegne. Rektor kan i særlige tilfælde pålægge en heltidsansat videnskabelig medarbejder at fungere midlertidigt i en lederstilling.

Stk. 4. Rektor kan oprette rådgivende udvalg. Rektor kan anmode advisory boards, aftagerpaneler, studienævn, ph.d.-udvalg, akademiske råd og institutfora om at drøfte og afgive udtalelse om emner af betydning for universitetet.

Stk. 5. Rektor udarbejder en standardforretningsorden til brug for akademiske råd, studienævn m.fl.

Prorektorer

§ 33. En prorektor bistår rektor i den daglige ledelse efter aftale med rektor. Hvis der ansættes flere prorektorer, fungerer én af disse som rektors stedfortræder.

Stk. 2. Prorektorer ansættes af bestyrelsen efter indstilling fra rektor.

Stk. 3. § 31, stk. 1, stk. 2, 2. pkt, stk. 3 og stk. 8, finder tilsvarende anvendelse ved ansættelse af prorektor. Derudover finder § 31, stk. 2, 1. pkt. tilsvarende anvendelse ved ansættelse af den prorektor, der fungerer som rektors stedfortræder.

Stk. 4. Ved ansættelsesprocedurens start nedsætter rektor en rådgivningsgruppe, der består af en repræsentant for det videnskabelige personale fra hvert hovedområde, en repræsentant for det teknisk-administrative personale og en studerende. Medlemmerne indstilles af de akademiske råds formandsforsamling. Gruppen orienteres om udkast til opslag. Gruppen orienteres om det samlede ansøgerfelt. Gruppen får forelagt relevante indkomne ansøgninger og rådgiver rektor om, hvilke kandidater, der skal indkaldes til samtale.

Stk. 5. Rektor gennemfører ansættelsessamtaler og kan i forbindelse hermed søge intern eller ekstern bistand.

Stk. 6. Bestyrelsen kan efter indstilling fra rektor bringe prorektors ansættelsesforhold til ophør i overensstemmelse med reglerne i universitetslovens § 29.

Universitetsdirektør

§ 34. Universitetsdirektøren leder universitetets administration.

Stk. 2. Universitetsdirektøren ansættes af bestyrelsen efter indstilling fra rektor.

Stk. 3. Universitetsdirektøren ansættes efter eksternt opslag i henhold til gældende regler om stillingsopslag i staten. Universitetsdirektøren skal have erfaring med administration og ledelse.

Stk. 4. Ved ansættelsesprocedurens start nedsætter rektor en rådgivningsgruppe med repræsentanter for universitetets administrativt ansatte personale. Medlemmerne indstilles af gruppen af vicedirektører og af hovedsamarbejdsudvalget. Gruppen orienteres om udkast til opslag. Gruppen orienteres om det samlede ansøgerfelt. Gruppen får forelagt relevante indkomne ansøgninger og rådgiver rektor om, hvilke kandidater, der skal indkaldes til samtale.

Stk. 5. Rektor gennemfører ansættelsessamtaler og kan i forbindelse hermed søge intern eller ekstern bistand.

Stk. 6. Bestyrelsen kan efter indstilling fra rektor bringe universitetsdirektørens ansættelsesforhold til ophør i overensstemmelse med reglerne i universitetslovens § 29.

Kapitel 7

Universitetsledelsen

§ 35. Universitetsledelsen består af rektor, prorektor(er), universitetsdirektøren og dekanerne. Universitetsledelsen forestår, inden for de rammer som lovgivningen og bestyrelsen har fastsat og efter rektors nærmere bestemmelse, i fællesskab universitetets drift og udmøntningen af universitetets strategi og mål. Rektor sikrer, at universitetsledelsen udøver en samlet og sammenhængende ledelse, der varetager det samlede universitets interesser og behov, og som sikrer, at Aarhus Universitet fremstår og handler som én samlet institution.

Stk. 2. Hver dekan tillægges særlige ledelsesopgaver i forbindelse med en af universitetets tværgående strategiske aktiviteter.

Stk.3. For hver af de tværgående aktiviteter kan etableres et rådgivningsforum til støtte for ledelsens arbejde.

Kapitel 8

Ledelse af hovedområder

Dekan

§ 36. Rektor ansætter dekaner. Dekaner ansættes efter eksternt opslag i henhold til gældende regler om stillingsopslag i staten.

Stk. 2. Dekanen skal være anerkendt forsker, jf. lov om forskningsrådgivning m.v., inden for et af hovedområdet fagområder og have erfaring med og indsigt i uddannelse, ledelse og et universitets samspil med det omgivende samfund.

Stk. 3. Ansættelsesproceduren skal sikre, at dekanen har faglig og ledelsesmæssig legitimitet. Med henblik herpå tilrettelægges proceduren således, at der kan forventes almindelig tilslutning på hovedområdet til rektors beslutning om besættelse af stillingen.

Stk. 4. Ved ansættelsesprocedurens start nedsætter rektor en rådgivningsgruppe, der består af repræsentanter for hovedområdet videnskabelige personale, teknisk-administrative personale og studerende. Medlemmerne indstilles af hovedområdet akademiske råd. Gruppen orienteres om udkast til opslag. Gruppen orienteres om det samlede ansøgerfelt. Gruppen får forelagt relevante indkomne ansøgninger og rådgiver rektor om, hvilke kandidater, der skal indkaldes til samtale.

Stk.5. Rektor gennemfører ansættelsessamtaler og kan i forbindelse hermed søge intern eller ekstern bistand.

Stk. 6. Rektor kan bringe en dekans ansættelsesforhold til ophør i overensstemmelse med reglerne i universitetslovens § 29.

Dekanens opgaver

§ 37. Efter bemyndigelse fra rektor repræsenterer dekanen hovedområdet udadtil og varetager ledelsen af hovedområdet.

Stk. 2. Dekanen har herunder, efter bemyndigelse fra rektor og inden for rammerne af samarbejdet i universitetsledelsen, jf. § 35, til opgave at:

- 1) Være hovedansvarlig for hovedområdets økonomi og varetage hovedområdets overordnede personaleledelse.
- 2) Sikre sammenhæng mellem hovedområdets uddannelse, undervisning, forskning og videnudveksling.
- 3) Sikre kvaliteten af hovedområdets uddannelse, undervisning, forskning og videnudveksling.
- 4) Sikre tværgående kvalitetsudvikling af hovedområdets uddannelse, undervisning, forskning og videnudveksling.
- 5) Ansætte og afskedige institutledere.
- 6) Oprette ph.d.-skoler ved hovedområdet.
- 7) Udpege og afsætte ph.d.-skoleledere.
- 8) Nedsætte ph.d.-udvalg og udpege formænd og eventuelle næstformænd for ph.d.-udvalg efter indstilling fra det pågældende ph.d.-udvalg.
- 9) Nedsætte studienævn og godkende formænd og næstformænd for studienævn.
- 10) Udpege og afsætte studieledere efter indstilling fra studienævnene.
- 11) Godkende studieordninger efter forslag fra studienævnet.

Stk. 3. Dekanens ledelse sker under inddragelse af rådgivning fra akademisk råd, aftagerpaneler og advisory board, jf. §§ 20-24.

Prodekaner

§ 38. Dekanen ansætter en eller flere prodekaner, der skal godkendes af rektor. Prodekaner ansættes efter eksternt opslag i henhold til gældende regler om stillingsopslag i staten.

Stk. 2. En prodekan bistår dekanen i den daglige ledelse efter aftale med dekanen.

Stk. 3. Prodekanen skal være anerkendt forsker, jf. lov om forskningsrådgivning m.v., inden for et af hovedområdet fagområder og have erfaring med og indsigt i uddannelse, ledelse og et universitets samspil med det omgivende samfund.

Stk. 4. Ansættelsesproceduren skal sikre, at prodekaner har faglig og ledelsesmæssig legitimitet.

Stk. 5. Dekanen kan med rektors godkendelse bringe en prodekans ansættelsesforhold til ophør i overensstemmelse med reglerne i universitetslovens § 29.

Kapitel 9

Ledelse af institutter

Institutleder

§ 39. Dekanen ansætter institutledere.

Stk. 2. Institutledere ansættes efter eksternt opslag i henhold til gældende regler om stillingsopslag i staten.

Stk. 3. En institutleder skal have undervisningserfaring og skal være anerkendt forsker, jf. lov om forskningsrådgivning m.v., inden for instituttets fagområde eller et i forhold til instituttet nærtliggende fagområde.

Stk. 4. Ansættelsesproceduren skal sikre, at institutledere har faglig og ledelsesmæssig legitimitet. Med henblik herpå tilrettelægges proceduren således, at der kan forventes almindelig tilslutning på instituttet til beslutningen om besættelse af stillingen.

Stk. 5. Ved ansættelsesprocedurens start nedsætter dekanen en rådgivningsgruppe, der består af repræsentanter for det videnskabelige personale, det teknisk-administrative personale og de studerende på instituttet. Medlemmerne indstilles af institutforum. Gruppen orienteres om udkast til opslag. Gruppen orienteres om det samlede ansøgerfelt. Gruppen får forelagt relevante indkomne ansøgninger og rådgiver om, hvilke kandidater, der skal indkaldes til samtale.

Stk. 6. Dekanen gennemfører ansættelsessamtaler og kan i forbindelse hermed søge intern eller ekstern bistand.

Stk. 7. Dekanen kan bringe en institutleders ansættelsesforhold til ophør i overensstemmelse med reglerne i universitetslovens § 29.

Institutleders opgaver

§ 40. Institutlederen repræsenterer instituttet udadtil og varetager efter bemyndigelse fra rektor og dekan instituttets faglige, økonomiske og personalemæssige ledelse.

Stk. 2. Institutlederen planlægger og fordeler instituttets arbejdsopgaver og kan pålægge medarbejdere at løse bestemte opgaver. Det videnskabelige personale har forskningsfrihed og forsker frit inden for universitetets forskningsstrategiske rammer i den tid, hvor de ikke er pålagt opgaver. Universitetets forskningsstrategiske rammer dækker hele universitetets profil. Det videnskabelige personale må ikke over længere tid pålægges opgaver i hele deres arbejdstid, således at de reelt fratages deres forskningsfrihed.

Stk. 3. Institutlederen sikrer kvalitet, sammenhæng og udvikling i instituttets uddannelse, undervisning, forskning og videnudveksling. Institutlederen skal med inddragelse af studienævn og studieleder følge op på evaluering af uddannelse og undervisning.

Stk. 4. Institutlederen nedsætter et institutforum, og institutlederens ledelse sker under inddragelse af rådgivning fra institutforum og aftagerpaneler, jf. §§ 21 og 26-28.

Kapitel 10

Ledelse af ph.d.-skoler

Ph.d.-skoler og ph.d.-skoleleder

§ 41. Dekanen opretter og nedlægger ph.d.-skoler, hvor ph.d.-uddannelsen foregår.

Stk. 2. Dekanen udpeger og afsætter en ph.d.-skoleleder for hver ph.d.-skole. Ph.d.-skolelederen skal være anerkendt forsker, jf. lov om forskningsrådgivning m.v., og have erfaring med og indsigt i ph.d.-uddannelse. Dekanen indhenter fornøden rådgivning, således at udpegningsproceduren sikrer, at ph.d.-skolelederen har faglig og ledelsesmæssig legitimitet.

Stk. 3. Ph.d.-skolelederen leder ph.d.-skolen og har herunder til opgave at:

- 1) Godkende ph.d.-studerende.
- 2) Udpege ph.d.-vejledere.
- 3) Forestå planlægningen af skolens uddannelse, herunder internationale ophold.
- 4) Forestå løbende evalueringer af skolens aktiviteter og indstille til dekanen om opfølgning af disse evalueringer.

Ph.d.-udvalg

§ 42. For at sikre de ph.d.-studerendes og de videnskabelige medarbejders indflydelse på ph.d.-uddannelsen, nedsætter dekanen ph.d.-udvalg med repræsentanter valgt af og blandt henholdsvis det videnskabelige personale og de ph.d.-studerende.

Stk. 2. Repræsentanterne for det videnskabelige personale vælges for 3 år ad gangen. Repræsentanterne for de ph.d.-studerende vælges for 1 år ad gangen.

Stk.3. Dekanen udpeger formænd og eventuelle næstformænd for ph.d.-udvalg efter indstilling fra det pågældende udvalg.

Stk. 4. Medlemstallet fastsættes af dekanen. Et ph.d.-udvalg skal have mindst 4 og højst 20 medlemmer. Ved fastsættelse af medlemstallet og ved eventuel opdeling i repræsentationsområder tages hensyn til ph.d.-skolens faglige bredde.

Stk. 5. Ph.d.-udvalgets opgaver fremgår af universitetslovens § 16 b, stk. 2.

Kapitel 11

Studieledere og studienævn

Studieledere

§ 43. Dekanen fastlægger studieledernes ansvarsområder i relation til studienævnstrukturen.

Stk. 2. Dekanen udpeger og afsætter studieledere efter indstilling fra det eller de berørte studienævn. Studielederen skal udpeges blandt de heltidsansatte videnskabelige medarbejdere. Udpegning sker for en periode på 3 år. Udpegning kan ske flere gange.

Stk. 3. Studielederen har til opgave i samarbejde med studienævnet at forestå den praktiske tilrettelæggelse af undervisning og af prøver og anden bedømmelse, der indgår i eksamen. Studielederen godkender opgaveformulering og afleveringstidspunkt for kandidatspecialet samt i tilknytning hertil en plan for vejledningen af den studerende.

Studienævn

§ 44. Studienævn oprettes og nedlægges af vedkommende dekan efter høring af de berørte institutter.

Stk. 2. Der kan oprettes studienævn, der dækker en eller flere uddannelser, ligesom der kan oprettes studienævn på forskellige niveauer. Hvis der oprettes studienævn på forskellige niveauer, fastlægger dekanen opgavefordelingen mellem dem.

Stk. 3. Studienævn består af et lige stort antal repræsentanter for det videnskabelige personale og for de studerende. Medlemstallet fastsættes af dekanen. Et studienævn skal have mindst 4 og højst 18 medlemmer.

Stk. 4. Ved fastsættelse af medlemstallet og ved eventuel opdeling i repræsentationsområder tages hensyn til den faglige bredde inden for de uddannelsesdele, der omfattes af undervisningen.

Stk. 5. Studienævnets opgaver fremgår af universitetslovens § 18, stk. 4.

§ 45. Studienævnenes repræsentanter for det videnskabelige personale vælges for 3 år ad gangen af og blandt det videnskabelige personale, der underviser inden for det pågældende studienævns område.

Stk. 2. De studerendes repræsentanter i studienævnet vælges for 1 år ad gangen af og blandt de studerende, der studerer inden for det pågældende studienævns område.

Formand og næstformand

§ 46. Studienævnet vælger for 1 år ad gangen en formand, der tillige kan være studieleder. Formanden vælges blandt de heltidsansatte videnskabelige medarbejdere, som er medlemmer af nævnet.

Stk. 2. Studienævnet vælger af sin midte blandt de studerende en næstformand. Næstformanden deltager i tilrettelæggelsen af studienævnets arbejde.

Stk. 3. Dekanen godkender den valgte formand og næstformand.

Kapitel 12

Valg

§ 47. Bestyrelsen fastsætter nærmere regler om valg til bestyrelsen, akademiske råd, ph.d.-udvalg og studienævn.

Kapitel 13

Økonomiske forhold

§ 48. Universitetet tegnes af rektor, jf. dog stk. 2.

Stk. 2. Ved dispositioner over fast ejendom tegnes universitetet af bestyrelsesformanden sammen med et medlem af bestyrelsen.

§ 49. Universitetet kan oprette fonde for gavemidler, hvis dette er forudsat af gavegiver.

Kapitel 14

Særlige forhold

§ 50. Aarhus Universitet er etableret ved sammenlægning af Aarhus Universitet med de tidligere selvstændige institutioner Århus Tandlægehøjskole, Handels- og Ingeniørhøjskolen, Herning, Handelshøjskolen i Århus, Danmarks Pædagogiske Universitet, Danmarks Jordbrugsforskning, Danmarks Miljøundersøgelser og Ingeniørhøjskolen i Århus.

Stk. 2. Aarhus Universitet må anvende betegnelsen handelshøjskole.

§ 51. I overensstemmelse med finansloven samt aftale af 28. oktober 2010 mellem regeringen, Socialdemokraterne, Dansk Folkeparti og Det Radikale Venstre om fordeling af globaliseringsreserven til forskning og udvikling 2011-2012 er der etableret et ph.d.-råd ved Aarhus Universitet. Ph.d.-rådets forhold reguleres ved en allonge til denne vedtægt.

Kapitel 15

Godkendelse og ikrafttrædelse

§ 52. Denne vedtægt kan ændres af bestyrelsen. Vedtægtsændringer skal godkendes af ministeren for forskning, innovation og videregående uddannelser.

§ 53. Denne vedtægt træder i kraft ved ministerens godkendelse.

Stk.2. Samtidig ophæves vedtægt for Aarhus Universitet, godkendt af ministeren for videnskab, teknologi og udvikling den 16. maj 2011.

Vedtaget af Aarhus Universitets bestyrelse 29. februar 2012.

Godkendt af ministeren for forskning, innovation og videregående uddannelser den 21. juni 2012.

Michael Christiansen

Formand for Aarhus Universitets bestyrelse

Morten Østergaard

Minister for forskning, innovation og videregående uddannelser

Godkendt af ministeren for videnskab, teknologi og udvikling den 22. februar 2011

Baggrund, retlig status og kompetence

§ 1. I overensstemmelse med finansloven samt "Aftale mellem regeringen, Socialdemokraterne, Dansk Folkeparti og Det Radikale Venstre om: Fordeling af globaliseringsreserven til forskning og udvikling 2011-2012" af 28. oktober 2010 (bilag 2) – i det følgende benævnt "aftalen" – er der etableret et ph.d.-råd ved Aarhus Universitet.

§ 2. Ph.d.-rådet indgår som en del af Aarhus Universitet, men er i sit faglige virke, jf. § 3, uafhængig af universitetets almindelige ledelsesstruktur.
Stk. 2. Ph.d.-rådet træffer afgørelse i sager, der vedrører udmøntningen af bevillingen, jf. § 3.

§ 3. Ph.d.-rådet er ansvarlig for udmøntningen af den bevilling, der er beskrevet i finansloven samt aftalen. Bevillingen er øremærket til forskning og ph.d.-uddannelse med

fokus på at undersøge, hvordan folkeskolens praksis kan give størst mulig udbytte for alle elever såvel fagligt som med hensyn til alsidig udvikling og trivsel og motivation til videre uddannelse. Bevillingen skal i øvrigt anvendes i overensstemmelse med de betingelser, der fremgår af finansloven samt aftalen, herunder at midler fra bevillingen skal tildeles efter ansøgning udarbejdet af konsortier, der består af mindst én professionshøjskole og et universitet.

Stk. 2. Ph.d.-rådet nedsætter et internationalt bedømmelsesudvalg, hvis medlemmer indstilles af Det Frie Forskningsråd og Det Strategiske Forskningsråd. Ph.d.-rådet forelægger ansøgninger efter stk. 1 for dette udvalg med henblik på en forskningsmæssig vurdering af disse.

Sammensætning m.v.

§ 4. Ph.d.-rådet består af en formand og ti andre medlemmer, som alle udpeges for fire år. Formanden udpeges af ministeren for videnskab, teknologi og udvikling. De øvrige medlemmer udpeges af ministeren efter indstilling fra de i stk. 2 nævnte organisationer. Genudpegning kan ske for to år, sådan at genudpegning kun kan finde sted én gang.

Stk. 2. Følgende organisationer indstiller medlemmer til ph.d.-rådet, jf. stk. 1, 3. pkt.:

- 1) Tre medlemmer indstilles af Danske Universiteter.
- 2) Tre medlemmer indstilles af Professionshøjskolernes Rektorkollegium.
- 3) To medlemmer indstilles af den relevante programkomité under Det Strategiske Forskningsråd.
- 4) To medlemmer indstilles af KL (Kommunernes Landsforening).

Stk. 3. De i stk. 2, nr. 1 og 2, indstillede medlemmer skal repræsentere henholdsvis universiteterne og professionshøjskolerne. De i stk. 2, nr. 3, indstillede medlemmer skal være internationale kapaciteter. De i stk. 2, nr. 4, indstillede medlemmer skal repræsentere relevante aftagere.

Stk. 4. Flertallet af ph.d.-rådets medlemmer, herunder formanden, skal være anerkendte forskere og have erfaring med og indsigt i ph.d.-uddannelse.

Stk. 5. Såfremt et medlem afgår inden funktionsperiodens ophør, udpeger ministeren et nyt medlem i overensstemmelse med stk. 1, 1. pkt., dog at det nye medlem kan udpeges for mindre end fire år.

Stk. 6. Ph.d.-rådet fastsætter en forretningsorden for udøvelsen af sin virksomhed.

Regnskab

§ 5. Der udarbejdes et regnskab for ph.d.-rådets virksomhed. Regnskabet indgår i overensstemmelse med universitetslovens regler i Aarhus Universitets almindelige regnskab.

Klage og hjemmel

§ 6. Retlige spørgsmål ved ph.d.-rådets afgørelser kan indbringes for Universitets- og Bygningsstyrelsen. Fristen for indgivelse af klage er fire uger fra den dag, afgørelsen er meddelt klageren.

Stk. 2. Afgørelser truffet af styrelsen efter stk. 1 kan ikke indbringes for højere administrativ myndighed.

§ 7. Nærværende allonge er ud over universitetslovens § 10, stk. 6, fastsat med hjemmel i universitetslovens § 34, stk. 1 og 2, § 36 og § 36 a.

Stk. 2. Allongen træder i kraft ved ministerens godkendelse.

Aarhus, den 28. januar 2011

Jens Bigum
Bestyrelsesformand

Godkendt af ministeren for videnskab, teknologi og udvikling den 22. februar 2011

Aarhus Universitet
Nordre Ringgade 1
8000 Aarhus C

E-mail: au@au.dk
Tlf: 8715 0000
Fax: 8715 0201

CVR-nr: 31119103
EAN-numre: www.au.dk/eannumre

AU på sociale medier:

© — Henvendelser til [webredaktør](#)

Cookies på au.dk

FORRETNINGSORDEN

for

Akademisk Råd ved Health

Udarbejdet inden for rammerne af den standardforretningsorden for akademiske råd, som rektor har fastsat, jf. vedtægt for Aarhus Universitet § 19, stk. 5. Justeret på baggrund af universitetslovens bestemmelse om, at Akademisk Råd vælger en formand blandt sine medlemmer jf. § 15, stk.5.

Medlemstal, konstitution m.v.

§ 1. Akademisk Råd består af i alt 18 medlemmer. Dekanen er født medlem. Derudover består Akademisk Råd af 12 medlemmer valgt blandt fakultetets videnskabeligt ansatte (3 fra Institut for Klinisk Medicin, 3 fra Institut for Biomedicin, 2 fra Institut for Folkesundhed, 2 fra Institut for Odontologi, 1 fra Institut for Retsmedicin og 1 ansat Ph.d. studerende) og 5 medlemmer valgt blandt fakultetets studerende (2 fra medicinuddannelsen, 1 fra tandlægeuddannelsen, 1 fra øvrige uddannelser og 1 ikke-ansat Ph.d. studerende). Desuden deltager 3 observatører, valgt blandt fakultetets tekniske og administrative personale.

Stk. 2. Akademisk Råd vælger en formand blandt sine medlemmer. Dekanen er ikke valgbar.

Stk. 3. Akademisk Råd kan indbyde andre ikke-medlemmer til i nærmere angivet omfang at deltage i Akademisk Råds møder som observatører.

Stk. 4. Observatører har taleret, men ikke stemmeret.

§ 2. Akademisk Råds studentermedlemmer er valgt for en periode på 1 år. Akademisk Råds øvrige medlemmer er valgt for en periode på 4 år.

Stk. 2. På det første møde efter at nyvalgte studentermedlemmer er tiltrådt giver dekanen en orientering om Akademisk Råds arbejde, og rådets mødeplan fastsættes.

Udvalg

§ 3. Akademisk Råd kan nedsætte rådgivende udvalg, men disse kan ikke tillægges selvstændig kompetence.

Ordinære og ekstraordinære møder, skriftlig behandling

§ 4. Akademisk Råd udøver sin virksomhed i møder, jf. dog § 6. Ordinære møder afholdes på universitetet to gange pr. halvår dog ikke i tiden 1. juli - 15. august.

Stk. 2. Senest 10 hverdage inden hver ordinær mødedag udsender formanden og dekanen en dagsorden eller en aflysning til medlemmerne. Dagsordenen eller aflysningen skal samtidig offentliggøres på universitetets netsted eller på anden egnet måde. Tillægsdagsorden med supplerende sager kan udsendes senest 2 dage før mødet.

Stk. 3. Hvis et medlem senest 2 uger forud for et ordinært møde skriftligt anmoder om behandling af en sag, skal formanden og dekanen sætte sagen på dagsordenen for det pågældende møde.

Stk. 4. Formanden skal med bistand fra dekanstaben sørge for, at medlemmerne får forelagt de nødvendige oplysninger til bedømmelse af sagerne. Hvis materialet ikke er tilsendt medlemmerne

sammen med dagsordenen for et ordinært møde, skal det så vidt muligt fremlægges til gennemsyn i dekanstaben senest 3 hverdage inden mødet.

§ 5. Ekstraordinære møder afholdes, når dekanen finder det nødvendigt. Ekstraordinære møder skal endvidere afholdes, hvis der fremsættes krav herom fra en tredjedel af Akademisk Råds medlemmer. Mødet skal afholdes senest 1 uge efter at kravet er fremsat.

Stk. 2. Indkaldelse til ekstraordinært møde skal ske med mindst 24 timers varsel. Indkaldelsen skal angive dagsordenspunkterne og indeholde de oplysninger, der er nødvendige til bedømmelse af sagerne.

§ 6. Hvis alle medlemmer er enige herom, kan rutinesager afgøres uden for et møde ved skriftlig behandling. Som grundlag for behandlingen udsendes et forslag til beslutning sammen med de nødvendige oplysninger til bedømmelse af sagen. Medlemmerne skal tilkendegive, om de kan tilslutte sig behandlingsmåden, og i bekræftende fald, om de kan tilslutte sig det udsendte forslag til sagens afgørelse. Såfremt et medlem ikke kan tilslutte sig, at sagen afgøres ved skriftlig behandling, optages sagen som punkt på dagsordenen for næste møde i Akademisk Råd.

Mødeoffentlighed

§ 7. Akademisk Råds møder er offentlige. Akademisk Råd kan dog bestemme, at dørene skal lukkes under behandlingen af enkelte punkter på dagsordenen, hvis det på grund af sagens beskaffenhed eller omstændighederne i øvrigt findes nødvendigt.

Stk. 2. Finder Akademisk Råd, at dets forhandlinger forstyrres, kan det for det pågældende møde udelukke en eller flere tilhørere. Dørene kan om nødvendigt lukkes for resten af mødet.

Stk. 3. Dørene skal lukkes ved behandling af sager, hvor det er nødvendigt at hemmeligholde oplysninger for at varetage væsentlige hensyn til offentlige eller private interesser.

Stk. 4. Spørgsmål, om hvorvidt en sag giver grundlag for dørlukning, skal forud forhandles for lukkede døre, hvis dette bestemmes af dekanen eller et flertal af medlemmerne.

Stk. 5. Akademisk Råd kan tillade, at observatører overværer behandlingen af sager for lukkede døre.

Stk. 6. I sager, der i medfør af stk. 3 behandles for lukkede døre, har medlemmer og observatører tavshedspligt.

Beslutningsdygtighed, mødeledelse og sagernes behandling

§ 8. Akademisk Råd er beslutningsdygtigt, når mindst halvdelen af det fastsatte antal medlemmer er til stede.

Stk. 2. Akademisk Råds møder ledes af formanden. I tilfælde af at formandens forfald vælger Akademisk Råd et andet medlem til at overtage mødeledelsen. Mødelederen træffer afgørelse i alle spørgsmål vedrørende mødernes ledelse. Sagerne behandles i mødet i den rækkefølge, hvori de er optaget på dagsordenen.

Stk. 3. Akademisk Råd kan beslutte at optage nye punkter på dagsordenen, og det kan beslutte at fravige den i dagsordenen angivne rækkefølge for sagernes behandling.

Stk. 4. Beslutning i sager, der ikke som selvstændige punkter har været optaget på den før et ordinært møde meddelte dagsorden, kan kun træffes, såfremt intet tilstedeværende medlem protesterer herimod.

Stk. 5. Beslutning i sager, der ikke som selvstændige punkter har været optaget på den før et ekstraordinært møde meddelte dagsorden, kan kun træffes, såfremt alle medlemmer er til stede, og intet medlem protesterer herimod.

§ 9. Akademisk Råds afgørelser træffes ved simpelt stemmeflertal.

Mødepligt, habilitet og indkaldelse af suppleanter

§ 10. Medlemmerne har pligt til at deltage i Akademisk Råds møder.

Stk. 2. Medlemmer, der er forhindret i at deltage i et møde, skal underrette formanden herom inden mødets afholdelse. I beslutningsreferatet anføres for hvert enkelt møde, hvilke medlemmer der har været fraværende.

Stk. 3. Medlemmerne kan kun deltage i rådets afstemninger, når de personligt er til stede under disse, jf. dog § 6.

§ 11. Et medlem skal underrette formanden, hvis der foreligger forhold, der kan give anledning til tvivl om medlemmers habilitet. Underretningen skal så vidt muligt gives inden mødets afholdelse.

Stk. 2. I tvivlstilfælde afgør Akademisk Råd, om medlemmet kan deltage i behandlingen af den pågældende sag. Hvis medlemmet ikke kan deltage i behandlingen af sagen, indkalder formanden den pågældendes suppleant, hvis en sådan er valgt, til at deltage i behandlingen.

§ 12. Når et medlem ved fravær i mindst 2 måneder på grund af sygdom, studierejse eller lignende er ude af stand til at deltage i Akademisk Råds arbejde, indkalder formanden suppleanten til at indtræde for fraværperioden. Formanden afgør, hvorvidt betingelserne for suppleanternes indtræden er til stede. Beslutninger vedrørende suppleanternes indtræden skal meddeles valgsekretariatet.

Stk. 2. Mister et medlem sin valgbarhed, udtræder medlemmet af Akademisk Råd. Ved orlov kan rektor (v/valgsekretariatet) efter indstilling fra rådet bestemme, at vedkommende kun udtræder i orlovsperioden.

§ 13. Indtræder der vakance i Akademisk Råd og er der ikke valgt eller udpeget et tilstrækkeligt antal suppleanter til, at Akademisk Råd kan være fuldtalligt, afgiver rådet indstilling til rektor (v/valgsekretariatet) om, hvorvidt den eller de ledige pladser skal besættes ved suppleringsvalg, eller om besættelsen kan udsættes til næste ordinære valg.

Beslutningsreferat og ekspedition af Akademisk Råds beslutninger

§ 14. Akademisk Råds beslutninger optages i et beslutningsreferat, der så vidt muligt udsendes senest 14 dage efter mødet. Referatet godkendes ved rundsendelse eller forelægges til godkendelse i næste møde. Ethvert medlem kan forlange sin afvigende mening kort optaget i referatet.

Stk. 2. Formanden ekspederer Akademisk Råds beslutninger.

Stk. 3. Godkendte referater af Akademisk Råds møder offentliggøres på universitetets netsted, i det omfang beslutningerne ikke er omfattet af tavshedspligt.

Stk. 4. Formanden er ansvarlig for, at Akademisk Råd orienterer aktivt om sit arbejde.

AARHUS UNIVERSITET
HEALTH

Spørgsmål vedrørende forretningsordenens og standardforretningsordenens forståelse

§ 15. Spørgsmål om forretningsordenens forståelse afgøres af Akademisk Råd.

Stk. 2. Spørgsmål om standardforretningsordenens forståelse, eller om forretningsordenens overensstemmelse med standardforretningsordenen, skal dog forelægges rektor.

Ændringer i forretningsordenen og standardforretningsordenen

§ 16. Denne forretningsorden træder i kraft 31. januar 2012. Forretningsordenen kan ændres ved almindelig flertalsvedtagelse i Akademisk Råd, når ændringsforslaget er udsendt mindst 14 dage før det møde, hvor det skal behandles.

Stk. 2. Ændringer i standardforretningsordenen for Akademisk Råd, fastsat af rektor, ændrer samtidig denne forretningsorden.

Stk. 3. Rektor kan i ganske særlige tilfælde, og inden for vedtægtens rammer, dispensere fra denne forretningsordens bestemmelser.

Aarhus Universitet, den 28. februar 2014

Dekan Allan Flyvbjerg

Formand Jens Christian Hedemann Sørensen

**Dekan Johnny Laursen
Dekan Niels Chr. Nielsen
Dekan Allan Flyvbjerg
Dekan Thomas Pallesen**

**Aarhus Universitets årsfest fredag den 9. september 2016
Udnævnelse af æresdoktorer**

Hermed indkaldes forslag fra fakulteterne om tildeling af æresdoktorgraden ved Aarhus Universitet i forbindelse med årsfesten fredag den 9. september 2016. Forslag, ledsaget af en faglig indstilling, skal være tiltrådt af det pågældende fakultets akademiske råd. Hvert fakultet har som hovedregel mulighed for at indstille én kandidat. I særlige tilfælde kan indstilles to kandidater. Universitetsledelsen drøfter, hvilke af de foreslåede kandidater, det vil være hensigtsmæssigt at tildele æresdoktorgraden i 2016.

**Universitetsledelsens
Stab**

Bente Skou Paulsen
Cand.jur.

Dato: 30. november 2015

Direkte tlf.: 87152136
E-mail: bsp@au.dk

Forslag indsendes senest mandag den 8. februar 2016 (att.: Bente Skou Paulsen, Universitetsledelsens Stab, bsp@au.dk).

Afs. CVR-nr.: 31119103

Side 1/2

Af indstillingerne bedes fremgå de indstilledes præcise postadresse samt fødselsdato og e-mailadresse.

Retningslinjerne for tildeling af æresdoktorgrader er følgende: De overordnede regler om doktorgrader findes i bekendtgørelse 750 af 14. august 1996 om doktorgrader: www.au.dk/da/regler/1996/bek750.

Ifølge § 24 kan æresdoktorgrader tildeles forskere, der skønnes i den grad at have gjort sig videnskabeligt fortjent, at det findes naturligt at hædre dem med den højeste videnskabelige grad. Universitetet kan tildele en af de doktorgrader, der er nævnt i bekendtgørelsen, hvor universitetet har en kandidatuddannelse inden for området. Ifølge bekendtgørelsens § 1, stk. 2 kan institutionen fastsætte nærmere regler inden for bekendtgørelsens rammer.

Rektor har fastsat regler af 17. maj 2012:

<http://www.au.dk/om/organisation/regelsamling/6/65/2010-au4/>

Ifølge § 1, stk. 2 tildeles æresdoktorgraden af rektor efter indstilling fra et akademisk råd. Det bemærkes, at der kun kan tildeles æresdoktorgrader med de betegnelser, der er anført i § 3 i Aarhus Universitets interne regler.

Venlig hilsen

Bente Skou Paulsen
Cand.jur.

Henry Andreasen

Fra: Henry Andreasen
Sendt: 1. december 2015 13:08
Til: Anne B. Christensen; Christian Lindholm; Eva Karring; Kristjar Skajaa; Søren K. Kjærgaard; Thomas G. Jensen
Cc: Kirsten Sender; Lis Dupont Birkler; Mariann Bøje; Linda Ibsen; Annette Bachmann; Morten Pless
Emne: Health indkalder forslag til udnævnelse af æresdoktor i 2016
Vedhæftede filer: Æresdoktorer 2016.pdf

Kære institutleder/skoleleder (cc til sekretariatsleder)

Vil I videresende denne e-mail + vedhæftede opslag om udnævnelse af æresdoktorer ved AU til medarbejdere og miljøerne på jeres institut/skole?

Health indkalder hermed forslag til udnævnelse af æresdoktor i 2016, jf. opslaget. Forslag skal sendes til ha@au.dk senest onsdag den 6. januar 2016.

For hvert forslag skal der vedlægges (Word-format):

1. Motivation på 1-2 sider (gerne med omtale af eksisterende/fremtidige samarbejdsrelationer med medarbejdere på Health)
2. Kortfattet cv og publikationsliste (fremhæv gerne relevante sampublicationer med Health-forskere)

Udnævnelse til æresdoktor er den højeste akademiske grad, man kan tildeles. Kandidaterne, der indstilles, skal derfor:

1. være førende forsker indenfor sit felt
2. gennem et tæt samarbejde med Health-forskere have bidraget væsentligt til at udvikle forskningen og undervisningen på Aarhus Universitet
3. være i Aarhus, når æresdoktorerne udnævnes ved årsfesten på AU (den 9. september 2016)

Når forslagene er samlet og rettet til, vil de blive viderebragt til Akademisk Råd. Rådet vil derefter drøfte forslagene på et møde i januar og indstille Healths kandidat til udnævnelse af æresdoktor i 2016. Fakultetssekretariatet vil bistå Akademiske Råd med det praktiske.

Rektor og universitetsledelsen vil på baggrund af de fire Akademiske Råds indstillinger drøfte kandidaterne og indstille 4-5 personer til æresdoktorer 2016. Uddelingen vil finde sted ved AUs årsfest i september 2016.

Til jeres orientering blev professor John Kopchick (USA) udnævnt til æresdoktor på Health for få måneder siden: <http://www.au.dk/aarsfest/aarsfest-2015/aeresdoktorer/professor-john-kopchick/?b=5220%23>.

Listen over æresdoktorer ved AU er her: <http://www.au.dk/om/profil/historie/haedersbevisninger/aeresdoktorer-proklameret-af-aarhus-universitet/>.

Som beskrevet tidligere skal forslag være sendt ind senest den 6. januar 2016.

Spørgsmål til ovenstående kan sendes til ha@au.dk.

Med venlig hilsen

Henry Andreasen
Rådgiver
Telefon: 87152004

Fakultetssekretariatet, Health
Aarhus Universitet
Nordre Ringgade 1
8000 Aarhus C
<http://health.au.dk/>

Dekan Johnny Laursen
Dekan Niels Chr. Nielsen
Dekan Allan Flyvbjerg
Dekan Thomas Pallesen

Aarhus Universitets årsfest fredag den 9. september 2016
Udnævnelse af æresdoktorer

Hermed indkaldes forslag fra fakulteterne om tildeling af æresdoktorgraden ved Aarhus Universitet i forbindelse med årsfesten fredag den 9. september 2016. Forslag, ledsaget af en faglig indstilling, skal være tiltrådt af det pågældende fakultets akademiske råd. Hvert fakultet har som hovedregel mulighed for at indstille én kandidat. I særlige tilfælde kan indstilles to kandidater. Universitetsledelsen drøfter, hvilke af de foreslåede kandidater, det vil være hensigtsmæssigt at tildele æresdoktorgraden i 2016.

**Universitetsledelsens
Stab**

Bente Skou Paulsen
Cand.jur.

Dato: 30. november 2015

Direkte tlf.: 87152136
E-mail: bsp@au.dk

Forslag indsendes senest mandag den 8. februar 2016 (att.: Bente Skou Paulsen, Universitetsledelsens Stab, bsp@au.dk).

Afs. CVR-nr.: 31119103

Side 1/2

Af indstillingerne bedes fremgå de indstilledes præcise postadresse samt fødselsdato og e-mailadresse.

Retningslinjerne for tildeling af æresdoktorgrader er følgende: De overordnede regler om doktorgrader findes i bekendtgørelse 750 af 14. august 1996 om doktorgrader: www.au.dk/da/regler/1996/bek750.

Ifølge § 24 kan æresdoktorgrader tildeles forskere, der skønnes i den grad at have gjort sig videnskabeligt fortjent, at det findes naturligt at hædre dem med den højeste videnskabelige grad. Universitetet kan tildele en af de doktorgrader, der er nævnt i bekendtgørelsen, hvor universitetet har en kandidatuddannelse inden for området. Ifølge bekendtgørelsens § 1, stk. 2 kan institutionen fastsætte nærmere regler inden for bekendtgørelsens rammer.

Rektor har fastsat regler af 17. maj 2012:

<http://www.au.dk/om/organisation/regelsamling/6/65/2010-au4/>

Ifølge § 1, stk. 2 tildeles æresdoktorgraden af rektor efter indstilling fra et akademisk råd. Det bemærkes, at der kun kan tildeles æresdoktorgrader med de betegnelser, der er anført i § 3 i Aarhus Universitets interne regler.

Venlig hilsen

Bente Skou Paulsen
Cand.jur.

Aarhus Universitet
Dekan Allan Flyvbjerg
Health

Nedennævnte tillader sig hermed at indstille speciallæge Aksel Brockhusen Bertelsen født den 25. juli 1936 til æresdoktor ved Aarhus Universitet for hans bidrag til dansk og international akademisk psykiatri gennem mere end fire årtier repræsenterende Aarhus Universitetshospital. Motivation er vedlagt.

Med venlig hilsen

Per Hove Thomsen
professor, overlæge

Dato: 28. maj 2015

Kontaktperson:

Jytte S. Breining

Tlf.: +45 7847 3350

jytte.breining@ps.rm.dk

Side 1 af 1

Povl Munk-Jørgensen, dr.med.
Professor em., æresmedlem Dansk Psykiatrisk Selskab

Johan Schioldann, dr.med.
Professor em., æresmedlem Dansk Psykiatrisk Selskab

Tom G. Bolwig, dr.med.
Professor em., æresmedlem Dansk Psykiatrisk Selskab

Per Bech
Professor, æresmedlem Dansk Psykiatrisk Selskab

Jes Gerlach, dr.med.
Æresmedlem Dansk Psykiatrisk Selskab

Thomas Middelboe, ph.d.
Tidligere formand, Dansk Psykiatrisk Selskab

Torsten Bjørn Jacobsen, ph.d.
Formand, Dansk Psykiatrisk Selskab

Per Jørgensen, dr.med.
Cheflæge, Psykiatri Region Midtjylland

midt
regionmidtjylland

Aksel Brockhusen Bertelsen

Aksel Brockhusen Bertelsen blev cand.med. fra Aarhus Universitet i 1963 og speciallæge i psykiatri i 1979.

Psykiatrisk Hospital i Århus, nu Aarhus Universitetshospital, Risskov, har været basis for hans akademiske aktiviteter siden 1968, som overlæge fra 1982 indtil pensionering i 2006.

Undervisning

Aksel Brockhusen Bertelsen er en fremragende og inspirerende underviser.

Siden 1977 og frem til de seneste år har han undervist i psykiatrisk genetik ved selskabsmøder, symposier og uddannelseskurser, og fra 1975 påbegyndte han en kursusvirksomhed i psykopatologi baseret på *The Present State Examination*, en banebrydende metode til systematisk undersøgelse af psykopatologi. Aksel B. Bertelsens undervisning har haft, vi anvender uden at overdrive ordet 'unik' betydning for dansk og international psykiatri. Han begyndte denne undervisningsvirksomhed kort tid efter udgivelsen af Wing, Cooper og Sartorius *The Present State Examination* efter at have lært sig metoden ved et ophold på *Institute of Psychiatry, MRC*, London i 1970.

Der foreligger ikke opgørelser over, hvor mange *Present State Examination*-kurser Aksel B. Bertelsen har afholdt, fra én dags-kurser til ugekurser i regi af danske universiteter, Sundhedsstyrelsen, Dansk Psykiatrisk Selskab, lokalt ved danske psykiatriske afdelinger som led i den psykiatriske speciallægeuddannelse samt som led i den løbende undervisning for yngre læger ved Aarhus Universitetshospital, Risskov. Tallet løber estimeret op i adskillige hundreder. *Present State Examination* udgør kernen i den senere udvikling af SCAN-metoden (*Schedules for Clinical Assessment in Neuropsychiatry*) i regi af WHO. Aksel B. Bertelsen var initiativtager til regelmæssig afholdelse af SCAN-kurser som han har gennemført siden 1991. Det skal understreges, at Aksel B. Bertelsen har fungeret som underviser i psykopatologi som ovenfor anført også efter sin pensionering i 2006 og frem til nu.

Han har ligeledes påtaget sig undervisning i international sammenhæng, hovedsageligt i regi af WHO, i flere europæiske lande.

Særligt skal gøres opmærksom på, at Aksel B. Bertelsen efter 1989 generøst stillede sig til rådighed for WHOs undervisningsaktiviteter si de østeuropæiske lande.

Diagnostik og klassifikation

Aksel B. Bertelsen forestod indførelsen af ICD-10 (psykiatri, kapitel F) i Danmark pr. 1. januar 1994. Han havde centrale opgaver i udviklingen af ICD-10 psykiatri som chef for *WHO ICD-10 Reference Centre Aarhus Denmark* (1992-2005), bl.a. forestod han *WHO Field Trial Coordinating* i de skandinaviske lande, Polen, Rumænien og Israel, i 1986-1992. Han afholdte forberedende kurser i Danmark op til indførelsen i 1994 i form af en række lokalkurser (10+) fra ef-

teråret 1992 og igennem hele 1993 samt tilsvarende opfølgningskurser i de efterfølgende år, en virksomhed han har fortsat til nu. Hertil har han siden 1993 påtaget sig *Instruction and Training Courses in ICD-10 Mental and Behavioural Disorders* ved møder i England, Spanien, Estland, Letland, Litauen, Rusland, Hviderusland, Ukraine og Moldova som repræsentant for WHO.

Aksel B. Bertelsens forudsætninger for den succesfulde gennemførelse af denne overvældende store faglige og organisatoriske opgaver har ud over de ovenfor nævnte WHO "Directorships" været:

- Medlem af Dansk Psykiatrisk Selskabs komité for standardiseret psykiatriske undersøgelse (1978-1984)
- Formand for Dansk Psykiatrisk Selskabs stående komité for diagnostik og klassifikation (1989-2006)
- Special Adviser, Division of Mental Health, WHO, Geneva (1973-2005)
- Member of the International SCAN Advisory Group, 1988-2006, Chairman 1985-1987
- Member of Editorial Group for Development of Instruments for Assessment of Mental Disorders in the WHO/ADAMHA Joint Project on Diagnosis and Classification of Mental Disorders, Alcohol and Drug Related Problems (1991-2005)

Samlende skal det fremhæves, at dansk psykiatri som følge af Aksel B. Bertelsens meget store og vedholdende arbejde udskiller sig positivt ved et meget højt og over landet ensartet diagnostisk niveau.

Forskning

Sideløbende med sit kliniske arbejde, omfattende undervisning og sit psykopatologiske, diagnostiske og klassifikatoriske arbejde har Aksel B. Bertelsen gennem hele sin karriere været forskningsaktiv. Hans publikationer tæller 109 i antal, overvejende originale arbejder publiceret i peer reviewed-tidsskrifter og bogkapitler. Aksel B. Bertelsen er første- eller seniorforfatter af 69 af de 109 titler. I forbindelse med hans forskningsarbejde skal også hans omfattende danske og internationale videnskabelige foredragsvirksomhed nævnes.

Aksel B. Bertelsens forskningsarbejde der fortsat er igangværende falder inden for områderne genetisk epidemiologi med særligt fokus på tvillingestudier, psykopatologi, diagnostik og klassifikation. En stor del af Aksel B. Bertelsens forskning er udført i samarbejde med internationale forskere, bl.a. ved WHO studierne af skizofreni og akutte psykoser.

- "Psychiatric Genetics: Twin and Twin Family Study of Affective Disorder; 110 Twin Pairs and their First Degree Relatives". Igangværende siden 1970
- "The Danish Study of Dual Mating of Psychiatric Inpatients" i samarbejde med Professor I.I. Gottesman, University of Virginia, Charlottesville, USA. Igangværende siden 1983
- "WHO International Study on Long Term Course and Outcome of Schizophrenia", siden 1990

Andet

Aksel B. Bertelsen har gennem hele sit professionelle virke fungeret som vejleder for et meget stort antal unge kollegaer i deres tidlige forskningsmæssige engagementer lige som han har fungeret som uofficiel vejleder og mentor for mange af de kollegaer, hvis forskningsmæssige arbejder senere har udmøntet sig i ph.d. eller disputatsarbejder. På denne vis står Aksel B. Bertelsen bag flere af AUH, Risskovs tidligere og nuværende lektorer og professorer. Ligeledes har han været en uvurderlig støtte for tre redaktører af det internationale anerkendte videnskabelige tidsskrift *Acta Psychiatrica Scandinavica* gennem mere end 40 år.

Aksel B. Bertelsen har modtaget flere danske og internationale anerkendelser for sit akademiske arbejde, f.eks.:

- The James Shields Memorial Award for Twin Research in Behavioural Genetics: 1985
- The Kurt Schneider Award to Promotion of Psychiatric Research, Primarily in Schizophrenic Disorders sammen med I.I. Gottesman og Margit Firscher (posthumt): 1992
- The Strömngren Medal for Outstanding Achievements in Psychiatry: 2006
- Honorary Member of the Danish Psychiatric Association: 2009
- Uansøgt pris fra Eli og Egon Larsens Fond til forskning og behandling af skizofreni: 2009 og 2013

Sammenfattende

Aksel Brockhusen Bertelsen har i usædvanlig høj grad bidraget til psykiatriens udvikling gennem mere end fire årtier ved en meget omfattende undervisnings- og forskningsindsats tillige et skelsættende bidrag til internationalt samarbejde om psykiatrisk diagnostik og klassifikation.

Han har vedholdende gennem disse mere end fire årtier generøst og uselvisk fungeret som en enestående gesandt for Aarhus Universitetshospital og Aarhus Universitet, hvis omdømme han ved sine aktiviteter og adfærd har bidraget til i væsentlig grad.

For stillerne:

Povl Munk-Jørgensen, dr.med.

8. juni 2015

CURRICULUM VITAE

Aksel Brockhusen Bertelsen, overlæge

Psykiatrisk Universitetshospital, Århus

Fødselsdag: 25. juli 1936
 Fødested: Trinitatis Sogn, Fredericia
 Privat adresse: Rosenvej 26, 8240 Risskov
 Tlf.: 86173214
 E-mail: abertelsen@dadlnet.dk

Uddannelse

1955 Matematisk studentereksamen, Fredericia Gymnasium med karakteren ug-minus (14,75 points).
 1963 Lægevidenskabelig embedseksamen fra Århus Universitet med karakteren laudabilis (259 1/6 points).
 1965 Autorisation som læge og fødselshjælper.
 1979 Autorisation som speciallæge i psykiatri.

Klinisk og videnskabelig uddannelse og erfaring

2006 - 2013 Gæsteforsker, Demografisk Institut og Center for psykiatrisk Forskning, Aarhus Universitetshospital Risskov.
 2013 - Gæsteforsker, Translational Neuropsychiatric Unit, Aarhus Universitetshospital Risskov.
 1982 - 2006 Overlæge, Psykiatrisk Hospital i Århus
 1980 - 1982 1. reservelæge, Psykiatrisk Hospital i Århus
 1979 1. reservelæge, Psykiatrisk Hospital, Middelfart
 1978 1. reservelæge, Psykiatrisk afd., Randers Sygehus
 1976 - 78 1. reservelæge, Psykiatrisk Hospital i Århus
 1974 - 76 Kandidatstipendiat ved Århus Universitet under Psykiatrisk institut
 1970 - 74 Reservelæge ved institut for Psykiatrisk Demografi, Århus
 1969 - 70 Kursusreservelæge ved Statshospitalet ved Århus
 1968 - 69 Reservelæge ved Statshospitalet ved Århus
 1965 - 68 Reservelæge ved Neurologisk og neurokirurgisk afd., Århus Kommunehospital

1963 - 64

Reservelæge ved Kirurgisk og medicinsk afd.
Århus Kommunehospital

Awards

1985	The James Shields Memorial Award for Twin Research in Behavioral Genetics
1992	The Kurt Schneider Award, to promotion of psychiatric research, primarily in Schizophrenic disorders.
1997	The Janssen-Cilag A/S Psykiatriprisen kr. 70.000,-.
2006	The Strömngren Medal, for outstanding achievements in psychiatry.
2009	Legat kr. 25.000,- fra Eli og Egon Larsens Fond for forskning og behandling af Skizofren sindslidelse.
2013	Legat kr. 21.000,- fra Eli og Egon Larsens Fond for forskning og behandling af skizofren sindslidelse.

FOREDRAG

Maj 1971	Nordisk Forskningskonference, Bergen: Tvillingundersøgelse af manio-depressiv psykose
August 1973	Nordiske Psykiaterkongres, Reykjavik: Tvillingundersøgelse af manio-depressiv psykose
Maj 1975	Dansk Psykiatrisk Selskabs 309.møde: en tvillingundersøgelse af manio-depressiv sindslidelse.
August 1977	The Dight Institute for Human Genetics, The University of Minnesota, Minneapolis, U.S.A.: A Danish Twin Study of Manic-Depressive Disorders. Inviteret gæsteforelæser.
August 1977	International Congress on Twin Studies, Washington: A Danish Twin Study of Manic-Depressive Disorders.
September 1977	Symposium on Origin, Prevention and Treatment of Affective Disorders, Aarhus: A Danish Twin Study of Manic-Depressive Disorders. inviteret taler.
Maj 1980	Dansk Psykiatrisk Selskabs 420.møde: En familieundersøgelse af manio-depressiv sindslidelse.
November 1981	The Royal College of Psychiatrists, Autumn Quarterly Meeting, London. Investigations in Twins in Relation to Manic-depressivity. inviteret taler.
Juni 1983	4th International Congress on Twin Studies, London: Genetics of Affective Disorders. A Twin Family Study of Manic-depressive Illness. Inviteret plenumforedrag.

November 1983	The Aino Hospital Foundation IVth International Conference on Genetic Aspects of Human Behaviour, Kobe, Japan: A Danish Twin Study on Manic-depressive Disorders. Inviteret taler.
November 1983	The Tokyo Metropolitan Institute of Neurosciences, Tokyo, Japan: A Danish Twin Study of Manic-depressive Disorders. Inviteret gæsteforelæser.
April 1984	Dansk Psykiatrisk Selskabs 463.møde: The WHO Collaborative Study on Determinants of Outcome in Severe Mental Disorders.
Juni 1984	World Psychiatric Association, Regional Symposium, Helsinki: New Perspectives in Psychiatric Research: Controversies and Consistencies in Psychiatric Genetics. Inviteret plenumforedrag.
August 1985	European Medical Research Council's Workshop on Prediction of Course and Outcome of Depressive illness: Needed Areas for Research, Cork, Irland: Genetics of Manic-depressive Disorders. Inviteret taler.
Februar 1986	University of London, Institute of Psychiatry. Study Day on Genetics and Psychiatry, London: Genetics of Affective Disorders. Inviteret gæsteforelæser.
August 1986	World Psychiatric Association, Regional Symposium, København: A Dual Mating Study of Psychiatric Inpatients with Special Reference to the Relationship between Reactive Psychosis and Schizophrenia. Inviteret taler.
September 1986	5th International Congress on Twin Studies, Amsterdam: Offspring of Twin Pairs Discordant for Psychiatric Illness. Inviteret plenumforedrag.
Oktober 1987	Workshop on Genetic Perspectives for Schizophrenic and Related Disorders, Università del Estudio de Milano: Genetic Studies in Schizophrenia and Schizoaffective Disorders. inviteret foredrag.
April 1988	Colloque sur les aspects actuels du suivi des psychoses au long cours, Lyon: Presentation of Methods and Results from the WHO International Studies of Follow-up of Severe Psychoses. Inviteret foredragsholder.
Maj 1989	Joint Meeting on Genetic Approaches in the Prevention of Mental Disorders, organized by

- WHO and Fondation Ipsen, Paris: Diagnosis and Classification of Mental Disorders in Relation to Molecular Research. Inviteret foredragsholder.
- Juni 1989 Behavioral Genetics Association, 19th Annual Meeting, Charlottesville, U.S.A.: Beyond the usual Strategies in Psychiatric Genetics: Offspring of dual-mating psychiatric inpatients, and offspring of discordant identical twins. Inviteret taler.
- August 1989 First World Congress on Psychiatric Genetics, Cambridge: Risk of Schizophrenia in Offspring of Discordant Schizophrenic Twins. Chairman og inviteret taler.
- August 1990 World Psychiatric Association, Regional Symposium on Etiology of Mental Disorder, Oslo: The Genetics of Schizoaffective Disorder with a Reference to Classification. Inviteret taler, - Risk of Manic-depressive Disorder in Offspring of Discordant Manic-depressive Twins. Inviteret taler.
- September 1991 2. Münchener Genetik Gespräche: Twin Research. Inviteret foredragsholder.
- Februar 1992 European Psychiatric Association/WHO Symposium - Strassbourg: ICD-10 Field Trials in Europe: Scandinavian and East European Countries. Inviteret foredragsholder
- April 1992 Forskerkursus, Århus og Odense universiteter: Forskningsstrategier fra molekylær biologi til klinik: Klassifikation og operationelle kriterier, en aktuel status over ICD-10 og DSM-III-R; Tvillingmetodens anvendelse i forhold til skizofreni. Inviteret forelæser.
- September 1992 28th Turkish Congress of Psychiatry, Ankara, Tyrkiet: Genetic Studies in Schizophrenia. Inviteret forelæser, The ICD-10 Classification of Mental and Behavioral Disorders. Inviteret foredragsholder.
- September 1992 Jysk Medicinsk Selskabs møde: Biologisk skizofreniforskning: Klinisk-genetiske undersøgelser. Inviteret foredragsholder.
- Oktober 1992 Dansk Psykiatrisk Selskabs 545.møde: Psykiatrien efter ICD-10; ICD-10 Field trials; ICD-10 og DSM-IV.
- Oktober 1992 Dansk Skizofreni-symposium 1992 (Astra) Helsingør: Skizofrenidiagnoser. Nyt fra ICD-10. Inviteret foredragsholder.

Januar 1993

Dansk Depressionssymposium 1993 (Eli Lilly),
Århus og København: ICD-10. Inviteret fore-
dragsholder.

Publikationer

1. World Health Organization. *The International Pilot Study of Schizophrenia (Collaborating investigator)*. Geneva, Switzerland: World Health Organization; 1973.
2. Leff JP, Fischer M, Bertelsen A. A cross-national epidemiological study of mania. *Br J Psychiatry*. 1976;129: 428-442.
3. Bertelsen A, Harvald B, Hauge M. *Br J Psychiatry*. 1977; 130: 330-351.
4. Nielsen J, Homma A, Bertelsen A. Cytogenetic investigation of twins with manic-depressive disorders. *Br J Psychiatry*. 1977; 130:352-354.
5. Nielsen J, Homma A, Bertelsen A. Incidence of twin births in Denmark from 1911 to 1974. *Acta Genet Med Gemellol*. 1978;27: 45-49.
6. Bertelsen A. A Danish twin study of manic-depressive disorders. In: Nance WE, ed. *Twin Research: Proceedings of the Second International Congress on Twin Studies, Part A. Psychology and Methodology*. New York, NY: Allan R Liss Inc; 1978:119-124.
7. Bertelsen A. A Danish twin study of manic-depressives. In: Schou M, Strömberg E, eds. *Origins, Prevention and Treatment of Affective Disorder*. London: Academic Press Inc; 1979:227-239.
8. World Health Organization. *Schizophrenia: An International Follow-up Study(Collaborating investigator)*. New York, NY: John Wiley & Sons Inc; 1979.
9. Bertelsen A. A Danish twin study of manic-depressive disorders. In: Sakai T, Tsuboi T, eds. *Genetic Aspects of Human Behavior*. Tokyo - New York: Igaku-Shoin; 1985.
10. Bertelsen A.: Controversies and consistencies in psychiatric genetics. *Acta Psychiatr Scand*. 1985;71 (suppl 319):61-75.

11. Fischer M, Gottesman II, Bertelsen A. Étude sur les enfants nés de deux malades psychiatriques hospitalisés, du point-de-vue notamment des relations entre psychose réactionnelle et schizophrénie: résultats préliminaires. In: Garrone G, Jablensky A, Manzano J, eds. *Jeunes parents psychotiques et leurs enfants. Biologie et Psychologie*. Lyon, Villeurbanne/Paris: SIMEP SA; 1986: 61-65.
- 11a. Fischer M, Gottesman II, Bertelsen A. Undersøgelse af børn, hvis forældre begge har været indlagt for psykisk lidelse. Ugeskrift for Læger 1985;147:327-330. Dobbelt-publikation, dansk udgave af nr. 11.
12. Sartorius N, Jablensky A, Korten A, Ernberg G, Anker M, Cooper JE, Day R. (prepared on behalf of the collaborating investigators). Early manifestations and first-contact incidence of schizophrenia in different cultures. A preliminary report on the initial evaluation phase of the WHO Collaboration Study on Determinants of Outcome of Severe Mental Disorders (Collaborating investigator). *Psychol Med*. 1986;16:909-928.
13. Sartorius N, Jablensky A, Ernberg G, Leff J, Korten A, Gulbinat W. (on behalf of the collaborating investigators). Course of schizophrenia in different countries: Some results of a WHO International comparative 5-year follow-up study (Collaborating investigator). In: Häfner H, Gattaz WF, Janzarik W, eds. *Search for the Causes of Schizophrenia*. Berlin, Heidelberg New York London Paris Tokyo: Springer-Verlag; 1987:107-113.
14. Gottesman II, McGuffin P, Farmer A, McGue M, Vogler G, Bertelsen A, Rao DC. Genetics and schizophrenia - current state of negotiations. In: Vogel F, Sperling K, eds. *Human Genetics, Proceedings of the 7th International Congress, Berlin 1986*. Berlin, New York: Springer-Verlag; 1987:458-465.
15. Bertelsen A. Genetic aspects in affective disorders: Introductory Remarks. In: Helgason T, Daly RJ, eds. *Depressive Illness: Prediction of Course and Outcome*. Berlin - Heidelberg: Springer-Verlag; 1988.

16. Bertelsen A. Genetic studies in schizophrenia and schizoaffective disorders. In: Smeraldi E, Bellodi L, eds. *A Genetic Perspective for Schizophrenia and Related Disorders*. Milano: Edi-Ermes; 1988:119-132.
17. Bertelsen A, Sartorius N, Fischer M, Nielsen JA, Munk-Jørgensen P. Presentation of methods and results from the WHO International studies of follow-up of severe psychoses. In: Guyotat J, ed. *Colloque sur les aspects actuels du suivi des psychoses au long cours. Des hypothèses à la thérapeutique*. Paris: Éditions Médicales Specia; 1989.
18. Gottesman II, Bertelsen A. Confirming unexpressed genotypes for schizophrenia. Risks in the offspring of Fischer's Danish identical and fraternal discordant twins. *Arch Gen Psychiatry*. 1989;46:867-872.
19. Gottesman II, Bertelsen A. Dual mating studies in psychiatry - offspring of inpatients with examples from reactive (psychogenic) psychoses. *International Review of Psychiatry*. 1989;1:287-296.
20. Bertelsen A. Diagnosis and classification of mental disorders in relation to molecular research. In: Bulyzhenkov V, Christen Y, Prilipko L, eds. *Genetic Approaches in the Prevention of Mental Disorders*. Berlin: Springer-Verlag; 1990.
21. Strömberg E, Bertelsen A: Schizophrenia. In Adelman G, Smith B H, eds. *Elsevier's Encyclopedia of Neuroscience*, 2nd ed. p1820-22. Amsterdam: Elsevier Science B.V.; 1991.
22. Gottesman I I, Bertelsen A. Schizophrenia: Classical approaches with new twists and provocative results. In: McGuffin P and Murray R, eds. *The New Genetics of Mental Illness*. Oxford: Butterworth-Heinemann Ltd.; 1991.
23. Jablensky A, Sartorius N, Ernberg G, Anker M, Korten A, Cooper J E, Day R, Bertelsen A. Schizophrenia: manifestations, incidence and course in different cultures. A World Health Organization Ten-Country Study. *Psychologi-*

cal Medicine Monograph. Suppl. 20: Cambridge University Press; 1992.

24. Bertelsen, A: Twin research. In: Mendlewicz J and Hippius H, eds. *Genetic Research in Psychiatry*. Berlin, Heidelberg: Springer-Verlag; 1992.
25. Hansen H, Dahl A A, Bertelsen A, Birket-Smith M, von Knorring L, Ottosson J-O, Pakaslahti A, Retterstøl N, Salvesen C, Thorsteinsson G, Väisänen E. The Nordic concept of reactive psychosis - a multicenter reliability study. *Acta Psychiatr Scand*. 1992;86:55-59.
26. Bertelsen A. Psykiatriske diagnoser efter ICD-10. Månedsskrift for praktisk lægegerning, april 1992. 70:413-419.
27. Bertelsen A, Gottesman II. Sizoaffektif Bozukluklar - Genetik Yönleri ve Siniflama (Schizoaffective Psychoses; Genetic aspects with reference to ICD-10). *Türk Psikiyatri Dergisi* (Turkish Journal of Psychiatry) 3:(3) 1992:177-182.
28. WHO, The ICD-10 Classification of Mental Health and Behavioural Disorders. Clinical Descriptions and Diagnostic Guidelines (Director of field trial coordinating center). Geneva, WHO 1992.
29. WHO, Division of Mental health. The ICD-10 Classification of Mental and Behavioural Disorders. Conversion Tables between ICD-8, ICD-9 and ICD-10 (contributor). Geneva, WHO 1992.
30. WHO, SCAN, Schedules for Clinical Assessment in Neuropsychiatry (Contributor). Geneva, WHO, Division of Mental Health 1992.
31. WHO, The ICD-10 Classification of Mental and Behavioural Disorders - Diagnostic Criteria for Research (Member of editorial committee). Geneva, WHO 1993.
32. Bertelsen A, Bech P, Pull Ch. In memoriam Erik Strömberg. *European Psychiatry*. 1993;8:113-114.

33. Bertelsen A, Gottesman II. In memoriam Erik Strömberg (1909-1993). *American J Med Genetics (Neuropsychiatric Genetics)*. 1993;48:127-128.
34. Adserballe H, Bertelsen A, Dupont A, Munk-Jørgensen P. In Memoriam: Erik Strömberg 28.11.1909-15.3.1993. *Ugeskrift for Læger*. 1993;155/26:2087.
35. WHO, ICD-10, Psykiatriske Lidelser og Adfærdsmæssige Forstyrrelser, Klassifikation og Diagnostiske Kriterier. (Bertelsen A, editor). *København, Munksgård* 1994.
36. ICD-10, Kapitel V, Psykiske Lidelser og Adfærdsmæssige Forstyrrelser. Version for Primær Helsetjeneste (Bertelsen A, editor). *København, Novo Nordisk Farmaka A/S* 1994.
37. WHO, SCAN, Schedules for Clinical Assessment in Neuropsychiatry, Version 2 (co-author). *Geneva, WHO, Division of Mental Health* 1994.
38. Gottesman II, Bertelsen A. On the occasion of the 1992 Kurt Schneider Prize. In Huber G and Gross G (eds.) 9th Weissenauer Schizophrenia Symposium: Psychiatric Perspectives, Theory and Practise. Heidelberg, Schattauer 1994: 205-208.
39. Bertelsen A, Gottesman II. In memoriam Erik Strömberg: Echt Epidemiologist (1909-1993). *Neurology, Psychiatry and Brain Research*. 1994;2:197-200.
40. Jablensky A, Sartorius N, Cooper JE, Anker M, Korten A, Bertelsen A. Culture and schizophrenia. Criticisms of WHO studies are answered. *Br.J.Psychiatry*. 1994;165/4:434-436.
41. Bertelsen, A. Det psykiatriske sygdomsbegreb efter ICD-10, herunder specielt tilstande, som kan medføre straf-frihed eller særbehandling. In: Rättsmedicinalverket (ed. G. Holmberg). Utredning och omhändertagande af psykiskt störda lagöverträdare i Norden. *RMV-Rapport*. 1995:1:144-149.

42. Bertelsen A, Gottesman I I. Schizoaffective Psychoses: Genetical Clues to Classification. *American J Medical Genetics (Neuropsychiatric Genetics)*. 1995;60:7-11.
43. Bertelsen A. Present State Examination. Kort version til kliniskbrug. Novo Nordisk Farmaka Danmark A/S, 1995.
44. Gottesman I I, Bertelsen A. Images in Psychiatry. *American J Psychiatry*. 1996;153:3.
45. Guldberg C A, Dahl A A, Bertelsen A, Hansen H, Haslerud J, Hytten K, Narud K. The Reactivity of Psychosis Rating Form (RPRF): background, development and psychometrics. *Acta Psychiatr Scand*. 1996;93:113-118.
46. Gottesman I I, Bertelsen A. Legacy of German Psychiatric Genetics: Hindsight Is Always 20/20. *American J Medical Genetics (Neuropsychiatric Genetics)*. 1996;67:317-322.
47. Üstün T B, Bertelsen A, Dilling H, van Drimmelen J, Pull C, Okasha A, Sartorius N. ICD-10 Casebook. The Many Faces of Mental Disorders. Adult Case Histories According to ICD-10. World Health Organization, Geneva. American Psychiatric Press; 1996.
48. Bertelsen A. ICD-10 - en ny psykiatri? *Månedsskr Prakt Lægegern*. 1997;76:91-97.
49. Bertelsen A. Contributions of Scandinavian psychiatry to ICD-10 or What became of the reactive psychoses? *Halopsy*. June 1997:21-23.
50. Jensen P N, Olesen O V, Bertelsen A, Linnet K. Citalopram and desmethylocitalopram concentrations in breast milk and in serum of mother and infant. *Therapeutic Drug Monitoring*. 1997;19(2):236-239.
51. Bertelsen A. Diagnosticering inden for psykiatrien. In: Poulsen H D, Munk-Jørgensen P og Bolwig T, eds. *Psykiatri - en grundbog*. Munksgaard, 1998.

52. Bertelsen A. Generel psykopatologi. I: Poulsen H D, Munk-Jørgensen P og Bolwig T, eds. *Psykiatri - en grundbog*. Munksgaard, 1998.
53. Bertelsen A, Munk-Jørgensen P. De psykiatriske diagnoser. *Psykiatrifondens Forlag*, 1998.
54. Bertelsen A. Hvordan optræder angsttilstande? Helse. 1998
55. Lynge I, Bertelsen A, Bjerregaard P, Fink P, Munk-Jørgensen P, Pedersen AL. Common mental disorders among patients in primary health care in Greenland. *Int J Circumpolar Health* 1998;57 Suppl 1:423-426.
56. WHO SCAN, Schedules for Clinical Assessment in Neuropsychiatry : Interview (Editor). *Geneva, WHO, Division of Mental Health, 1998.*
57. WHO SCAN, Schedules for Clinical Assessment in Neuropsychiatry : Glossary (co-author). *Geneva, WHO, Division of Mental Health, 1999.*
58. Bertelsen A. Comments on the Diagnosis of the Schizophrenic Syndrome. In: Maj M, Sartorius N, eds.: *Schizophrenia. WPA Series: Evidence and Experience in Psychiatry, Vol. 2*. John Wiley & Sons, 1999 Chichester.
59. Bertelsen A. Reflections on the clinical utility of the ICD-10 and DSM-IV classifications and their diagnostic criteria. *Australian and New Zealand Journal of Psychiatry*. 1999;33:166-173.
60. Munk-Jørgensen P, Bertelsen A, Dahl A A, Lehtinen K, Lindström E, Tomasson K. Implementation of ICD-10 in the Nordic countries. *Nord J Psychiatry*. 1999;53:5-9.
61. Strömberg E, Bertelsen A. Schizophrenia. In: Adelman G and Smith B H (eds). *Encyclopedia of Neuroscience*. Elsevier Science B.V., 1999.
62. Bertelsen A. Symptomer og diagnose. I: Jørgensen P,

- Larsen T K og Rosenbaum B, eds. Tidlig indsats ved skizofreni. Udvikling og behandling. FADL=s Forlag, 2000.
63. Bertelsen A, Jørgensen O S. Psykiatrisk ordbog. Hans Reitzels Forlag, 2000.
 64. Müssigbrodt H, Michels R, Malchow C.P, Dilling H, Munk-Jørgensen P, Bertelsen A. Use of the ICD-10 Clasification in Psychiatry: An international survey. *Psychopathology*. 2000;33:94-99.
 65. WHO SCAN, Schedules for Clinical Assessment in Neuropsychiatry, Version 2.1 : Interview, Dansk udgave (Bertelsen A editor). Århus, WHO Collaborating Centre for Research and Training in Mental Health, 2000.
 66. Pedersen SH, Stage KB, Bertelsen A, Grinsted P, Kragh-Sørensen P, Sørensen T. ICD-10 criteria for depression in general practice. *Journal of Affective Disorders*. 2001;65:191-194.
 67. Hansen S.S, Munk-Jørgensen P, Guldbæk B, Solgård T, Lauszuz K.S, Albrechtsen N, Borg L, Egander A, Faurholdt K, Gilberg A, Gosden N-P, Lorentzen J, Richelsen B, Weischer K, Bertelsen A. Psychoactive substance use diagnoses among psychiatric in-patients. *cta Psychiatr Scand*. 2000;102:432-438.
 68. Van Drimmelen-Krabbe J, Bertelsen A, Pull, C. International Psychiatric Classification: ICD-10 and DSM-IV. In: Henn F, Sartorius N, Helmschen H, Lauter H (eds.): Comtemporary Psychiatry. Vol. 1: part 2. p. 51-94. Springer Verlag, Berlin, Heidelberg, New York, 2001.
 69. Egidius H. Nyt Psykologisk Leksikon. Dansk redaktion: Katzenelson B, Agervold M, Bertelsen A, Hougård E, Karpatschof B, Larsen SF, Jørgensen PS. Hans Reitzels Forlag, 2001, Købehavn.
 70. Dansk Selskab for Almen Medicin: Diagnostik og behandling af depression i almen praksis. Klinisk

Vejledning. Medlem af arbejdsgruppe, forfatter. DSAM 2001.

71. Bertelsen A. Schizophrenia and related disorders: Experience with current diagnostic systems. *Psychopathology*. 2002;35:89-93.
72. Bertelsen A. Wanted: validation studies on the current diagnostic classifications. *Acta Psychiatr Scand* 2002;106:81-82.
73. Lange W, Munk-Jorgensen P, Bertelsen A et al. Comparison of psychiatric ICD-10 diagnoses in Denmark and Germany. *Psychopathology* 2002;35:36-47.
74. Bertelsen A: Capgras Syndrome – out of sight, out of mind? – invited comment. *Acta Psychiatr Scand*. 2003; 108:6, 462-463
75. Bertelsen A. Contributions of Danish registers to understanding psychopathology. Thirty years of collaboration with Irving I. Gottesman. In: DiLalla LF (ed.): Behaviour Genetics Principles Perspectives in Development, Personality and Psychopathology. American Psychological Association. 2004, Washington DC.
76. Nørby S (ed.): Klinisk Ordbog, 17. udg. Medforfatter, ansvarlig for psykiatriske del. Munksgaard Danmark, 2004, København.
77. Linds kog BJ. Medicinsk Ordbog. Ansvarlig for psykiatriske artikler. Gyldendal, 2004.
78. Sestoft D, Nielsen JA, Bertelsen A. In memoriam: Mogens Abelin Schou 24.11.1918 – 29.09.2005. *Ugeskrift for Læger* 2005. 167/46: 4403.
79. Laursen TM, Labouriau R, Licht RW, Bertelsen A, Munk-Olsen T, Mortensen PB. Family history of psychiatric illness as a risk factor for schizoaffective disorder: a Danish register-based cohort study. *Arch Gen Psychiatry* 2005;62:841-848.

80. Üstün T B, Bertelsen A, Dilling H, van Drimmelen J, Pull C, Okasha A, Sartorius N. The many Faces of Mental Disorders. Adult Case Histories according to ICD-10. American Psychiatric Press, Inc. 2005. Washington,DC.
81. Bertelsen A, Mors O. Diagnostisk Interview. In: Elsass P et al. (eds.). Assessment Metoder. Håndbog for Psykologer og Psykiatere. Dansk Psykologisk Forlag, 2006. Danmark.
82. Castagnini A, Bertelsen A, Munk-Jørgensen P, Berrios GE. The Relationship of Reactive Psychosis and ICD-10 Acute and Transient Psychotic Disorders : Evidence from a case Register-Based Comparison. *Psychopathology*. 2007; 40: 47-53.
83. Bertelsen A, Munk-Jørgensen P, Nielsen JA, Rosenberg R. In Memoriam: Lizzie Marie Sand Strömngren 3.8.1928-2.9.2007. *Ugeskrift for Læger*. 2007;169/42:3607.
84. Bertelsen A. Erik Strömngren 1909-1993. *Ugeskrift for Læger*. 2007;169/35:2891.
85. Bertelsen A. Reactive or Psychogenic Psychoses: The Scandinavian Concept. *Revista do Servizio de Psiquiatria do Hospital Fernando Fonseca* 2007; vol.4 no 1 : 26-3.
86. Bertelsen A, Mors O. Psykiatrisk udredning og diagnostik. *Månedsskrift for Praktisk Lægegering*. 2007; 85:245-253.
87. Castagnini A, Bertelsen A, Berrios GE. Incidence and diagnostic stability of *ICD-10* acute and transient psychotic disorders. *Comprehensive Psychiatry*. 2008;49:255-261.
88. Nielsen J, Mogensen B, Martiny K, Stage K B, Larsen J K, Lindhardt A, Bertelsen A. Do we agree about when patients are psychotic? *Acta Psychiatr Scand*. 2008; 118: 330-333.
89. Bertelsen A. Psykiatriske diagnoser og diagnostik gennem 100 år. Dansk Psykiatrisk Selskab 1908 - 2008 -

en antologi, især om de sidste 25 år. Pp 69-77. Dansk Psykiatrisk Selskab 2008.

90. Castagnini A, Bertelsen A, Berrios E. Incidencia y estabilidad diagnostica de los trastornos psicoticos agudos y transitorios CIE-10. *Psiquitría Biologica*, 2008;15.6:187-194.
91. Munk-Jørgensen P, Pagsberg K, Bertelsen A. Strömrgren centennial 1909-2009. *Acta Psychiatr Scand*. 2009; 120(5):339.
92. Bertelsen A. Strömrgren remembered. *Acta Psychiatr Scand*. 2009; 120(5):340-344.
93. Gottesman I I, Laursen T M, Bertelsen A, Mortensen P B. Severe Mental Disorders in Offspring With 2 Psychiatrically Ill Parents. *Arch Gen Psychiatry*. 2010; 67(3):252-257.
94. Bertelsen A. Book Review: Johan Schioldann, History of the Introduction of Lithium in Medicine and Psychiatry. *History of Psychiatry*. 2010; 21(2).
95. Munk-Jørgensen P, Lund M N, Bertelsen A. Use of ICD-10 diagnoses in Danish psychiatric hospital-based services in 2001-2007. *World Psychiatry* 2010; 9(3): 183-184.
96. Bertelsen A, Munk-Jørgensen P, Bech P. De Psykiatriske Diagnoser. Psykiatrifondens Forlag 2010, København.
97. Bertelsen A. Irving Gottesman and the Schizophrenia Spectrum. In: Ritsner M S (ed): Handbook of Schizophrenia Spectrum Disorders, Volume I, pp 115-126; Springer 2011, Dordrecht, Heidelberg, London, New York.
98. Bertelsen A. Bipolar affektiv sindslidelse – diagnostiske udfordringer. *Best Practice*. 2011; 4-14:40.
99. Castagnini A C, Bertelsen A. Mortality and causes of death of acute and transient psychotic disorders. *Soc Psychiatry Psychiatr Epidemiol* 2011;46:1013-1017.

100. Bertelsen A, Straarup, K N. Bipolare blandingsstilstande. *Balance, depressionsforeningens medlemsblad*. 2011;2:12-13.
101. Østergaard S D, Rothschild A J, Bertelsen A, Mors O. Rethinking the classification of mixed affective episodes in ICD-11. *Journal of Affective Disorders*. 2012, 138(1-2):170-172.
102. Dilling H, Bertelsen A, Cooper J, Esparza P, First M B, Gubash R, Hohagen F, Kornetov A, Murthy S, Odejide O. Education and Training, in: Saxena S, Esparza P, Regier D A, Saraceno B, Sartorius N (eds.): Public Health Aspects of Diagnosis and Classification of Mental and Behavioral Disorders, Refining the Research Agenda for DSM-5 and ICD-11. pp143-163. On behalf of the World Health Organization, American psychiatric Publishing, 2012, Arlington VA.
103. Østergaard S D, Bertelsen A, Nielsen J, Mors O, Petrides G. The association between psychotic mania, psychotic depression and mixed affective episodes among 14,529 patients with bipolar disorder. *Journal of Affective Disorders*. 2013, 147(1-3):44-50.
104. Castagnini A, Foldager L, Bertelsen A. Long-term stability of acute and transient psychotic disorders. *Australian and New Zealand Journal of Psychiatry*. 2013, 47: 59-64.
105. Castagnini A, Foldager L, Bertelsen A. Excess mortality of acute and transient psychotic disorders. Comparison with bipolar affective disorder and schizophrenia. *Acta Psychiatrica Scandinavica* 2013. 128: 370-375.
106. Castagnini A, Laursen T M, Mortensen P B, Bertelsen A. Family psychiatric morbidity of acute and transient psychotic disorders and their relationship to schizophrenia and bipolar disorder. *Psychological Medicine* 2013. 43:2369-2375.

107. Bertelsen A. Karl Jaspers(1883-1969) and the Centenary of "Allgemeine Psychopathologie", Invited comment. *Acta Psychiatrica Scandinavica* 2013. 127:438-439.
108. Gottesman I, Bertelsen A. Comments on paper by Kotov et al. Boundaries of schizoaffective disorder: revisiting Kraepelin, *JAMA Psychiatry* oct.2.2013. *Schizophrenia Research Forum Newsletter, Research News*. Oct.24 2013.
109. Pedersen C B, Mors O, Bertelsen A, Waltoft B L, Agerbo E, McGrath J J, Mortensen P B, Eaton W W. A Comprehensive Nationwide Study of the Incidence Rate and Lifetime Risk for Treated Mental Disorders. *JAMA Psychiatry* 2014. 71(5):573-581.

May 28, 2015

Re: Aksel Bertelsen, Risskov

Dear Colleagues,

It is my great honor and privilege to write a letter in support of an Honorary Degree for my close friend and collaborator, Aksel Bertelsen, for the past 42 years of my involvement with Danish psychiatric research. I still have my CPR number from the year I lived in Copenhagen as a Visiting Professor in the University of Copenhagen, with the fondest of memories and an enhanced personal bibliography (not to mention my youngest son, courtesy of the Danish health system!). Our mutual mentor, Professor Erik Stromgren, brought us together after the untimely and sad death of our collaborator Margit Fischer so that important research on mentally ill twins and their families could go forward to successful completion.

It is no exaggeration to call the career of Aksel outstanding and world-class. I have called him a "healer and a scientist" at his retirement colloquium; he has been able to maintain a deep commitment to his patients while at the same time, working long hours and weekends, to produce more than one hundred contributions to the scientific literature, many having a major impact on our knowledge about the causes and consequences of such severe diseases as bipolar disorder, major depressive disorder, and schizophrenia. Prizes for his accomplishments have come his way, not only nationally, but played out on the world stage of the World Health Organization as well as international psychiatric societies. My brief label implies features that very few physicians and scholars can claim—empathy, integrity, self-sacrifice, and loyalty to family and his associates.

The details of his major impact on the WHO can be seen in Aksel's Curriculum Vitae, e.g. on ICD-10 and SCAN. His early talent for critical and fair-minded observations of the research literature led to Strömngren's appointment as Associate Editor of *Acta Psychiatrica Scandinavica* (the former's "baby") and such duties have continued to the present day for this and other international journals.

Aksel has dealt with continuous requests for his expertise as a teacher of classification and diagnosis to the wide audiences of students all over Europe. He draws on his intense labor as a member of WHO committees that required him to travel the world, experiencing the varieties of strange thinking in foreign cultures. He has stayed true to the "Strömngrenian" (cf. Freudian) principles that emphasized biology, genotypic predispositions, personal experiences, and cultural contexts. No wonder the demands for his professorial talents.

I could go on with my well-earned praise of Dr. Aksel Bertelsen, but the case for his Honor has been safely made by his accomplishments. I could not ask for a better friend or co-worker.

I wish you well in your deliberations.

Med venlig hilsen,

Irving I. Gottesman, Ph.D., Hon. FRCPsych (London), Hon.FKC
Senior Fellow and Adjunct Professor of Psychiatry (Emeritus),
Professor of Psychology Emeritus, University of Virginia

Citation for Professor Bill Heald, CBE MChir FRCS

Richard John Heald, known to everyone as Bill, was born on the 11th May 1936 and received his medical education at Caius College Cambridge and Guys Hospital Medical School, London acquiring the FRCS of this College in 1965. He has spent his surgical Consultant life at Basingstoke and North Hampshire Hospital as a colorectal surgeon and in so doing has become the world authority on surgery for rectal cancer.

Somewhat modestly in his CV he describes himself as a Specialist in Colorectal Cancer Surgery and an International Teacher of Surgical Technique. The truth is that in 1982 Bill Heald recognised that the rectum and its draining lymphatic vessels were encased in an anatomical envelope called the meso-rectum. Furthermore he discovered that excision of rectal cancers along carefully described tissue planes without entering the meso-rectum resulted in a significant reduction in the incidence of locally recurrent rectal cancer. This in turn resulted in an improvement in long term outcomes and survival. He developed and described a new technique of resecting rectal cancers which has since acquired the name of Total Mesorectal Excision (TME).

He began a long and testing crusade to persuade the colorectal surgical fraternity to take up the TME. This was often met with scepticism and downright opposition with some surgeons proclaiming that traditional methods of resection were equally as good and for a long time Bill had to endure the tart rejective comments of some of his peers. However, he persevered, gradually accumulating more and more data until the reality of the massive reduction in local recurrence of cancer became too much for even the most sceptical to ignore. Other surgeons, convinced by his evangelistic descriptions and imploring lectures started to perform TME and reported outcomes with equally impressive results.

Since then the technique has been refined so as to reduce the incidence of local recurrence of rectal cancer, a truly horrendous problem causing much misery to patients and which used to occur in up to 30% of patients in many parts of the world, to almost negligible numbers. Associated with this reduction in local recurrence and major improvement in the quality of life of these patients has been an increase in the long term survival of patients with rectal cancer and a massive reduction in those requiring long term colostomy. All this has been singularly due to the vision and technical skills of Bill Heald who has promoted and demonstrated his knowledge and surgical dexterity around the world over the last thirty five years.

Furthermore there is now an acceptance that the very same principles of total mesocolic excision can be applied to colonic cancer surgery. There is growing evidence that this principle is increasing survival rates of patients undergoing surgery for colonic cancer.

His new operation of TME gained international acclaim particularly in Scandinavia and he was invited to many centres in Sweden and elsewhere to teach the operation. As a result local recurrence rates both here and in Scandinavia fell from over 20% to approximately 5% and in his hands to about 3% or less. The gospel travelled further afield and he took the operation literally all over the world until it became the standard accepted method for safe removal of rectal cancers with similarly good results being replicated in hundreds of colorectal units throughout the world. There is no colorectal surgeon of any repute in the world who does not associate the name of Bill Heald with the most dramatic improvement in rectal cancer surgery in the last hundred years.

However, his interest in colorectal disease was not confined only to rectal cancer. He was responsible with his colleague Brendan Moran, for opening the Basingstoke Centre for the

surgical treatment of disseminated peritoneal cancer. This centre is now recognised internationally as one of the best units in the world for the treatment of carcinomatosis peritoneii. Treatment using intra-operative heated intra-peritoneal chemotherapy was pioneered and developed in Basingstoke and this work has now been established with the help of Bill Heald in the University Hospital in Aarhus. Danish surgeons have been trained in Aarhus with Bill's help and collaboration to such a high level that this crippling disease can now be treated appropriately in specialist centres in Denmark.

His stamina in travelling to all parts of the world in his crusade to teach the technique of TME is legendary. He has performed over 400 TV-based live operative demonstrations in more than 30 countries. As a prolific author he has nearly 150 peer reviewed papers in the world literature and has 35 Honorary appointments both in the UK and overseas. He has given no less than 39 major named international lectures including the inaugural Bill Heald lecture at the Edinburgh International Colorectal Forum meeting in August 2010. He runs regular annual Masterclasses in five European cities and has contributed to 33 other International Masterclasses across five continents.

As a result Bill has been honoured globally by Honorary Fellowships and medals too numerous to mention in this citation but from as far afield as from the USA to New Zealand and from Norway to South Africa. He has operating privileges in over 20 countries.

He has been instrumental in creating the Pelican Cancer Foundation in Basingstoke Hospital which has been innovative in teaching the multi-disciplinary management of rectal cancer. Bill brought this concept to Aarhus University Hospital some years ago since when the Professorial Unit in Aarhus has developed training courses in multi-disciplinary management which have been disseminated throughout Denmark. This has resulted in

clear improvements in clinical outcomes in colorectal cancer in Denmark.

This is not his sole connection to the University Hospital of Aarhus. For some years now Bill Heald has worked in close association with Professor Søren Laurberg, immediate Past-President of the European Society of Coloproctology, to develop and run international training courses and educational efforts throughout Europe. The latest of his missions is in a specialised surgical training- centre in Lisbon to which Søren has been invited thus ensuring that the name of the University Hospital of Aarhus is inextricably linked with the most modern and high quality surgical training in Europe.

He was awarded a Personal Chair in Surgery from the University of Southampton in 1998. He holds an Honorary Fellowship of the Royal Society of Medicine having been previously the President of the Coloproctology Section. He was also President of the Association of Coloproctology of Great Britain & Ireland and holds memberships and fellowships of several surgical societies overseas including the American Society of Colon and Rectal Surgeons.

He has served the Royal College of Surgeons of England as a Vice-President and has received an OBE followed by a CBE for services to UK surgery abroad. His contribution to the pursuit of excellence in colorectal surgery worldwide over a period of almost forty years is truly astonishing and he is undoubtedly single handedly responsible for improving the survival and quality of life of millions of patients with rectal cancer. He is a world class surgeon eminently worthy of the highest honour.

Personal Details

Name: Professor Richard John (Bill) Heald

Decorations: CBE MChir FRCS (Eng) FRCS (Ed)

Current Position: Surgical Director,
The Pelican Cancer Foundation
The Ark
Basingstoke
Hampshire
United Kingdom
RG24 9NA

Telephone 01256 314848

Fax 01256 314861

Email r.heald@pelicancancer.org

Website www.pelicancancer.org

Date of Birth: 11th May 1936

Marriage: Mrs Denise Heald - Married 1969
3 daughters, Sara, Lucy and Anna

Professional Education

Gonville and Caius College, Cambridge	BA (1st Class Hons)	1957
	MA	1960
	MB	1960
	M.Chir	1965
Royal College of Surgeons of Edinburgh	FRCS	1964
Royal College of Surgeons of England	FRCS	1965

Gonville and Caius College Prize for 'First' in Natural Science Tripos - Cambridge 1957

Professional Career:

Consultant Surgeon, Basingstoke and North Hampshire Hospital NHS Foundation Trust, Basingstoke, Hampshire.

I am a Specialist in Colorectal Cancer Surgery and International Teacher of Surgical Technique. During my career I have performed over 400 TV-based live operative demonstrations in more than 30 countries.

Honorary and Foreign Positions

Gold Medal and Honorary Professor of Surgery, University of Leiden, Netherlands	1997
Personal Chair, University of Southampton	1998
Elected Member of Council, Royal College of Surgeons of England	1989-2001
Visiting Professor, Rikshospitalet, Oslo Norway	
Formerly President of the Association of Coloproctology of GB&I	1996
Sir Alan Parks Visiting Professor St Mark's Academic Institute	1997
Honorary Doctorate, University of Linköping, Sweden	
Honorary Professor of Surgery, University of Belgrade, Yugoslavia	1997
Visiting Professor, Belgrade Surgical Society, Yugoslavia	1997

Visiting Professor, Austrian Society of Surgical Oncology, Vienna	1997
Visiting Professor, Groote Schuur Hospital, Cape Town, S. Africa	1998
Visiting Professor, Wellington School of Medicine, New Zealand	1999
Formerly President of the Section of Surgery	
Honorary Member of Swiss Surgical Society	2000
Honorary Fellowship of Royal Society of Medicine	2001
Formerly President of the Section of Coloproctology	
Honorary Fellowship of Association of Coloproctology of GB&I	2001
Honorary Fellowship of Royal Society of Medicine	2001
President, International Colon & Rectal Club	
Honorary Member of German Surgical Society	2003
Honorary Member of Austrian Society for Surgery	2004
Surgical Director TIC, Shanghai	2005
Chairman of Sichuan Gastroenterology Society	2005
Honorary Professor of Surgery, University of Peking, China	2005
Member d'honneur de l'Association Francaise de Chirurgie	2005
Honorary fellowship of the German Medical Society	2005
Honorary fellowship of the Swedish Surgical Society	2006
The Israel Society of Colon and Rectal Surgery	2007
Gold Medal and Honorary Membership of the Polish Society of Surgical Oncology	2008
Honorary Doctorate – University of Belgrade, Serbia	2010
Course Director – Advanced International Mini-Invasive Surgery Academy (AIMS) - Milan, Italy	2010
B.V. Petrovsky Honorary Professor of the National Research Centre of Surgery Russia	2011
Sir Peter Freyer Medal – Galway, Ireland	2011
Hungarian Coloproctology Association Herczel Award (Bronze Placket)	2011
Honorary Fellow of the American Society of Colon and Rectal Surgeons	2012
Honorary Fellow of the Surgical Society of Rome	2012

Operating Privileges:

Australia - Sydney, Melbourne, Perth
 Canada - Calgary, Edmonton, Montreal, Toronto, Vancouver
 Germany - Heidelberg, Erlangen, Dortmund
 Sweden - Stockholm
 Israel - Tel Aviv
 Turkey - Ankara
 Poland - Poznan
 Spain - Palma
 Italy - Bari, Bologna, Rome
 Switzerland - Chur
 Russia – Moscow, St Petersburg
 South Korea - Seoul
 Kuwait - Kuwait City
 Belgrade - Serbia
 Ljubljana - Slovenia
 Hong Kong – Hong Kong
 South Africa – Johannesburg and Cape Town
 Budapest – Hungary
 Czech Republic – Prague
 Qatar – Doha
 Nairobi - Kenya

Other Distinctions:

The Roger Croton Memorial Lecturer, Warrington	1996
--	------

Appointed Order of the British Empire	1998
Cancer Bacup Award for Clinically Relevant Cancer Research	2000
Farquharson Teaching Award – Royal College of Surgeons of Edinburgh	2001
Gold Medal in Surgery, Association of Surgery of the Netherlands	2001
Bengt Ihre Silver Medal, Swedish Medical Society	
Centenary medal of the French Cancer Society	2005
Karl Storz Innovative Technology Lecturer - SAGES	2007
President of the Colostomy Association	2008
European Cancer Organisation Clinical Research Award	2009
CBE for Services to UK Surgery Abroad	2012
President Colorectal Cancer Unit, Champalimaud Foundation for the Unknown, Lisbon, Portugal	2013
European Society of Surgical oncology Lifetime Achievement Award Amsterdam, The Netherlands	2013
Fellow of the American College of Surgeons	2013

Major Lectures:

British Journal of Surgery Lecturer, York		1995
Alton Ochsner Memorial Oration, Graz, Austria		
Oscar Schubert Lecture & Medal, Stockholm, Sweden		
Tannlege Olaf Aase og Frue Memorial Lecture, Oslo, Norway		
Spinoza Lecture, Amsterdam, Holland		
Sir Alan Parks Lecturer, St Mark's Association Lecturer		1997
The Theodor Kocher Lecture, University of Bern, Switzerland		1997
The Koster Lecturer, University of Copenhagen, Denmark		1997
The Pybus Lecturer, North of England Surgical Society		1997
Frickman Lectureship, Minneapolis		1998
Keynote Speaker, Asian Surgical Association, Brisbane, Australia		1999
The Hunterian Oration, Royal College of Surgeons		2001
The Rodney Maingot Memorial Lecture	November	2003
The Rupert Turnbull Memorial Oration	August	2003
The Billroth Lecture Zurich	December	2003
Keynote Speaker, Proctology Seminar, Scafati, Italy	April	2004
State of the Art Lecture, International Symposium, Munich, Germany		
	June	2004
Keynote Lecture, Swiss Association of Coloproctology, Switzerland	Geneva, September	2004
Keynote Lecturer, 75 th Argentine Congress of Surgery	October	2004
Keynote Lecturer, Colles Lecture Tripartite Dublin	July	2005
Multiple invitation lectures and involvement in post graduate teaching activities throughout the period since March.		2006
Series of lectures and live operative demonstrations in 4 major Chinese cities - Wohan, Shanghai, Beijing and Tiengjing.	September	2006
Keynote Lecturer, Reykjavik, Iceland	March	2007
Keynote Lecturer, TME Concept and History, Lausanne	April	2007
Keynote Lecturer, Karl Storz SAGES, Las Vegas	April	2007
Keynote Speaker, Colorectal Surgery Fellows Day, The Netherlands		
	October	2007
Keynote Speaker, Norwegian National Colorectal Meeting	October	2007
John K MacFarlane Surgical Oncology Lecture	October	2008
Opening Ceremony Lecture - Serbian Ministry of Health	October	2008
Opening Lecture – Wiesbaden Germany	November	2009
David Jagelman Memorial Lecture – Cleveland Clinic, FL	February	2010
TME and the State of Rectal Cancer Worldwide – Frontiers in Surgical Oncology Series - Grand Rounds Memorial Sloane Kettering – New York, USA		
	May	2010
The Bill Heald Lecture EICF – Edinburgh	August	2010

Honorary Professorship Lecture – National Research Centre of Surgery - Russia	June	2011
Sir Peter Freyer Memorial Lecture – Galway	September	2011
Harry Bacon Oration – American Society of Colon and Rectal Surgeons – San Antonio, Texas, USA	June	2012

Annual Commitments to Masterclasses

Director, Institute Against Cancer of Digestive System/European Institute Of Telesurgery (IRCAD/EITS)	Strasbourg
Total Mesorectal Excision Quarterly Workshops	Heidelberg
Erlangen TME Workshop	Germany
Elancourt Masterclass	France
Course Director – Advanced International Mini-Invasive Surgery Academy (AIMS)	Italy

International Masterclasses

Taiwanese Surgical Society Symposium, Taiwan	April	2004
Japanese Surgical Society Symposium, Osaka, Japan	April	2004
West China International Convention, Chengdu, China	June	2004
Italian International Symposium, Rome, Italy	Sept	2004
Italian Rectal Cancer Symposium, Novara, Italy	October	2004
German Coloproctology Congress, Magdeburg, Germany	October	2004
Argentine Association of Surgery, Buenos Aires	October	2004
Brazilian Gastro-Surgery Congress, Sao Paulo	November	2004
West China Hospital, Sichuan University, Chengdu	April	2005
Tyco Clinical Institute, Shanghai, China	April	2005
Elancourt TME Masterclass, France	March	2007
German National Surgical Congress, Germany	May	2007
Erlangen International Colorectal Masterclass, Germany	May	2007
IRCAD/EITS Strasbourg, France	March/June/November	2007
TME Workshop Heidelberg, Germany	May/July/October/December	2007
Elancourt TME Masterclass, France	March	2008
German National Surgical Congress, Germany	May	2008
Erlangen International Colorectal Masterclass, Germany	May	2008
IRCAD/EITS Strasbourg, France	March/June/November	2008
TME Workshop Heidelberg	April/June/September/December	2008
TME Workshop Heidelberg	January/March/June/December	2009
IRCAD/EITS Strasbourg, France	March/November	2009
Erlangen International Colorectal Masterclass, Germany	May	2009
TME Workshop Heidelberg Germany	January/March/June/December	2009
Elancourt TME Masterclass, France	March	2010
TME Workshop Heidelberg	March/June/October/December	2010
Erlangen International Colorectal Masterclass, Germany	May	2010
IRCAD/EITS Strasbourg, France	June	2010
Elancourt TME Masterclass, France	March	2011
TME Workshop Heidelberg Germany	March/May/October/December	2011
Erlangen International Colorectal Masterclass, Germany	May	2011
IRCAD/EITS Strasbourg, France	May	2011
IRCAD/EITS Brazil	June	2011
FICARE Sao Paulo, Brazil	November	2011
Laparoscopic TME Masterclass, Elancourt, France	December	2011
Laparoscopic Colorectal Masterclass, AIMS, Italy	April	2012

IRCAD/EITS, Strasbourg, France	June	2012
IRCAD/EITS, Strasbourg, France	November	2012
Colorectal Cancer Course, AIMS, Italy	February	2013
Portsmouth International Consensus Meeting on Laparoscopic TME	May	2013
IRCAD/EITS, Strasbourg, France	June	2013

National MDT/TME Development Programme

The North Hampshire Hospital surgical team pioneered Total Mesorectal Excision (TME). This procedure not only improves the survival rate of patients with bowel cancer but also dramatically improves quality of life and significantly reduces the rate of local recurrence. Building on the successful colorectal workshops, held both in the UK and Scandinavia, the Pelican Cancer Foundation was set up to promote the technique of TME. The foundation has been contracted by the National Cancer Director, Professor Mike Richards, and the Government to develop the transferring of these skills to teams of colorectal cancer specialists in England through a Multi-Disciplinary Team (MDT) programme. This multi-disciplinary approach conveys life-enhancing skills not only to teams of surgeons but also nurses, pathologists, oncologists and radiologists, thereby offering a totally encompassed approach to bowel cancer treatment. The MDT/TME National Development programme commenced in June 2003 and will continue through to 2006.

Recent Projects

Co-producer of a DVD based 7 hour advanced surgical training package in cooperation with Professor Ayhan Kuzu – Ankara, Turkey.

Selected Mentor for the Pilot Low Rectal Cancer National Development Programme (LOREC).

Professor Heald was asked to put together an expert consensus meeting of 20-30 people for a 2 day assembly in Vienna. The aim of the meeting was to have a gathering of minds on how visualisation in surgery can be moved on with the aid of industry in the coming years.

MERCURY Publication

Co-principle investigator in the MERCURY Study published in the British Medical Journal in 12 October 2006. This is the culmination of 4 years of co-operative work between myself and Dr Gina Brown, along with many other Royal Marsden consultants.

Other National and International Workshops

3-day Practical TME Workshop – Ankara Turkey – September 2006

Live Colon Cancer Surgery Karolinska Cancer Institute – Stockholm Sweden – November 2006.

Wroclaw, Poland, 8 Rectal Cancer Demonstration Cases – October 2006.

Practical Workshop and Live Surgery "Rectal Cancer: The Total Mesorectal Excision Technique" – Bari Italy – June 2007.

The Israel Society of Colon and Rectal Surgery Live Surgery Workshop – Israel – October 2007.

Chur, Switzerland – TME Workshop and live surgery – October 2007.

Dresden, Germany – Rectal cancer symposium and live surgery – December 2007.

Poznan, Poland – Quality of Oncological Treatment – November 2008

Chennai, India – ONCOCON – February 2009

Moscow, Russia – First International Conference “Russian School of Colorectal Surgery – April 2009

St Petersburg, Russia – April 2009

Iasi, Romania – Oncology for Surgeons – April 2009

IRCAD Taiwan – Advanced Course in Laparoscopic Colorectal Surgery – May 2009

Kyoto, Japan – Japan Surgical Association – November 2009

Seoul, South Korea – Yonsei TME Workshop – November 2009

European Colorectal Conference - St Gallen Switzerland – December 2009

Low Rectal Cancer Symposium – Pelican Centre Basingstoke – February 2010

Covidien Masterclass – Boulder USA – February 2010

Cleveland Clinic Annual 21st Symposium – Florida USA – February 2010

Steps to TME – Pelican Centre – February 2010

AIMS Academy Opening – Milan Italy – March 2010

Colorectal Cancer Workshop – Kuwait – March 2010

| European MDT Congress – Nice France – March 2010

ASGBI Mini Symposium – Liverpool UK – April 2010

German Surgical Meeting – Berlin Germany – April 2010

TME Conference – Milan Italy – April 2010

Grand Rounds MSK – New York – May 2010

ASCRS Meeting - Minneapolis USA – May 2010

Colorectal Games – Crete Greece – June 2010

Debates in Colorectal Surgery - Jerusalem Israel – July 2010

Edinburgh International Festival of Coloproctology – Scotland – August 2010

Rectal Cancer Surgery Meeting – Stockholm Sweden – September 2010

Third Workshop and Symposium on Multidisciplinary Treatment of Rectal Cancer – Ljubljana Slovenia – September 2010

Dutch Rectal Cancer TME Symposium – Holland – September 2010

Opening Address – Heidelberg Germany – October 2010

7th Biannual International Symposium - Belgrade, Serbia – October 2010

Covidien Master of Innovation Meeting – Rome Italy – October 2010

TME Symposium – Portsmouth England – October 2010

Steps of TME – Pelican Centre Basingstoke – October 2010

MRI and TME Colloquium – Berlin Germany – November 2010

Covidien Permacol Course – Pelican Centre Basingstoke – November 2010

European Colorectal Congress – St Gallen Switzerland – December 2010

MDT Meeting – Stockholm Sweden – December 2010

2nd International Colorectal Workshop – Kuwait – December 2010

TME Course – Tampa USA – January 2011

AIMS Advanced Laparoscopic Surgery Course – Milan Italy – February 2011

Covidien Colorectal Roadshow – Johannesburg and Cape Town South Africa – February 2011

Pelican MDT TME Course – Basingstoke – February 2011

International Colorectal Disease Symposium – Hong Kong – February 2011

Steps to TME – Pelican Centre Basingstoke – March 2011

Denmark Colorectal Day – Aarhus Denmark – April 2011

Publications in Scientific Journals:

1. [Lymph node status does not predict local recurrence in the TME era.](#) Chand M, Moran B, Glynne-Jones R, Heald R, Brown G. Dis Colon Rectum. 2013.
2. [Commentary to Matsuda et al.,](#) Kodeda. K, Heald. RJ. Ann Surg Oncol DOI 10.1245/s10434-013-2951-4. 2013 Mar 23.
3. [A new solution to some old problems: transanal TME. Tech](#) Heald. R. Coloproctol DOI 2013 Jan; 10.1007/s10151-013-0984-0
4. [Pelvic collection drainage by Heald anal stent.](#) Cook EJ, Moran BJ, Heald RJ, Nash GF. Ann R Coll Surg Engl. 2012 Jul;94(5):361. doi: 10.1308/003588412X13373405385214d.
5. [A pictorial description of extralevator abdominoperineal excision for low rectal cancer.](#) Shihab OC, Heald RJ, Holm T, How PD, Brown G, Quirke P, Moran BJ. Colorectal Dis. 2012 Oct;14(10):e655-60. doi: 10.1111/j.1463-1318.2012.03181.x.
6. [Comparative quality of life in patients following abdominoperineal excision and low anterior resection for low rectal cancer.](#) How P, Stelzner S, Branagan G, Bundy K, Chandrakumaran K, Heald RJ, Moran B. Dis Colon Rectum. 2012 Apr;55(4):400-6. doi: 10.1097/DCR.0b013e3182444fd1.

7. [Relevance of magnetic resonance imaging-detected pelvic sidewall lymph node involvement in rectal cancer.](#) MERCURY Study Group, Shihab OC, Taylor F, Bees N, Blake H, Jeyadevan N, Bleehen R, Blomqvist L, Creagh M, George C, Guthrie A, Massouh H, Peppercorn D, Moran BJ, Heald RJ, Quirke P, Tekkis P, Brown G. Br J Surg. 2011 Dec;98(12):1798-804. doi: 10.1002/bjs.7662. Epub 2011 Sep 16.
8. [Can a novel MRI staging system for low rectal cancer aid surgical planning?](#) Shihab OC, How P, West N, George C, Patel U, Quirke P, Heald RJ, Moran BJ, Brown G. Dis Colon Rectum. 2011 Oct;54(10):1260-4. doi: 10.1097/DCR.0b013e31822abd78.
9. [Laparoscopic rectal cancer surgery.](#) Chand M, Heald RJ. Br J Surg. 2011 Feb;98(2):166-7. doi: 10.1002/bjs.7379.
10. [Outcomes following a limited approach to radiotherapy in rectal cancer.](#) Simunovic M, Jacob S, Coates AJ, Vogt K, Moran BJ, Heald RJ. Br J Surg. 2011 Oct;98(10):1483-8. doi: 10.1002/bjs.7560.
11. [Deep pelvic anatomy revisited for a description of crucial steps in extralevator abdominoperineal excision for rectal cancer.](#) Stelzner S, Holm T, Moran BJ, Heald RJ, Witzigmann H, Zorenkov D, Wedel T. Dis Colon Rectum. 2011 Aug;54(8):947-57.
12. [One millimetre is the safe cut-off for magnetic resonance imaging prediction of surgical margin status in rectal cancer.](#) Taylor FG, Quirke P, Heald RJ, Moran B, Blomqvist L, Swift I, St Rose S, Sebag-Montefiore DJ, Tekkis P, Brown G; MERCURY study group. Br J Surg. 2011 Jun;98(6):872-9. doi: 10.1002/bjs.7458. Epub 2011 Apr 8.
13. [Optimising surgery for rectal cancer Ugeskr Laeger.](#) Heald R, Moran B, Pålman L, Christensen HK. 2011 Apr 4;173(14):1044-1047. Danish.
14. [MRI Predictive Factors for Long-Term Outcomes of Low Rectal Tumours.](#) Shihab OC, Taylor F, Salerno G, Heald RJ, Quirke P, Moran BJ, Brown G. Ann Surg Oncol. 2011 May 18.
15. [Preoperative high-resolution magnetic resonance imaging can identify good prognosis stage I, II, and III rectal cancer best managed by surgery alone: a prospective, multicenter, European study.](#) Taylor FG, Quirke P, Heald RJ, Moran B, Blomqvist L, Swift I, Sebag-Montefiore DJ, Tekkis P, Brown G; MERCURY study group. Ann Surg. 2011 Apr;253(4):711-9.
16. [Taylor FG, Quirke P, Heald RJ, Moran B, Blomqvist L, Swift I, Sebag-Montefiore DJ, Tekkis P, Brown G; for the MERCURY study group.](#) Preoperative High-resolution Magnetic Resonance Imaging Can Identify Good Prognosis Stage I, II, and III Rectal Cancer Best Managed by Surgery Alone: A Prospective, Multicenter, European Study That Recruited Consecutive Patients With Rectal Cancer. Ann Surg. 2011 Jan 13.
17. [Chand M, Heald RJ.](#) Laparoscopic rectal cancer surgery. Br J Surg. 2011 Feb;98(2):166-7. doi: 10.1002/bjs.7379.
18. [Shihab OC, Quirke P, Heald RJ, Moran BJ, Brown G.](#) Magnetic resonance imaging-detected lymph nodes close to the mesorectal fascia are rarely a cause of margin involvement after total mesorectal excision. Br J Surg. 2010 Sep;97(9):1431-6.
19. [West NP, Anderin C, Smith KJ, Holm T, Quirke P; European Extralevator Abdominoperineal Excision Study Group.](#) Multicentre experience with extralevator abdominoperineal excision for low rectal cancer. Br J Surg. 2010 Apr;97(4):588-99.
20. [Heald RJ.](#) Laparoscopic anterior resection. Tech Coloproctol. 2010 Mar;14(1):51.
21. [Shihab OC, Brown G, Daniels IR, Heald RJ, Quirke P, Moran BJ.](#) Patients with low rectal cancer treated by abdominoperineal excision have worse tumors and higher involved margin rates compared with patients treated by anterior resection. Dis Colon Rectum. 2010 Jan;53(1):53-6.

22. [Rahbari NN, Weitz J, Hohenberger W, Heald RJ, Moran B, Ulrich A, Holm T, Wong WD, Tietz E, Moriya Y, Laurberg S, den Dulk M, van de Velde C, Büchler MW.](#) Definition and grading of anastomotic leakage following anterior resection of the rectum: a proposal by the International Study Group of Rectal Cancer. *Surgery*. 2010 Mar;147(3):339-51. Epub 2009 Dec 11.
23. [Heald RJ.](#) Commentary: Rectal cancer patients are often not suitable for laparoscopic surgery. *Colorectal Dis*. 2010 Jan;12(1):31-2.
24. [Shihab OC, Heald RJ, Rullier E, Brown G, Holm T, Quirke P, Moran BJ.](#) Defining the surgical planes on MRI improves surgery for cancer of the low rectum. *Lancet Oncol*. 2009 Dec;10(12):1207-11.
25. [Valentini V, Aristei C, Glimelius B, Minsky BD, Beets-Tan R, Borrás JM, Haustermans K, Maingon P, Overgaard J, Pahlman L, Quirke P, Schmoll HJ, Sebag-Montefiore D, Taylor I, Van Cutsem E, Van de Velde C, Cellini N, Latini P; Scientific Committee.](#) Multidisciplinary Rectal Cancer Management: 2nd European Rectal Cancer Consensus Conference (EURECA-CC2). *Radiother Oncol*. 2009 Aug;92(2):148-63.
26. [Salerno GV, Daniels IR, Moran BJ, Heald RJ, Thomas K, Brown G.](#) Magnetic resonance imaging prediction of an involved surgical resection margin in low rectal cancer. *Dis Colon Rectum*. 2009 Apr;52(4):632-9.
27. [Simunovic M, Smith AJ, Heald RJ.](#) Rectal cancer surgery and regional lymph nodes. *J Surg Oncol*. 2009 Mar 15;99(4):256-9.
28. [Shihab OC, Moran BJ, Heald RJ, Quirke P, Brown G.](#) MRI staging of low rectal cancer. *Eur Radiol*. 2009 Mar;19(3):643-50. Epub 2008 Sep 23.
29. [Strassburg J, Junginger T, Trinh T, Püttcher O, Oberholzer K, Heald RJ, Hermanek P.](#) Magnetic resonance imaging (MRI)-based indication for neoadjuvant treatment of rectal carcinoma and the surrogate endpoint CRM status. *Int J Colorectal Dis*. 2008 Nov;23(11):1099-107. Epub 2008 Jul 17.
30. [Heald RJ.](#) MRI and its importance in rectal cancer. *Cancer Imaging*. 2000 Oct 9;1:5-17.
31. [O'Neill BD, Brown G, Heald RJ, Cunningham D, Tait DM.](#) Non-operative treatment after neoadjuvant chemoradiotherapy for rectal cancer. *Lancet Oncol*. 2007 Jul;8(7):625-33.
32. [Moran B, Brown G, Cunningham D, Daniels I, Heald R, Quirke P, Sebag-Montefiore D.](#) Clarifying the TNM staging of rectal cancer in the context of modern imaging and neo-adjuvant treatment: 'y'u' and 'p' need 'mr' and 'ct'. *Colorectal Dis*. 2008 Mar;10(3):242-3. Epub 2007 May 10.
33. [Salerno G, Daniels IR, Brown G, Norman AR, Moran BJ, Heald RJ.](#) Variations in pelvic dimensions do not predict the risk of circumferential resection margin (CRM) involvement in rectal cancer. *World J Surg*. 2007 Jun;31(6):1313-20.
34. [Daniels IR, Fisher SE, Heald RJ, Moran BJ.](#) Accurate staging, selective preoperative therapy and optimal surgery improves outcome in rectal cancer: a review of the recent evidence. *Colorectal Dis*. 2007 May;9(4):290-301.
35. [Edwards DP, Sexton R, Heald RJ, Moran BJ.](#) Long-term results show triple stapling facilitates safe low colorectal and coloanal anastomosis and is associated with low rates of local recurrence after anterior resection for rectal cancer. *Tech Coloproctol*. 2007 Mar;11(1):17-21. Epub 2007 Feb 16.
36. [Heald RJ, O'Neill BD, Moran B, Brown G, Darzi AW, Wotherspoon AC, Cunningham D, Tait DM.](#) MRI in predicting curative resection of rectal cancer: new dilemma in multidisciplinary team management. *BMJ*. 2006 Oct 14;333(7572):808.
37. [Salerno G, Daniels IR, Brown G, Heald RJ, Moran BJ.](#) Magnetic resonance imaging pelvimetry in 186 patients with rectal cancer confirms an overlap in pelvic size between males and females. *Colorectal Dis*. 2006 Nov;8(9):772-6.
38. [Salerno G, Sinnatamby C, Branagan G, Daniels IR, Heald RJ, Moran BJ.](#) Defining the rectum: surgically, radiologically and anatomically. *Colorectal Dis*. 2006 Sep;8 Suppl 3:5-9.

39. [Daniels IR, Fisher SE, Brown G, Heald RJ, Moran BJ.](#) Complexities and controversies in the management of low rectal cancer: proceedings of the 3rd Pelican Surgical Symposium 2005. *Colorectal Dis.* 2006 Sep;8 Suppl 3:3-4.
40. [Jessop J, Beagley C, Heald RJ.](#) The Pelican Cancer Foundation and The English National MDT-TME Development Programme. *Colorectal Dis.* 2006 Sep;8 Suppl 3:1-2.
41. [Heald RJ.](#) Surgical management of rectal cancer: a multidisciplinary approach to technical and technological advances. *Brit J Radiol.* 2005 78 S128-S130
42. [Moore E, Heald RJ, Cecil TD, Sharpe GD, Sexton R, Moran BJ.](#) Almost all five year disease free survivors are cured following rectal cancer surgery, but longer term follow-up detects some late local and systemic recurrences. *Colorectal Dis.* 2005 7 403-405
43. [Salerno G, Daniels I, Croxford M, Brown G, Heald RJ.](#) Preoperative radiotherapy for rectal cancer. *J R Soc Med.* 2004 Jul;97(7):361-2
44. [Cecil TD, Sexton R, Moran BJ, Heald RJ.](#) Total mesorectal excision results in low local recurrence rates in lymph node-positive rectal cancer. *Dis Colon Rectum.* 2004 47 1145-50
45. [Phillips PS, Farguharson SM, Sexton R, Heald RJ, Moran BJ.](#) Rectal cancer in the elderly: patients' perception of bowel control after restorative surgery. *Dis Colon Rectum.* 2004 Mar;47(3):287-90
46. [Brown G, Kirkham A, Williams GT, Bourne M, Radcliffe AG, Sayman J, Newell R, Sinnatamby C, Heald RJ.](#) High-resolution MRI of the anatomy important in total mesorectal excision of the rectum. *AJR Am J Roentgenol.* 2004 Feb;182(2):431-9.
47. [Heald RJ, Moran BJ, Brown G, Daniels IR.](#) Optimal total mesorectal excision for rectal cancer is by dissection in front of Denonvilliers' fascia. *Br J Surg.* 2004 Jan;91(1):121-3.
48. [Simunovic M, Sexton R, Rempel E, Moran BJ, Heald RJ.](#) Optimal preoperative assessment and surgery for rectal cancer may greatly limit the need for radiotherapy. *Br J Surg.* 2003 Aug;90(8):999-1003.
49. [Heald RJ.](#) Invited commentary. *Dis Colon Rectum.* 2003 Jul;46(7):874.
50. [Heald RJ.](#) Sphincter and nerve preserving total mesorectal excision. *Acta Chir Iugosl.* 2002;49(2):7-8.
51. [Amin AI, Ramalingam T, Sexton R, Heald RJ, Leppington-Clarke A, Moran BJ.](#) Comparison of transanal stent with defunctioning stoma in low anterior resection for rectal cancer. *Br J Surg.* 2003 May;90(5):581-2.
52. [Heald RJ.](#) Sphincter and nerve preserving total mesorectal excision. *Acta Chir Iugosl.* 2002;49(2):7-8.
53. [Heald RJ.](#) Invited editorial. [Letter] *Diseases of the Colon & Rectum.* 45(6):742-3, 2002 June.
54. [Moran BJ, Heald RJ.](#) Risk factors for, and management of anastomotic leakage in rectal surgery. *Colorectal Dis.* 2001 Mar;3(2):135-7.
55. [Amin AI, Hallbook O, Lee AJ, Sexton R, Moran BJ, Heald RJ.](#) A 5-cm colonic J pouch colo-anal reconstruction following anterior resection for low rectal cancer results in acceptable evacuation and continence in the long term. *Colorectal Dis.* 2003 Jan;5(1):33-7
56. [Wibe A, Moller B, Norstein J, Carlsen E, Wiig JN, Heald RJ, Langmark F, Myrvold HE, Soreide O.](#) A national strategic change in treatment policy for rectal cancer--implementation of total mesorectal excision as routine treatment in Norway. A national audit. *Dis Colon Rectum.* 2002 Jul;45(7):857-66.
57. [Heald RJ.](#) Total mesorectal excision (TME). *Acta Chir Iugosl.* 2000;47(4 Suppl 1):17-8.

58. [Farguharson SM, Gupta R, Heald RJ, Moran BJ](#). Surgical decisions in the elderly: the importance of biological age. *J R Soc Med*. 2001 May;94(5):232-5.
59. [Kirkham AP, Mundy AR, Heald RJ, Scholefield JH](#). Cadaveric dissection for the rectal surgeon. *Ann R Coll Surg Engl*. 2001 Mar;83(2):89-95.
60. [Edwards DP, Leppington-Clarke A, Sexton R, Heald RJ, Moran BJ](#). Stoma-related complications are more frequent after transverse colostomy than loop ileostomy: a prospective randomized clinical trial. *Br J Surg*. 2001 Mar;88(3):360-3.
61. [Martling AL, Holm T, Rutqvist LE, Moran BJ, Heald RJ, Cedemark B](#). Effect of a surgical training programme on outcome of rectal cancer in the County of Stockholm. Stockholm Colorectal Cancer Study Group, Basingstoke Bowel Cancer Research Project. *Lancet*. 2000 Jul 8;356(9224):93-6.
62. [Heald RJ](#). Total mesorectal excision. *Acta Chir Iugosl*. 1998;45(2 Suppl):37-8.
63. [Heald RJ](#). Advances in the primary treatment of rectal cancer: a European surgeons view. *Crit Rev Oncol Hematol*. 1999 Sep;32(1):1-3.
64. [Heald RJ](#). The Basingstoke view. It is most certainly a timely truth. *Dig Surg*. 1999;16(5):372-4.
65. [Havenga K, Enker WE, Norstein J, Moriya Y, Heald RJ, van Houtwelingen HC, van de Velde CJ](#). Improved survival and local control after total mesorectal excision or D3 lymphadenectomy in the treatment of primary rectal cancer: an international analysis of 1411 patients. *Eur J Surg Oncol*. 1999 Aug;25(4):368-74.
66. [Heald RJ](#). Laparoscopic Resection for Colorectal Cancer: Limitations and Concerns. *Semin Laparosc Surg*. 1995 Dec;2(4):242-245.
67. [Heald RJ](#). Basingstoke replies again: comment. *Aust N Z J Surg*. 1999 Feb;69(2):150.
68. [Heald RJ, Moran BJ](#). Embryology and anatomy of the rectum. *Semin Surg Oncol*. 1998 Sep;15(2):66-71.
69. [Heald RJ, Moran BJ, Ryall RD, Sexton R, MacFarlane JK](#). Rectal cancer: the Basingstoke experience of total mesorectal excision, 1978-1997. *Arch Surg*. 1998 Aug;133(8):894-9.
70. [Heald RJ](#). Total mesorectal excision. The new European gold standard. *G Chir*. 1998 Jun-Jul;19(6-7):253-5.
71. [Lavelle MA, Heald RJ](#). An illuminating diathermy dissector for pelvic surgery. *Ann R Coll Surg Engl*. 1998 May;80(3):192-3.
72. [Carlsen E, Schlichting E, Guldvog I, Johnson E, Heald RJ](#). Effect of the introduction of total mesorectal excision for the treatment of rectal cancer. *Br J Surg*. 1998 Apr;85(4):526-9.
73. [Heald RJ, Moran BJ](#). Surgery. General surgery at the crossroads. *Lancet*. 1997 Dec 20-27;350 Suppl 3:SIII26.
74. [Rutegard J, Sandzen B, Stenling R, Wiig J, Heald RJ](#). Lateral rectal ligaments contain important nerves. *Br J Surg*. 1997 Nov;84(11):1544-5.
75. [Smedh K, Moran BJ, Heald RJ](#). Fixed rectal cancer at laparotomy: a simple operation to protect the small bowel from radiation enteritis. *Eur J Surg*. 1997 Jul;163(7):547-8.
76. [Heald RJ, Smedh RK, Kald A, Sexton R, Moran BJ](#). Abdominoperineal excision of the rectum--an endangered operation. Norman Nigro Lectureship. *Dis Colon Rectum*. 1997 Jul;40(7):747-51.
77. [Cripps NP, Heald RJ](#). Family based colorectal cancer screening in a district hospital. *Gut*. 1996 Mar;38(3):421-5.
78. [Heald RJ](#). Total mesorectal excision is optimal surgery for rectal cancer: a Scandinavian consensus. *Br J Surg*. 1995 Oct;82(10):1297-9.
79. [Heald RJ](#). Rectal cancer: the surgical options. *Eur J Cancer*. 1995 Jul-Aug;31A(7-8):1189-92.
80. [Carter PS, Heald RJ](#). Pain following laparoscopic rectopexy. *Br J Surg*. 1995 Jan;82(1):136.

81. [Skipper D, Moran B, Dormandy JA, Heald RJ](#). Two cases of colo-ovarian cyst fistula. *Int J Colorectal Dis*. 1995;10(2):70-2.
82. [Farquharson SM, Heald RJ](#). Anal bleeding survey. *Lancet*. 1994 Sep 10;344(8924):751-2.
83. [Cecil T, O'Rourke NA, Murphy F, Heald RJ, Moran B](#). The role of nutritional support in the management of a high-output stoma. *Nutrition*. 1994 Sep-Oct;10(5):415-6; discussion 417.
84. [Karanjia ND, Corder AP, Bearn P, Heald RJ](#). Leakage from stapled low anastomosis after total mesorectal excision for carcinoma of the rectum. *Br J Surg*. 1994 Aug;81(8):1224-6.
85. [O'Rourke N, Moran BJ, Heald RJ](#). A laparoscopic triple stapling technique that facilitates anterior resection for rectal cancer. *J Laparoendosc Surg*. 1994 Aug;4(4):261-3.
86. [Huddy SP, Husband EM, Cook MG, Gibbs NM, Marks CG, Heald RJ](#). Lymph node metastases in early rectal cancer. *Br J Surg*. 1993 Nov;80(11):1457-8.
87. [Andaz S, Heald RJ](#). Abdominal wall abscess--an unusual primary presentation of a transverse colonic carcinoma. *Postgrad Med J*. 1993 Oct;69(816):826-8.
88. [O'Rourke NA, Heald RJ](#). Laparoscopic surgery for colorectal cancer. *Br J Surg*. 1993 Oct;80(10):1229-30.
89. [Heald RJ, MacFarlane JK, Ryall RD](#). Surgical lateral clearance in resected rectal carcinomas: a multivariate analysis of clinicopathologic features. *Cancer*. 1993 Sep 1;72(5):1806.
90. [MacFarlane JK, Ryall RD, Heald RJ](#). Mesorectal excision for rectal cancer. *Lancet*. 1993 Feb 20;341(8843):457-60.
91. [Karanjia ND, Heald RJ](#). Stapled anastomoses and colon cancer recurrence. *Lancet*. 1992 Oct 3;340(8823):849.
92. [Karanjia ND, Heald RJ](#). Anterior resection without a defunctioning colostomy: questions of safety. *Br J Surg*. 1992 Oct;79(10):1109; author reply 1110.
93. [Heald RJ, Karanjia ND](#). Results of radical surgery for rectal cancer. *World J Surg*. 1992 Sep-Oct;16(5):848-57.
94. [Corder AP, Karanjia ND, Williams JD, Heald RJ](#). Flush aortic tie versus selective preservation of the ascending left colic artery in low anterior resection for rectal carcinoma. *Br J Surg*. 1992 Jul;79(7):680-2.
95. [Karanjia ND, Schache DJ, Heald RJ](#). Function of the distal rectum after low anterior resection for carcinoma. *Br J Surg*. 1992 Feb;79(2):114-6.
96. [Carty NJ, Keating J, Campbell J, Karanjia N, Heald RJ](#). Prospective audit of an extramucosal technique for intestinal anastomosis. *Br J Surg*. 1991 Dec;78(12):1439-41.
97. [Karanjia ND, Corder AP, Holdsworth PJ, Heald RJ](#). Risk of peritonitis and fatal septicaemia and the need to defunction the low anastomosis. *Br J Surg*. 1991 Feb;78(2):196-8.
98. [Heald RJ](#). Basingstoke replies. *Aust N Z J Surg*. 1991 Feb;61(2):91-3.
99. [Heald RJ](#). The dog in the night time. *Br J Surg*. 1991 Jan;78(1):3-5.
100. [Holdsworth PJ, Heald RJ](#). Local recurrence after resection and low-stapled anastomosis. *Dis Colon Rectum*. 1990 Sep;33(9):815-6.
101. [Corder AP, Masters A, Heald RJ](#). Sigmoid invasion as a late complication of mucinous cystadenoma of the appendix. Report of a case. *Dis Colon Rectum*. 1990 Jul;33(7):619-20.
102. [McAnena OJ, Heald RJ, Lockhart-Mummery HE](#). Operative and functional results of total mesorectal excision with ultra-low anterior resection in the management of carcinoma of the lower one-third of the rectum. *Surg Gynecol Obstet*. 1990 Jun;170(6):517-21.
103. [Karanjia ND, Schache DJ, North WR, Heald RJ](#). 'Close shave' in anterior resection. *Br J Surg*. 1990 May;77(5):510-2.

104. [Clague MB, Heald RJ](#). Achievement of stomal continence in one-third of colostomies by use of a new disposable plug. *Surg Gynecol Obstet*. 1990 May;170(5):390-4.
105. [Heald RJ](#). Synchronous and metachronous carcinoma of the colon and rectum. *Ann R Coll Surg Engl*. 1990 May;72(3):172-4.
106. [Karanjia ND, Rees M, Schache D, Heald RJ](#). Hepatic resection for colorectal secondaries. *Br J Surg*. 1990 Jan;77(1):27-9.
107. [Schache DJ, Masters A, Tovey FI, Heald RJ, Rees M](#). Long-term recurrence patterns following proximal gastric vagotomy. *Aust N Z J Surg*. 1989 May;59(5):387-90.
108. [Nnochiri CP, Rees M, Heald RJ](#). Use of the ultrasonic aspirator in splenic preservation. *Br J Surg*. 1989 Apr;76(4):408.
109. [Schache D, Stebbing A, Heald RJ](#). Management of the pelvic space following low anterior resection. *Aust N Z J Surg*. 1989 Apr;59(4):339-42.
110. [Heald RJ](#). The 'Holy Plane' of rectal surgery. *J R Soc Med*. 1988 Sep;81(9):503-8.
111. [Karanjia ND, Heald RJ, Rees M](#). Oral fluids after major gastrointestinal operations. *BMJ*. 1988 Jul 30;297(6644):358.
112. [Rees M, Karanjia N, Plant G, Heald RJ](#). Towards bloodless liver surgery. *BMJ*. 1988 Jul 16;297(6642):203.
113. [Masters A, Schache DJ, Tovey FI, Heald RJ, Rees M](#). Recurrent ulceration after parietal cell vagotomy. *Br J Surg*. 1988 Jun;75(6):621.
114. [Heald RJ](#). Local recurrence of rectal cancer. *Dis Colon Rectum*. 1987 Jul;30(7):572.
115. [Heald RJ, Gudgeon AM](#). Limited haemorrhoidectomy in the treatment of acute strangulated haemorrhoids. *Br J Surg*. 1986 Dec;73(12):1002.
116. [Nichols S, Koch E, Lallemand RC, Heald RJ, Izzard L, Machin D, Mullee MA](#). Randomised trial of compliance with screening for colorectal cancer. *Br Med J (Clin Res Ed)*. 1986 Jul 12;293(6539):107-10.
117. [Heald RJ, Allen DR](#). Stapled ileo-anal anastomosis: a technique to avoid mucosal proctectomy in the ileal pouch operation. *Br J Surg*. 1986 Jul;73(7):571-2.
118. [Heald RJ, Ryall RD](#). Recurrence and survival after total mesorectal excision for rectal cancer. *Lancet*. 1986 Jun 28;1(8496):1479-82.
119. [Heald RJ](#). Adjuvant treatment of carcinoma of the rectum and colon. *Lancet*. 1985 Sep 7;2(8454):559.
120. [McDonald PJ, Heald RJ](#). A survey of postoperative function after rectal anastomosis with circular stapling devices. *Br J Surg*. 1983 Dec;70(12):727-9.
121. [Allen DR, Heald RJ](#). Rectolectomy with anal conservation in inflammatory colitis. *Ann R Coll Surg Engl*. 1983 Sep;65(5):347.
122. [Heald RJ, Husband EM, Ryall RD](#). The mesorectum in rectal cancer surgery--the clue to pelvic recurrence? *Br J Surg*. 1982 Oct;69(10):613-6.
123. [Heald RJ, Ryall R](#). Recurrent cancer after restorative resection of the rectum. *Br Med J (Clin Res Ed)*. 1982 Mar 13;284(6318):826-7.
124. [Heald RJ, Leicester RJ](#). The low stapled anastomosis. *Dis Colon Rectum*. 1981 Sep;24(6):437-44.
125. [Heald RJ, Leicester RJ](#). The low stapled anastomosis. *Br J Surg*. 1981 May;68(5):333-7.
126. [Tovey FI, Heald RJ, Teague D, Durkin F](#). Proximal gastric vagotomy. *Br J Surg*. 1981 Apr;68(4):293.
127. [Heald RJ](#). Towards fewer colostomies--the impact of circular stapling devices on the surgery of rectal cancer in a district hospital. *Br J Surg*. 1980 Mar;67(3):198-200.

128. [Heald RJ](#). A new approach to rectal cancer. Br J Hosp Med. 1979 Sep;22(3):277-81.
129. [Heald RJ](#). Colostomy made continent by magnetism. Br J Hosp Med. 1979 Jun;21(6):640.
130. [Makey DA](#), [Tovey FI](#), [Heald RJ](#). Results of proximal gastric vagotomy over 1-5 years in a district general hospital. Br J Surg. 1979 Jan;66(1):39-42.
131. [Fraser J](#), [Buchanan RB](#), [Tovey FI](#), [Richards AB](#), [Heald RJ](#), [Cowley N](#), [Shepherd RC](#), [Oliviera AB](#). Wessex Adjuvant Breast Study. Br Med J. 1978 Apr 8;1(6117):923.
132. [Heald RJ](#). Causes of delay in the diagnosis of cancer of the rectum and colon. Practitioner. 1977 Sep;219(1311):339-42.
133. [Alexander-Williams J](#), [Amery AH](#), [Devlin HB](#), [Goligher JC](#), [Heald RJ](#), [Parks AG](#), [Porter N](#), [Thomson JP](#), [Todd IP](#). Magnetic continent colostomy device. Br Med J. 1977 May 14;1(6071):1269-70.
134. [Heald RJ](#), [Bussey HJ](#). Clinical experiences at St. Mark's Hospital with multiple synchronous cancers of the colon and rectum. Dis Colon Rectum. 1975 Jan-Feb;18(1):6-10.
135. [Heald RJ](#). Defining the clinical problem of massive rectal bleeding. Dis Colon Rectum. 1974 Jul-Aug;17(4):432-8.
136. [Heald RJ](#), [Ray JE](#). Vascular malformations of the intestine: an important cause of obscure gastrointestinal hemorrhage. South Med J. 1974 Jan;67(1):33-8.
137. [Heald RJ](#). Letter: Suction drainage in breast surgery. Br Med J. 1973 Oct 27;4(5886):232.
138. [Heald RJ](#), [Ray JE](#). Bleeding in diverticular disease of the colon. Proc R Soc Med. 1972 Sep;65(9):779-80.
139. [Lockhart-Mummery HE](#), [Heald RJ](#). Metachronous cancer of the large intestine. Dis Colon Rectum. 1972 Jul-Aug;15(4):261-4.
140. [Heald RJ](#), [Lockhart-Mummery HE](#). The lesion of the second cancer of the large bowel. Br J Surg. 1972 Jan;59(1):16-9.
141. [Heald RJ](#), [Ray JE](#). Bleeding from diverticula of the colon. Dis Colon Rectum. 1971 Nov-Dec;14(6):420-7.
142. [Ray JE](#), [Heald RJ](#), [Chiram](#). Growing up with juvenile gastrointestinal polyposis: report of a case. Dis Colon Rectum. 1971 Sep-Oct;14(5):375-80.
143. [Gilkes R](#), [Barwell NJ](#), [Heald RJ](#). The new look into the colon. Guys Hosp Rep. 1971;120(4):311-22.
144. [Heald RJ](#). Adenomyomatosis as a source of error in the diagnosis of gall-bladder disease. Br J Surg. 1970 May;57(5):353-6.
145. [Desmond AM](#), [Heald RJ](#). Perforated diverticulum of the duodenum and its treatment. Br J Surg. 1968 May;55(5):396-7.

Recreations: Sailing and shooting

Address: The Pelican Cancer Foundation
The Ark Conference Centre
Dinwoodie Drive
Basingstoke
Hampshire
RG24 9NN

Clubs: Royal Southampton Yacht Club

References: Dr John Fowler
C/o Jane Goode
Hampshire Clinic
Basing Road

Old Basing
Hampshire
RG24 7AL

Email: jmf999@btinternet.com
Telephone: 07887 788767
GMC Number: 0265261

Mr Brendan Moran
Consultant Colorectal Surgeon
Hampshire Hospitals NHS Foundation Trust
Basingstoke and North Hampshire Hospital
Aldermaston Road
Basingstoke
Hampshire
RG24 9NA

Email: moran820@btinternet.com
Telephone: 07860 209609
GMC Number: 3183005

Indstilling af professor Charles Dinarello til æresdoktorgraden ved Aarhus Universitet

Vi ønsker hermed at indstille professor Charles Dinarello til æresdoktorgraden ved Aarhus Universitet som påskønnelse for en stor forskerkarriere og et fremragende forsknings-samarbejde med forskere på Health.

Baggrund

Charles Dinarello er kandidat i medicin fra det prestigøse Yale University School of Medicine i 1969. Han er i dag 72 år, men stadig en meget forskningsaktiv person med sin ansættelse både som Professor of Medicine and Immunology ved University of Colorado i USA og Professor of Experimental Medicine ved Radboud University Nijmegen Medical Centre i Holland. Charles Dinarello forsker i inflammatoriske cytokiner, og han er uden tvivl en absolut topforsker indenfor sit område. Scopus har således registreret over 1.000 af hans dokumenter med dertilhørende 83.670 citationer og et imponerende h-index på 147. I perioden 1983-2002 var han ligeledes den fjerde mest citerede videnskabsmand i verden og anses af mange som en værdig Nobelprismodtager.

På mange punkter kunne man derfor tro, det ville være nemt at sætte ord på, hvorfor Charles Dinarello er en værdig kandidat til æresdoktorgraden, men faktisk forholder det sig lige modsat. For hvordan beskriver man en person, der igennem sit videnskabelige virke ikke bare har været med til at definere den forståelse, vi har af immunsystemet i dag, men som også via sin forskning direkte har betydet et bedre liv for et utal af patienter verden over, som er det primære mål for enhver sundhedsvidenskabelig forsker?

Charles Dinarello opdagede interleukin-1 (IL-1)

Det er det ikke uden grund, at Charles Dinarello i folkemunde bliver kaldt "the founding father of cytokines". Han var nemlig drivkraften i opdagelsen af interleukin-1 (IL-1) – det første interleukin, der skabte fundamentet for hele konceptet omkring cytokiner og deres multiple og forskelligartede signaleringsevne i immunsystemet. Der var indledningsvis stor skepsis i forskningsmiljøer verden over, men Charles Dinarello kæmpede på klassisk pionervis en hård kamp for at overbevise folk om eksistensen af dette protein. En kamp, han vandt, da han i 1984 klonede IL-1beta og dermed definitivt skabte en hel ny gren inden for immunologien. Denne opdagelse fik stor betydning, ikke blot fordi lærebøger måtte omskrives, men vigtigst fordi det skulle vise sig at medføre store kliniske fordele for patienter. I dag findes der mange medikamenter, der netop har cytokiner som mål, og nye produkter afledt af Charles Dinarello initiale og senere opdagelser bliver ved med dagligt at være til gavn for patienter verden over blandt andet vha. anti-IL-1-behandlingsstrategier.

Direkte afledt af IL-1beta-opdagelsen opdagede Charles Dinarello i 1981 en IL-1 inhibitor (IL-1 receptor antagonist), der 10 år efter blev klonet og massefremstillet af et medicinalfirma og i dag markedsført under navnet Kineret (Anakinra). Den store effekt af dette medikament var så

overbevisende, at det indirekte og endnu engang førte stærkt bevis for IL-1betas store rolle i både lokale og systemiske betændelsestilstande; endvidere ledte den til udvikling af andre medikamenter såsom antistoffer targeteret IL-1beta. Samlet set fik man en medikament-portefølje, som i dag bruges verden over i sygdomme såsom leddegigt og andre auto-inflammatoriske sygdomme.

Man kunne måske tro, at sådanne præstationer ville få selv den bedste forsker til at gå på pension og nyde sit otium, men i stedet har Charles Dinarello fortsat med at bedrive god videnskab og at publicere i højt rangerende tidsskrifter, eksempelvis hans nylige arbejde omkring et andet vigtigt cytokin, IL-37, der er trykt i bl.a. *Nature Immunology*. En under-stregning af hvilket drive og niveau Charles Dinarello igennem hele sin karriere har besiddet, og som han også er blevet anerkendt for, ved blandt andet at være medlem af U.S. National Academy of Sciences og modtager af en lang række priser såsom Crafoord-prisen, Paul Ehrlich-prisen og Novartis-prisen i klinisk immunologi.

Rollemodel og succesfuldt samarbejde med forskere på Health

Infektionsmedicinsk Afdeling på Aarhus Universitetshospital Skejby, har siden 2010 med stor succes arbejdet sammen med Charles Dinarello, hvor han årligt kommer på et eller flere visits. Han har en stor andel i den udvikling og det internationale boost vores afdeling igennem de sidste år har oplevet inden for såvel forskning i en HIV-kur, som udviklingen af en international klinisk enhed til håndtering af patienter med påvirket immunforsvar. Under vores samarbejde har han ligeledes indledt forskningsmæssigt samarbejde med f.eks. Dermato-venerologisk Afdeling.

Charles Dinarello har under vores samarbejde ikke alene vist sig som den topforsker han er, men også i flere henseender som en rollemodel for såvel yngre som ældre forskere. Han er en person der aldrig kun tænker på sig selv, men hele tiden inspirerer og opfordrer til nye projekter. Hans *commitment* og *drive* til at skabe store resultater kan man kun tage hatten af for. Da vi i sin tid kom i kontakt med Charles Dinarello omkring et forskningsprojekt om HIV-kur blev vi kun mødt med åbne arme og en lyst til, at dette skulle undersøges og drives frem i verden. Det resulterede i succesfulde år for vores afdeling. Den har nu en indtaget position blandt verdens førende kliniske HIV-kur-forsknings-institutioner med stor fremgang både økonomisk og ikke mindst publikationsmæssigt – og Charles Dinarello kan med god grund tage sin del af æren. Ikke fordi han stod med pipetterne i hånden eller inkluderede patienter til nye store forsøg, men fordi han troede på projektet, på samarbejdet. Når man som forsker eller forskningsgruppe får en så direkte anerkendelse og ikke mindst eminent sparring fra så stor en kapacitet som Charles Dinarello skaber det grobund for resultater, noget vi har oplevet på tættest hold. Hans navn har åbnet døre og skabt interesse for os som forskningsinstitution internationalt og dermed også gjort det nemmere for os at bryde barrierer ned i forhold til at gøre reklame for vores forskning.

Denne videnskabelige sparring fra Charles Dinarello er noget vi nyder godt af, og det på alle niveauer. Når han har besøgt os i Aarhus, har han ikke kun været interesseret i at diskutere de

store kliniske forsøg på afdelingen, men har også vist stor interesse i at drøfte de ph.d.- og forskningsårs-studerendes projekter og deres karrierer. Han har med udfordrende spørgsmål og idéer til nye forsøg altid arbejdet på at vække en stolthed og en interesse hos det yngste segment af forskere på afdelingen; og han har endda taget til Danmark for at være eksaminator til forskningsårsforsvar. Der er derfor ingen tvivl om, at vi blandt afdelingens yngre forskere også har fået et stort forbillede i Charles Dinarello, som unægtelig vil gavne ikke bare vores afdeling, men også universitetet på længere sigt, med de videnskabelige frø der er blevet sået ved hvert af hans besøg.

Sådanne frø blev ligeledes sået ved Charles Dinarellos nylige besøg i december 2015. Her står en oplevelse stadig lysende klart tilbage, af et møde mellem to personer, som virkelig formåede at understrege, hvordan forskning og klinik kan være helt tæt knyttet. På afdelingen var dagen forinden blevet indlagt en patient med kraftige smerter, der led af en sygdom kaldet familiær middelhavsfeber, en immundefekt-sygdom som ligger Charles Dinarellos hjerte nært. Sygdommen er en auto-inflammatorisk sygdom (IL-1beta) forårsaget af en genetisk defekt, hvilket giver patienten periodiske anfald med bl.a. feber og betændelsesrelaterede smerter. De læger, medicinstuderende og forskere, der var med til symposiet, kunne overvære en samtale mellem Charles og patienten, hvor det blev tydeligt for enhver, hvad god forskning kan medføre og ikke mindst, hvorfor det er så vigtigt. Da patienten under samtalen fandt ud af, at Charles Dinarello var ophavsmanden til, at han kunne holde sygdommen nogenlunde i ro på grund af hans behandling med det tidligere omtalte Kineret (Anakinra) og et medikament kaldet colchicine, som Charles Dinarello var med til at finde ud af havde effekt hos denne patientgruppe, skin-nede taknemmeligheden og æren over at møde Charles Dinarello tydeligt igennem. Mere bekræftende bliver det ikke, ej mindre inspirerende.

Afsluttende kommentarer

Vi er ikke i tvivl om at Charles Dinarello er summen at alt det, man som forsker kun kan håbe på at opnå igennem sin karriere, og at belønne ham med en titel som æresdoktor på Aarhus Universitet vil derfor ikke bare være fortjent, men uden tvivl også kunne inspirere både ældre som yngre forskere på hele universitetet. Hans arbejde igennem hele karrieren har været, og er stadig, af allerhøjeste kvalitet, banebrydende og inspirerende for alle. Han har ikke bare forsket for forskningens skyld, men for patienterne, som ligger ham så meget på sinde. Der står skrevet *samarbejde* i Charles Dinarellos DNA, og i forlængelse af dette har han hjulpet til at drive vores afdeling og forskning fremad. Samarbejdet med os har ligeledes åbnet døre for andre forskere fra Aarhus, hvor der lige nu er samtaler omkring et samarbejde både med International Center for Immunodeficiency Diseases (ICID) ved Infektionsmedicinsk afd. Q, hvor Charles Dinarello allerede tidligere har bidraget med ideer og viden til udvikling af forbedret diagnostik og behandling af voksne med primære immundefekter, og også Dermato-venerologisk Afdeling med professor Lars Iversen i spidsen.

Charles Dinarello har formået at drive forskningen på Aarhus Universitet og Aarhus Universitetshospital fremad, og vil helt sikkert også i fremtiden bidrage til at både vores afdeling og forskere indenfor andre sygdomsfelter ved AU får en sparring af allerhøjeste internationale kvalitet. Med sit derudover enorme bidrag til både den kliniske lægevidenskab og immuno-

logien, kan vi derfor kun varmt anbefale at Charles Dinarello tildeles æresdoktorgraden ved Aarhus Universitet.

Med venlig hilsen

Lise Wogensen Bach
Prodekan for talent

Lars J. Østergaard
Lærestolsprofessor i infektionsmedicin

Jesper Falkesgaard Højen
Ph.d.-studerende

CV – Charles Anthony Dinarello

Date of Birth April 22, 1943, Revere, Massachusetts, USA
Private Address 1929 Kearney Street, Denver, Colorado 80220
E-mail Address cdinare333@aol.com

Education

1969 M.D. Yale University School of Medicine, USA
1965 A.B. (*magna cum laude*), Boston University, USA

Positions

2015 Distinguished University Professor, University of Colorado, USA
2010-present Professor of Experimental Medicine, Radboud University, The Netherlands
1996-present Professor of Medicine and Immunology, University of Colorado, USA
1987-1996 Professor of Medicine and Pediatrics, Tufts University School of Medicine, USA
1982-1984 Visiting Scientist, Massachusetts Institute of Technology, USA
1982-1986 Associate Professor, Tufts University School of Medicine, Boston, USA
1977-1982 Assistant Professor, Tufts University School of Medicine, Boston, USA
1975-1977 Senior Investigator, National Institute of Allergy and Infectious Diseases, National Institutes of Health, Bethesda, USA
1974-1975 Chief Resident, Children's Service, Massachusetts General Hospital, USA
1971-1974 Clinical Associate, Laboratory of Clinical Investigation, National Institute of Allergy and Infectious Diseases, National Institutes of Health, Bethesda, USA
1970-1971 Assistant Resident, Children's Service, Massachusetts General Hospital, USA
1969-1970 Intern, Children's Service, Massachusetts General Hospital, Boston, USA

Publications

Number of documents: 1025 (Scopus 5/1-16), of these 739 original papers.
H-index: 147 (Scopus d. 5/1-16)

Scientific Recognition

Warren Scholar, Boston University, USA, 1965
Borden Research Award in Medicine, Yale Univ. School of Medicine, USA, 1969
Squibb Award, Infectious Disease Society of America, USA, 1986
Ernst Jung Prize in Medicine, Germany, 1993
Ludwig Heilmeyer Gold Medal, Ludwig Heilmeyer Society, Germany, 1996
International Chirone Prize, Italian National Academy of Medicine, Italy, 2002
Carol Nachman Prize, Wiesbaden, Germany, 2006
Sheikh Hamdan bin Rashdid al Maktoum Prize in Medical Sciences, Dubai, UAE, 2006
Piso Prize in Medical Research, University of Cagliari, Italy, 2009
Crafoord Prize, Royal Swedish Academy of Sciences, Sweden, 2009
The Albany Prize in Medicine, USA, 2009
Paul Ehrlich Prize, Frankfurt, Germany, 2010
Bonfils-Stanton Prize in Medicine, Bonfils-Stanton Foundation USA, 2010
Novartis Prize in Clinical Immunology, Switzerland, 2010
Bonazinga Award, Society for Leukocyte Biology, USA, 2012

Lifetime Achievement Award, Eicosanoid Research Foundation, USA, 2013
Drexel Prize in Immunology, Drexel University, USA, 2014
Distinguished Professor, University of Colorado, 2015

Honorary Degrees

Doctor of Philosophy, *honoris causa*, University of Marseille, France, 1997
Doctor of Philosophy, *honoris causa*, Weizmann Institute of Science, Israel, 2005
Doctor of Philosophy, *honoris causa*, Goethe University, Frankfurt, Germany, 2006
Doctor of Humane Letters, *honoris causa*, Roosevelt University, Chicago, USA, 2011
Doctor of Medicine, *honoris causa*, Albany Medical College, Albany, USA, 2011
Doctor of Philosophy, *honoris causa*, Radboud University, Nijmegen, Netherlands, 2011
Doctor of Medicine, *honoris causa*, Trinity College, Dublin, Ireland, 2011
Doctor of Medicine, *honoris causa*, University of Bonn, Bonn, Germany, 2014

Memberships

United States National Academy of Sciences, USA
Foreign Associate, European Molecular Biology Organization
Foreign Member, Royal Netherlands Academy of Sciences, The Netherlands
Phi Beta Kappa
American Society for Clinical Investigation, Vice President
Association of American Physicians
American Association of Immunologists
Infectious Disease Society of America
International Cytokine Society, President

Scientific Service

AIDS Program Advisory Committee of the NIH, 1991-1995
Board Scientific Advisors, NIAID, NIH, 1996-2001
Board of Advisors, Alliance for Lupus Research, 1998-2007

Editorial Boards (past and present)

Proceedings of the National Academy of Sciences
Lymphokine and Cytokine Research
Journal of Immunology
Biotherapy (North American Editor)
Journal of Immunological Methods
Journal of Infectious Diseases
Cytokine
International Journal of Immunopathology and Pharmacology
European Cytokine Network
Critical Care Medicine
Infection and Immunity
Journal of Endotoxin Research
Frontiers in Immunology, Chief Editor, Section on Inflammation
Molecular Medicine

ORIGINAL RESEARCH ARTICLES PUBLISHED IN PEER REVIEWED JOURNALS

1. Dinarello CA, Bodel P, Atkins E. The role of the liver in the production of fever and pyrogenic tolerance. Trans Assoc Am Phys 81:334-343, 1968.
2. Dinarello CA, Ward SB, Wolff SM. Pyrogenic properties of bleomycin. Cancer Chemother Reports 57:393-398, 1973.
3. Dinarello CA, Goldin NP, Wolff SM. Demonstration and characterization of two distinct human leukocytic pyrogens. J Exp Med 139:1269-1381, 1974.
4. Dinarello CA, Wolff SM, Goldfinger SE, Dale DC, Alling DW. Colchicine therapy for familial Mediterranean fever - a double blind trial. New Engl J Med 291:934-937, 1974.
5. Perlow M, Dinarello CA, Wolff SM. A primate model for human fever. J Inf Dis 132:157-164, 1975.
6. Dinarello CA, Chusid MJ, Fauci AS, Gallin JI, Dale DC, Wolff SM. The effect of prophylactic colchicine on leukocytic functions in patients with familial Mediterranean fever. Arthritis Rheum 19:618-622, 1976.152
7. Dinarello CA, Wolff SM. Partial purification of human leukocytic pyrogen. Inflammation 2:179-189, 1977.
8. Dinarello CA, Renfer L, Wolff SM. Production of antibody against human leukocytic pyrogen. J Clin Invest 60:465-472, 1977.
9. Dinarello CA, Renfer L, Wolff SM. Human leukocytic pyrogen: purification and development of a radioimmunoassay. Proc Natl Acad Sci (USA) 74:4624-4627, 1977.
10. Klempner MS, Dinarello CA, Gallin JI. Human leukocytic pyrogen induces release of specific granule contents from human neutrophils. J Clin Invest 61:1330-1336, 1978.
11. Dinarello CA, Elin R, Chedid L, Wolff SM. The pyrogenicity of the synthetic adjuvant muramyl dipeptide and two structural analogues. J Inf Dis 138:760-767, 1978.
12. Dinarello, CA. Production of endogenous pyrogen. Fed Proc 38:52-56, 1979.
13. Lipton JM, Dinarello CA, Kennedy JI. Fever produced in the squirrel monkey by human leukocytic pyrogen. Proc Soc Exp Biol Med 160:426-428, 1979.
14. Klempner MS, Dinarello CA, Henderson W, Gallin JI. Stimulation of neutrophil oxygen-dependent metabolism by human leukocytic pyrogen. J Clin Invest 64:996-1002, 1979.
15. Rosenwasser LJ, Dinarello CA, Rosenthal AS. Adherent cell function in murine T-lymphocyte antigen recognition. IV. Enhancement of murine T-cell antigen recognition by human leukocytic pyrogen. J Exp Med 150:709-714, 1979.
16. Parant M, Riveau G, Parant F, Dinarello CA, Wolff SM, Chedid L. Effect of indomethacin on increased resistance to bacterial infection and on febrile responses induced by muramyl dipeptide. J Inf Dis 142:708-715, 1980.

17. Hooper DC, Steer CJ, Dinarello CA, Peakcock AC. Haptoglobin and albumin synthesis in isolated rat hepatocytes. Response to potential mediators of the acute-phase reaction. Biochem Biophys Acta 653:118-129, 1981.
18. Dinarello CA. Demonstration of a human pyrogen-inducing factor during mixed leukocyte reactions. J Exp Med 153:1215-1224, 1981.
19. Rosenwasser LJ, Dinarello CA. Ability of human leukocytic pyrogen to enhance murine thymocyte proliferation to phytohemagglutinin. Cell Immunol 63:134-142, 1981.
20. Dinarello CA, Shparber M, Kent EF, Jr, Wolff SM. Production of leukocytic pyrogen from phagocytes of neonates. J Inf Dis 144:337-343, 1981.
21. Dinarello CA, Bernheim HA. Ability of human leukocytic pyrogen to stimulate brain prostaglandin synthesis *in vitro*. J Neurochem 37:702-708, 1981.
22. Dinarello CA, Rosenwasser LJ, Wolff SM. Demonstration of a circulating thymocyte suppressor factor during endotoxin fever in humans. J Immunol 127:2517-2519, 1981.
23. Dinarello CA, Bendtzen K, Wolff SM. Studies on the active site of human leukocytic pyrogen. Inflammation 6:63-78, 1982.
24. Beer DJ, Rosenwasser LJ, Dinarello CA, Rocklin RE. Cellular interactions in the generation and expression of histamine-induced suppressor activity. Cell Immunol 69:101-112, 1982.
25. Beer DJ, Dinarello CA, Rosenwasser LJ, Rocklin RE. Human monocyte-derived soluble product(s) has an accessory function in the generation of histamine- and concanavalin A-induced suppressor T-cells. J Clin Invest 70:393-400, 1982.
26. Dempsey RA, Dinarello CA, Mier JW, Rosenwasser LJ, Allegretta M, Brown TE, Parkinson DR. The differential effects of human leukocytic pyrogen/lymphocyte activating factor, T-cell growth factor and interferon on human natural killer activity. J Immunol 129:2504-2510, 1982.
27. Dinarello CA, Dempsey RA, Mier JW, Rosenwasser LJ, Parkinson DR. Fever, interleukin-1 and host defense against malignancy. Lymphokine Res 1:59-67, 1982.
28. Dinarello CA, Marnoy SO, Rosenwasser LJ. Role of arachidonate metabolism in the immunoregulatory function of human leukocytic pyrogen-lymphocyte activating factor/interleukin-1. J Immunol 130:890-895, 1983.
29. Cocceani F, Bishai I, Dinarello CA, Fitzpatrick FA. Prostaglandin E₂ and thromboxane B₂ in cerebrospinal fluid of afebrile and febrile cat. Am J Physiol 244:R785-R793, 1983.
30. Baracos V, Rodemann HP, Dinarello CA, Goldberg AL. Stimulation of muscle protein degradation and prostaglandin E₂ release by leukocytic pyrogen (interleukin-1): A mechanism for the increased degradation of muscle proteins during fever. New Engl J Med 308:553-558, 1983.
31. Wood DD, Ihrie EJ, Dinarello CA, Cohen PL. Isolation of an interleukin-1-like factor from human joint effusions. Arthritis Rheumat 26:975-983, 1983.

32. Lipsky PE, Thompson PA, Rosenwasser LJ, Dinarello CA. The role of interleukin-1 in human B cell activation: inhibition of B cell proliferation and the generation of immunoglobulin secreting cells by an antibody against human leukocytic pyrogen. J Immunol 130:2708-2714, 1983.
33. Falkoff RJM, Muraguchi A, Hong JX, Butler JL, Dinarello CA, Fauci AS. The effect of interleukin-1 on human B cell activation and proliferation. J Immunol 131:801-805, 1983.
34. Loda M, Clowes Jr GHA, Dinarello CA, George B, Lane B. Induction of accelerated hepatic protein synthesis by a circulating peptide isolated from the plasma of septic patients. Am Coll Surg Forum 34:248-151, 1983.
35. Sobrado J, Moldawer LL, Bishian BR, Dinarello CA, Blackburn GL. Effect of ibuprofen on fever and metabolic changes induced by continuous infusion of leukocytic pyrogen (interleukin-1) or endotoxin. Infect Immun 42:997-1005, 1983.
36. Goldberg AL, Baracos V, Rodemann P, Waxman L, Dinarello CA. Control of protein degradation in muscle by prostaglandins, Ca^{2+} , and leukocytic pyrogen (interleukin-1). Fed Proc 43:1301-1306, 1984.
37. Dinarello CA, Bishai I, Rosenwasser LJ, Coceani F. The influence of lipoxygenase inhibitors in the *in vitro* production of human leukocytic pyrogen and lymphocyte activating factor (interleukin-1). Intl J Immunopharm 6:43-50, 1984.
38. Krueger JM, Walter J, Dinarello CA, Wolff SM, Chedid L. Sleep-promoting effects of endogenous pyrogen (interleukin-1). Am J Physiol 246:R994-R999, 1984.
39. Loda M, Clowes GHA Jr, Dinarello CA, George B, Lane B, Richardson, W. Induction of hepatic protein synthesis by a peptide in blood plasma of patients with sepsis and trauma. Surgery 96:204-213, 1984.
40. Chedid L, Bahr GM, Modabber FZ, Dinarello CA, Wolff SM. Mise en évidence d'une structure bactérienne dans deux médiateurs humains: un factor favorisant le sommeil et une monokine. C R Acad Sc Paris 297:209-212, 1984.
41. Ikejima T, Dinarello CA, Gill DM, Wolff SM. Induction of human interleukin-1 by a product of *Staphylococcus aureus* associated with toxic shock syndrome. J Clin Invest 73:1312-1320, 1984.
42. Sauder DN, Mounessa NL, Watz SI, Dinarello CA, Gallin JI. Chemotactic cytokines: the role of leukocytic pyrogen and epidermal cell thymocyte-activating factor in neutrophil chemotaxis. J Immunol 132:828-832, 1984.
43. Sauder DN, Dinarello CA, Morhenn BV. Langerhans cell production of interleukin-1. J Invest Derm 82:605-7, 1984.
44. Dinarello CA, Bernheim HA, Duff GW, Le HV, Nagabhushan TL, Hamilton NC, Coceani F. Mechanisms of fever induced by recombinant human interferon. J Clin Invest, 74:906-913, 1984.
45. Dinarello CA, Clowes GHA Jr, Gordon AH, Saravis CA, Wolff SM. Cleavage of human interleukin-1: isolation of a peptide fragment from plasma of febrile humans and activated monocytes. J Immunol 133:1332-1338, 1984.

46. Falkoff RJM, Butler JL, Dinarello CA, Fauci AS. Direct effects of a monoclonal B cell differentiation factor and of purified interleukin-1 on B cell differentiation. J Immunol 133:692-696, 1984.
47. Chu E, Rosenwasser LJ, Dinarello CA, Lareau M, Geha RS. Role of interleukin-1 in antigen-specific T cell proliferation. J Immunol 132:1311-1316, 1984.
48. Wyler DJ, Stadecker MJ, Dinarello CA, O'Dea JF. Fibroblast stimulation in schistosomiasis. V. Egg granuloma macrophages spontaneously secrete a fibroblast-stimulating factor. J Immunol 132:3142-3148, 1984.
49. Dinarello CA, O'Connor JV, LoPreste G, Swift RL. Human leukocytic pyrogen test for detection of pyrogenic material in growth hormone produced by recombinant *Escherichia coli*. J Clin Micro 20:323-329, 1984.
50. Bendtzen K, Dinarello CA. Mechanism of action of cyclosporin A. Effect on T-cell binding of interleukin-1 and antagonizing effect of insulin. Scand J Immunol 20:43-51, 1984.
51. Kaye J, Gillis S, Mizel SB, Shevach EM, Malek TR, Dinarello CA, Lachman LB, Janeway CA Jr. Growth of a cloned helper T-cell line induced by a monoclonal antibody specific for the antigen receptor: interleukin-1 is required for the expression of receptors for interleukin-2. J Immunol 133:1339-1345, 1984.
52. Hirose-Kumagai A, Whipple FH, Ikejima T, Dinarello CA, Gill DM, Ritz HL, Bond GG. A comparison of neutralizing and antigen-binding assays for human antibodies against toxic-shock-syndrome toxin I. J Inf Dis 150:788, 1984.
53. Chu E, Rosenwasser LJ, Dinarello CA, Rosen FS, Geha RS. Immunodeficiency with defective T-cell response to interleukin 1. Proc Natl Acad Sci (USA) 81:4945-4949, 1984.
54. Mier JW, Souza LM, Allegretta M, Boone T, Bernheim HA, Dinarello CA. Dissimilarities between purified human interleukin-1 and recombinant human interleukin-2 in the induction of fever, brain prostaglandin and acute phase protein synthesis. J Biol Resp Mod 4:35-45, 1984.
55. Auron PE, Webb AC, Rosenwasser LJ, Mucci SF, Rich A, Wolff SM, Dinarello CA. Nucleotide sequence of human monocyte interleukin-1 precursor cDNA. Proc Natl Acad Sci (USA) 81:7907-7911, 1984.
56. Pearson FC, Bohon J, Lee W, Bruszer G, Sagona M, Dawe R, Jakubowski G, Morrison D, Dinarello CA. Comparison of chemical analyses of hollow-fiber dialyzer extracts. Artificial Organs 8:291-298, 1984.
57. Peters M, Butler JL, Margolick JB, Gerrard TL, Dinarello CA, Fauci AS. Synergy of helper factors in the differentiation of *in vivo* preactivated antigen-specific human B cells. Cell Immunol 91:33-42, 1985.
58. Dinarello CA, Bernheim HA, Cannon JG, LoPreste G, Warner SJC, Webb AC, Auron PE. Purified ³⁵S-met, ³H-leu-labeled human monocyte interleukin-1 with endogenous pyrogen activity. Brit J Rheumatol 24:59-64, 1985.
59. Kimball ES, Rossio JL, Dinarello CA. Absence of pyrogenicity by urinary IL-1 activity. Brit J Rheumatol 24:42-46, 1985.

60. Bernheim HA and Dinarello CA. Effects of purified human interleukin-1 on the release of prostaglandin E₂ from fibroblasts. Brit J Rheumatol 24 :122-127, 1985.
61. Bernheim HA and Dinarello CA. Effects of protein synthesis inhibitors on leukocytic pyrogen-induced *in vitro* hypothalamic prostaglandin production. Yale J Biol Med 58:179-187, 1985.
62. Libby PL, Wyler DJ, Janicka MW, Dinarello CA. Differential effects of human interleukin-1 on growth of human fibroblasts and vascular smooth muscle cells. Arteriosclerosis 5:186-191, 1985.
63. Cannon JG and Dinarello CA. Increased plasma interleukin-1 activity in women after ovulation. Science 227:1247-1249, 1985.
64. Pearson FC, Bohon J, Lee W, Bruszer G, Sagona M, Jakubowski G, Dawe R, Morrison D, Dinarello CA. Characterization of *Limulus* amoebocyte lysate-reactive material from hollow-fiber dialyzers. Appl Env Microbiol 48:1189-1196, 1985.
65. Dinarello CA and Kent EF, Jr. Chemical characterization of an interleukin-1-inducing substance derived from human mixed leukocyte reactions: IL-1-inducing substance is not gamma interferon. Yale J Biol Med 58:101-113, 1985.
66. Crawford GD, Wyler DJ, Dinarello CA. Parasite-monocyte interactions in human leishmaniasis: production of interleukin-1 *in vitro*. J Inf Dis 152:315-322, 1985.
67. Ramadori G, Sipe JD, Dinarello CA, Mizel SB, Colten HR. Pretranslational modulation of acute phase hepatic protein synthesis by murine recombinant interleukin-1 (IL-1) and purified human IL-1. J Exp Med 162:930-942, 1985.
68. Chu ET, Lareau M, Rosenwasser LJ, Dinarello CA, Geha RS. Antigen presentation by EBV-B cells to resting and activated T cells: role of interleukin-1. J Immunol 134:1676-1681, 1985.
69. Watters JM, Bessey PQ, Dinarello CA, Wolff SM, Wilmore DW. The induction of interleukin-1 in humans and its metabolic effects. Surgery 98:298-306, 1985.
70. Herman J, Dinarello CA, Kew MC, Rabson AR. The role of interleukin-1 (IL 1) in tumor-NK cell interactions: correction of defective NK cell activity in cancer patients by treating target cells with IL-1. J Immunol 135:2882-2886, 1985.
71. Williams JM, DeLoria D, Hansen JA, Dinarello CA, Loertscher R, Shapiro HM, Strom TB. The events of primary T cell activation can be staged by use of sepharose-bound anti-T3 (64.1) monoclonal antibody and purified interleukin-1. J Immunol 135:2249-2255, 1985.
72. Williams JM, Dinarello CA, Rosenwasser LJ, Kelley, V, Reddish M, Strom TB. Phorbol myristate acetate-protein complex mimics bioactivity of human IL-1. 1. Direct evidence that PMA temporarily enters and is released from cellular compartment during superinduction protocol. Lymphokine Res, 4:275-297, 1985.
73. Auron PE, Rosenwasser LJ, Matsushima K, Copeland T, Dinarello CA, Oppenheim JJ, Webb AC. Human and murine interleukin-1 possess sequence and structural similarities. J Mol Immunol 2:169-177, 1985.

74. Cannon JG and Dinarello CA. Multiple interleukin-1 activities in luteal phase human plasma. Brit J Rheumatol 24:226-229, 1985.
75. Sahasrabudhe CG, Dinarello CA, Martin B, Maizel AL. Intracellular human interleukin-1: a precursor for the secreted monokine. Lymphokine Res 4:205-213, 1985.
76. Ahmed MS, Llanos-Q J, Dinarello CA, Blatteis CM. Interleukin-1 reduces opioid binding in guinea pig brain. Peptides 6:1149-1154, 1985.
77. Kaplan AP, Haak-Frendscho, M, Fauci AS, Dinarello CA, Halbert, E. A histamine releasing factor from activated human mononuclear cells. J Immunol 135:2027-2032, 1985.
78. Moldofsky H, Krueger JM, Walter J, Dinarello CA, Lue FA, Quance G, Oreopoulos DG. Sleep-promoting material extracted from peritoneal dialysate of patients with end-stage renal disease and insomnia. Peritoneal Dialysis 5:189-193, 1985.
79. Roh MS, Moldawer LL, Ekman LG, Dinarello CA, Bistrian BR, Jeevanandam M, Brennan MF. Stimulatory effect of interleukin-1 upon hepatic metabolism. Metabolism 35:419-424, 1986.
80. Walter J, Davenne D, Shoham S, Dinarello CA, Krueger JM. Brain temperature changes coupled to sleep states persist during interleukin-1 enhanced sleep. Am J Physiol 86:R96-R103, 1986.
81. Telzak E, Wolff SM, Dinarello CA, El Kholy A, Conoln T, Bahr GM, Morin A, Chedid L. Clinical evaluation of the immunoadjuvant, murabutide, a derivative of MDP, administered with a tetanus toxoid vaccine. J Inf Dis 153:628-633, 1986.
82. Lotz M, Tsoukas CD, Fong S, Dinarello CA, Carson DA, Vaughan JD. Release of lymphokines after Epstein Barr virus infection *in vitro*. I. Sources of and kinetics of production of interferons and interleukins in normal humans. J Immunol 136:3636-3642, 1986.
83. Lotz M, Tsoukas CD, Fong S, Dinarello CA, Carson DA, Vaughan JD. Release of lymphokines after infection with Epstein Barr virus *in vitro* II. A monocyte-dependent inhibitor of interleukin 1 downregulates the production of interleukin 2 and interferon- γ in rheumatoid arthritis. J Immunol 136:3643-3648, 1986.
84. Miossec P, Dinarello CA, Ziff M. Interleukin-1 lymphocyte chemotactic activity in rheumatoid arthritis synovial fluid. Arthritis Rheumatol 29:461-470, 1986.
85. Hamawy KJ, Yamazaki K, Georgieff M, Dinarello CA, Moldawer LL, Blackburn GL, Bistrian BR. Improvements in host immunity by partially purified interleukin 1 in rats with portacaval anastomosis and splenectomy. J Parenteral Enteral Nutrition 10:146-150, 1986.
86. Dinarello CA, Dempsey R, Allegretta M, LoPreste G, Dainiak N, Parkinson DR, Mier JW. Inhibitory effects of elevated temperature on cytokine production and natural killer activity. Cancer Res 46:6236-6241, 1986.
87. Dinarello CA, Krueger JM. Induction of interleukin-1 by synthetic and naturally occurring muramyl peptides. Fed Proc 45:2545-2548, 1986.
88. Dayer J-M, de Rochemonteix B, Burrus B, Demczuk S, Dinarello CA. Human recombinant interleukin-1 stimulates collagenase and prostaglandin E₂ production by human synovial cells. J Clin Invest 77:645-648, 1986.

89. Dinarello CA, Cannon JG, Mier JW, Bernheim HA, LoPreste G, Lynn DL, Love RN, Webb AC, Auron PE, Reuben RC, Rich A, Wolff SM, Putney SD. Multiple biological activities of human recombinant interleukin-1. J Clin Invest 77:1734-1739, 1986.
90. Lachman LB, Dinarello CA, Llansa N, Fidler IJ. Natural and recombinant human interleukin-1-b is cytotoxic for human melanoma cells. J Immunol 136:3098-3102, 1986.
91. Bingel M, Lonnemann G, Shaldon S, Koch KM, Dinarello CA. Human interleukin-1 production during hemodialysis. Nephron 43:161-163, 1986.
92. Mandrup-Poulsen T, Bendtzen K, Nerup J, Dinarello CA, Svenson M, Nielson JH. Affinity-purified human interleukin 1 is cytotoxic to isolated islets of Langerhans. Diabetologia 29:63-67, 1986.
93. Knudsen PJ, Dinarello CA, Strom TB. Purification and characterization of a unique human interleukin 1 from the tumor cell line U937. J Immunol 136:3311-3316, 1986.
94. Zucali JR, Dinarello CA, Gross MA, Anderson L, Oblon D, Weiner RS. Interleukin 1 stimulates fibroblasts to produce granulocyte-macrophage colony-stimulating activity and prostaglandin E₂. J Clin Invest 77:1857-1863, 1986.
95. Dinarello CA, Cannon JG, Wolff SM, Bernheim HA, Beutler B, Cerami A, Figari IS, Palladino MA Jr, O'Connor JV. Tumor necrosis factor (cachectin) is an endogenous pyrogen and induces production of interleukin-1. J Exp Med 163:1433-1450, 1986.
96. Bendtzen K, Mandrup-Poulsen T, Nerup J, Nielson JH, Dinarello CA, Svenson M. Human pI 7 interleukin-1 is cytotoxic for pancreatic islets of Langerhans. Science 232:1545-1547, 1986.
97. Nachman RL, Hajjar KA, Silverstein RL, Dinarello CA. Interleukin 1 induces endothelial cell synthesis of plasminogen activator inhibitor. J Exp Med 163:1595-1600, 1986.
98. Valentine M, Lotz M, Dinarello CA, Carson DA, Vaughan JH. Lymphoblastoid B cell lines produce an interleukin-1-like activity that can be serologically distinct from macrophage interleukin-1. Lymphokine Res 5:173-183, 1986.
99. Dustin ML, Rothlein R, Bhan AK, Dinarello CA, Springer TA. Induction by interleukin-1 and interferon- γ : tissue distribution, biochemistry, and function of a natural adherence molecule (ICAM-1). J Immunol 137:245-254, 1986.
100. Perlmuter DH, Goldberger G, Dinarello CA, Mizel SB, Colten HR. Regulation of Class III major histocompatibility complex gene products by interleukin-1. Science 232:850-852, 1986.
101. Cannon JG, Evans WJ, Hughes VA, Meredith CN, Dinarello CA. Physiological mechanisms contributing to increased interleukin-1 secretion. J Applied Physiol 61:1869-1874, 1986.
102. Cannon JG, Tatro JB, Reichlin S, Dinarello CA. a melanocyte stimulating hormone inhibits immunostimulatory and inflammatory actions of interleukin 1. J Immunol 137:2232-2236, 1986.
103. Watters JM, Bessey PQ, Dinarello CA, Wolff SM, Wilmore DW. Both inflammatory and endocrine mediators stimulate host responses to sepsis. Arch Surg 121:179-190, 1986.

104. Perlmutter DH, Dinarello CA, Punsal P, Colten HR. Cachectin/tumor necrosis factor regulates hepatic acute-phase gene expression. J Clin Invest 78:1349-1354, 1986.
105. Hofman FM, von Hanwehr RI, Dinarello CA, Mizel SB, Hinton D, Merrill JE. Immunoregulatory molecules and IL 2 receptors identified in multiple sclerosis brain. J Immunol 136:3239-3245, 1986.
106. McClain CJ, Cohen DA, Dinarello CA, Cannon JG, Shedlofsky SI, Kaplan AM. Serum interleukin-1 activity in alcoholic hepatitis. Life Sciences 39:1479-1485, 1986.
107. Libby P, Ordovas JM, Auger KR, Robbins AH, Birinyi LK, Dinarello CA. Endotoxin and tumor necrosis factor induce interleukin-1 gene expression in adult human vascular endothelial cells. Am J Path 124:179-186, 1986.
108. Rosenwasser LJ, Webb AC, Clark BD, Irie S, Chang L, Dinarello CA, Gehrke L, Wolff SM, Rich A, Auron PE. Expression of biologically active human interleukin 1 subpeptides by transfected simian COS cells. Proc Natl Acad Sci (USA) 83:5243-5246, 1986.
109. Bagby GC, Jr, Dinarello CA, Wallace P, Wagner C, Hefeneider S, McCall E. Interleukin-1 stimulates granulocyte macrophage colony-stimulating activity release by vascular endothelial cells. J Clin Invest 78:1316-1323, 1986.
110. Conti P, Cifone MG, Alesse E, Reale M, Fieschi C, Dinarello CA. *In vitro* enhanced thromboxane B₂ release by polymorphonuclear leukocytes and macrophages after treatment with human recombinant interleukin 1. Prostaglandins 32:111-115, 1986.
111. Libby P, Ordovas JM, Birinyi LK, Auger KR, Dinarello CA. Inducible interleukin-1 gene expression in human vascular smooth muscle cells. J Clin Invest 78:1432-1438, 1986.
112. Besedovsky H, del Rey A, Sorkin E, Dinarello CA. Immunoregulatory feedback between interleukin-1 and glucocorticoid hormones. Science 233:652-654, 1986.
113. Pincus SH, Whitcomb EA, Dinarello CA. Interaction of IL 1 and TPA in modulation of eosinophil function. J Immunol 137:3509-3514, 1986.
114. Knudsen PJ, Dinarello CA, Strom TB. Prostaglandins posttranscriptionally inhibit monocyte expression of interleukin 1 activity by increasing intracellular cyclic adenosine monophosphate. J Immunol 137:3189-3194, 1986.
115. Hamby BA, Huggins EM Jr, Lachman LB, Dinarello CA, Sigel MM. Fish lymphocytes respond to human IL-1. Lymphokine Res 5:157-162, 1986.
116. Lotz M, Tsoukas CD, Robinson CA, Dinarello CA, Carson DA, Vaughan JH. Basis for defective responses of rheumatoid arthritis synovial fluid lymphocytes to anti-CD3 (T3) antibodies. J Clin Invest 78:713-720, 1986.
117. Ghezzi P, Saccardo B, Villa P, Rossi V, Bianchi M, Dinarello CA. Role of interleukin-1 in the depression of liver drug metabolism by endotoxin. Infect Immun 54:837-840, 1986.
118. Spinas GA, Mandrup-Poulsen T, Mølviig J, Bæk L, Bendtzen K, Dinarello CA, Nerup J. Low concentrations of interleukin-1 stimulate and high concentrations inhibit insulin release from isolated rat islets of Langerhans. Acta Endocrinol 113:551-558, 1986.

119. Evans WJ, Meredith CN, Cannon JG, Dinarello CA, Frontera WR, Hughes VA, Jones BH, Knuttgen HG. Metabolic changes following eccentric exercise in trained and untrained men. J Appl Physiol 61:1864-1868, 1986.
120. Conti P, Cifone MG, Alesse E, Reale M, Fieschi C, Fiore S, Bologna M, Dinarello CA. Synergistic activation of natural killer activity by human recombinant interferon alpha or gamma and indomethacin. Intl J Immunotherapy 11:289-293, 1986.
121. Riveau GR, Novitsky TJ, Roslansky PF, Dinarello CA, Warren HS. Role of interleukin-1 in augmenting serum neutralization of bacterial lipopolysaccharide. J Clin Microbiol 25:889-892, 1987.
122. Del Rey A, Besedovsky H, Sorkin E, Dinarello CA. Interleukin-1 and glucocorticoid hormones integrate an immunoregulatory feedback circuit. Ann NY Acad Sci 496:85-90, 1987.
123. Mandrup-Poulsen T, Egeberg J, Nerup J, Bendtzen K, Nielsen JH, Dinarello CA. Ultrastructural studies of time-course and cellular specificity of interleukin-1 mediated islet cytotoxicity. Acta Path Microbiol Immunol Scand 95:55-63, 1987.
124. Krueger JM, Dinarello CA, Shoham S, Davenne D, Walter J, Kubillus S. Interferon alpha-2 enhances slow-wave sleep in rabbits. Intl J Immunopharmacol 9:23-30, 1987.
125. Bingel M, Lonnemann G, Koch KM, Dinarello CA, Shaldon S. Enhancement of *in vitro* human interleukin-1 production by sodium acetate. Lancet I:14-16, 1987.
126. Lorenzo JA, Sousa SL, Alander C, Raisz LG, Dinarello CA. Comparison of the bone-resorbing activity in the supernatants from phytohemagglutinin-stimulated human peripheral blood mononuclear cells with that of cytokines through the use of an antiserum to interleukin 1. Endocrinol 121:1164-1170, 1987.
127. Muñoz CG, Keusch GT, Dinarello CA. A new micromethod for determination of interleukin-1 production from frozen human blood mononuclear cells. J Immunol Meth 99:123-127, 1987.
128. Schnyder J, Payne T, Dinarello CA. Human monocyte or recombinant interleukin-1's are specific for the secretion of a metalloproteinase from chondrocytes. J Immunol 138:496-503, 1987.
129. Movat HZ, Cybulsky MI, Colditz IG, Chan MKW, Dinarello CA. Acute inflammation in gram-negative infection: endotoxin, interleukin 1, tumor necrosis factor, and neutrophils. Fed Proc 46:97-104, 1987.
130. Zucali JR, Broxmeyer HE, Dinarello CA, Gross MA, Weiner RS. Regulation of early human hematopoietic (BFU-E and CFU-GEMM) progenitor cells *in vitro* by interleukin 1-induced fibroblast-conditioned medium. Blood 69:33-37, 1987.
131. Hunninghake GW, Glazier AJ, Monick MM, Dinarello CA. Interleukin-1 is a chemotactic factor for human T-lymphocytes. Am Rev Resp Dis 135:66-71, 1987.
132. Dejana E, Breviario F, Erroi A, Bussolino F, Mussoni L, Gramse M, Pintucci G, Casali B, Dinarello CA, van Damme J, Mantovani A. Modulation of endothelial cell functions by different molecular species of interleukin 1. Blood 69:695-699, 1987.
133. Lonnemann G, Bingel M, Koch KM, Shaldon S, Dinarello CA. Plasma interleukin-1 activity in humans undergoing hemodialysis with regenerated cellulosic membranes. Lymphokine Res 6:63-70, 1987.

134. Auron PE, Warner SJC, Webb AC, Cannon JG, Bernheim HA, McAdam KJPW, Rosenwasser LJ, LoPreste G, Mucci SF, Dinarello CA. Studies on the molecular nature of human interleukin 1. J Immunol 138:1447-1456, 1987.
135. Georgilis K, Schaefer C, Dinarello CA, Klempner MS. Human recombinant interleukin 1 β has no effect on intracellular calcium or on functional responses of human neutrophils. J Immunol 138:3403-3407, 1987.
136. White CW, Ghezzi P, Dinarello CA, Caldwell SA, McMurtry IJ, Repine JE. Recombinant tumor necrosis factor/cachectin and interleukin 1 pretreatment decreases lung oxidized glutathione accumulation, lung injury and mortality in rats exposed to hyperoxia. J Clin Invest 79:1863-1873, 1987.
137. Lachman LB, Brown DC, Dinarello CA. Growth-promoting effect of recombinant interleukin 1 and tumor necrosis factor for a human astrocytoma cell line. J Immunol 138:2913-2916, 1987.
138. Mannie MD, Dinarello CA, Paterson PY. Interleukin-1 and myelin basic protein synergistically augment adoptive transfer activity of lymphocytes mediating experimental autoimmune encephalomyelitis in Lewis rats. J Immunol 138:4229-4235, 1987.
139. Dinarello CA, Lonnemann G, Maxwell R, Shaldon S. Ultrafiltration to reject human interleukin-1-inducing substances derived from bacterial cultures. J Clin Microbiol 25:1233-1238, 1987.
140. Dinarello CA, Ikejima T, Warner SJC, Orencole SF, Lonnemann G, Cannon JG, Libby P. Interleukin 1 induces interleukin 1. I. Induction of circulating interleukin 1 in rabbits *in vivo* and in human mononuclear cells *in vitro*. J Immunol 139:1902-1910, 1987.
141. Roh MS, Drazenovich KA, Jeffrey BS, Barbose JJ, Dinarello CA, Cobb CF. Direct stimulation of the adrenal cortex by interleukin-1. Surgery 102:140-146, 1987.
142. Le PT, Tuck DT, Dinarello CA, Haynes BF, Singer KH. Human thymic epithelial cells produce interleukin 1. J Immunol 138:2520-2526, 1987.
143. Mier JW, Dinarello CA, Atkins MB, Punsal PI, Perlmutter DH. Regulation of hepatic acute phase protein synthesis by products of interleukin-2 (IL-2)-stimulated human peripheral blood mononuclear cells. J Immunol 139:1268-1272, 1987.
144. Drabik MD, Schnure FC, Mok KT, Moldawer LL, Dinarello CA, Blackburn GL, Bistrian BR. Effect of protein depletion and short-term parenteral refeeding on the host response to interleukin 1 administration. J Lab Clin Med 109:509-516, 1987.
145. Gauldie J, Sauder DN, McAdam KPWJ, Dinarello CA. Purified interleukin-1 (IL-1) from human monocytes stimulates acute-phase protein synthesis by rodent hepatocytes *in vitro*. Immunol 60:203-207, 1987.
146. Movat HZ, Burrowes CE, Cybulsky MI, Dinarello CA. Acute inflammation and a Shwartzman-like reaction induced by interleukin-1 and tumor necrosis factor: synergistic action of the cytokines in the induction of inflammation and microvascular injury. Am J Pathol 129:463-467, 1987.
147. Mandrup-Poulsen T, Bendtzen K, Dinarello CA, Nerup J. Human tumor necrosis factor potentiates human interleukin 1-mediated rat pancreatic b-cell cytotoxicity. J Immunol 139:4077-4082, 1987.

148. Lisi PJ, Chu C-W, Koch GA, Endres S, Lonnemann G, Dinarello CA. Development and use of a radioimmunoassay for human interleukin-1 β . Lymphokine Res 6:229-244, 1987.
149. Zucali JR, Elfenbein GJ, Barth KC, Dinarello CA. Effects of human interleukin 1 and human tumor necrosis factor on human T lymphocyte colony formation. J Clin Invest 80:772-777, 1987.
150. Okusawa S, Dinarello CA, Yancey KB, Endres S, Lawley TJ, Frank MM, Burke JF, Gelfand JA. C5a induction of human interleukin 1: synergistic effect with endotoxin or interferon- γ . J Immunol 139:2635-2640, 1987.
151. Naylor AM, Gubitz GJ, Dinarello CA, Veale WL. Central effects of vasopressin and 1-desamino-8-D-arginine vasopressin (DDAVP) on interleukin-1 fever in the rat. Brain Res 401:173-177, 1987.
152. van Damme J, De Ley M, van Snick J, Dinarello CA, Billiau A. The role of interferon- β_1 and the 26-kDa protein (interferon- β_2) as mediators of the antiviral effect of interleukin 1 and tumor necrosis factor. J Immunol 139:1867-1872, 1987.
153. Bochner BS, Landy SD, Plaut M, Dinarello CA, Schleimer RP. Interleukin-1 production by human lung tissue. I. Identification and characterization. J Immunol 139:2297-2302, 1987.
154. Domer FR, Mori K, Dinarello CA, Sokoloff L. Effects of leukocytic pyrogen (interleukin-1) on local cerebral glucose utilization in rats with and without premedication with indomethacin or dexamethasone. J Cerebral Bld Flow Metabol 8:173-178, 1988.
155. Folks TM, Justement J, Kinter A, Dinarello CA, Fauci AS. Cytokine-induced expression of HIV-1 in a chronically infected promonocyte cell line. Science 238:800-802, 1987.
156. McClain CM, Cohen D, Ott L, Dinarello CA, Young B. Ventricular fluid interleukin-1 activity in patients with head injury. J Lab Clin Med 110:48-54, 1987.
157. Kandel RA, Dinarello CA, Biswas C. The stimulation of collagenase production in rabbit articular chondrocytes by interleukin-1 is increased by collagens. Biochem International 15:1021-1031, 1987.
158. Woo P, Sipe J, Dinarello CA, Colten HR. Structure of a human serum amyloid A gene and modulation of its expression in transfected L cells. J Biol Chem 262:15790-15795, 1987.
159. Spinas GA, Hansen BS, Linde S, Kastern W, Mølviig J, Mandrup-Poulsen T, Dinarello CA, Nielsen JH, Nerup J. Interleukin-1 dose-dependently affects the biosynthesis of (pro)insulin in isolated rat islets of Langerhans. Diabetologia 30:474-480, 1987.
160. Shoham S, Davenne D, Cady AB, Dinarello CA, Krueger JM. Recombinant tumor necrosis factor and interleukin 1 enhance slow-wave sleep. Am J Physiol 253:R142-R149, 1987.
161. Ree HJ, Crowley JP, Dinarello CA. Anti-interleukin-1 reactive cells in Hodgkin's disease. Cancer 59:1717-1720, 1987.
162. Tocco-Bradley R, Georgieff M, Jones CT, Moldawer LL, Dinarello CA, Blackburn GL, Bistrian BR. Changes in energy expenditure and fat metabolism in rats infused with interleukin-1. Eur J Clin Invest 17:504-510, 1987.

163. Rustgi VK, Jones DB, Dinarello CA, Hoofnagle JH. Lymphokines and bile secretion in the rat. Liver 7:149-154, 1987.
164. Cybulsky MI, Movat HZ, Dinarello CA. Role of interleukin-1 and tumor necrosis factor- α in acute inflammation. Ann Inst Pasteur Immunol 138:505-516, 1987.
165. Bishai I, Dinarello CA, Coceani F. Prostaglandin formation in feline cerebral microvessels: effect of endotoxin and interleukin-1. Can J Pharmacol 65:2225-2230, 1987.
166. Knudsen PJ, Dinarello CA, Strom TB. Glucocorticoids inhibit transcriptional and post-transcriptional expression of interleukin 1 in U937 cells. J Immunol 139:4129-4134, 1987.
167. Jandl RC, George JL, Dinarello CA, Schur PH. The effect of interleukin 1 on IgG synthesis in systemic lupus erythematosus. Clin Immunol Immunopath 45:384-394, 1987.
168. Lonnemann G, Endres S, van der Meer JWM, Dinarello CA. A radioimmunoassay for human interleukin-1 α : measurement of IL-1 α produced *in vitro* by human blood mononuclear cells stimulated with endotoxin. Lymphokine Res 7:75-84, 1988.
169. Ghezzi P, Dinarello CA. IL-1 induces IL-1. III. Specific inhibition of IL-1 production by IFN- γ . J Immunol 140:4238-4244, 1988.
170. Beasley D, Dinarello CA, Cannon JG. Interleukin-1 induces natriuresis in conscious rats: role of renal prostaglandins. Kidney Intl 33:1059-1065, 1988.
171. Lonnemann G, Bingel M, Floege J, Koch KM, Shaldon S, Dinarello CA. Detection of endotoxin-like interleukin-1 inducing activity during *in vitro* dialysis. Kidney Internat 33:29-35, 1988.
172. Zsebo KM, Yuschenkoff VN, Schiffer S, Chang D, McCall E, Dinarello CA, Brown MA, Altrock B, Bagby Jr GC. Vascular endothelial cells and granulopoiesis: interleukin-1 stimulates release of G-CSF and GM-CSF. Blood 71:99-103, 1988.
173. Breder CD, Dinarello CA, Saper CB. Interleukin-1 immunoreactive innervation of the human hypothalamus. Science 240:321-324, 1988.
174. van der Meer JWM, Endres S, Lonnemann G, Cannon JG, Ikejima T, Okusawa S, Gelfand JA, Dinarello CA. Concentrations of immunoreactive human tumor necrosis factor- α produced by human mononuclear cells *in vitro*. J Leuk Biol 43:216-223, 1988.
175. van der Meer JWM, Barza M, Wolff SM, Dinarello CA. A low dose recombinant interleukin-1 protects granulocytopenic mice from lethal Gram-negative infection. Proc Natl Acad Sci (USA) 85:1620-1623, 1988.
176. Okusawa S, Gelfand JA, Ikejima T, Connolly RA, Dinarello CA. Interleukin-1 induces a shock-like state in rabbits: synergism with tumor necrosis factor and the effect of cyclooxygenase inhibition. J Clin Invest 81:1162-1172, 1988.
177. Coceani F, Lees J, Dinarello CA. Occurrence of interleukin-1 in cerebrospinal fluid of the conscious cat. Brain Res 446:245-250, 1988.
178. Okusawa S, Yancey KB, van der Meer JWM, Endres S, Lonnemann G, Hefter K, Frank MM, Burke JF, Dinarello CA, Gelfand JA. C5a stimulates secretion of tumor necrosis factor from human

mononuclear cells *in vitro*:: comparison with secretion of interleukin-1 β and interleukin-1 α . J Exp Med 168:443-448, 1988.

179. Revhaug A, Michie HR, Manson JM, Watters JM, Dinarello CA, Wolff SM, Wilmore DW. Inhibition of cyclo-oxygenase attenuates the metabolic response to endotoxin in humans. Arch Surg 123:162-170, 1988.
180. Lonnemann G, Koch KM, Shaldon S, Dinarello CA. Studies on the ability of hemodialysis membranes to induce, bind and clear human interleukin-1. J Lab Clin Med 112:76-86, 1988.
181. Zucali JR, Broxmeyer HE, Gross MA, Dinarello CA. Recombinant human tumor necrosis factors α and β stimulate fibroblasts to produce hemopoietic growth factors *in vitro*. J Immunol 140:840-844, 1988.
182. Bagby GC, Dinarello CA, Neerhout RC, Ridgeway D, McCall E. Interleukin 1-dependent paracrine granulopoiesis in chronic granulocytic leukemia of the juvenile type. J Clin Invest 82:1430-36, 1988.
183. Michie HR, Manogue KR, Spriggs DR, Revhaug A, O'Dwyer S, Dinarello CA, Cerami A, Wolff SM, Wilmore DW. Detection of circulating tumor necrosis factor after endotoxin administration. N Engl J Med 318:1481-1486, 1988.
184. Rosoff PM, Savage N, Dinarello CA. Interleukin-1 stimulates diacylglycerol production in T lymphocytes by a novel mechanism. Cell 54:73-81, 1988.
185. Sisson SD, Dinarello CA. Production of interleukin-1 α , interleukin-1 β and tumor necrosis factor by human mononuclear cells stimulated with granulocyte-macrophage colony-stimulating factor. Blood 72:1368-1374, 1988.
186. Ikejima T, Okusawa S, van der Meer JWM, Dinarello CA. Induction by toxic-shock-syndrome toxin-1 of a circulating tumor necrosis factor-like substance in rabbits and of immunoreactive tumor necrosis factor and interleukin-1 from human mononuclear cells. J Inf Dis 158:1017-25, 1988.
187. Wogensen LD, Mandrup-Poulsen T, Markholst H, Mølviig J, Lernmark Å, Holst JJ, Dinarello CA, Nerup J. Interleukin-1 potentiates glucose stimulated insulin release in the isolated perfused pancreas. Acta Endocrinol 117:302-306, 1988.
188. Schweizer A, Feige U, Fontana A, Müller K, Dinarello CA. Interleukin-1 enhances pain reflexes. Mediation through increased prostaglandin E₂ levels. Agents and Actions 25:246-251, 1988.
189. Krogh Rasmussen A, Bech K, Feldt-Rasmussen U, Poulsen S, Holten I, Ryberg M, Dinarello CA, Siersbæk-Nielsen K, Friis T, Bendtzen K. Interleukin-1 affects the function of cultured human thyroid cells. Allergy 43:435-441, 1988.
190. Bingel M, Lonnemann G, Koch KM, Dinarello CA, Shaldon S. Plasma interleukin-1 activity during hemodialysis: the influence of dialysis membranes. Nephron 50:273-6, 1988.
191. Michie HR, Spriggs DR, Manogue KR, Sherman ML, Revhaug A, O'Dwyer ST, Arthur K, Dinarello CA, Cerami A, Wolff SM, Kufe DW, Wilmore DW. Tumor necrosis factor and endotoxin induce similar metabolic responses in human beings. Surgery 104:280-286, 1988.
192. Vlassara H, Brownlee M, Manogue KR, Dinarello CA, Pasagian A. Cachectin/TNF and IL-1 induced by glucose-modified proteins: role in normal tissue remodeling. Science 240:1546-1548, 1988.

193. Cohen AB, MacArthur C, Idell S, Maunder R, Martin T, Dinarello CA, Griffith D, McLarty J. A peptide from alveolar macrophages that releases neutrophil enzymes into the lungs in patients with the adult respiratory distress syndrome. Am Rev Respir Dis 137:1151-1158, 1988.
194. Ruwe WD, Naylor AM, Dinarello CA, Veale WL. Characteristics of pyrogen fevers are altered in the aged rabbit. Exp Gerontol 23:103-113, 1988.
195. Ranges GE, Zlotnik A, Espevik T, Dinarello CA, Cerami A, Palladino Jr, MA. Tumor necrosis factor α -cachectin is a growth factor for thymocytes. Synergistic interactions with other cytokines. J Exp Med 221:1472-1478, 1988.
196. Tagaya Y, Okada M, Sugie K, Kasahara T, Kondo N, Hamuro J, Matsushima K, Dinarello CA, Yodoi J. IL-2 receptor (p55)/TAC-inducing factor. Purification and characterization of adult T cell leukemia-derived factor. J Immunol 140:2614-2620, 1988.
197. Van't Wout JW, van der Meer JWM, Barza M, Dinarello CA. Protection of neutropenic mice from lethal *Candida albicans* infection by recombinant interleukin 1. Eur J Immunol 18:1143-1146, 1988.
198. Conti P, Reale M, Fiore S, Cancelli A, Angeletti PU, Dinarello CA. Recombinant interleukin 1 and tumor necrosis factor acting in synergy to release thromboxane, 6-KETO-PGF 1α and PGE $_2$ by human neutrophils. Scand. J Rheumatol 75:318-324, 1988.
199. Conti P, Reale M, Angeletti PU, Dinarello CA. Restoration of anti-interleukin-1 depressed natural killer activity by human recombinant interferon α or γ , human recombinant interleukin-2 and indomethacin. Intl J Immunopharmacol 10:907-911, 1988.
200. Tredget EE, Yu YM, Zhong S, Burini R, Okusawa S, Gelfand JA, Dinarello CA, Young VR, Burke JF. The role of interleukin 1 and tumor necrosis factor on energy metabolism in rabbits. Am J Physiol 255:E760-E768, 1988.
201. Endres S, Ghorbani R, Lonnemann G, van der Meer JWM, Dinarello CA. Measurement of immunoreactive interleukin-1 β from human mononuclear cells: optimization of recovery, intrasubject consistency and comparison with interleukin-1 α and tumor necrosis factor. Clin Immunol Immunopathol 49:424-438, 1988.
202. Cannon JG, van der Meer JWM, Kwiatkowski D, Endres S, Lonnemann G, Burke JF, Dinarello CA. Interleukin-1 β in human plasma: optimization of blood collection, plasma extraction, and radioimmunoassay methods. Lymphokine Res 7:457-467, 1988.
203. Mier JW, Vachino G, van der Meer JWM, Numerof RP, Adams S, Cannon JG, Bernheim HA, Atkins MB, Parkinson DR, Dinarello CA. Induction of circulating tumor necrosis factor (TNF α) as the mechanism for the febrile response to interleukin-2 (IL-2) in cancer patients. J Clin Immunol 8:426-436, 1988.
204. Schindler R, Dinarello CA. A method for removing interleukin-1- and tumor necrosis factor-inducing substances from bacterial cultures by ultrafiltration with polysulfone. J Immunol Methods 116:159-165, 1989.
205. Fibbe WE, van der Meer JWM, Falkenburg JHF, Hamilton MS, Kluin PM, Dinarello CA. A single low dose of human recombinant interleukin-1 accelerates the recovery of neutrophils in mice with cyclophosphamide-induced neutropenia. Exp Hematol 17:805-808, 1989.

206. Scarborough DE, Lee SL, Dinarello CA, Reichlin S. Interleukin-1 β stimulates somatostatin biosynthesis in primary cultures of fetal rat brain. Endocrinol 124:549-551, 1989.
207. Andrews HJ, Bunning RAD, Dinarello CA, Russell RGG. Modulation of human chondrocyte metabolism by recombinant human interferon gamma:*in-vitro* effects on basal and IL-1 stimulated proteinase production, cartilage degradation and DNA synthesis. Biochem Biophys Acta 1012:128-134, 1989.
208. Schindler R, Lonnemann G, Shaldon S, Koch KM, Dinarello CA. Induction of interleukin-1 and tumor necrosis factor during *in vitro* hemodialysis with different membranes. Contrib Nephrol 74:58-65, 1989.
209. Flores EA, Bistrian BR, Pomposelli JJ, Dinarello CA, Blackburn GL, Istfan NW. Infusion of tumor necrosis factor/cachectin promotes muscle catabolism in the rat: a synergistic effect with interleukin-1. J Clin Invest 83:1614-1622, 1989.
210. White CW, Ghezzi P, McMahon S, Dinarello CA, Repine JE. Cytokines increase rat lung antioxidant enzymes during exposure to hyperoxia. J Appl Physiol 66:1003-1007, 1989.
211. Prakash S, Dinarello CA, Danko K, Stadecker MJ, Wyler DJ. Schistosomal egg granuloma-derived fibroblast-stimulating factor is apparently distinct from interleukin-1. Infect Immun 57:679-684, 1989.
212. Cady AB, Riveau G, Chedid L, Dinarello CA, Johannsen L, Krueger JM. Interleukin-1-induced sleep and febrile responses differentially altered by a muramyl dipeptide derivative. Intl J Immunopharmacol 11:887-893, 1989.
213. Endres S, Ghorbani R, Kelley VE, Georgilis K, Lonnemann G, van der Meer JWM, Cannon JC, Rogers TS, Klempner MS, Weber PC, Schaefer EJ, Wolff SM, Dinarello CA. The effect of dietary supplementation with n-3 polyunsaturated fatty acids on the synthesis of interleukin-1 and tumor necrosis factor by mononuclear cells. N Engl J Med 320:265-271, 1989.
214. Hellerstein MK, Meydani SN, Meydani M, Wu K, Dinarello CA. Interleukin-1-induced anorexia in the rat: influence of prostaglandins. J Clin Invest 84:228-235, 1989.
215. Feingold KR, Soued M, Serio MK, Moser AH, Dinarello CA, Grunfeld C. Multiple cytokines stimulate hepatic lipid synthesis *in vivo*. Endocrinol 125:267-274, 1989.
216. Molina J-M, Scadden DT, Byrn R, Dinarello CA, Groopman JE. Production of tumor necrosis factor α and interleukin 1 β by monocytic cells infected with human immunodeficiency virus. J Clin Invest 84:733-737, 1989.
217. Konnikov N, Pincus SH, Dinarello CA. Elevated plasma interleukin-1 levels in humans following ultraviolet light therapy for psoriasis. J Invest Dermatol 92:235-239, 1989.
218. Cannon JG, Clark BD, Wingfield P, Schmeissner U, Losberger C, Dinarello CA, Shaw AR. Rabbit IL-1: cloning, expression, biologic properties, and transcription during endotoxemia. J Immunol 142:2299-2306, 1989.
219. Schindler R, Ghezzi P, Dinarello CA. Interferons as inhibitors of interleukin 1 induced interleukin-1 synthesis. Lymphokine Res 8:275-280, 1989.

220. Flores EA, Drabik M, Gauldie J, Blackburn GL, Dinarello CA, Bistrian BR. Leukocyte endogenous mediator fails to alter protein dynamics in a model of liver dysfunction. J Lab Clin Med 113:211-220, 1989.
221. Whitcomb EA, Dinarello CA, Pincus SH. Differential effects of IL-1 α and IL-1 β on human peripheral blood eosinophils. Blood 73:1904-1908, 1989.
222. van der Meer JWM, Rubin RH, Pasternack M, Meadearis DN, Lynch P, Dinarello CA. The *in vivo* and *in vitro* effects of interleukin-1 and tumor necrosis factor on murine cytomegalovirus infection. Biotherapy 1:227-231, 1989.
223. Gothelf Y, Dinarello CA, Yamin M, Sharon N, Milner Y, Gazit E. IL-1 production by T6(CD1 α) positive cord blood mononuclear cells (Langerhans cells precursors?). Lymphokine Res 8:373-382, 1989.
224. Cannon JG, Fielding RA, Fiatarone MA, Orencole SF, Dinarello CA, Evans WJ. Increased interleukin 1 β in human skeletal muscle after exercise. Am J Physiol 257:R451-R455, 1989.
225. Gottlieb RA, Lennarz WJ, Knowles RD, Cianciolo GJ, Dinarello CA, Lachman LB, Kleinerman ES. Synthetic peptide corresponding to a conserved domain of the retroviral protein p15E blocks IL-1-mediated signal transduction. J Immunol 142:4321-4328, 1989.
226. Loppnow H, Brade H, Dürbaum I, Dinarello CA, Kusumoto S, Rietschel ET, Flad H-D. IL-1 induction-capacity of defined lipopolysaccharide partial structures. J Immunol 142:3229-3238, 1989.
227. Endres S, Cannon JG, Ghorbani R, Dempsey RA, Sisson SD, Lonnemann G, van der Meer JWM, Wolff SM, Dinarello CA. *In vitro* production of IL-1 β , IL-1 α , TNF and IL-2 in healthy subjects: distribution, effect of cyclooxygenase inhibition and evidence of independent gene regulation. Eur J Immunol 19:2327-2333, 1989.
228. Tsoukas CD, Watry D, Escobar SS, Provvedini DM, Dinarello CA, Hustmyer FG, Manolagas SC. Inhibition of interleukin-1 production by 1,25-dihydroxyvitamin D₃. J Clin Endo Metab 69:127-133, 1989.
229. Romero R, Durum S, Dinarello CA, Oyarzun E, Hobbins JC, Mitchell MD. Interleukin-1 stimulates prostaglandin biosynthesis by human amnion. Prostaglandins 37:13-22, 1989.
230. Straus S, Dale JK, Peter JB, Dinarello CA. Circulating lymphokine levels in the chronic fatigue syndrome. J Inf Dis 160:1085-1086, 1989.
231. Orencole SF and Dinarello CA. Characterization of a subclone (D10S) of the D10.G4.1 helper T-cell line which proliferates to attomolar concentrations of interleukin-1 in the absence of mitogens. Cytokine 1:14-22, 1989.
232. Savage N, Puren AJ, Orencole SF, Ikejima T, Clark BD, Dinarello CA. Studies on IL-1 receptors on D10S cells: demonstration of two molecularly and antigenically distinct IL-1 binding proteins. Cytokine 1:23-35, 1989.

233. Lonnemann G, Endres S, van der Meer JWM, Cannon JG, Koch KM, Dinarello CA. Differences in the synthesis and kinetics of release of interleukin-1 α , interleukin-1 β and tumor necrosis factor from human mononuclear cells. Eur J Immunol 19:1531-1536, 1989.
234. Kwiatkowski D, Cannon JG, Manogue KR, Cerami A, Dinarello CA, Greenwood BM. Tumour necrosis factor production in *Falciparum* malaria and its association with schizont rupture. Clin Exp Immunol 77:361-366, 1989.
235. Cominelli F, Nast CC, Dinarello CA, Gentilini P, Zipser RD. Regulation of eicosanoid production in rabbit colon by interleukin-1. Gastroenterol 97:1400-1405, 1989.
236. Wogensen LD, Kolb-Bachofen V, Christensen P, Dinarello CA, Mandrup-Poulsen T, Martin S, Nerup J. Functional and morphological effects of interleukin-1b on the perfused rat pancreas. Diabetologia 33:15-23, 1990.
237. Cannon JG, Tompkins RG, Gelfand JA, Michie HR, Stanford GG, van der Meer JWM, Endres S, Lonnemann G, Corsetti J, Chernow B, Wilmore DW, Wolff SM, Burke JF, Dinarello CA. Circulating interleukin-1 and tumor necrosis factor in septic shock and experimental endotoxin fever. J Inf Dis 161:79-84. 1990.
238. Schindler R, Lonnemann G, Shaldon S, Koch K-M, Dinarello CA. Transcription, not synthesis, of interleukin-1 and tumor necrosis factor by complement. Kidney Intl 37:85-93, 1990.
239. Schindler R, Mancilla J, Endres S, Ghorbani R, Clark SC, Dinarello CA. Correlations and interactions in the production of interleukin-6 (IL-6), IL-1 and tumor necrosis factor (TNF) in human blood mononuclear cells: IL-6 suppresses IL-1 and TNF. Blood 75:40-47, 1990.
240. Cominelli F, Nast CC, Llerena R, Dinarello CA, Zipser RD. Interleukin 1 suppresses inflammation in rabbit colitis: mediation by endogenous prostaglandins. J Clin Invest 85:582-586, 1990.
241. Schindler R, Ghezzi P, Dinarello CA. IL-1 induces IL-1. IV. Interferon- γ suppresses IL-1 but not lipopolysaccharide-induced transcription of IL-1. J Immunol 144:2216-2222, 1990.
242. Bianchi M, Mantovani A, Erroi A, Dinarello CA, Ghezzi P. Ambroxol inhibits interleukin 1 and tumor necrosis factor production in human mononuclear cells. Agents and Actions 31:275-279, 1990.
243. Park MM, Hornback NB, Endres S, Dinarello CA. The effect of whole body hyperthermia on the immune cell activity of cancer patients. Lymphokine Res 9:213-223, 1990.
244. Grunfeld C, Soued M, Adi S, Moser AH, Dinarello CA, Feingold KR. Evidence for two classes of cytokines that stimulate hepatic lipogenesis: relationships among tumor necrosis factor, interleukin-1 and interferon-alpha. Endocrinol 127:46-54, 1990.
245. Hauser SL, Doolittle TH, Lincoln R, Brown RH, Dinarello CA. Cytokine accumulations in CSF of multiple sclerosis patients. Frequent detection of interleukin-1 and tumor necrosis factor but not interleukin-6. Neurology 40:1735-1739, 1990.
246. Zucali JR, Morse C, Dinarello CA. The role of protein kinase C in interleukin-1 and tumor necrosis factor alpha (TNFa) induction of fibroblasts to produce and release granulocyte-macrophage colony-stimulating activity. Exp Hematol 18:888-898, 1990.

247. Schindler R, Gelfand JA, Dinarello CA. Recombinant C5a stimulates transcription rather than translation of interleukin-1 (IL-1) and tumor necrosis factor: translational signal provided by lipopolysaccharide or IL-1 itself. Blood 76:1631-1638, 1990.
248. Muñoz C, Endres S, van der Meer JWM, Schlesinger L, Arevalo M, Dinarello CA. Interleukin-1b in human colostrum. Res Immunol 141:505-513, 1990.
249. Lechan RM, Toni R, Clark BD, Cannon JG, Shaw AR, Dinarello CA, Reichlin S. Immunoreactive interleukin-1b localization in the rat forebrain. Brain Res 514:135-140, 1990.
250. Bochner BS, Charlesworth EN, Lichtenstein LM, Derse CP, Gillis S, Dinarello CA, Schleimer RP. Interleukin-1 is released at sites of human cutaneous allergic reactions. J Allergy Clin Immunol 86:830-839, 1990.
251. Miller LC, Isa S, LoPreste G, Schaller JG, Dinarello CA. Neonatal interleukin-1b, interleukin-6, and tumor necrosis factor: cord blood levels and cellular production. J Ped 117:961-965, 1990.
252. Wilson CS, Ellner JJ, Dinarello CA, Keusch GT, el Kholy A. Dissociation of immunoregulatory function of blood monocytes from maturational state and expression of interleukin-1 in humans chronically infected with *Schistosoma mansoni*. Am J Trop Med Hyg 42:234-242, 1990.
253. Cominelli F, Nast CC, Clark BD, Schindler R, Llerena R, Eysselein VE, Thompson TC, Dinarello CA. Interleukin-1 gene expression, synthesis and effect of specific IL-1 receptor blockade in rabbit immune complex colitis. J Clin Invest 86:972-980, 1990.
254. Schindler R, Clark BD, Dinarello CA. Dissociation between interleukin-1b mRNA and protein synthesis in human peripheral blood mononuclear cells. J Biol Chem 265:10232-10237, 1990.
255. Ikejima T, Okusawa S, Ghezzi P, van der Meer JWM, Dinarello CA. Interleukin-1 induces tumor necrosis factor (TNF) in human peripheral blood mononuclear cells *in vitro* and a circulating TNF-like activity in rabbits. J Inf Dis 162:215-223, 1990.
256. Galy AHM, Dinarello CA, Kupper TS, Kameda A, Hadden JW. Effects of cytokines on human thymic epithelial cells in culture. II. Recombinant IL1 stimulates thymic epithelial cells to produce IL 6 and GM-CSF. Cell Immunol 129:161-175, 1990.
257. Numerof RP, Kotik AN, Dinarello CA, Mier JW. Pro-interleukin-1 β production by a subpopulation of human T cells, but not NK cells, in response to interleukin-2. Cell Immunol 130:118-128, 1990.
258. Kandel RA, Petelycky M, Dinarello CA, Minden M, Pritzker KP, Cruz TF. Comparison of the effect of interleukin 6 and interleukin 1 on collagenase and proteoglycan production by chondrocytes. J Rheumatol 17:953-957, 1990.
259. Koenig JJ, Snow K, Clark BD, Toni R, Cannon JG, Shaw AR, Dinarello CA, Reichlin S, Lee SL, Lechan RM. Intrinsic pituitary interleukin-1 β is induced by bacterial lipopolysaccharide. Endocrinol 126:3053-3058, 1990.
260. Molina J-M, Schindler R, Ferriani R, Sakaguchi M, Vannier E, Dinarello CA, Groopman JE. Production of cytokines by peripheral blood monocytes/macrophages infected with human immunodeficiency virus type 1 (HIV-1). J Inf Dis 161:888-893, 1990.

261. Salem P, Deryckx S, Dulioust A, Vivier E, Denizot Y, Damais C, Dinarello CA, Thomas Y. Immunoregulatory functions of paf-ACETHER. IV. Enhancement of IL-1 production by muramyl dipeptide-stimulated monocytes. J Immunol 144:1338-1344, 1990.
262. Molina J-M, Scadden DT, Amirault C, Woon A, Vannier E, Dinarello CA, Groopman JE. Human immunodeficiency virus does not induce interleukin-1, interleukin-6, or tumor necrosis factor in mononuclear cells. J Virology 64:2901-2906, 1990.
263. Cohan VL, Scott AL, Dinarello CA, Prendergast RA. Interleukin-1 is a mucus secretagogue. Cell Immunol 136:425-434, 1991.
264. Morin M, Schindler R, Wakabayashi G, Dinarello CA, Gelfand JA. Picogram concentrations of endotoxin stimulate synthesis of IL-1 β and TNF α by human peripheral blood mononuclear cells exposed to recombinant human C5a. Eur Cytokine Netw 2:27-30, 1991.
265. Sirko SP, Schindler R, Doyle MJ, Weisman SM, Dinarello CA. Transcription, translation and secretion of interleukin 1 and tumor necrosis factor: effects of tebufelone, a dual cyclooxygenase/5-lipoxygenase inhibitor. Eur J Immunol 21:243-250, 1991.
266. Endres S, Fülle H-J, Sinha B, Stoll D, Dinarello CA, Gerzer R, Weber PC. Cyclic nucleotides differentially regulate the synthesis of tumour necrosis factor- α and interleukin-1 β by human mononuclear cells. Immunol 72:56-60, 1991.
267. Belizario JE, Dinarello CA. Interleukin 1, interleukin 6, tumor necrosis factor, and transforming growth factor b increase cell resistance to tumor necrosis factor cytotoxicity by growth arrest in the G₁ phase of the cell cycle. Cancer Res 51:2379-85, 1991.
268. Clinton SK, Fleet JC, Loppnow H, Salomon RN, Clark BD, Cannon JG, Shaw AR, Dinarello CA, Libby P. Interleukin-1 gene expression in rabbit vascular tissue *in vivo*. Am J Pathol 138:1005-1014, 1991.
269. Dinarello CA, Cannon JG, Mancilla J, Bishai I, Lees J, Coceani F. Interleukin-6 as an endogenous pyrogen: induction of prostaglandin E₂ in brain but not in peripheal blood mononuclear cells. Brain Res 562:199-206, 1991.
270. Ghezzi P, Dinarello CA, Bianchi M, Rosandich ME, Repine JE, White CW. Hypoxia increases production of interleukin-1 and tumor necrosis factor by human mononuclear cells. Cytokine 3:189-194, 1991.
271. Granowitz EV, Clark BD, Mancilla J, Dinarello CA. Interleukin-1 receptor antagonist competitively inhibits the binding of interleukin-1 to the type II interleukin-1 receptor. J Biol Chem 266:14147-50, 1991.
272. Granowitz EV, Santos A, Poutsika DD, Cannon JG, Wilmore DA, Wolff SM, Dinarello CA. Production of interleukin-1-receptor antagonist during experimental endotoxaemia. Lancet 338:1423-1424, 1991.
273. Grunfeld C, Dinarello CA, Feingold KR. Tumor necrosis factor- α , interleukin-1, and interferon alpha stimulate triglyceride synthesis in HepG2 cells. Metabolism 40:894-8, 1991.
274. Meydani SN, Endres S, Woods MM, Goldin BR, Soo C, Morrill-Labrode A, Dinarello CA, Gorbach SL. Oral (n-3) fatty acid supplementation suppresses cytokine production and lymphocyte proliferation: comparison between young and older women. J Nutr 121:547-55, 1991.

275. Miller LG, Galpern WR, Dunlap K, Dinarello CA, Turner TJ. Interleukin-1 augments g-aminobutyric acid_A receptor function in brain. Mol Pharmacol 39:105-8, 1991.
276. Poutsika DC, Clark BD, Vannier E, Dinarello CA. Production of interleukin-1 receptor antagonist and interleukin-1 β is differently regulated. Blood 78:1275-1281, 1991.
277. Vannier E, Miller LC, Dinarello CA. Histamine suppresses gene expression and synthesis of tumor necrosis factor α via histamine H₂ receptors. J Exp Med 174:281-284, 1991.
278. Wakabayashi G, Gelfand JA, Burke JF, Thompson RC, Dinarello CA. A specific receptor antagonist for interleukin 1 prevents *Escherichia coli*-induced shock in rabbits. FASEB J 5:338-343, 1991.
279. Wakabayashi G, Gelfand JA, Jung WK, Connolly RJ, Burke JF, Dinarello CA. *Staphylococcus epidermidis* induces complement activation, tumor necrosis factor and interleukin-1, a shock-like state and tissue injury in rabbits without endotoxemia. comparison to *Escherichia coli*. J. Clin Invest 87:1925-1935, 1991.
280. Rambaldi A, Torcia M, Bettoni S, Vannier E, Barbui T, Shaw AR, Dinarello CA, Cozzolino F. Modulation of cell proliferation and cytokine production in acute myeloblastic leukemia by interleukin-1 receptor antagonist and lack of its expression by leukemic cells. Blood 78:3248-3253, 1991.
281. Porat R, Clark BD, Wolff SM, Dinarello CA. Enhancement of growth of virulent strains of *Escherichia coli* by interleukin-1. Science 254:430-432, 1991.
282. Clark BD, Bedrosian I, Schindler R, Cominelli F, Cannon JG, Shaw AR, Dinarello CA. Detection of interleukin 1 α and 1 β in rabbit tissues during endotoxemia using sensitive radioimmunoassays. J Appl Physiol 71:2412-2418, 1991.
283. Grunfeld C, Soued M, Adi S, Moser AH, Fiers W, Dinarello CA, Feingold KR. Interleukin 4 inhibits stimulation of hepatic lipogenesis by tumor necrosis factor, interleukin 1, and interleukin 6 but not by interferon- α . Cancer Res 51:2803-2807, 1991.
284. Barak V, Peritt D, Flechner I, Yanai P, Halperin T, Treves AJ, Dinarello CA. The specific IL-1 inhibitor from the human M20 cell line is distinct from the IL-1 receptor antagonist. Lymph Cytokine Res 10:437-442, 1991.
285. Guénard V, Dinarello CA, Weston PJ, Aebischer P. Peripheral nerve regeneration is impeded by interleukin-1 receptor antagonist released from a polymeric guidance channel. J Neuroscience Res 29:396-400, 1991.
286. Bedrosian I, Sofia RD, Wolff SM, Dinarello CA. Taurolidine, an analogue of the amino acid taurine, suppresses interleukin 1 and tumor necrosis factor synthesis in human peripheral blood mononuclear cells. Cytokine 3:568-575, 1991.
287. Keane WF, Hirata-Dulas CAI, Bullock ML, Ney AL, Guay DRP, Kalil RSN, Dinarello CA, Halstenson CE, Peterson PK. Adjunctive therapy with intravenous human immunoglobulin G improves survival of patients with acute renal failure. J Am Soc of Nephrol 2:841-847, 1991.

288. Feingold KR, Soued SA, Adi S, Staprans I, Neese R, Shigenaga J, Doerrler W, Moser A, Dinarello CA, Grunfeld C. Effect of interleukin-1 on lipid metabolism in the rat: similarities to and differences from tumor necrosis factor. Arteriosclerosis Thrombosis 11:495-500, 1991.
289. Vannier E, Miller LC, Dinarello CA. Coordinated antiinflammatory effects of interleukin 4: interleukin 4 supresses interleukin 1 production but up-regulates gene expression and synthesis of interleukin-1 receptor antagonist. Proc Natl Acad Sci (USA) 89:4076-4080, 1992.
290. Katzen NA, Segal GM, Vannier E, Nerad JL, Klempner MS, Dinarello CA. Comparison of granulocyte-macrophage colony stimulating factor and interleukin-1 production from human peripheral blood mononuclear cells as measured by specific radioimmunoassays. Eur Cyt Netw 3:365-372, 1992.
291. Koch K-C, Ye K, Clark BD, Dinarello CA. Interleukin 4 (IL) 4 up-regulates gene and surface IL-1 receptor type I in murine T helper type 2 cells. Eur J Immunol 22:153-157, 1992.
292. Avraham H, Vannier E, Chi SY, Dinarello CA, Groopman JE. Cytokine gene expression and synthesis by human magakaryocytic cells. Intl J Cell Cloning 10:70-79, 1992.
293. Ho JL, Badaró R, Schwartz A, Dinarello CA, Gelfand JA, Sobel J, Barral A, Netto MB, Carvalho EM, Reed SG, Johnson Jr, WD. Diminished in vitro production of interleukin-1 and tumor necrosis factor- α during acute visceral leishmaniasis and recovery after therapy. J Inf Dis 165:1094-1102, 1992.
294. Andersson J, Björk L, Dinarello CA, Towbin H, Andersson U. Lipopolysaccharide induces human interleukin-1 receptor antagonist and interleukin-1 production in the same cell. Eur J Immunol 22:2617-2623, 1992.
295. Feingold, KR, Doerrler W, Dinarello CA, Fiers W, Grunfeld C. Stimulation of lipolysis in cultured fat cells by tumor necrosis factor, interleukin-1, and interferons is blocked by inhibition of prostaglandin synthesis. Endocrinol 130:10-16, 1992.
296. Granowitz EV, Clark BD, Vannier E, Callahan MV, Dinarello CA. Effect of interleukin-1 (IL-1) blockade on cytokine synthesis. I. IL-1 receptor antagonist inhibits IL-1-induced cytokine synthesis and blocks the binding of IL-1 to its type II receptor on human monocytes. Blood 79:2356-2363, 1992.
297. Granowitz EV, Vannier E, Poutsika DD, Dinarello CA. Effect of interleukin-1 (IL-1) blockade on cytokine synthesis. I. Interleukin-1 receptor antagonist inhibits lipopolysaccharide-induced cytokine synthesis. Blood 79:2364-2369, 1992.
298. Feingold KR, Staprans I, Memon RA, Moser AH, Shigenaga JK, Doerrler W, Dinarello CA, Grunfeld C. Endotoxin rapidly induces changes in lipid metabolism that produce hypertriglyceridemia: low doses stimulate hepatic triglyceride production while high doses inhibit clearance. J Lipid Res 33:1765-1776, 1992.
299. Numerof RP, Sipe JD, Trehu EG, Dinarello CA, Mier JW. Supression of IL-2-induced SAA gene expression in mice by the administration of an IL-1 receptor antagonist. Cytokine 4:555-560, 1992.
300. Avraham H, Vannier E, Cowley S, Jiang S, Chi S, Dinarello CA, Zsebo KM, Groopman JE. Effects of the stem cell factor *c-kit* ligand, on human megakaryocytic cells. Blood 79:365-371, 1992.

301. Romero R, Sepulveda W, Mazor M, Brandt F, Cotton DB, Dinarello CA, Mitchell MD. The natural interleukin-1 receptor antagonist is term and preterm parturition. Am J Obstet Gynecology 167:863-872, 1992.
302. Porat R, Poutsika DD, Miller LC, Granowitz EV, Dinarello CA. Interleukin-1 (IL-1) receptor blockade reduces endotoxin and *Borrelia burgdorferi*-stimulated IL-8 synthesis in human mononuclear cells. FASEB J 6:2482-2486, 1992.
303. Ye K, Koch K-C, Clark BD, Dinarello CA. Interleukin-1 β downregulates gene and surface expression of interleukin-1 receptor type I by destabilizing its mRNA whereas interleukin-2 increases its expression. Immunol 75:427-434, 1992.
304. Mancilla J, Ikejima I, Dinarello CA. Glycosylation of interleukin-1 receptor type I is required for optimal binding of interleukin-1. Lymphokine Cytokine Res 11:197-205, 1992.
305. Granowitz EV, Porat R, Mier JW, Pribble JP, Stiles DM, Bloedow DC, Catalano MA, Wolff SM, Dinarello CA. Pharmacokinetics, safety, and immunomodulatory effects of human recombinant interleukin-1 receptor antagonist in healthy humans. Cytokine 4:353-360, 1992.
306. Romero R, Mazor M, Brandt F, Sepulveda W, Avila C, Cotton DB, Dinarello CA. Interleukin-1 α and interleukin-1 β in preterm and term human parturition. Am J Reprod Immunol 27:117-123, 1992.
307. Fischer E, van Zee KJ, Marano MA, Rock CS, Kenney JS, Poutsika DD, Dinarello CA, Lowry SF, Moldawer LL. Interleukin-1 receptor antagonist circulates in experimental inflammation and in human disease. Blood 79:2196-2200, 1992.
308. Miller LC, Isa S, Vannier E, Georgilis K, Steere AC, Dinarello CA. Live *Borrelia burgdorferi* preferentially activate interleukin-1 β gene expression and protein synthesis over the interleukin-1 receptor antagonist. J Clin Invest 90:906-912, 1992.
309. Cannon JG, Friedberg JS, Gelfand JA, Tompkins RG, Burke JF, Dinarello CA. Circulating interleukin-1 β and tumor necrosis factor- α after burn injury in humans. Crit Care Med 20:1414-1419, 1992.
310. Granowitz EV, Porat R, Orencole SF, Callahan MV, Lynch EA, Wolff SM, Dinarello CA. Granulocyte-macrophage colony-stimulating factor synthesis during experimental endotoxemia in humans. J Inf Dis 166:1204-1205, 1992.
311. Pereira BJG, Poutsika DD, King AJ, Strom JA, Narayan G, Levey AS, Dinarello CA. *In vitro* production of interleukin-1 receptor antagonist in chronic renal failure, CAPD and HD. Kidney Intl 42:1419-1424, 1992.
312. Nerad JL, Griffiths JK, van der Meer JWM, Endres S, Poutsika DD, Keusch GT, Bennish M, Salam MA, Dinarello CA, Cannon JG. Interleukin-1 β (IL-1 β), IL-1 receptor antagonist, and TNF α production in whole blood. J Leuk Biol 52:687-692, 1992.
313. Memon RA, Feingold KR, Moser AHA, Doerrler W, Adi S, Dinarello CA, Grunfeld C. Differential Effects of interleukin-1 and tumor necrosis factor on ketogenesis. Am J Physiol 263:E301-E309, 1992.

314. Kaplan E, Dinarello CA, Wakabayashi G, Burke JF, Connolly RS, Gelfand JA. Interleukin-1 pretreatment protects against endotoxin-induced hypotension in rabbits: association with decreased tumor necrosis factor levels. J Inf Dis 167:244-247, 1993.
315. Miller LC, Lynch EA, Isa S, Logan JW, Dinarello CA, Steere AC. Balance of synovial fluid IL-1 β and IL-1 receptor antagonist and recovery from Lyme arthritis. Lancet 341:146-148, 1993.
316. Mancilla A, García P, Dinarello CA. The interleukin-1 receptor antagonist can either reduce or enhance the lethality of *Klebsiella pneumoniae* sepsis in newborn rats. Infect Immun 61:926-932, 1993
317. Ye K, Dinarello CA, Clark BD. Identification of the promoter region of the human interleukin 1 type I receptor gene: multiple initiation sites, high G+C content, and constitutive expression. Proc Natl Acad Sci (USA) 90:2295-2299, 1993.
318. Re F, Mengozzi M, Muzio M, Dinarello CA, Mantovani A, Colotta F. Expression of interleukin-1 receptor antagonist (IL-1ra) by human circulating polymorphonuclear cells. Eur J Immunol 23:570-573, 1993.
319. Tilg H, Mier JW, Vogel W, Aulitsky WE, Wiedermann CJ, Vannier E, Huber C, Dinarello CA. Induction of IL-1 receptor antagonist by IFN treatment. J Immunol 150:4687-4692, 1993.
320. Santos A, Scheltinga M, Lynch E, Brown E, Lawton P, Chambers E, Browning J, Dinarello CA, Wolff SM, Wilmore D. Elaboration of interleukin-1 receptor antagonist is not attenuated by glucocorticoids after endotoxemia. Arch Surg 128:138-144, 1993.
321. Shapiro L, Clark BD, Orencole SF, Poutsika DD, Granowitz EV, Dinarello CA. Detection of tumor necrosis factor soluble receptor p55 in blood samples from healthy and endotoxemic humans. J Inf Dis 167:1344-1350, 1993.
322. Kaplanski G, Porat R, Aiura K, Erban JK, Gelfand JA, Dinarello CA. Activated platelets induce endothelial secretion of interleukin-8 *in vitro* via an interleukin-1-mediated event. Blood 81:2492-2495, 1993.
323. Coceani F, Lees J, Mancilla J, Belizario J, Dinarello CA. Interleukin-6 and tumor necrosis factor in cerebrospinal fluid: changes during pyrogen fever. Brain Res 612:165-171, 1993.
324. Vannier E, Dinarello CA. Histamine enhances interleukin (IL)-1-induced IL-1 gene expression and protein synthesis *via* H₂ receptors in peripheral blood mononuclear cells: comparison with IL-1 receptor antagonist. J Clin Invest 92:281-287, 1993.
325. Meydani SN, Lichtenstein AH, Cornwall S, Meydani M, Goldin BR, Rasmussen H, Dinarello CA, Schaefer EJ. Immunologic effects of national cholesterol education panel step-2 diets with and without fish-derived n-3 fatty acid enrichment. J Clin Invest 92:105-113, 1993.
326. Aiura K, Gelfand JA, Burke JF, Thompson RC, Dinarello CA. Interleukin-1 (IL-1) receptor antagonist prevents *Staphylococcus epidermidis*-induced hypotension and reduces circulating levels of tumor necrosis factor and IL-1b in rabbits. Infect Immun 61:3342-3350, 1993.
327. Granowitz EV, Porat R, Mier JW, Orencole SF, Kaplanski G, Lynch EA, Ye K, Vannier E, Wolff SM, Dinarello CA. Intravenous endotoxin suppresses the cytokine response of peripheral blood mononuclear cells of healthy humans. J Immunol 151:1637-1645, 1993.

328. Pereira, BJG, King, AJ, Poutsika DD, Strom JA, Dinarello CA. Comparison of first use and reuse of cuprophane membranes on interleukin-1 receptor antagonist and interleukin-1 β production by blood mononuclear cells. Am J Kidney Dis 22:288-295, 1993.
329. Zumsteg U, Reimers JI, Pociot F, Mørch L, Helqvist S, Brendel M, Alejandro R, Mandrup-Poulsen T, Dinarello CA, Nerup J. Differential interleukin-1 receptor antagonism on pancreatic beta and alpha cells. Studies in rodent and human islets in normal rats. Diabetologia 36:759-766, 1993.
330. Tilg H, Pape, D, Trehu E, Shapiro L, Atkins MB, Dinarello CA, Mier JW. A method for the detection of erythrocyte-bound interleukin-8 in humans during interleukin-1 immunotherapy. J Immunol Meth 163:253-258, 1993.
331. Schindler R, Linnenweber S, Schulze M, Oppermann M, Dinarello CA, Shaldon S, Koch K-M. Gene expression of interleukin-1 β during hemodialysis. Kidney Intl 43:712-721, 1993.
332. Tilg H, Shapiro L, Atkins MB, Dinarello CA, Mier JW. Induction of circulating and erythrocyte-bound IL-8 by IL-2 immunotherapy and suppression of its *in vitro* production by IL-1 receptor antagonist and soluble tumor necrosis factor receptor (p75) chimera. J Immunol, 151:3299-3307, 1993.
333. Romero LI, Schettini G, Lechan RM, Dinarello CA, Reichlin S. Bacterial lipopolysaccharide induction of IL-6 in rat telencephalic cells is mediated in part by IL-1. Neuroendocrinology 57:892-897, 1993.
334. Shapiro L, Zhang X-X, Rupp RG, Wolff SM, Dinarello CA. Ciliary neurotrophic factor is an endogenous pyrogen. Proc Natl Acad Sci (USA) 90:8614-8618, 1993.
335. Tilg H, Vannier E, Vachino G, Dinarello CA, Mier JW. Antiinflammatory properties of hepatic acute phase proteins: preferential induction of interleukin-1 (IL-1) receptor antagonist over interleukin-1 β synthesis by human peripheral blood mononuclear cells. J Exp Med 178:1629-1636, 1993.
336. Cannon JG, Nerad JL, Poutsika DD, Dinarello CA. Measuring circulating cytokines. J Appl Physiol 75:1897-1902, 1993.
337. Granowitz EV, Porat R, Mier JW, Orencole SF, Callahan MV, Cannon JG, Lynch EA, Ye K, Poutsika DD, Vannier E, Shapiro L, Pribble JP, Stiles DM, Catalano MA, Wolff SM, Dinarello CA. Hematological and immunomodulatory effects of an interleukin-1 receptor antagonist coinfection during low-dose endotoxemia in healthy humans. Blood 82:2985-2990, 1993.
338. Endres S, Meydani SN, Ghorbani R, Dinarello CA. Dietary supplementation with n-3 fatty acids suppresses interleukin-2 production and mononuclear cell proliferation. J Leuk Biol 54:599-603, 1993.
339. Erroi A, Fantuzzi G, Sironi M, Orencole SF, Clark BD, Dinarello CA, Isetta A, Gnocchi P, Giovarelli M, Ghezzi P. Differential regulation of cytokine production in lipopolysaccharide tolerance in mice. Infect Immun 61:4356-4359, 1993.
340. Poutsika DD, Mengozzi M, Vannier E, Sinha B, Dinarello CA. Cross-linking of the β -glucan receptor on human monocytes results in interleukin-1 receptor antagonist but not interleukin-1 production. Blood 82:3695-3700, 1993.
341. Mester M, Tompkins RG, Gelfand JA, Dinarello CA, Burke JF, Clark BD. Intestinal production of interleukin-1 α during endotoxemia in the mouse. J Surg Res 54:584-591, 1993.

342. Tilg H, Vogel W, Wiedermann CJ, Shapiro L, Herold M, Judmaier G, Dinarello CA. Circulating interleukin-1 and tumor necrosis factor antagonists in liver disease. Hepato 18:1132-1138, 1993.
343. Vannier E, Dinarello CA. Histamine enhances interleukin (IL)-1-induced IL-6 gene expression and protein synthesis *via* H₂ receptors in peripheral blood mononuclear cells. J Biol Chem 269:9952-9956, 1994.
344. Tilg H, Shapiro L, Vannier E, Poutsika DD, Trehu E, Atkins MB, Dinarello CA, Mier JW. Induction of circulating antagonists to IL-1 and TNF by IL-2 administration and their effects on IL-2-induced cytokine production *in vitro*. J Immunol 152:3189-3198, 1994.
345. Tilg H, Trehu E, Atkins MB, Dinarello CA, Mier JW. Interleukin-6 (IL-6) as an anti-inflammatory cytokine: induction of circulating IL-1 receptor antagonist and soluble tumor necrosis factor receptor p55. Blood 83:113-118, 1994.
346. Reinisch N, Wolkersdorfer M, Kähler CM., Ye K., Dinarello CA., Wiedermann CJ. Interleukin-1 receptor type I mRNA in mouse brain as affected by peripheral administration of bacterial lipopolysaccharide. Neuroscience Letter 166:165-167, 1994.
347. Pereira BJG, Shapiro L, King AJ, Falagas ME, Strom JA, Dinarello CA. Plasma levels of IL-1 β , TNF α and their specific inhibitors in undialyzed chronic renal failure, CAPD and hemodialysis patients. Kid Int 45:890-896, 1994.
349. Granowitz EV, Porat R, Gelfand JA, Wolff SM, Dinarello CA. Administration of low-dose endotoxin to healthy humans increases C5a binding to circulating neutrophils. J Infect Dis 169:480-482, 1994.
350. Mester M, Carter EA, Tompkins RG, Gelfand JA, Dinarello CA, Burke JF, Clark BD. Thermal injury induces very early production of interleukin-1 α in the rat by mechanisms other than endotoxemia. Surg 115:588-596, 1994.
351. Roubenoff R, Roubenoff RA, Cannon JG, Kehayias JJ, Zhuang H, Dawson-Hughes B, Dinarello CA, Rosenberg IH. Rheumatoid cachexia: cytokine-driven hypermetabolism accompanying reduced body cell mass in chronic inflammation. J Clin Invest 93:2379-2386, 1994.
352. Manetti R, Barak V, Piccinni M-P, Sampognaro S, Parronchi P, Maggi E, Dinarello CA, Romagnani S. Interleukin-1 favours the *in vitro* development of type 2 T helper (Th2) human T-cell clones. Res Immunol 145:93-100, 1994.
353. Lynch EA, Dinarello CA, Cannon JG. Gender differences in IL-1 α , IL-1 β and IL-1 receptor antagonist secretion from monuclear cells and urinary excretion. J Immunol 153:300-306, 1994.
354. Proud D, Gwaltney Jr JM, Hendley JO, Dinarello CA, Gillis S, Schleimer RP. Increased levels of interleukin-1 are detected in nasal secretions of volunteers during experimental rhinovirus colds. J Infect Dis 169:1007-1013, 1994.
355. Vidal-Vanaclocha F, Amézaga C, Asumendi A, Kaplanski G, Dinarello CA. Interleukin-1 receptor blockade reduces the number and size of murine B16 melanoma hepatic metastases. Cancer Res 54:2667-2672, 1994.
356. Dirkes K, Harris BH, Connolly R, Schwaitzberg SD, Dinarello CA, Gelfand JA. Platelet activating factor-antagonist improves survival in experimental staphylococcal septicemia. J Ped Surg 29:1055-1058, 1994.

357. Wakabayashi G, Cannon JG, Gelfand JA, Clark BD, Aiura K, Burke JF, Wolff SM, Dinarello CA. Altered interleukin-1 and tumor necrosis factor production and secretion during pyrogenic tolerance to LPS in rabbits. Am J Physiol 267:R329-R336, 1994.
358. Pereira BJJ, King AJ, Falagas ME, Dinarello CA. Interleukin-1 receptor antagonist: an index of dialysis-induced interleukin-1 production. Nephron 67:358-361, 1994.
359. Santos AA, Browning JL, Scheltinga MR, Lynch EA, Brown EF, Lawton P, Chambers E, Douglas I, Benjamin CD, Dinarello CA, Wolff SM, Jacobs DO, Wilmore DW. Are events after endotoxemia related to circulating phospholipase A2? Ann Surg 219:183-192, 1994.
360. Latini R, Bianchi M, Correale E, Dinarello CA, Fantuzzi G, Fresco C, Maggioni AP, Mengozzi M, Romano S, Shapiro L, Sironi M, Tognoni G, Turato R, Ghezzi P. Cytokines in acute myocardial infarction: selective increase of circulating tumor necrosis factor, its soluble receptor and interleukin-1 receptor antagonist. J Cardiovascular Pharmacology 23:1-6, 1994.
361. Tilg H, Trehu E, Shapiro L, Pape D, Atkins MB, Dinarello CA, Mier JW. Induction of circulating soluble tumour necrosis factor receptor and interleukin 1 receptor antagonist following interleukin-1 α infusion in humans. Cytokine 6:215-219, 1994.
362. Kaplanski G, Farnarier C, Kaplanski S, Porat R, Shapiro L, Bongrand P, Dinarello CA. Interleukin-1 induces interleukin-8 secretion from endothelial cells by a juxtacrine mechanism. Blood 84:4242-4248, 1994.
363. Vogels MTE, Mensink EJBM, Ye K, Boerman OC, Verschuren CMM, Dinarello CA, van der Meer JWM. Differential gene expression for interleukin-1 receptor antagonist, IL-1 and TNF receptors and IL-1 and TNF synthesis may explain IL-1-induced resistance to infection. J Immunol 153:5772-5780, 1994.
364. Shapiro L, Panayotatos N, Meydani SN, Wu D, Dinarello CA. Ciliary neurotrophic factor combined with soluble receptor inhibits synthesis of pro-inflammatory cytokines and prostaglandin-E2 *in vitro*. Exp Cell Res 215:51-56, 1994.
365. Chomarat P, Vannier E, Dechanet J, Rissoan MC, Banchereau J, Dinarello CA, Miossec P. The balance of interleukin-1 receptor antagonist/ interleukin-1 β balance in rheumatoid synovium and its regulation by interleukin-4 and interleukin-10. J Immunol 154:1432-1439, 1995.
366. Mandrup-Poulsen T, Pociot F, Mølviig J, Shapiro L, Nilsson P, Emdal T, Røder M, Kjems L, Dinarello CA, Nerup J. Monokine antagonism is reduced in patients with IDDM. Diabetes 43:1242-1247, 1994.
367. Pociot F, Rønnigen KS, Bergholdt R, Lorenzen T, Johannesen J, Ye K, Dinarello CA, Nerup J. Genetic susceptibility markers in Danish patients with type 1 diabetes - accumulating evidence for polygenecity in man. Autoimmunity 19:169-178, 1994.
368. Mandrup-Poulsen T, Wogensén L, Jensen M, Svensson P, Nilsson P, Emdal T, Mølviig J, Dinarello CA, Nerup J. Circulating interleukin-1 receptor antagonist is elevated in adult patients with thermal injury. Crit Care Med 23:26-33, 1995.
369. Lonnemann G, Shapiro L, Engler-Blum G, Müller GA, Koch KM, Dinarello CA. Cytokines in human renal interstitial fibrosis. I. Interleukin-1 is an autocrine growth factor for cultured fibrosis-derived kidney fibroblasts. Kidney Int 47:837-844, 1995.

370. Lonnemann G, Engler-Blum G, Müller GA, Koch KM, Dinarello CA. Cytokines in human renal interstitial fibrosis. II. Autocrine Interleukin (IL)-1 synthesis and IL-1-dependent production of IL-6 and IL-8 by cultured kidney fibroblasts. Kidney Int 47:845-854, 1995.
371. Porat R, Paddock HN, Schwaitzberg SD, Connolly RJ, Wilkens T, Dasch JR, Gascon M-P, Hutchison JS, Ythier A, Wallach D, Dinarello CA. Glycosylated recombinant human TNF binding protein-1 reduces mortality, shock and production of TNF in rabbit *Escherichia coli* sepsis. Crit Care Med 23:1080-1089, 1995.
372. Porat R, Paddock HN, Cominelli F, Marra MN, Scott RW, Schwaitzberg SD, Dinarello CA. Effects of bactericidal/permeability-increasing protein on endotoxin-induced fever and *Escherichia coli*-induced shock in rabbits. J Endotoxin Res 2:9-18, 1995.
373. Roubenoff R, Roubenoff RA, Selhub J, Nadeau MR, Cannon JG, Freeman LM, Dinarello CA, Rosenberg IH. Abnormal vitamin B6 status in rheumatoid cachexia: association with tumor necrosis factor- α and inflammatory status. Arthr Rheum 38:105-109, 1995.
374. Fantuzzi G, Benigni F, Sironi M, Conni M, Carelli M, Cantoni L, Shapiro L, Dinarello CA, Sipe JD, Ghezzi P. Ciliary neurotrophic factor (CNTF) induces serum amyloid A, hypoglycemia and anorexia, and potentiates IL-1 induced corticosterone and IL-6 production in mice. Cytokine 7:150-156, 1995.
375. Chernoff AE, Granowitz EV, Shapiro L, Vannier E, Lonnemann G, Angel JB, Kennedy JS, Rabson AR, Wolff SM, Dinarello CA. A randomized, controlled trial of interleukin-10 in humans: inhibition of inflammatory cytokine production and immune responses. J Immunol 154:5492-5499, 1995.
376. Schindler R, Dinarello CA, Koch K-M. Angiotensin-converting-enzyme inhibitors suppress synthesis of tumor necrosis and interleukin-1 by human peripheral blood mononuclear cells. Cytokine 7:526-533, 1995.
377. Tilg H, Vogel W, Dinarello CA. Interferon- α induces circulating tumor necrosis factor receptor p55 in humans. Blood 85:433-435, 1995.
378. Angel JB, Saget BM, Wang MZ, Wang A, Dinarello CA, Skolnik PR. Interleukin-10 enhances HIV-1 expression in a chronically infected promonocytic cell line (U1) by a TNF α -independent mechanism. J Interferon Cytokine Res 15:574-584, 1995.
379. Miller LC, Sharma A, McKusick AF, Tassoni J, Dinarello CA, Kaplan MK. Synthesis of IL-1 β in primary biliary cirrhosis: relationship to treatment with methotrexate or colchicine and disease progression. Hepatology 22:518-524, 1995.
380. Mileno MD, Margolis NH, Clark BD, Dinarello CA, Burke JF, Gelfand JA. Coagulation of whole blood stimulates interleukin-1 β gene expression: absence of gene transcripts in anticoagulated blood. J Inf Dis 172:308-311, 1995.
381. Angel JB, Saget BM, Walsh SP, Greten TF, Dinarello CA, Skolnik PR, Endres S. Rolipram, a specific type IV phosphodiesterase inhibitor, is a potent inhibitor of HIV-1 replication. AIDS 9:1137-1144, 1995.
382. Stosic-Grujicic S, Basara N, Milenkovic P, Dinarello CA. Modulation of acute myeloblastic leukemia (AML) cell proliferation and blast colony formation by antisense oligomer of IL-1 β converting enzyme (ICE) and IL-1 receptor antagonist. J Chemotherp 7:67-70, 1995.

383. Beasley, D, McGuiggin ME, Dinarello CA. Human vascular smooth muscle cells produce an intracellular form of interleukin-1 receptor antagonist, IL-1 α and IL-1 β precursor. Am J Physiol, 269:C961-C968, 1995.
384. Shapiro L and Dinarello CA. Osmotic regulation of cytokine synthesis in vitro. Proc Nat'l Acad Sci (USA) 92: 12230-12234, 1995.
385. Tilg H, Atkins MB, Dinarello CA, Mier JW. Induction of circulating interleukin-10 by interleukin-1 and interleukin-2, but not interleukin-6 immunotherapy. Cytokine 7:734-9, 1995.
386. Bergholdt R, Karlsen AE, Johannesen J, Hansen PM, Dinarello CA, Nerup J, Pociot F. Characterization of polymorphisms of an interleukin 1 receptor type 1 gene (IL1RI) promotor region (P2) and their relation to insulin-dependent diabetes mellitus (IDDM). The Danish Study Group of Diabetes in Childhood. Cytokine 7:727-33, 1995.
387. Kondo S, Pastore S, Fujisawa H, Shivji GM, McKenzie RC, Dinarello CA, Sauder DN. Interleukin-1 receptor antagonist suppresses contact hypersensitivity. J Invest Dermatol 105:334-8, 1995.
388. Kaplanski G, Teyssiere N, Farnarier C, Kaplanski S, Lissitzky J-C, Durand J-M, Soubeyrand J, Sampol J, Dinarello CA, Bongrand P: IL-6 and IL-8 production from cultured human endothelial cells stimulated by infection with *Rickettsia conorii* is via a cell-associated IL-1 α dependent pathway. J Clin Invest 96:2839-2844, 1995.
389. Granowitz EV, Saget BM, Wang MZ, Dinarello CA, Skolnik PR. Interleukin 1 induces HIV-1 expression in chronically infected U1 cells: blockade by interleukin 1 receptor antagonist and tumor necrosis factor binding protein type 1. Mol Med 1:667-77, 1995.
390. Takabayashi T, Vannier E, Clark BD, Margolis NH, Dinarello CA, Burke JF, Gelfand JA. A new biologic role for C3a and C3a desArg: regulation of TNF- α and IL-1 β synthesis. J Immunol 156:3455-60, 1996.
391. Granowitz EV, Saget BM, Angel JB, Wang MZ, Wang A, Dinarello CA, Skolnik PR. Soluble tumor necrosis factor receptors inhibit phorbol myristate acetate and cytokine-induced HIV-1 expression chronically infected U1 cells. J Acquir Immune Defic Syndr Hum Retrovirol 11:430-7, 1996.
392. Vannier E, de Waal Malefyt R, Salazar-Montes A, de Vries JE, Dinarello CA. Interleukin-13 (IL-13) induces IL-1 receptor antagonist gene expression and protein synthesis in peripheral blood mononuclear cells: inhibition by an IL-4 mutant protein. Blood 87:3307-15, 1996.
393. McKenzie RC, Oran A, Dinarello CA, Sauder DN. Interleukin-1 receptor antagonist inhibits subcutaneous B16 melanoma growth in vivo. Anticancer Res 16:437-41, 1996.
394. Fantuzzi G, Dinarello CA. The inflammatory response in interleukin-1 β -deficient mice: comparison with other cytokine-related knock-out mice. J Leukoc Biol 59:489-93, 1996.
395. Fantuzzi G, Zheng H, Faggioni R, Benigni F, Ghezzi P, Sipe JD, Shaw AR, Dinarello CA. Effect of endotoxin in IL-1 β -deficient mice. J Immunol 157:291-296, 1996.
396. Thea DM, Porat R, Nagimbi K, Baangi M, St. Louis ME, Kaplan G, Dinarello CA, Keusch G. Plasma cytokines, plasma cytokine antagonists, and disease progression in African women infected with HIV-1. Ann Intern Med 124:757-762, 1996.

397. Vidal-Vanaclocha F, Alvarez A, Asumendi A, Urcelay B, Tonino P, Dinarello CA: Interleukin-1 (IL-1)-dependent melanoma hepatic metastasis *in vivo*: increased endothelial adherence by IL-1-induced mannose receptors and growth factor production *in vitro*. J Natl Cancer Inst 88:198-205, 1996.
398. Endres S, Whitaker RED, Ghorbani R, Meydani SN, Dinarello CA. Oral aspirin and ibuprofen increase cytokine-induced synthesis of IL-1 β and of tumour necrosis factor- α *ex vivo*. J Leuk Biol 87:264-270, 1996.
399. Benigni F, Fantuzzi G, Sacco S, Sironi M, Pozzi P, Dinarello CA, Sipe JD, Poli V, Cappelletti M, Paonessa G, Pennica D, Panayotatos N, Ghezzi P. Six different cytokines that share GP130 as a receptor subunit, induce serum amyloid A and potentiate the induction of interleukin-6 and activation of the hypothalamic-pituitary-adrenal axis by interleukin-1. Blood 87:1851-1854, 1996.
400. Fuchs AC, Granowitz EV, Shapiro L, Vannier E, Lonnemann G, Angel JB, Kennedy JS, Rabson AR, Radwanski E, Affrime MB, Cutler DL, Grint PC, Dinarello CA. Clinical, hematologic, and immunologic effects of interleukin-10 in humans. J Clin Immunol 16:291-303, 1996.
401. Ye K, Vannier E, Clark BD, Sims JE, Dinarello CA. Three distinct promoters direct transcription of different 5' untranslated regions of the human interleukin-1 type I receptor: a possible mechanism for control of translation. Cytokine 8:421-429, 1996.
402. Takabayashi T, Vannier E, Clark BD, Margolis NH, Dinarello CA, Burke JF, Gelfand JA. A new biologic role for C3a and C3a desarg. Regulation of TNF- α and IL-1 β synthesis. J Immunol 156:3455-3460, 1996.
403. Rall LC, Roubenoff R, Cannon JG, Abad LW, Dinarello CA, Meydani SN. Effects of progressive resistance training on immune response in aging and chronic inflammation. Med Sci Sports Exerc 28:1356-65, 1996.
404. Rall LC, Rosen CJ, Dolnikowski G, Hartman WJ, Lundgren N, Abad LW, Dinarello CA, Roubenoff R. Protein metabolism in rheumatoid arthritis and aging. Effects of muscle strength training and tumor necrosis factor- α . Arthritis Rheum 39:1115-24, 1996.
405. Clark BD, Ikejima T, Mancilla J, Orencole SF, Sirko S, Isji N, Okuda K, Dinarello CA. An antibody to a 17 amino acid synthetic peptide of the type I IL-1 receptor preferentially blocks IL-1 β binding. J Interferon Cytokine Res 16:1079-1088, 1996.
406. Pomianek MJ, Colton CK, Dinarello CA, Miller LC. Synthesis of tumor necrosis factor alpha and interleukin-1 receptor antagonist, but not interleukin-1, by human mononuclear cells is enhanced by exposure of whole blood to shear stress. Asaio J 42:52-9, 1996.
407. Pereira BJ, Sundaram S, Barrett TW, Butt NK, Porat R, King AJ, Dinarello CA. Transfer of cytokine-inducing bacterial products across hemodialyzer membranes in the presence of plasma or whole blood. Clin Nephrol 46:394-401, 1996.
408. Torcia M, Lucibello M, Vannier E, Fabiani S, Miliani A, Guidi G, Spada O, Dower SK, Sims JE, Shaw AR, Dinarello CA, Garaci E, Cozzolino F. Modulation of osteoclast-activating factor activity of multiple myeloma bone marrow cells by different interleukin-1 inhibitors. Exp Hematol 24:868-74, 1996.

409. Trehu EG, Mier JW, Dubois JS, Sorce D, Klempner MS, Epstein M, Dinarello CA, Shapiro L, Kappler K, Ronayne L, Atkins MB. Phase I trial of interleukin 2 in combination with the soluble tumor necrosis factor receptor p75 IgG chimera. Clin Cancer Res 2:1341-51, 1996.
410. Shapiro L, Dinarello CA. Hyperosmotic stress as a stimulant for pro-inflammatory cytokine production. Exp Cell Res 231: 354-362, 1997.
411. Fantuzzi G, Ku G, Harding MW, Livingston DJ, Sipe JD, Kuida K, Flavell RA, Dinarello CA. Response to local inflammation of IL-1 β converting enzyme deficient mice. J Immunol 158:1818-1824, 1997.
412. Du Bois JS, Trehu EG, Mier JW, Shapiro L, Epstein M, Klempner M, Dinarello CA, Kappler K, Ronayne L, Rand W, Atkins MB. Randomized placebo-controlled clinical trial of high-dose interleukin-2 in combination with a soluble p75 tumor necrosis factor receptor immunoglobulin G chimera in patients with advanced melanoma and renal cell carcinoma. J Clin Oncol 15:1052-62, 1997.
413. Alheim K, Chai Z, Fantuzzi G, Hasanvan H, Malinovski D, Di Santo E, Ghezzi P, Dinarello CA, Bartfai T. Hyperresponsive febrile reactions to IL-1 α and IL-1 β , and altered brain cytokine mRNA and serum cytokine levels in IL-1 β -deficient mice. Proc Natl Acad Sci (USA) 94:2681-2686, 1997.
414. Le Tulzo Y, Shenkar R, Kaneko D, Moine P, Fantuzzi G, Dinarello CA, Abraham E. Hemorrhage increases cytokine expression in lung mononuclear cells in mice: Involvement of catecholamines in nuclear factor (NF)-kappa B regulation and cytokine expression. J Clin Invest 99: 1516-1524, 1997.
415. Fantuzzi G, Sacco S, Ghezzi P, Dinarello CA. Physiological and cytokine responses in IL-1 β deficient mice after zymosan-induced inflammation. Am J Physiol 273:R400-R406, 1997.
416. van Deuren M, van der Ven-Jongekrijg J, Vannier E, van Dalen R, Pesman G, Bartelink AK, Dinarello CA, van der Meer JW. The pattern of interleukin-1 β and its modulating agents IL-1 receptor antagonist and IL-1 soluble receptor type II in acute meningococcal infections. Blood 90:1101-8, 1997.
417. Roubenoff R, Freeman LM, Smith DE, Abad LW, Dinarello CA, Kehayias JJ. Adjuvant arthritis as a model of inflammatory cachexia. Arthritis Rheum 40:534-9, 1997.
418. Kaplanski G, Fabrigoule M, Boulay V, Dinarello CA, Bongrand P, Kaplanski S, Farnarier C. Thrombin induces endothelial type II activation in vitro: IL-1 and TNF α -independent IL-8 secretion and E-selectin expression. J Immunol 158:5435-41, 1997.
419. Aiura K, Clark BD, Dinarello CA, Margolis NH, Kaplanski G, Burke JF, Tompkins RG, Gelfand JA. Interaction with autologous platelets multiplies interleukin-1 and tumor necrosis factor production in mononuclear cells. J Infect Dis 175:123-9, 1997.
420. Mühl H, Dinarello CA. Macrophage inflammatory protein-1 α production in lipopolysaccharide-stimulated human adherent blood mononuclear cells is inhibited by the nitric oxide synthase inhibitor N-monomethyl-L-arginine. J Immunol 159:5063-5069, 1997.
421. Puren AJ, Fantuzzi G, Gu Y, Su MS-S, Dinarello CA. Interleukin-18 (IFN- γ -inducing factor) induces IL-1 β and IL-8 via TNF α production from non-CD14+ human blood mononuclear cells. J Clin Invest 101:711-721, 1998.
422. Faggioni R, Fantuzzi G, Fuller J, Dinarello CA, Feingold KR, Grunfeld C. IL-1 β mediates leptin induction during inflammation. Am J Physiol 274:R204-R208, 1998.

423. Yoon D-Y, Dinarello CA. Antibodies to domains II and III of the IL-1 receptor accessory protein inhibit IL-1 β activity but not binding: regulation of IL-1 responses is via type I receptor, not the accessory protein. J Immunol 160:3170-3179, 1998.
424. Fantuzzi G, Puren AJ, Harding MW, Livingston DJ, Dinarello CA. IL-18 regulation of IFN- γ production and cell proliferation as revealed in interleukin-1 β converting enzyme-deficient mice. Blood 91:2118-2125, 1998.
425. Roubenoff R, Harris TB, Abad LW, Wilson PWF, Dallal GE, Dinarello CA. Monocyte cytokine production in an elderly population: effect of age and inflammation. J Gerontol 53:M20-M26, 1998.
426. Puren AJ, Razeghi P, Fantuzzi G, Dinarello CA. Interleukin-18 enhances lipopolysaccharide-induced interferon- γ production in human whole blood cultures. J Infect Dis 178:1830-1834, 1998.
427. Jaber BL, Gonski JA, Cendoroglo M, Balakrishnan VS, Razeghi P, Dinarello CA, Pereira BJG. New polyethersulfone dialyzers attenuate passage of cytokine-inducing substances from *Pseudomonas aeruginosa*-contaminated dialysate. Blood Purif 16:210-219, 1998.
428. Meldrum DR, Dinarello CA, Cleveland JC, Cain BS, Shames BD, Meng X, Harken AH. Hydrogen peroxide induces tumor necrosis factor- α mediated cardiac injury by a p38 mitogen activated protein kinase-dependent mechanism. Surgery 124:291-296, 1998.
429. Shapiro L, Heidenreich KA, Meintzer MK, Dinarello CA. Role of p38 mitogen activated protein kinase in human immunodeficiency virus type 1 production in vitro. Proc Natl Acad Sci (USA) 95:7422-7426, 1998.
430. Larsen CM, Wadt KA, Juhl LF, Andersen HU, Su MS-S, Seedorf K, Shapiro L, Dinarello CA, Mandrup-Poulsen T. Interleukin-1 β induced rat pancreatic islet nitric oxide synthesis requires both the p38 and ERK 1/2 mitogen activated protein kinases. J Biol Chem 273:15294-15300, 1998.
431. Fraenkel L, Roubenoff R, LaValley M, McAlindon T, Chaisson C, Evans S, Harris T, Dinarello CA, Felson DT. The association of peripheral monocyte derived interleukin-1 β , interleukin-1 receptor antagonist and tumor necrosis factor- α with osteoarthritis in the elderly. J Rheumatol 25:1820-1826, 1998.
432. Cain BS, Meldrum DR, Dinarello CA, Meng X, Banerjee A, Harken AH. Adenosine reduces cardiac TNF α production and human myocardial injury following ischemia-reperfusion. J Surg Res 76:117-123, 1998.
433. Badovinac V, Mostarica-Stojkovic M, Dinarello CA, Stosic-Grujicic S. Interleukin-1 receptor antagonist suppresses experimental autoimmune encephalomyelitis (EAE) in rats by influencing the activation and proliferation of encephalitogenic cells. J Neuroimmunol 85:87-95, 1998.
434. Barak V, Nisman B, Polliack A, Vannier E, Dinarello CA. Correlation of serum levels of interleukin-1 family members with disease activity and response to treatment in hairy cell leukemia. Eur Cytokine Netw 9:33-39, 1998.
435. Fantuzzi G, Dinarello CA. Stem cell factor-deficient mice have a dysregulation of cytokine production during local inflammation. Eur Cytokine Netw 9:85-92, 1998.

436. Jouvenne P, Vannier E, Dinarello CA, Miossec P. Elevated levels of soluble interleukin-1 receptor type II and interleukin-1 receptor antagonist in patients with chronic arthritis: correlations with markers of inflammation and joint destruction. Arthritis Rheum 41:1083-1089, 1998.
437. Freeman LM, Rush JE, Kehayias JJ, Ross JN, Jr., Meydani SN, Brown DJ, Dolnikowski GG, Marmor BN, White ME, Dinarello CA, Roubenoff R. Nutritional alterations and the effect of fish oil supplementation in dogs with heart failure. J Vet Intern Med 12:440-448, 1998.
438. Shapiro L, Puren AJ, Barton HA, Novick D, Peskind RL, Shenkar R, Gu Y, Su MS, Dinarello CA. Interleukin 18 stimulates HIV type 1 in monocytic cells. Proc Natl Acad Sci (USA) 95:12550-12555, 1998.
439. Meldrum DR, Dinarello CA, Shames BD, Cleveland JC, Jr., Cain BS, Banerjee A, Meng X, Harken AH. Ischemic preconditioning decreases postischemic myocardial tumor necrosis factor- α production. Potential ultimate effector mechanism of preconditioning. Circulation 98:214-218, 1998.
440. Meldrum DR, Meng X, Dinarello CA, Ayala A, Cain BS, Shames BD, Ao L, Banerjee A, Harken AH. Human myocardial tissue TNF α expression following acute global ischemia in vivo. J Mol Cell Cardiol 30:1683-1689, 1998.
441. Reznikov LL, Puren AJ, Fantuzzi G, Muhl H, Shapiro L, Yoon DY, Cutler DL, Dinarello CA. Spontaneous and inducible cytokine responses in healthy humans receiving a single dose of IFN- α 2b: increased production of interleukin-1 receptor antagonist and suppression of IL-1-induced IL-8. J Interferon Cytokine Res 18:897-903, 1998.
442. Meldrum DR, Dinarello CA, Cleveland JC Jr., Cain BS, Shames BD, Meng X, Harken AH. Hydrogen peroxide induces tumor necrosis factor α -mediated cardiac injury by a P38 mitogen-activated protein kinase-dependent mechanism. Surgery 124:291-296, 1998.
443. Faggioni R, Fantuzzi G, Gabay C, Moser A, Dinarello CA, Feingold KR, Grunfeld C. Leptin deficiency enhances sensitivity to endotoxin-induced lethality. Am J Physiol 276:136-142, 1999.
444. Novick D, Kim SH, Fantuzzi G, Reznikov LL, Dinarello CA, Rubinstein M. Interleukin-18 binding protein: a novel modulator of the Th1 cytokine response. Immunity 10:127-136, 1999.
445. Puren AJ, Fantuzzi G, Dinarello CA. Gene expression, synthesis, and secretion of interleukin 18 and interleukin 1 β are differentially regulated in human blood mononuclear cells and mouse spleen cells. Proc Natl Acad Sci (USA) 96:2256-2261, 1999.
446. Cain BS, Meldrum DR, Dinarello CA, Meng X, Joo KS, Banerjee A, Harken AH. Tumor necrosis factor- α and interleukin-1 β synergistically depress human myocardial function. Crit Care Med 27:1309-1318, 1999.
447. Granowitz EV, Porat R, Dinarello CA. Circulating leptin during experimental endotoxemia in humans. J Inf Dis 179:1313-1314, 1999.
448. Cain BS, Meldrum DR, Meng X, Dinarello CA, Shames BD, Banerjee A, Harken AH. p38 MAPK inhibition decreases TNF- α production and enhances post-ischemic human myocardial function. J Surg Res 83:7-12, 1999.

449. Reznikov LL, Fantuzzi G, Selzman CH, Shames BD, Barton HA, Bell H, McGregor JA, Dinarello CA. Utilization of endoscopic inoculation in a mouse model of intrauterine infection-induced preterm birth: role of interleukin 1 β . Biol Reprod 60:1231-1238, 1999.
450. Selzman CH, Shames BD, Reznikov LL, Miller SA, Meng X, Barton HA, Werman A, Harken AH, Dinarello CA, Banerjee A. Liposomal delivery of purified inhibitory-kappa B alpha inhibits tumor necrosis factor-alpha-induced human vascular smooth muscle proliferation. Circ Res 84:867-875, 1999.
451. Netea MG, Kullberg BJ, Boerman OC, Verschueren I, Dinarello CA, Van der Meer JW. Soluble murine IL-1 receptor type I induces release of constitutive IL-1 α . J Immunol 162:4876-4881, 1999.
452. Vannier E, Kaser A, Atkins MB, Fantuzzi G, Dinarello CA, Mier JW, Tilg H. Elevated circulating levels of soluble interleukin-1 receptor type II during interleukin-2 immunotherapy. Eur Cytokine Netw 10:37-42, 1999.
453. Biasucci LM, Liuzzo G, Fantuzzi G, Caligiuri G, Rebuzzi AG, Ginnetti F, Dinarello CA, Maseri A. Increasing levels of interleukin (IL)-1Ra and IL-6 during the first 2 days of hospitalization in unstable angina are associated with increased risk of in-hospital coronary events. Circulation 99:2079-2084, 1999.
454. Stosic-Grujicic S, Basara N, Dinarello CA. Modulatory in vitro effects of interleukin-1 receptor antagonist (IL-1Ra) or antisense oligonucleotide to interleukin-1 beta converting enzyme (ICE) on acute myeloid leukaemia (AML) cell growth. Clin Lab Haematol 21:173-85, 1999.
455. Badovinac V, Mostarica-Stojkovic M, Dinarello CA, Stosic-Grujicic S. Interleukin-1 receptor antagonist suppresses experimental autoimmune encephalomyelitis (EAE) in rats by influencing the activation and proliferation of encephalitogenic cells. J Neuroimmunol 85:87-95, 1998.
456. Sheridan BC, Dinarello CA, Meldrum DR, Fullerton DA, Selzman CH, McIntyre RC, Jr. Interleukin-11 attenuates pulmonary inflammation and vasomotor dysfunction in endotoxin-induced lung injury. Am J Physiol 277:861-867, 1999.
457. Fantuzzi G, Reed DA, Dinarello CA. IL-12-induced IFN-gamma is dependent on caspase-1 processing of the IL-18 precursor. J Clin Invest 104:761-767, 1999.
458. Kim S, Eisenstein M, Reznikov LL, Fantuzzi G, Novick D, Rubinstein M, Dinarello CA. Structural requirements of six naturally occurring isoforms of the IL-18 binding protein to inhibit IL-18. Proc Natl Acad Sci USA 97:1190-1195, 2000.
459. Vidal-Vanaclocha F, Fantuzzi G, Mendoza L, Fuentes AM, Anasagasti MJ, Martin J, Carrascal T, Walsh P, Reznikov LL, Kim SH, Novick D, Rubinstein M, Dinarello CA. IL-18 regulates IL-1b-dependent hepatic melanoma metastasis via vascular cell adhesion molecule-1. Proc Natl Acad Sci USA 97:734-739, 2000.
459. Netea M, Fantuzzi G, Kullberg B, Stuyt R, Pulido E, McIntyre R, Joosten L, Van der Meer J, Dinarello CA. Neutralization of IL-18 reduces neutrophil tissue accumulation and protects mice against lethal *Escherichia coli* and *Salmonella typhimurium* endotoxemia. J Immunol 164:2644-2649, 2000.
460. Reznikov LL, Shames B, Barton H, Selzman C, Fantuzzi G, Kim S, Johnson S, Dinarello CA. Interleukin-1b deficiency results in reduced NF-kB levels in pregnant mice. Am. J. Physiol 278:263-270, 2000.

461. Netea MG, Selzman CH, Kullberg BJ, Galama JM, Weinberg A, Stalenhoef AF, Van der Meer JW, Dinarello CA. Acellular components of *Chlamydia pneumoniae* stimulate cytokine production in human blood mononuclear cells. Eur J Immunol 30:541-549, 2000.
462. Kristiansen OP, Pociot F, Johannesen J, Bergholdt R, Dinarello CA, Nerup J, Mandrup-Poulsen T. Linkage disequilibrium testing of four interleukin-1 gene-cluster polymorphisms in Danish multiplex families with insulin-dependent diabetes mellitus. Cytokine 12:171-175, 2000.
463. Reznikov LL, Kim SH, Westcott JY, Frishman J, Fantuzzi G, Novick D, Rubinstein M, Dinarello CA. IL-18 binding protein increases spontaneous and IL-1-induced prostaglandin production via inhibition of IFN-gamma. Proc Natl Acad Sci U S A 97:2174-2179, 2000.
464. Faggioni R, Jones-Carson J, Reed DA, Dinarello CA, Feingold KR, Grunfeld C, Fantuzzi G. Leptin-deficient (ob/ob) mice are protected from T cell-mediated hepatotoxicity: role of tumor necrosis factor alpha and IL-18. Proc Natl Acad Sci U S A 97:2367-2372, 2000.
465. Netea MG, Dinarello CA, Kullberg BJ, Jansen T, Jacobs L, Stalenhoef AF, Van der Meer JW. Oxidation of low-density lipoproteins by acellular components of *Chlamydia pneumoniae*. J Infect Dis 181:1868-1870, 2000.

466. Hong TP, Andersen NA, Nielsen K, Karlsen AE, Fantuzzi G, Eizirik DL, Dinarello CA, Mandrup-Poulsen T. Interleukin-18 mRNA, but not interleukin-18 receptor mRNA, is constitutively expressed in islet beta-cells and up-regulated by interferon-gamma. Eur Cytokine Netw 11:193-205, 2000.
467. Netea MG, Puren AJ, Dinarello CA. A short course of oral aspirin increases IL-18-induced interferon-gamma production in whole blood cultures. Eur Cytokine Netw 11:379-382, 2000.
468. Frishman JI, Edwards CK, 3rd, Sonnenberg MG, Kohno T, Cohen AM, Dinarello CA. Tumor necrosis factor (TNF)- α -induced interleukin-8 in human blood cultures discriminates neutralization by the p55 and p75 TNF soluble receptors. J Infect Dis 182:1722-1730, 2000.
469. Joosten LA, van De Loo FA, Lubberts E, Helsen MM, Netea MG, van Der Meer JW, Dinarello CA, van Den Berg WB. An IFN- γ -independent proinflammatory role of IL-18 in murine streptococcal cell wall arthritis. J Immunol 165:6553-6558, 2000.
470. Kim SH, Reznikov LL, Stuyt RJ, Selzman CH, Fantuzzi G, Hoshino T, Young HA, Dinarello CA. Functional reconstitution and regulation of IL-18 activity by the IL-18R beta chain. J Immunol 166:148-154, 2001.
471. Fantuzzi G, Reed D, Qi M, Scully S, Dinarello CA, Senaldi G. Role of interferon regulatory factor-1 in the regulation of IL-18 production and activity. Eur J Immunol 31:369-375, 2001.
472. Vazquez-Torres A, Fantuzzi G, Edwards CK, 3rd, Dinarello CA, Fang FC. Defective localization of the NADPH phagocyte oxidase to Salmonella-containing phagosomes in tumor necrosis factor p55 receptor-deficient macrophages. Proc Natl Acad Sci U S A 98:2561-2565, 2001.
473. Pomerantz BJ, Reznikov LL, Harken AH, Dinarello CA. Inhibition of caspase 1 reduces human myocardial ischemic dysfunction via inhibition of IL-18 and IL-1 β . Proc Natl Acad Sci U S A 98:2871-2876, 2001.
474. Kim SH, Azam T, Yoon DY, Reznikov LL, Novick D, Rubinstein M, Dinarello CA. Site-specific mutations in the mature form of human IL-18 with enhanced biological activity and decreased neutralization by IL-18 binding protein. Proc Natl Acad Sci U S A 98:3304-3309, 2001.
475. Melnikov VY, Ecder T, Fantuzzi G, Siegmund B, Lucia MS, Dinarello CA, Schrier RW, Edelstein CL. Impaired IL-18 processing protects caspase-1-deficient mice from ischemic acute renal failure. J Clin Invest 107:1145-1152, 2001.
476. Knotek M, Rogachev B, Wang W, Ecder T, Melnikov V, Gengaro PE, Esson M, Edelstein CL, Dinarello CA, Schrier RW. Endotoxemic renal failure in mice: Role of tumor necrosis factor independent of inducible nitric oxide synthase. Kidney Int 59:2243-2249, 2001.
477. Lee SJ, Cho YS, Cho MC, Shim JH, Lee KA, Ko KK, Choe YK, Park SN, Hoshino T, Kim SH, Dinarello CA, Yoon DY. Both e6 and e7 oncoproteins of human papillomavirus 16 inhibit IL-18-induced IFN-gamma production in human peripheral blood mononuclear and NK cells. J Immunol 167:497-504, 2001.
478. Stuyt RJ, Netea MG, Kim SH, Novick D, Rubinstein M, Kullberg BJ, van der Meer JW, Dinarello CA. Differential roles of interleukin-18 (IL-18) and IL-12 for induction of gamma interferon by staphylococcal cell wall components and superantigens. Infect Immun 69:5025-5030, 2001.

479. Marin V, Farnarier C, Gres S, Kaplanski S, Su MS, Dinarello CA, Kaplanski G. The p38 mitogen-activated protein kinase pathway plays a critical role in thrombin-induced endothelial chemokine production and leukocyte recruitment. Blood 98:667-673, 2001.
480. Novick D, Schwartzburd B, Pinkus R, Suissa D, Belzer I, Sthoeger Z, Keane WF, Chvatchko Y, Kim SH, Fantuzzi G, Dinarello CA, Rubinstein M. A novel IL-18BP ELISA shows elevated serum IL-18BP in sepsis and extensive decrease of free IL-18. Cytokine 14:334-342, 2001.
481. Mordue DG, Monroy F, La Regina M, Dinarello CA, Sibley LD. Acute toxoplasmosis leads to lethal overproduction of Th1 cytokines. J Immunol 167:4574-84, 2001.
482. Plater-Zyberk C, Joosten LA, Helsen MM, Sattouet-Roche P, Siegfried C, Alouani S, van De Loo FA, Graber P, Aloni S, Cirillo R, Lubberts E, Dinarello CA, van Den Berg WB, Chvatchko Y. Therapeutic effect of neutralizing endogenous IL-18 activity in the collagen-induced model of arthritis. J Clin Invest 108:1825-1832, 2001.
483. Siegmund B, Lehr HA, Fantuzzi G, Dinarello CA. IL-1 β -converting enzyme (caspase-1) in intestinal inflammation. Proc Natl Acad Sci U S A 98:13249-13254, 2001.
484. Heimbach JK, Reznikov LL, Calkins CM, Robinson TN, Dinarello CA, Harken AH, Meng X. TNF receptor I is required for induction of macrophage heat shock protein 70. Am J Physiol 281:241-247, 2001.
485. Cho YS, Kang JW, Cho M, Cho CW, Lee S, Choe YK, Kim Y, Choi I, Park SN, Kim SH, Dinarello CA, Yoon DY. Down modulation of IL-18 expression by human papillomavirus type 16 E6 oncogene via binding to IL-18. FEBS Lett 501:139-145, 2001.
486. Choi HJ, Dinarello CA, Shapiro L. Interleukin-18 inhibits human immunodeficiency virus type 1 production in peripheral blood mononuclear cells. J Infect Dis 184:560-568, 2001.
487. Siegmund B, Fantuzzi G, Rieder F, Gamboni-Robertson F, Lehr HA, Hartmann G, Dinarello CA, Endres S, Eigler A. Neutralization of interleukin-18 reduces severity in murine colitis and intestinal IFN- γ and TNF- α production. Am J Physiol 281:1264-1273, 2001.
488. Wieland CW, Siegmund B, Senaldi G, Vasil ML, Dinarello CA, Fantuzzi G. Pulmonary Inflammation - induced by *Pseudomonas aeruginosa* lipopolysaccharide, phospholipase C, and exotoxin A: Role of interferon regulatory factor 1. Infect Immun 70:1352-1358., 2002.
489. Gatti S, Beck J, Fantuzzi G, Bartfai T, Dinarello CA. Effect of interleukin-18 on mouse core body temperature. Am J Physiol 282:702-709, 2002.
490. Schultz MJ, Rijneveld AW, Florquin S, Edwards CK, Dinarello CA, van der Poll T. Role of interleukin-1 in the pulmonary immune response during *Pseudomonas aeruginosa* pneumonia. Am J Physiol 282:285-290., 2002.
491. Kim SH, Azam T, Novick D, Yoon DY, Reznikov LL, Bufler P, Rubinstein M, Dinarello CA. Identification of amino acid residues critical for biological activity in human interleukin-18. J Biol Chem 277:14140-14146, 2002.
492. Netea MG, Kullberg BJ, Galama JM, Stalenhoef AF, Dinarello CA, Van Der Meer JW. Non-LPS components of *Chlamydia pneumoniae* stimulate cytokine production through Toll-like receptor 2-dependent pathways. Eur J Immunol 32:1188-1195, 2002.

493. Netea MG, Stuyt RJ, Kim SH, Van der Meer JW, Kullberg BJ, Dinarello CA. The Role of endogenous interleukin (IL)-18, IL-12, IL-1 β , and tumor necrosis factor- α in the production of interferon- γ induced by *Candida albicans* in human whole-blood cultures. J Infect Dis 185:963-970, 2002.
494. Corbaz A, ten Hove T, Herren S, Graber P, Schwartsburd B, Belzer I, Harrison J, Plitz T, Kosco-Vilbois MH, Kim SH, Dinarello CA, Novick D, van Deventer S, Chvatchko Y. IL-18-binding protein expression by endothelial cells and macrophages is up-regulated during active Crohn's disease. J Immunol 168:3608-3616, 2002.
495. Leoni F, Zaliani A, Bertolini G, Porro G, Pagani P, Pozzi P, Dona G, Fossati G, Sozzani S, Azam T, Bufler P, Fantuzzi G, Goncharov I, Kim SH, Pomerantz BJ, Reznikov LL, Siegmund B, Dinarello CA, Mascagni P. The antitumor histone deacetylase inhibitor suberoylanilide hydroxamic acid exhibits antiinflammatory properties via suppression of cytokines. Proc Natl Acad Sci U S A 99:2995-3000, 2002.
496. Reznikov LL, Kim SH, Zhou L, Bufler P, Goncharov I, Tsang M, Dinarello CA. The combination of soluble IL-18R α and IL-18R β chains inhibits IL-18-Induced IFN- γ . J Interferon Cytokine Res 22:593-601, 2002.
497. Im SH, Kim SH, Azam T, Venkatesh N, Dinarello CA, Fuchs S, Souroujon MC. Rat interleukin-18 binding protein: cloning, expression, and characterization. J Interferon Cytokine Res 22:321-8, 2002.
498. Calkins CM, Bensard DD, Shames BD, Pulido EJ, Abraham E, Fernandez N, Meng X, Dinarello CA, McIntyre Jr RC. IL-1 regulates in vivo C-X-C chemokine induction and neutrophil sequestration following endotoxemia. J Endotoxin Res 8:59-67, 2002.
499. Zecchina G, Novick D, Rubinstein M, Barak V, Dinarello CA, Nagler A. Interleukin-18 binding protein in acute graft versus host disease and engraftment following allogeneic peripheral blood stem cell transplants. J Hematother Stem Cell Res 10:769-76, 2002.
500. Ariel A, Novick D, Rubinstein M, Dinarello CA, Lider O, HersHKoviz R. IL-12 and IL-18 induce MAP kinase-dependent adhesion of T cells to extracellular matrix components. J Leukoc Biol 72:192-8, 2002.
501. Bufler P, Azam T, Gamboni-Robertson F, Reznikov LL, Kumar S, Dinarello CA, Kim SH. A complex of the IL-1 homologue IL-1F7b and IL-18-binding protein reduces IL-18 activity. Proc Natl Acad Sci U S A 99:13723-13728, 2002.
502. Kaser A, Novick D, Rubinstein M, Siegmund B, Enrich B, Koch RO, Vogel W, Kim SH, Dinarello CA, Tilg H. Interferon-alpha induces interleukin-18 binding protein in chronic hepatitis C patients. Clin Exp Immunol 129:332-338, 2002.
503. Ludwiczek O, Kaser A, Novick D, Dinarello CA, Rubinstein M, Vogel W, Tilg H. Plasma levels of interleukin-18 and interleukin-18 binding protein are elevated in patients with chronic liver disease. J Clin Immunol 22:331-337, 2002.
504. Raeburn CD, Dinarello CA, Zimmerman MA, Calkins CM, Pomerantz BJ, McIntyre RC, Jr., Harken AH, Meng X. Neutralization of IL-18 attenuates lipopolysaccharide-induced myocardial dysfunction. Am J Physiol 283:650-657, 2002.

505. Stuyt RJ, Netea MG, Verschueren I, Fantuzzi G, Dinarello CA, Van der Meer JW, Kullberg BJ. Role of interleukin-18 in host defense against disseminated *Candida albicans* infection. Infect Immun 70:3284-3286, 2002.
506. Wyman TH, Dinarello CA, Banerjee A, Gamboni-Robertson F, Hiester AA, England KM, Kelher M, Silliman CC. Physiological levels of interleukin-18 stimulate multiple neutrophil functions through p38 MAP kinase activation. J Leukoc Biol 72:401-409, 2002.
507. Yatsiv I, Morganti-Kossmann MC, Perez D, Dinarello CA, Novick D, Rubinstein M, Otto VI, Rancan M, Kossmann T, Redaelli CA, Trentz O, Shohami E, Stahel PF. Elevated intracranial IL-18 in humans and mice after traumatic brain injury and evidence of neuroprotective effects of IL-18-binding protein after experimental closed head injury. J Cereb Blood Flow Metab 22:971-978, 2002.
508. Carrascal MT, Mendoza L, Valcarcel M, Salado C, Egilegor E, Telleria N, Vidal-Vanaclocha F, Dinarello CA. Interleukin-18 binding protein reduces B16 melanoma hepatic metastasis by neutralizing adhesiveness and growth factors of sinusoidal endothelium. Cancer Res 63:491-497, 2003.
509. Rijneveld AW, Florquin S, Speelman P, Edwards CK, Dinarello CA, van der Poll T. Interleukin-1 receptor antagonist transiently impairs antibacterial defense but not survival in murine pneumococcal pneumonia. Eur Cytokine Netw 14:242-5, 2003.
510. Nolsoe RL, Pociot F, Novick D, Rubinstein M, Kim SH, Dinarello CA, Mandrup-Poulsen T. Mutation scan of a type 1 diabetes candidate gene: the human interleukin-18 binding protein gene. Ann N Y Acad Sci 1005:332-9, 2003.
511. Azam T, Novick D, Bufler P, Yoon DY, Rubinstein M, Dinarello CA, Kim SH. Identification of a critical Ig-like domain in IL-18 receptor alpha and characterization of a functional IL-18 receptor complex. J Immunol 171:6574-80, 2003.
512. Song X, Voronov E, Dvorkin T, Fima E, Cagnano E, Benharroch D, Shendler Y, Bjorkdahl O, Segal S, Dinarello CA, Apte RN. Differential effects of IL-1 alpha and IL-1 beta on tumorigenicity patterns and invasiveness. J Immunol 171:6448-56, 2003.
513. Lonnemann G, Novick D, Rubinstein M, Dinarello CA. Interleukin-18, interleukin-18 binding protein and impaired production of interferon-gamma in chronic renal failure. Clin Nephrol 60:327-34, 2003.
514. Stuyt RJ, Netea MG, Geijtenbeek TB, Kullberg BJ, Dinarello CA, van der Meer JW. Selective regulation of intercellular adhesion molecule-1 expression by interleukin-18 and interleukin-12 on human monocytes. Immunology 110:329-34, 2003.

515. Bossu P, Neumann D, Del Giudice E, Ciaramella A, Gloaguen I, Fantuzzi G, Dinarello CA, Di Carlo E, Musiani P, Meroni PL, Caselli G, Ruggiero P, Boraschi D. IL-18 cDNA vaccination protects mice from spontaneous lupus-like autoimmune disease. Proc Natl Acad Sci U S A 100:14181-6, 2003.
516. Roubenoff R, Parise H, Payette HA, Abad LW, D'Agostino R, Jacques PF, Wilson PW, Dinarello CA, Harris TB. Cytokines, insulin-like growth factor 1, sarcopenia, and mortality in very old community-dwelling men and women: the Framingham Heart Study. Am J Med 115:429-35, 2003.
517. Selzman CH, Netea MG, Zimmerman MA, Weinberg A, Reznikov LL, Grover FL, Dinarello CA. Atherogenic effects of Chlamydia pneumoniae: refuting the innocent bystander hypothesis. J Thorac Cardiovasc Surg 126:688-93, 2003.
518. Feezor RJ, Oberholzer C, Baker HV, Novick D, Rubinstein M, Moldawer LL, Pribble J, Souza S, Dinarello CA, Ertel W, Oberholzer A. Molecular characterization of the acute inflammatory response to infections with gram-negative versus gram-positive bacteria. Infect Immun 71:5803-13, 2003.
519. Fantuzzi G, Banda NK, Guthridge C, Vondracek A, Kim SH, Siegmund B, Azam T, Sennello JA, Dinarello CA, Arend WP. Generation and characterization of mice transgenic for human IL-18-binding protein isoform a. J Leukoc Biol 74:889-96, 2003.
520. Payette H, Roubenoff R, Jacques PF, Dinarello CA, Wilson PW, Abad LW, Harris T. Insulin-like growth factor-1 and interleukin 6 predict sarcopenia in very old community-living men and women: the Framingham Heart Study. J Am Geriatr Soc 51:1237-43, 2003.
521. Gangemi S, Basile G, Merendino RA, Minciullo PL, Novick D, Rubinstein M, Dinarello CA, Lo Balbo C, Franceschi C, Basili S, D'Urbano E, Davi G, Nicita-Mauro V, Romano M. Increased circulating Interleukin-18 levels in centenarians with no signs of vascular disease: another paradox of longevity? Exp Gerontol 38:669-72, 2003.
522. Lonnemann G, Novick D, Rubinstein M, Passlick-Deetjen J, Lang D, Dinarello CA. A switch to high-flux helixone membranes reverses suppressed interferon- γ production in patients on low-flux dialysis. Blood Purif 21:225-31, 2003.
523. Stuyt RJ, Kim SH, Reznikov LL, Fantuzzi G, Novick D, Rubinstein M, Kullberg BJ, van der Meer JW, Dinarello CA, Netea MG. Regulation of Staphylococcus epidermidis-induced IFN- γ in whole human blood: the role of endogenous IL-18, IL-12, IL-1, and TNF. Cytokine 21:65-73, 2003.
524. Vasan RS, Sullivan LM, Roubenoff R, Dinarello CA, Harris T, Benjamin EJ, Sawyer DB, Levy D, Wilson PW, D'Agostino RB. Inflammatory markers and risk of heart failure in elderly subjects without prior myocardial infarction: the Framingham Heart Study. Circulation 107:1486-91, 2003.
525. Voronov E, Shouval DS, Krelin Y, Cagnano E, Benharroch D, Iwakura Y, Dinarello CA, Apte RN. IL-1 is required for tumor invasiveness and angiogenesis. Proc Natl Acad Sci U S A 100:2645-50, 2003.
526. Que X, Kim SH, Sajid M, Eckmann L, Dinarello CA, McKerrow JH, Reed SL. A surface amebic cysteine proteinase inactivates interleukin-18. Infect Immun 71:1274-80, 2003.
527. Banda NK, Vondracek A, Kraus D, Dinarello CA, Kim SH, Bendele A, Senaldi G, Arend WP. Mechanisms of inhibition of collagen-induced arthritis by murine IL-18 binding protein. J Immunol 170:2100-5, 2003.

528. Bar D, Apte RN, Voronov E, Dinarello CA, Cohen S. A continuous delivery system of IL-1 receptor antagonist reduces angiogenesis and inhibits tumor development. Faseb J 18:161-3, 2004.
529. Reznikov LL, Waksman J, Azam T, Kim SH, Bufler P, Niwa T, Werman A, Zhang X, Pischetsrieder M, Shaldon S, Dinarello CA. Effect of advanced glycation end products on endotoxin-induced TNF- α , IL-1 β and IL-8 in human peripheral blood mononuclear cells. Clin Nephrol 61:324-36, 2004.
530. Lee JK, Kim SH, Lewis EC, Azam T, Reznikov LL, Dinarello CA. Differences in signaling pathways by IL-1 β and IL-18. Proc Natl Acad Sci USA 101:8815-20, 2004.
531. Bufler P, Gamboni-Robertson F, Azam T, Kim SH, Dinarello CA. Interleukin-1 homologues IL-1F7b and IL-18 contain functional mRNA instability elements within the coding region responsive to lipopolysaccharide. Biochem J 381:503-510, 2004.
532. Reddy P, Maeda Y, Hotary K, Liu C, Reznikov LL, Dinarello CA, Ferrara JL. Histone deacetylase inhibitor suberoylanilide hydroxamic acid reduces acute graft-versus-host disease and preserves graft-versus-leukemia effect. Proc Natl Acad Sci U S A 101:3921-6, 2004.
533. Werman A, Werman-Venkert R, White R, Lee JK, Werman B, Krelin Y, Voronov E, Dinarello CA, Apte RN. The precursor form of IL-1 α is an intracrine proinflammatory activator of transcription. Proc Natl Acad Sci USA 101:2434-9, 2004.
534. Park JW, Taube C, Swasey C, Kodama T, Joetham A, Balhorn A, Takeda K, Miyahara N, Allen CB, Dakhama A, Kim SH, Dinarello CA, Gelfand EW. Interleukin-1 receptor antagonist attenuates airway hyperresponsiveness following exposure to ozone. Am J Respir Cell Mol Biol 30:830-6, 2004.
535. Wang M, Sankula R, Tsai BM, Meldrum KK, Turrentine M, March KL, Brown JW, Dinarello CA, Meldrum DR. P38 MAPK mediates myocardial proinflammatory cytokine production and endotoxin-induced contractile suppression. Shock 21:170-4, 2004.
536. Taube C, Nick JA, Siegmund B, Duez C, Takeda K, Rha YH, Park JW, Joetham A, Poch K, Dakhama A, Dinarello CA, Gelfand EW. Inhibition of early airway neutrophilia does not affect development of airway hyperresponsiveness. Am J Respir Cell Mol Biol 30:837-43, 2004.
537. Faubel S, Ljubanovic D, Reznikov L, Somerset H, Dinarello CA, Edelstein CL. Caspase-1-deficient mice are protected against cisplatin-induced apoptosis and acute tubular necrosis. Kidney Int 66:2202-2213, 2004.
538. Ludwiczek O, Vannier E, Borggraefe I, Kaser A, Siegmund B, Dinarello CA, Tilg H. Imbalance between interleukin-1 agonists and antagonists: relationship to severity of inflammatory bowel disease. Clin Exp Immunol 138:323-329, 2004.
539. Siegmund B, Sennello JA, Lehr HA, Senaldi G, Dinarello CA, Fantuzzi G. Interferon regulatory factor-1 as a protective gene in intestinal inflammation: role of TCR gamma delta T cells and interleukin-18-binding protein. Eur J Immunol 34:2356-2364, 2004.
540. Lungstras-Bufler K, Bufler P, Abdullah R, Rutherford C, Endres S, Abraham E, Dinarello CA, Rodriguez RM. High cytokine levels at admission are associated with fatal outcome in patients with necrotizing fasciitis. Eur Cytokine Netw 15:135-138, 2004.

541. Netea MG, Kullberg BJ, Jacobs LE, Verver-Jansen TJ, van der Ven-Jongekrijg J, Galama JM, Stalenhoef AF, Dinarello CA, Van der Meer JW. Chlamydia pneumoniae stimulates IFN γ synthesis through MyD88-dependent, TLR2- and TLR4-independent induction of IL-18 release. J Immunol 173:1477-1482, 2004.
542. Wang W, Faubel S, Ljubanovic D, Mitra A, Kim J, Tao Y, Soloviev A, Reznikov LL, Dinarello CA, Schrier RW, Edelstein CL. Endotoxemic acute renal failure is attenuated in caspase-1 deficient mice. Am J Physiol Renal Physiol 288:997-1004, 2005.
543. Kim SH, Han SY, Azam T, Yoon DY, Dinarello CA. Interleukin-32: a cytokine and inducer of TNF- α . Immunity 22:131-142, 2005.
544. Sennello JA, Fayad R, Morris AM, Eckel RH, Asilmaz E, Montez J, Friedman JM, Dinarello CA, Fantuzzi G. Regulation of T-cell mediated hepatic inflammation by adiponectin and leptin. Endocrinology 146:2157-2164, 2005.
545. Kumar A, Zanotti S, Bunnell G, Habet K, Anel R, Neumann A, Cheang M, Dinarello CA, Cutler D, Parrillo JE. Interleukin-10 blunts the human inflammatory response to lipopolysaccharide without affecting the cardiovascular response. Crit Care Med 33:331-340, 2005.
546. Misseri R, Meldrum DR, Dinarello CA, Dagher P, Hile KL, Rink RC, Meldrum KK. TNF ☐ mediates obstruction-induced renal tubular cell apoptosis and proapoptotic signaling. Am J Physiol Renal Physiol 288:F406-411, 2005.
547. Fayad R, Sennello JA, Kim SH, Pini M, Dinarello CA, Fantuzzi G. Induction of thymocyte apoptosis by systemic administration of concanavalin A in mice: role of TNF α , IFN γ and glucocorticoids. Eur J Immunol 35:2304-2312, 2005.
548. Fitzgerald AA, Leclercq SA, Yan A, Homik JE, Dinarello CA. Rapid responses to anakinra in patients with refractory adult-onset Still's disease. Arthritis Rheum 52:1794-1803, 2005.
549. Jones-Carson J, Fantuzzi G, Siegmund B, Dinarello CA, Tracey KJ, Wang H, Fang FC, Vazquez-Torres A. Suppressor a/b T lymphocytes control innate resistance to endotoxic shock. J Infect Dis 192:1039-1046, 2005.
550. Lewis EC, Shapiro L, Bowers OJ, Dinarello CA. Alpha-1-antitrypsin monotherapy prolongs islet allograft survival in mice. Proc Natl Acad Sci USA 102:12153-12158, 2005.
551. Mazodier K, Marin V, Novick D, Farnarier C, Robitail S, Schleinitz N, Veit V, Paul P, Rubinstein M, Dinarello CA, Harle JR, Kaplanski G. Severe imbalance of IL-18/IL-18BP in patients with secondary hemophagocytic syndrome. Blood 106:3483-3489, 2005.
552. Netea MG, Azam T, Ferwerda G, Girardin SE, Walsh M, Park JS, Abraham E, Kim JM, Yoon DY, Dinarello CA, Kim SH. IL-32 synergizes with nucleotide oligomerization domain (NOD) 1 and NOD2 ligands for IL-1 β and IL-6 production through a caspase 1-dependent mechanism. Proc Natl Acad Sci USA 102:16309-16314, 2005.
553. Lee KA, Cho KJ, Kim SH, Shim JH, Lim JS, Cho DH, Song MS, Dinarello CA, Yoon DY. IL-18 E42A mutant is resistant to the inhibitory effects of HPV-16 E6 and E7 oncogenes on the IL-18-mediated immune response. Cancer Lett 229:261-270, 2005.

554. Song X, Krelin Y, Dvorkin T, Bjorkdahl O, Segal S, Dinarello CA, Voronov E, Apte RN. CD11b+/Gr-1+ immature myeloid cells mediate suppression of T cells in mice bearing tumors of IL-1 β -secreting cells. J Immunol 175:8200-8208, 2005.
555. Clarke JH, Cha JY, Walsh MD, Gamboni-Robertson F, Banerjee A, Reznikov LL, Dinarello CA, Harken AH, McCarter MD. Melanoma inhibits macrophage activation by suppressing toll-like receptor 4 signaling. J Am Coll Surg 201:418-425, 2005.
556. Stuyt RJ, Netea MG, Verschueren I, Dinarello CA, Kullberg BJ, van der Meer JW. Interleukin-18 does not modulate the acute-phase response. J Endotoxin Res 11:85-88, 2005.
567. Lewis EC, Dinarello CA. Responses of IL-18 and IL-18 receptor deficient pancreatic islets differ with convergence of positive and negative signals for the IL-18 receptor. Proc Natl Acad Sci USA 103:15852-16857, 2006
568. Edwards CK, 3rd, Bendele AM, Reznikov LI, Fantuzzi G, Chlipala ES, Li L, Moldawer LL, Mountz JD, Li YY, Dinarello CA. Soluble human p55 and p75 tumor necrosis factor receptors reverse spontaneous arthritis in transgenic mice expressing transmembrane tumor necrosis factor- α . Arthritis Rheum 54:2872-85, 2006.
569. Meldrum KK, Misseri R, Metcalfe P, Dinarello CA, Hile KL, Meldrum DR. TNF- α neutralization ameliorates obstruction-induced renal fibrosis and dysfunction. Am J Physiol Regul Integr Comp Physiol 292:R1456-1464, 2006.
570. Kamari Y, Werman-Venkert R, Shaish A, Werman A, Harari A, Gonen A, Voronov E, Grosskopf I, Sharabi Y, Grossman E, Iwakura Y, Dinarello CA, Apte RN, Harats D. Differential role and tissue specificity of interleukin-1 α gene expression in atherogenesis and lipid metabolism. Atherosclerosis 195:31-38, 2007.
571. Morris AM, Sennello JA, Fayad RA, Eckel RH, Dinarello CA, Fantuzzi G. T cell-mediated hepatic inflammation modulates adiponectin levels in mice: role of tumor necrosis factor- α . Metabolism 55:555-559, 2006.
572. Glauben R, Batra A, Fedke I, Zeitz M, Lehr HA, Leoni F, Mascagni P, Fantuzzi G, Dinarello CA, Siegmund B. Histone hyperacetylation is associated with amelioration of experimental colitis in mice. J Immunol 176:5015-5022, 2006.
573. Carta S, Tassi S, Semino C, Fossati G, Mascagni P, Dinarello CA, Rubartelli A. Histone deacetylase inhibitors prevent exocytosis of interleukin-1 β -containing secretory lysosomes: role of microtubules. Blood 108:1618-1626, 2006.
574. Netea MG, Azam T, Lewis EC, Joosten LA, Wang M, Langenberg D, Meng X, Chan ED, Yoon DY, Ottenhoff T, Kim SH, Dinarello CA. Mycobacterium tuberculosis induces interleukin-32 production through a caspase-1/IL-18/interferon-gamma-dependent mechanism. PLoS Med 3:e277, 2006.
575. Edelstein CL, Hoke TS, Somers H, Fang W, Klein CL, Dinarello CA, Faubel S. Proximal tubules from caspase-1-deficient mice are protected against hypoxia-induced membrane injury. Nephrol Dial Transplant 22:1052-1061, 2007.
576. Sailer CA, Pott GB, Dinarello CA, Whinney SM, Forster JE, Larson-Duran JK, Landay A, Al-Harthi L, Schooley RT, Benson CA, Judson FN, Thompson M, Palella FJ, Shapiro L. Whole-blood interleukin-18

level during early HIV-1 infection is associated with reduced CXCR4 coreceptor expression and interferon- γ levels. J Infect Dis 195:734-738, 2007.

577. Larsen L, Tonnesen M, Ronn SG, Storling J, Jorgensen S, Mascagni P, Dinarello CA, Billestrup N, Mandrup-Poulsen T. Inhibition of histone deacetylases prevents cytokine-induced toxicity in beta cells. Diabetologia 50:779-789, 2007.
578. Krelin Y, Voronov E, Dotan S, Elkabets M, Reich E, Fogel M, Huszar M, Iwakura Y, Segal S, Dinarello CA, Apte RN. Interleukin-1 β -driven inflammation promotes the development and invasiveness of chemical carcinogen-induced tumors. Cancer Res 67:1062-71, 2007.
579. Hurgin V, Novick D, Werman A, Dinarello CA, Rubinstein M. Antiviral and immunoregulatory activities of IFN-gamma depend on constitutively expressed IL-1 α . Proc Natl Acad Sci U S A 104:5044-9, 2007.
580. Faubel S, Lewis EC, Reznikov L, Ljubanovic D, Hoke TS, Somerset H, Oh DJ, Lu L, Klein CL, Dinarello CA, Edelstein CL. Cisplatin-induced acute renal failure is associated with an increase in the cytokines interleukin (IL)-1 β , IL-18, IL-6, and neutrophil infiltration in the kidney. J Pharmacol Exp Ther 322:8-15, 2007.
581. Ao L, Song Y, Fullerton DA, Dinarello CA, Meng X. The interaction between myocardial depressant factors in endotoxemic cardiac dysfunction: role of TNF- α in TLR4-mediated ICAM-1 expression. Cytokine 38:124-129, 2007.
582. Lavi G, Voronov E, Dinarello CA, Apte RN, Cohen S. Sustained delivery of IL-1 Ra from biodegradable microspheres reduces the number of murine B16 melanoma lung metastases. J Control Release 123:123-130, 2007.
583. Manzer R, Dinarello CA, McConville G, Mason RJ. Ozone exposure of macrophages induces an alveolar epithelial chemokine response through IL-1 α . Am J Respir Cell Mol Biol 2007.
584. Pott GB, Sailer CA, Porat R, Peskind RL, Fuchs AC, Angel JB, Skolnik PR, Jacobson MA, Giordano MF, Lebeaut A, Grint PC, Dinarello CA, Shapiro L. Effect of a four-week course of interleukin-10 on cytokine production in a placebo-controlled study of HIV-1-infected subjects. Eur Cytokine Netw 18:49-58, 2007.
585. Tan ZS, Beiser AS, Vasan RS, Roubenoff R, Dinarello CA, Harris TB, Benjamin EJ, Au R, Kiel DP, Wolf PA, Seshadri S. Inflammatory markers and the risk of Alzheimer disease: the Framingham Study. Neurology 68:1902-1908, 2007.
586. Yoon DY, Dinarello CA. Differential effects of anti-IL-1R accessory protein antibodies on IL-1 α or IL-1 β -induced production of PGE(2) and IL-6 from 3T3-L1 cells. J Biochem Mol Biol 40:562-570, 2007.
587. Glauben R, Batra A, Stroh T, Erben U, Fedke I, Lehr HA, Leoni F, Mascagni P, Dinarello CA, Zeitz M, Siegmund B. Histone deacetylases: novel targets for prevention of colitis-associated cancer in mice. Gut 2008.
588. Bosisio D, Vulcano M, Del Prete A, Sironi M, Salvi V, Salogni L, Riboldi E, Leoni F, Dinarello CA, Girolomoni G, Sozzani S. Blocking TH17-polarizing cytokines by histone deacetylase inhibitors in vitro and in vivo. J Leukoc Biol 84:1540-8, 2008.

589. Botsios C, Sfriso P, Furlan A, Punzi L, Dinarello CA. Resistant Behcet disease responsive to anakinra. Ann Intern Med 149:284-6, 2008.
590. Calabrese F, Baraldo S, Bazzan E, Lunardi F, Rea F, Maestrelli P, Turato G, Lokar-Oliani K, Papi A, Zuin R, Sfriso P, Balestro E, Dinarello CA, Saetta M. IL-32, a novel proinflammatory cytokine in chronic obstructive pulmonary disease. Am J Respir Crit Care Med 178:894-901, 2008.
591. Cha J, Wang Z, Ao L, Zou N, Dinarello CA, Banerjee A, Fullerton DA, Meng X. Cytokines link Toll-like receptor 4 signaling to cardiac dysfunction after global myocardial ischemia. Ann Thorac Surg 85:1678-85, 2008.
592. Choi JD, Bae SY, Hong JW, Azam T, Dinarello CA, Her E, Choi WS, Kim BK, Lee CK, Yoon DY, Kim SJ, Kim SH. Identification of the most active interleukin-32 isoform. Immunology 2008.
593. He Z, Lu L, Altmann C, Hoke TS, Ljubanovic D, Jani A, Dinarello CA, Faubel S, Edelstein CL. Interleukin-18 binding protein transgenic mice are protected against ischemic acute kidney injury. Am J Physiol Renal Physiol 295:F1414-21, 2008.
594. Kim KH, Shim JH, Seo EH, Cho MC, Kang JW, Kim SH, Yu DY, Song EY, Lee HG, Sohn JH, Kim J, Dinarello CA, Yoon DY. Interleukin-32 monoclonal antibodies for immunohistochemistry, Western blotting, and ELISA. J Immunol Methods 333:38-50, 2008.
595. Ludwiczek O, Vannier E, Moschen A, Salazar-Montes A, Borggraefe I, Gabay C, Enrich B, Kaser A, Siegmund B, Dinarello C, Tilg H. Impaired counter-regulation of interleukin-1 by the soluble IL-1 receptor type II in patients with chronic liver disease. Scand J Gastroenterol 43:1360-5, 2008.
596. Manzer R, Dinarello CA, McConville G, Mason RJ. Ozone exposure of macrophages induces an alveolar epithelial chemokine response through IL-1 Am J Respir Cell Mol Biol 38:318-23, 2008.
597. Marcondes AM, Mhyre AJ, Stirewalt DL, Kim SH, Dinarello CA, Deeg HJ. Dysregulation of IL-32 in myelodysplastic syndrome and chronic myelomonocytic leukemia modulates apoptosis and impairs NK function. Proc Natl Acad Sci U S A 105:2865-70, 2008.
598. Meng X, Ao L, Song Y, Babu A, Yang X, Wang M, Weyant MJ, Dinarello CA, Cleveland JC, Jr., Fullerton DA. Expression of functional Toll-like receptors 2 and 4 in human aortic valve interstitial cells: potential roles in aortic valve inflammation and stenosis. Am J Physiol Cell Physiol 294:C29-35, 2008.
599. Moore CC, Martin EN, Lee G, Taylor C, Dondero R, Reznikov LL, Dinarello C, Thompson J, Scheld WM. Eukaryotic translation initiation factor 5A small interference RNA-liposome complexes reduce inflammation and increase survival in murine models of severe sepsis and acute lung injury. J Infect Dis 198:1407-14, 2008.
600. Netea MG, Lewis EC, Azam T, Joosten LA, Jaekal J, Bae SY, Dinarello CA, Kim SH. Interleukin-32 induces the differentiation of monocytes into macrophage-like cells. Proc Natl Acad Sci U S A 105:3515-20, 2008.
601. Nold MF, Nold-Petry CA, Pott GB, Zepp JA, Saavedra MT, Kim SH, Dinarello CA. Endogenous IL-32 controls cytokine and HIV-1 production. J Immunol 181:557-65, 2008.
602. Reddy P, Sun Y, Toubai T, Duran-Struuck R, Clouthier SG, Weisiger E, Maeda Y, Tawara I, Krijanovski O, Gatza E, Liu C, Malter C, Mascagni P, Dinarello CA, Ferrara JL. Histone deacetylase

inhibition modulates indoleamine 2,3-dioxygenase-dependent DC functions and regulates experimental graft-versus-host disease in mice. J Clin Invest 118:2562-73, 2008.

603. Saavedra MT, Patterson AD, West J, Randell SH, Riches DW, Malcolm KC, Cool CD, Nick JA, Dinarello CA. Abrogation of anti-inflammatory transcription factor LKLF in neutrophil-dominated airways. Am J Respir Cell Mol Biol 38:679-688, 2008.
604. Sennello JA, Fayad R, Pini M, Gove ME, Ponemone V, Cabay RJ, Siegmund B, Dinarello CA, Fantuzzi G. Interleukin-18, together with interleukin-12, induces severe acute pancreatitis in obese but not in nonobese leptin-deficient mice. Proc Natl Acad Sci U S A 105:8085-8090, 2008.
605. Sharma S, Kulk N, Nold MF, Graf R, Kim SH, Reinhardt D, Dinarello CA, Bufler P. The IL-1 family member 7b translocates to the nucleus and down-regulates proinflammatory cytokines. J Immunol 180:5477-5482, 2008.
606. Lewis EC, Mizrahi M, Toledano M, Defelice N, Wright JL, Churg A, Shapiro L, Dinarello CA. Alpha1-antitrypsin monotherapy induces immune tolerance during islet allograft transplantation in mice. Proc Natl Acad Sci U S A 105:16236-16241, 2008.
607. Novick D, Elbirt D, Dinarello CA, Rubinstein M, Sthoeger ZM. Interleukin-18 binding protein in the sera of patients with Wegener's granulomatosis. J Clin Immunol 29:38-45, 2009.
608. Arcaroli JJ, Hokanson JE, Abraham E, Geraci M, Murphy JR, Bowler RP, Dinarello CA, Silveira L, Sankoff J, Heyland D, Wischmeyer P, Crapo JD. Extracellular superoxide dismutase haplotypes are associated with acute lung injury and mortality. Am J Respir Crit Care Med 179:105-112, 2009.
609. Sun Y, Chin YE, Weisiger E, Malter C, Tawara I, Toubai T, Gatz E, Mascagni P, Dinarello CA, Reddy P. Cutting edge: Negative regulation of dendritic cells through acetylation of the nonhistone protein STAT-3. J Immunol 182:5899-58903, 2009.
610. Ben-Sasson SZ, Hu-Li J, Quiel J, Cauchetaux S, Ratner M, Shapira I, Dinarello CA, Paul WE. IL-1 acts directly on CD4 T cells to enhance their antigen-driven expansion and differentiation. Proc Natl Acad Sci U S A 106:7119-7124, 2009.
611. Elkabets M, Krelin Y, Dotan S, Cerwenka A, Porgador A, Lichtenstein RG, White MR, Zoller M, Iwakura Y, Dinarello CA, Voronov E, Apte RN. Host-derived interleukin-1alpha is important in determining the immunogenicity of 3-methylcholantrene tumor cells. J Immunol 182:4874-4881, 2009.
612. Nold-Petry CA, Nold MF, Zepp JA, Kim SH, Voelkel NF, Dinarello CA. IL-32-dependent effects of IL-1beta on endothelial cell functions. Proc Natl Acad Sci U S A 106:3883-3888, 2009.
613. van de Veerdonk FL, Joosten LA, Devesa I, Mora-Montes HM, Kanneganti TD, Dinarello CA, van der Meer JW, Gow NA, Kullberg BJ, Netea MG. Bypassing pathogen-induced inflammasome activation for the regulation of interleukin-1beta production by the fungal pathogen *Candida albicans*. J Infect Dis 199:1087-96, 2009.
614. Pott GB, Chan ED, Dinarello CA, Shapiro L. Alpha-1-antitrypsin is an endogenous inhibitor of proinflammatory cytokine production in whole blood. J Leukoc Biol 85:886-895, 2009.
615. Netea MG, Nold-Petry CA, Nold MF, Joosten LA, Opitz B, van der Meer JH, van de Veerdonk FL, Ferwerda G, Heinhuis B, Devesa I, Funk CJ, Mason RJ, Kullberg BJ, Rubartelli A, van der Meer JW,

- Dinarello CA. Differential requirement for the activation of the inflammasome for processing and release of IL-1beta in monocytes and macrophages. Blood 113:2324-35, 2009.
616. Choi JD, Bae SY, Hong JW, Azam T, Dinarello CA, Her E, Choi WS, Kim BK, Lee CK, Yoon DY, Kim SJ, Kim SH. Identification of the most active interleukin-32 isoform. Immunology 126:535-42, 2009.
617. Olson JL, Courtney RJ, Rouhani B, Mandava N, Dinarello CA. Intravitreal anakinra inhibits choroidal neovascular membrane growth in a rat model. Ocul Immunol Inflamm 17:195-200, 2009.
618. van der Meer JH, Netea MG, Dinarello CA. Modulation of muramyl dipeptide stimulation of cytokine production by blood components. Clin Exp Immunol 156:428-33, 2009.
619. Kleinnijenhuis J, Joosten LA, van de Veerdonk FL, Savage N, van Crevel R, Kullberg BJ, van der Ven A, Ottenhoff TH, Dinarello CA, van der Meer JW, Netea MG. Transcriptional and inflammasome-mediated pathways for the induction of IL-1beta production by Mycobacterium tuberculosis. Eur J Immunol 39:1914-22, 2009.
620. Carmi Y, Voronov E, Dotan S, Lahat N, Rahat MA, Fogel M, Huszar M, White MR, Dinarello CA, Apte RN. The role of macrophage-derived IL-1 in induction and maintenance of angiogenesis. J Immunol 183:4705-14, 2009.
621. Favilli F, Anzilotti C, Martinelli L, Quattroni P, De Martino S, Pratesi F, Neumann D, Beermann S, Novick D, Dinarello CA, Boraschi D, Migliorini P. IL-18 activity in systemic lupus erythematosus. Ann N Y Acad Sci 1173:301-9, 2009.
622. Shein NA, Grigoriadis N, Alexandrovich AG, Simeonidou C, Lourbopoulos A, Polyzoidou E, Trembovler V, Mascagni P, Dinarello CA, Shohami E. Histone deacetylase inhibitor ITF2357 is neuroprotective, improves functional recovery, and induces glial apoptosis following experimental traumatic brain injury. Faseb J 23:4266-75, 2009.
623. Bani-Hani AH, Leslie JA, Asanuma H, Dinarello CA, Campbell MT, Meldrum DR, Zhang H, Hile K, Meldrum KK. IL-18 neutralization ameliorates obstruction-induced epithelial-mesenchymal transition and renal fibrosis. Kidney Int 76:500-11, 2009.
624. Hong J, Bae S, Kang Y, Yoon D, Bai X, Chan ED, Azam T, Dinarello CA, Lee S, Her E, Rho G, Kim S. Suppressing IL-32 in monocytes impairs the induction of the proinflammatory cytokines TNFalpha and IL-1beta. Cytokine 49:171-6, 2009.
625. Novick D, Elbirt D, Miller G, Dinarello CA, Rubinstein M, Stoecker ZM. High circulating levels of free interleukin-18 in patients with active SLE in the presence of elevated levels of interleukin-18 binding protein. J Autoimmun 34:121-126, 2009.
626. Kliger Y, Levy O, Oren A, Ashkenazy H, Tiran Z, Novik A, Rosenberg A, Amir A, Wool A, Toporik A, Schreiber E, Eshel D, Levine Z, Cohen Y, Nold-Petry C, Dinarello CA, Borukhov I. Peptides modulating conformational changes in secreted chaperones: from in silico design to preclinical proof of concept. Proc Natl Acad Sci 106:13797-801, 2009.
627. Nold-Petry CA, Nold MF, Nielsen JW, Bustamante A, Zepp JA, Storm KA, Hong JW, Kim SH, Dinarello CA. Increased cytokine production in interleukin-18 receptor alpha-deficient cells is associated with dysregulation of suppressors of cytokine signaling. J Biol Chem 284:25900-11, 2009

628. Abbate A, Van Tassell BW, Seropian IM, Toldo S, Robati R, Varma A, Salloum FN, Smithson L, Dinarello CA. Interleukin-1beta modulation using a genetically engineered antibody prevents adverse cardiac remodelling following acute myocardial infarction in the mouse. Eur J Heart Fail 12:319-22, 2010.
629. Chou RC, Dinarello CA, Ferry JA, Dal Cin P. A 36-year-old woman with recurrent high-grade fevers, hypotension, and hypertriglyceridemia. Arthritis Care Res 62:128-36, 2010.
630. Cohen I, Rider P, Carmi Y, Braiman A, Dotan S, White MR, Voronov E, Martin MU, Dinarello CA, Apte RN. Differential release of chromatin-bound IL-1alpha discriminates between necrotic and apoptotic cell death by the ability to induce sterile inflammation. Proc Natl Acad Sci U S A 107:2574-9, 2010.
631. van de Veerdonk FL, Smeekens SP, Joosten LA, Kullberg BJ, Dinarello CA, van der Meer JW, Netea MG. Reactive oxygen species-independent activation of the IL-1beta inflammasome in cells from patients with chronic granulomatous disease. Proc Natl Acad Sci U S A 107:3030-3, 2010.
632. Maier B, Ogiwara T, Trace AP, Tersey SA, Robbins RD, Chakrabarti SK, Nunemaker CS, Stull ND, Taylor CA, Thompson JE, Dondero RS, Lewis EC, Dinarello CA, Nadler JL, Mirmira RG. The unique hypusine modification of eIF5A promotes islet beta cell inflammation and dysfunction in mice. J Clin Invest 120:2156-70, 2010.
633. Abbate A, Kontos MC, Grizzard JD, Biondi-Zoccai GG, Van Tassell BW, Robati R, Roach LM, Arena RA, Roberts CS, Varma A, Gelwix CC, Salloum FN, Hastillo A, Dinarello CA, Vetrovec GW. Interleukin-1 blockade with anakinra to prevent adverse cardiac remodeling after acute myocardial infarction. Am J Cardiol 105:1371-7, 2010.
634. Matalon S, Palmer BE, Nold MF, Furlan A, Kassu A, Fossati G, Mascagni P, Dinarello CA. The histone deacetylase inhibitor ITF2357 decreases surface CXCR4 and CCR5 expression on CD4(+) T-cells and monocytes and is superior to valproic acid for latent HIV-1 expression in vitro. J Acquir Immune Defic Syndr 54:1-9, 2010.
635. Elkabets M, Ribeiro VS, Dinarello CA, Ostrand-Rosenberg S, Di Santo JP, Apte RN, Vosschenrich CA. IL-1beta regulates a novel myeloid-derived suppressor cell subset that impairs NK cell development and function. Eur J Immunol 40:3347-57, 2010.
636. Joosten LA, FL VDV, Vonk AG, Boerman OC, Keuter M, Fantuzzi G, Verschueren I, T VDP, Dinarello CA, Kullberg BJ, JW VDM, Netea MG. Differential susceptibility to lethal endotoxaemia in mice deficient in IL-1alpha, IL-1beta or IL-1 receptor type I. Ampis 118:1000-7, 2010.
637. Nold MF, Nold-Petry CA, Zepp JA, Palmer BE, Bufler P, Dinarello CA. IL-37 is a fundamental inhibitor of innate immunity. Nat Immunol 11:1014-22, 2010.
638. Lundh M, Christensen DP, Rasmussen DN, Mascagni P, Dinarello CA, Billestrup N, Grunnet LG, Mandrup-Poulsen T. Lysine deacetylases are produced in pancreatic beta cells and are differentially regulated by proinflammatory cytokines. Diabetologia 53:2569-78, 2010.
639. Heinhuis B, Koenders MI, van de Loo FA, van Lent PL, Kim SH, Dinarello CA, Joosten LA, van den Berg WB. IL-32gamma and Streptococcus pyogenes cell wall fragments synergise for IL-1-dependent destructive arthritis via upregulation of TLR-2 and NOD2. Ann Rheum Dis 69:1866-72, 2010.

640. Migliorini P, Anzilotti C, Pratesi F, Quattroni P, Bargagna M, Dinarello CA, Boraschi D. Serum and urinary levels of IL-18 and its inhibitor IL-18BP in systemic lupus erythematosus. Eur Cytokine Netw 21:264-71, 2010.
641. Bai X, Kim SH, Azam T, McGibney MT, Huang H, Dinarello CA, Chan ED. IL-32 is a host protective cytokine against Mycobacterium tuberculosis in differentiated THP-1 human macrophages. J Immunol 184:3830-40, 2010.
642. Heinhuis B, Koenders MI, van Riel PL, van de Loo FA, Dinarello CA, Netea MG, van den Berg WB, Joosten LA. Tumour necrosis factor alpha-driven IL-32 expression in rheumatoid arthritis synovial tissue amplifies an inflammatory cascade. Ann Rheum Dis 70:660-667, 2010.
643. Choi J, Bae S, Hong J, Ryoo S, Jhun H, Hong K, Yoon D, Lee S, Her E, Choi W, Kim J, Azam T, Dinarello CA, Kim S. Paradoxical effects of constitutive human IL-32gamma in transgenic mice during experimental colitis. Proc Natl Acad Sci USA 107:21082-21086, 2010.
644. Elkabets M, Ribeiro VS, Dinarello CA, Ostrand-Rosenberg S, Di Santo JP, Apte RN, Vosshenrich CA. IL-1beta regulates a novel myeloid-derived suppressor cell subset that impairs NK cell development and function. Eur J Immunol 40:3347-57, 2010
645. Lewis, E.C., L. Blaabjerg, J. Storling, S.G. Ronn, P. Mascagni, C.A. Dinarello, and T. Mandrup-Poulsen. The oral histone deacetylase inhibitor ITF2357 reduces cytokines and protects islet beta cells in vivo and in vitro. Mol Med 17:369-377, 2011.
646. Berda-Haddad, Y., S. Robert, P. Salers, L. Zekraoui, C. Farnarier, C.A. Dinarello, F. Dignat-George, and G. Kaplanski. Sterile inflammation of endothelial cell-derived apoptotic bodies is mediated by interleukin-1alpha. Proc Natl Acad Sci U S A 108:20684-20689, 2011
647. Zepp JA, Nold-Petry CA, Dinarello CA, Nold MF. Protection from RNA and DNA Viruses by IL-32. J Immunol 186:4110-8, 2011.
648. Vojinovic J, Damjanov N, D'Urzo C, Furlan A, Susic G, Pasic S, Jagari N, Stfean M, Dinarello CA. Safety and efficacy of an oral histone deacetylase inhibitor in systemic onset juvenile idiopathic arthritis. Arthritis Rheumat 63:1452-8, 2011.
649. van de Veerdonk FL, Netea MG, Dinarello CA, van der Meer JW. Anakinra for the inflammatory complications of chronic granulomatous disease. Netherland J Med 69:95-97, 2011.
650. Raffeiner B, Botsios C, Dinarello CA, Ometto F, Punzi L, Ramonda R. Adult-onset Still's disease with myocarditis successfully treated with the interleukin-1 receptor antagonist anakinra. Joint Bone Spine 78:100-1, 2011.
651. Moschen AR, Fritz T, Clouston AD, Rebhan I, Bauhofer O, Barrie HD, Powell EE, Kim SH, Dinarello CA, Bartenschlager R, Jonsson JR, Tilg H. IL-32: A new proinflammatory cytokine involved in HCV-related liver inflammation and fibrosis. Hepatology 53:1819-29, 2011.
652. Lewis EC, Blaabjerg L, Størting J, Ronn SG, Mascagni P, Dinarello CA, Mandrup-Poulsen T. The oral histone deacetylase inhibitor ITF2357 reduces cytokines and protects islet beta-cells in vivo and in vitro. Mol Med 17:369-77, 2011.
653. Kamari Y, Shaish A, Vax E, Shemesh S, Kandel-Kfir M, Arbel Y, Olteanu S, Barshack I, Dotan S, Voronov E, Dinarello CA, Apte RN, Harats D. Lack of interleukin-1alpha or interleukin-1beta inhibits

transformation of steatosis to steatohepatitis and liver fibrosis in hypercholesterolemic mice. J Hepatol 55:1086-94, 2011.

654. Kamari Y, Shaish A, Shemesh S, Vax E, Grosskopf I, Dotan S, White M, Voronov E, Dinarello CA, Apte RN, Harats D. Reduced atherosclerosis and inflammatory cytokines in apolipoprotein-E-deficient mice lacking bone marrow-derived interleukin-1alpha. Biochem Biophys Res Commun 405:197-203, 2011.
655. Furlan A, Monzani V, Reznikov LL, Leoni F, Fossati G, Modena D, Mascagni P, Dinarello CA. Pharmacokinetics, safety and inducible cytokine responses during a Phase 1 trial of the oral histone deacetylase inhibitor ITF2357 (givinostat). Mol Med 17:353-62, 2011.
656. Arts RJ, Joosten LA, Dinarello CA, Kullberg BJ, van der Meer JW, Netea MG. TREM-1 interaction with the LPS/TLR4 receptor complex. Eur Cytokine Netw 22:11-14, 2011.
657. Bai X, Ovrutsky AR, Kartalija M, Chmura K, Kamali A, Honda JR, Oberley-Deegan RE, Dinarello CA, Crapo JD, Chang LY, Chan ED. IL-32 expression in the airway epithelial cells of patients with *Mycobacterium avium* complex lung disease. Int Immunol 23:679-691, 2011.
658. Carta S, Tassi S, Pettinati I, Delfino L, Dinarello CA, Rubartelli A. The rate of interleukin-1beta secretion in different myeloid cells varies with the extent of redox response to Toll-like receptor triggering. J Biol Chem 286:27069-80, 2011.
659. Keswani A, Chustz RT, Suh L, Carter R, Peters AT, Tan BK, Chandra R, Kim SH, Azam T, Dinarello CA, Kern RC, Schleimer RP, Kato A. Differential expression of interleukin-32 in chronic rhinosinusitis with and without nasal polyps. Allergy 67:25-32, 2011.
660. Marcondes AM, Li X, Tabellini L, Bartenstein M, Kabacka J, Sale GE, Hansen JA, Dinarello CA, Deeg HJ. Inhibition of IL-32 activation by alpha-1 antitrypsin suppresses alloreactivity and increases survival in an allogeneic murine marrow transplantation model. Blood 118:5031-5039xf, 2011.
661. McNamee EN, Masterson JC, Jedlicka P, McManus M, Grenz A, Collins CB, Nold MF, Nold-Petry C, Bufler P, Dinarello CA, Rivera-Nieves J. Interleukin 37 expression protects mice from colitis. Proc Natl Acad Sci U S A 108:16711-6, 2011.
662. Murray DR, Mummidi S, Valente AJ, Yoshida T, Somanna NK, Delafontaine P, Dinarello CA, Chandrasekar B. beta2 adrenergic activation induces the expression of IL-18 binding protein, a potent inhibitor of isoproterenol induced cardiomyocyte hypertrophy in vitro and myocardial hypertrophy in vivo. J Mol Cell Cardiol 52:206-218, 2011.
663. Rider P, Carmi Y, Guttman O, Braiman A, Cohen I, Voronov E, White MR, Dinarello CA, Apte RN. IL-1alpha and IL-1 beta recruit different myeloid cells and promote different stages of sterile inflammation. J Immunol 187:4835-43, 2011.
664. Shainheit MG, Lasocki KW, Finger E, Larkin BM, Smith PM, Sharpe AH, Dinarello CA, Rutitzky LI, Stadecker MJ. The pathogenic Th17 cell response to major schistosome egg antigen is sequentially dependent on IL-23 and IL-1 beta. J Immunol 187:5328-5335, 2011.
665. Toldo S, Seropian IM, Mezzaroma E, Van Tassell BW, Salloum FN, Lewis EC, Voelkel N, Dinarello CA, Abbate A. Alpha-1 antitrypsin inhibits caspase-1 and protects from acute myocardial ischemia-reperfusion injury. J Mol Cell Cardiol 51:244-51, 2011.

666. Gul, A., I. Tugal-Tutkun, C.A. Dinarello, L. Reznikov, B.A. Esen, A. Mirza, P. Scannon, and A. Solinger. Interleukin-1 β -regulating antibody XOMA 052 (gevokizumab) in the treatment of acute exacerbations of resistant uveitis of Behcet's disease: an open-label pilot study. Ann Rheum Dis 71:563-6, 2011.
667. Heinhuis, B., M.I. Koenders, W.B. van den Berg, M.G. Netea, C.A. Dinarello, and L.A. Joosten. IL-32 contains a typical alpha-helix bundle structure that resembles the focal adhesion targeting region of focal adhesion kinase-1. J Biol Chem 287:5733-43, 2012.
668. Lundh M, Christensen DP, Damgaard Nielsen M, Richardson SJ, Dahllof MS, Skovgaard T, Berthelsen J, Dinarello CA, Stevenazzi A, Mascagni P, Grunnet LG, Morgan NG, Mandrup-Poulsen T. Histone deacetylases 1 and 3 but not 2 mediate cytokine-induced beta cell apoptosis in INS-1 cells and dispersed primary islets from rats and are differentially regulated in the islets of type 1 diabetic children. Diabetologia 55:2421-31, 2012.
668. Tawara, I., Y. Sun, E.C. Lewis, T. Toubai, R. Evers, E. Nieves, T. Azam, C.A. Dinarello, and P. Reddy. Alpha-1-antitrypsin monotherapy reduces graft-versus-host disease after experimental allogeneic bone marrow transplantation. Proc Natl Acad Sci USA 109:564-569, 2012.
669. van de Veerdonk FL, Stoeckman AK, Wu G, Boeckermann AN, Azam T, Netea MG, Joosten LA, van der Meer JW, Hao R, Kalabokis V, Dinarello CA. IL-38 binds to the IL-36 receptor and has biological effects on immune cells similar to IL-36 receptor antagonist. Proc Natl Acad Sci USA 109:3001-3005, 2012.
670. Van Tassell BW, Arena RA, Toldo S, Mezzaroma E, Azam T, Seropian IM, Shah K, Canada J, Voelkel NF, Dinarello CA, Abbate A. Enhanced interleukin-1 activity contributes to exercise intolerance in patients with systolic heart failure. PLoS One 7:e33438, 2012.
671. Wang J, Nikrad MP, Travanty EA, Zhou B, Phang T, Gao B, Alford T, Ito Y, Nahreini P, Hartshorn K, Wentworth D, Dinarello CA, Mason RJ. Innate immune response of human alveolar macrophages during influenza A infection. PLoS One 7:e29879, 2012.
672. Chiossone L, Audonnet S, Chetaille B, Chasson L, Farnarier C, Berda-Haddad Y, Jordan S, Koszinowski UH, Dalod M, Mazodier K, Novick D, Dinarello CA, Vivier E, Kaplanski G. Protection from inflammatory organ damage in a murine model of hemophagocytic lymphohistiocytosis using treatment with IL-18 binding protein. Front Immunol 3:239-43, 2012.
673. Keswani A, Chustz RT, Suh L, Carter R, Peters AT, Tan BK, Chandra R, Kim SH, Azam T, Dinarello CA, Kern RC, Schleimer RP, Kato A. Differential expression of interleukin-32 in chronic rhinosinusitis with and without nasal polyps. Allergy 67:25-32, 2012.
674. Murray DR, Mummidi S, Valente AJ, Yoshida T, Somanna NK, Delafontaine P, Dinarello CA, Chandrasekar B. β 2 adrenergic activation induces the expression of IL-18 binding protein, a potent inhibitor of isoproterenol induced cardiomyocyte hypertrophy in vitro and myocardial hypertrophy in vivo. J Mol Cell Cardiol 52:206-218, 2012.
675. **Rasmussen TA, Schmeltz Sogaard O, Brinkmann C, Wightman F, Lewin SR, Melchjorsen J, Dinarello C, Ostergaard L, Tolstrup M. Comparison of HDAC inhibitors in clinical development: Effect on HIV production in latently infected cells and T-cell activation. Hum Vaccin Immunother 9, 2013.**

676. Levandowski CB, Mailloux CM, Ferrara TM, Gowan K, Ben S, Jin Y, McFann KK, Holland PJ, Fain PR, Dinarello CA, Spritz RA. NLRP1 haplotypes associated with vitiligo and autoimmunity increase interleukin-1 β processing via the NLRP1 inflammasome. Proc Natl Acad Sci U S A 110:2952-2956, 2013.
677. Kratzer A, Salys J, Nold-Petry C, Cool C, Zamora M, Bowler R, Koczulla AR, Janciauskiene S, Edwards M, Dinarello CA, Taraseviciene-Stewart L. Role of IL-18 in second hand smoke-induced emphysema. Am J Respir Cell Mol Biol, 2013.
678. Abbate A, Van Tassell BW, Biondi-Zoccai G, Kontos MC, Grizzard JD, Spillman DW, Oddi C, Roberts CS, Melchior RD, Mueller GH, Abouzaki NA, Rengel LR, Varma A, Gambill ML, Falcao RA, Voelkel NF, Dinarello CA, Vetrovec GW. Effects of interleukin-1 blockade with anakinra on adverse cardiac remodeling and heart failure after acute myocardial infarction. Am J Cardiol 111:1394-1400, 2013.
679. Liu W, Luo Y, Dunn JH, Norris DA, Dinarello CA, Fujita M. Dual role of apoptosis-associated speck-like protein containing a CARD (ASC) in tumorigenesis of human melanoma. J Invest Dermatol 133:518-527, 2013.
680. Gresnigt MS, Rosler B, Jacobs CW, Becker KL, Joosten LA, van der Meer JW, Netea MG, Dinarello CA, van de Veerdonk FL. The IL-36 receptor pathway regulates *Aspergillus fumigatus*-induced Th1 and Th17 responses. Eur J Immunol 43:416-426, 2013.
681. Bersudsky M, Luski L, Fishman D, White RM, Ziv-Sokolovskaya N, Dotan S, Rider P, Kaplanov I, Aychek T, Dinarello CA, Apte RN, Voronov E. Non-redundant properties of IL-1 α and IL-1 β during acute colon inflammation in mice. Gut, in press, 2013.
682. Carmi Y, Dotan S, Rider P, Kaplanov I, White MR, Baron R, Abutbul S, Huszar M, Dinarello CA, Apte RN, Voronov E. The role of IL-1 β in the early tumor cell-induced angiogenic response. J Immunol 190:3500-3509, 2013.
683. Collins CB, Aherne CM, Ehrentraut SF, Gerich -ME, McNamee EN, McManus MC, Lebsack MD, Jedlicka P, Azam T, de Zoeten EF, Dinarello CA, Rivera-Nieves J. Alpha-1-antitrypsin therapy ameliorates acute colitis and chronic murine ileitis. Inflamm Bowel Dis 19:1964-1973, 2013.
684. Hara N, Alkanani AK, Dinarello CA, Zipris D. Histone deacetylase inhibitor suppresses virus-induced proinflammatory responses and type 1 diabetes. J Mol Med 92:93-102, 2014.
685. Kratzer A, Salys J, Nold-Petry C, Cool C, Zamora M, Bowler R, Koczulla AR, Janciauskiene S, Edwards M, Dinarello CA, Taraseviciene-Stewart L. Role of IL-18 in second hand smoke-induced emphysema. Am J Respir Cell Mol Biol, in press, 2013.
686. Jonigk D, Al-Omari M, Maegel L, Muller M, Izykowski N, Hong J, Hong K, Kim SH, Dorsch M, Mahadeva R, Laenger F, Kreipe H, Braun A, Shahaf G, Lewis EC, Welte T, Dinarello CA, Janciauskiene S. Anti-inflammatory and immunomodulatory properties of alpha1-antitrypsin without inhibition of elastase. Proc Natl Acad Sci U S A 110:15007-15012, 2013
687. Lee S, Lee Y, Hong K, Hong J, Bae S, Choi J, Jhun H, Kwak A, Kim E, Jo S, Dinarello CA, Kim S. Effect of recombinant alpha1-antitrypsin Fc-fused (AAT-Fc) protein on the inhibition of inflammatory cytokine production and streptozotocin-induced diabetes. Mol Med 19:65-71, 2013.

688. Liu W, Luo Y, Dunn JH, Norris DA, Dinarello CA, Fujita M. Dual role of apoptosis-associated speck-like protein containing a CARD (ASC) in tumorigenesis of human melanoma. J Invest Dermatol 133:518-527, 2013.
689. Lupfer C, Thomas PG, Anand PK, Vogel P, Milasta S, Martinez J, Huang G, Green M, Kundu M, Chi H, Xavier RJ, Green DR, Lamkanfi M, Dinarello CA, Doherty PC, Kanneganti TD. Receptor interacting protein kinase 2-mediated mitophagy regulates inflammasome activation during virus infection. Nat Immunol 14:480-488, 2013.
690. Plantinga TS, Costantini I, Heinhuis B, Huijbers A, Semango G, Kusters B, Netea MG, Hermus AR, Smit JW, Dinarello CA, Joosten LA, Netea-Maier RT. A promoter polymorphism in human interleukin-32 modulates its expression and influences the risk and the outcome of epithelial cell-derived thyroid carcinoma. Carcinogenesis 34:1529-1535, 2013.
691. Heinhuis B, Popa CD, van Tits BL, Kim SH, Zeeuwen PL, van den Berg WB, van der Meer JW, van der Vliet JA, Stalenhoef AF, Dinarello CA, Netea MG, Joosten LA. Towards a role of interleukin-32 in atherosclerosis. Cytokine 64:433-440, 2013.
692. Abbate A, Canada JM, Van Tassell BW, Wise CM, Dinarello CA. Interleukin-1 blockade in rheumatoid arthritis and heart failure: A missed opportunity? Int J Cardiol 171:e125-126, 2014.
693. Cantarini L, Vitale A, Scalini P, Dinarello CA, Rigante D, Franceschini R, Simonini G, Borsari G, Caso F, Lucerini OM, Frediani B, Bertoldi I, Punzi L, Galeazzi M, Cimaz R. Anakinra treatment in drug-resistant Behcet's disease: a case series. Clin Rheumatol, in press. 2014.
694. Choi SW, Braun T, Chang L, Ferrara JL, Pawarode A, Magenau JM, Hou G, Beumer JH, Levine JE, Goldstein S, Couriel DR, Stockerl-Goldstein K, Krijanovski OI, Kitko C, Yanik GA, Lehmann MH, Tawara I, Sun Y, Paczesny S, Mapara MY, Dinarello CA, Dipsersio JF, Reddy P. Vorinostat plus tacrolimus and mycophenolate to prevent graft-versus-host disease after related-donor reduced-intensity conditioning allogeneic haemopoietic stem-cell transplantation: a phase 1/2 trial. Lancet Oncol 15:87-95, 2014.
695. Christensen DP, Gysemans C, Lundh M, Dahllof MS, Noesgaard D, Schmidt SF, Mandrup S, Birkbak N, Workman CT, Piemonti L, Blaabjerg L, Monzani V, Fossati G, Mascagni P, Paraskevas S, Aikin RA, Billestrup N, Grunnet LG, Dinarello CA, Mathieu C, Mandrup-Poulsen T. Lysine deacetylase inhibition prevents diabetes by chromatin-independent immunoregulation and beta-cell protection. Proc Natl Acad Sci U S A 111:1055-1059, 2013.
696. Hara N, Alkanani AK, Dinarello CA, Zipris D. Modulation of virus-induced innate immunity and type 1 diabetes by IL-1 blockade. Innate Immun 20:574-584, 2013.
697. **Rasmussen TA, Schmeltz Sogaard O, Brinkmann C, Wightman F, Lewin SR, Melchjorsen J, Dinarello C, Ostergaard L, Tolstrup M. Comparison of HDAC inhibitors in clinical development: effect on HIV production in latently infected cells and T-cell activation. Hum Vaccin Immunother 9:993-1001, 2013.**
698. Nold-Petry CA, Rudloff I, Baumer Y, Ruvo M, Marasco D, Botti P, Farkas L, Cho SX, Zepp JA, Azam T, Dinkel H, Palmer BE, Boisvert WA, Cool CD, Taraseviciene-Stewart L, Heinhuis B, Joosten LA, Dinarello CA, Voelkel NF, Nold MF. IL-32 promotes angiogenesis. J Immunol 192:589-602, 2014.
699. Van I BW, Arena R, Biondi-Zoccai G, McNair Canada J, Oddi C, Abouzaki NA, Jahangiri A, Falcao RA, Kontos MC, Shah KB, Voelkel NF, Dinarello CA, Abbate A. Effects of interleukin-1 blockade with

anakinra on aerobic exercise capacity in patients with heart failure and preserved ejection fraction. Am J Cardiol 113:321-327, 2014.

701. Kim B, Lee Y, Kim E, Kwak A, Ryoo S, Bae SH, Azam T, Kim S, Dinarello CA. The interleukin-1 α precursor is biologically active and is a key alarmin in the IL-1 family of cytokines. Front Immunol 4:391-399, 2014.
702. Ballak DB, van Diepen JA, Moschen AR, Jansen HJ, Hijmans A, Groenhof GJ, Leenders F, Bufler P, Boekschoten MV, Muller M, Kersten S, Li S, Kim S, Eini H, Lewis EC, Joosten LA, Tilg H, Netea MG, Tack CJ, Dinarello CA, Stienstra R. IL-37 protects against obesity-induced inflammation and insulin resistance. Nat Commun 5:4711, 2014.
703. Bersudsky M, Luski L, Fishman D, White RM, Ziv-Sokolovskaya N, Dotan S, Rider P, Kaplanov I, Aychek T, Dinarello CA, Apte RN, Voronov E. Non-redundant properties of IL-1 α and IL-1 β during acute colon inflammation in mice. Gut 63:598-609, 2014.
704. Bulau AM, Nold MF, Li S, Nold-Petry CA, Fink M, Mansell A, Schwerd T, Hong J, Rubartelli A, Dinarello CA, Bufler P. Role of caspase-1 in nuclear translocation of IL-37, release of the cytokine, and IL-37 inhibition of innate immune responses. Proc Natl Acad Sci USA 111:2650-2655, 2014.
705. DeLuca A, Smeekens SP, Casagrande A, Iannitti R, Conway KL, Gresnigt MS, Begun J, Plantinga TS, Joosten LA, van der Meer JW, Chamilos G, Netea MG, Xavier RJ, Dinarello CA, Romani L, van de Veerdonk FL. IL-1 receptor blockade restores autophagy and reduces inflammation in chronic granulomatous disease in mice and in humans. Proc Natl Acad Sci USA 111:3526-3531, 2014.
706. Falcao RA, Christopher S, Oddi C, Reznikov L, Grizzard JD, Abouzaki NA, Varma A, Van Tassell BW, Dinarello CA, Abbate A. Interleukin-10 in patients with ST-segment elevation myocardial infarction. Int J Cardiol 172:e6-8, 2014.
707. Frenzel E, Wrenger S, Immenschuh S, Koczulla R, Mahadeva R, Deeg HJ, Dinarello CA, Welte T, Marcondes AM, Janciauskiene S. Acute-phase protein alpha1-antitrypsin--a novel regulator of angiotensin-like protein 4 transcription and secretion. J Immunol 192:5354-5362, 2014.
708. Gresnigt MS, Bozza S, Becker KL, Joosten LA, Abdollahi-Roodsaz S, van der Berg WB, Dinarello CA, Netea MG, Fontaine T, De Luca A, Moretti S, Romani L, Latge JP, van de Veerdonk FL. A polysaccharide virulence factor from *Aspergillus fumigatus* elicits anti-inflammatory effects through induction of Interleukin-1 receptor antagonist. PLoS Pathog 10:e1003936, 2014.
709. Luo Y, Cai X, Liu S, Wang S, Nold-Petry CA, Nold MF, Bufler P, Norris D, Dinarello CA, Fujita M. Suppression of antigen-specific adaptive immunity by IL-37 via induction of tolerogenic dendritic cells. Proc Natl Acad Sci USA 111:15178-15183, 2014.
710. Marcondes AM, Karopongse E, Lesnikova M, Margineantu D, Welte T, Dinarello CA, Hockenbery D, Janciauskiene S, Deeg HJ. alpha-1-antitrypsin (AAT)-modified donor cells suppress GVHD but enhance the GVL effect: a role for mitochondrial bioenergetics. Blood 124:2881-2891, 2014.
711. Moretti S, Bozza S, Oikonomou V, Renga G, Casagrande A, Iannitti RG, Puccetti M, Garlanda C, Kim S, Li S, van de Veerdonk FL, Dinarello CA, Romani L. IL-37 inhibits inflammasome activation and disease severity in murine aspergillosis. PLoS Pathog 10:e1004462, 2014.

712. Toldo S, Mezzaroma E, O'Brien L, Marchetti C, Seropian IM, Voelkel NF, Van Tassell BW, Dinarello CA, Abbate A. Interleukin-18 mediates interleukin-1-induced cardiac dysfunction. Am J Physiol Heart Circ Physiol 306:H1025-1031, 2014.
713. van de Veerdonk FL, Gresnigt MS, Oosting M, van der Meer JW, Joosten LA, Netea MG, Dinarello CA. Protective host defense against disseminated candidiasis is impaired in mice expressing human interleukin-37. Front Microbiol 5:762, 2014.
714. Sonnino C, Christopher S, Oddi C, Toldo S, Falcao RA, Melchior RD, Mueller GH, Abouzaki NA, Varma A, Gambill ML, Van Tassell BW, Dinarello CA, Abbate A. Leukocyte activity in patients with ST-segment elevation acute myocardial infarction treated with anakinra. Mol Med 20:486-489, 2014.
715. Tunjungputri RN, van der Ven AJ, Riksen N, Rongen G, Tacke S, van den Berg TN, Fijnheer R, Gomes ME, Dinarello CA, van de Veerdonk FL, Gasem M, Netea MG, Joosten LA, De Groot PG, de Mast Q. Differential effects of platelets and platelet inhibition by ticagrelor on TLR2- and TLR4-mediated inflammatory responses. Thromb Haemost 113:1035-1045, 2015.
716. Stoffels M, Zaal R, Kok N, van der Meer JW, Dinarello CA, Simon A. ATP-Induced IL-1 β specific secretion under stringent conditions. Front Immunol 6:54-55, 2015.
717. Smeekens SP, Gresnigt MS, Becker KL, Cheng SC, Netea SA, Jacobs L, Jansen T, van de Veerdonk FL, Williams DL, Joosten LA, Dinarello CA, Netea MG. An anti-inflammatory property of *Candida albicans* beta-glucan: Induction of high levels of interleukin-1 receptor antagonist via a Dectin-1/CR3 independent mechanism. Cytokine 71:215-222, 2015.
718. Nold-Petry CA, Lo CY, Rudloff I, Elgass KD, Li S, Gantier MP, Lotz-Havla AS, Gersting SW, Cho SX, Lao JC, Ellisdon AM, Rotter B, Azam T, Mangan NE, Rossello FJ, Whisstock JC, Bufler P, Garlanda C, Mantovani A, Dinarello CA, Nold MF. IL-37 requires the receptors IL-18 α and IL-1R8 (SIGIRR) to carry out its multifaceted anti-inflammatory program upon innate signal transduction. Nat Immunol 16:354-365, 2015.
719. Li S, Neff CP, Barber K, Hong J, Luo Y, Azam T, Palmer BE, Fujita M, Garlanda C, Mantovani A, Kim S, Dinarello CA. Extracellular forms of IL-37 inhibit innate inflammation in vitro and in vivo but require the IL-1 family decoy receptor IL-1R8. Proc Natl Acad Sci USA 112:2497-2502, 2015.
720. Li S, Fossati G, Marchetti C, Modena D, Pozzi P, Reznikov LL, Moras ML, Azam T, Abbate A, Mascagni P, Dinarello CA. Specific inhibition of histone deacetylase 8 reduces gene expression and production of proinflammatory cytokines in vitro and in vivo. J Biol Chem 290:2368-2378, 2015.
721. Cleophas MC, Crisan TO, Lemmers H, Toenhake-Dijkstra H, Fossati G, Jansen TL, Dinarello CA, Netea MG, Joosten LA. Suppression of monosodium urate crystal-induced cytokine production by butyrate is mediated by the inhibition of class I histone deacetylases. Ann Rheum Dis, in press, 2015.
722. Choi SW, Gatz E, Hou G, Sun Y, Whitfield J, Song Y, Oravecz-Wilson K, Tawara I, Dinarello CA, Reddy P. Histone deacetylase inhibition regulates inflammation and enhances Tregs after allogeneic hematopoietic cell transplantation in humans. Blood 125:815-819, 2015.
723. Cavalli G, Fallanca F, Dinarello CA, Dagna L. Treating pulmonary silicosis by blocking interleukin-1. Am J Respir Crit Care Med 191:596-598, 2015.

724. Carta S, Penco F, Lavieri R, Martini A, Dinarello CA, Gattorno M, Rubartelli A. Cell stress increases ATP release in NLRP3 inflammasome-mediated autoinflammatory diseases, resulting in cytokine imbalance. Proc Natl Acad Sci USA 112:2835-2840, 2015.
726. Abbate A, Van Tassell BW, Christopher S, Abouzaki NA, Sonnino C, Oddi C, Carbone S, Melchior RD, Gambill ML, Roberts CS, Kontos MC, Peberdy MA, Toldo S, Vetrovec GW, Biondi-Zoccai G, Dinarello CA. Effects of Prolastin C (Plasma-Derived Alpha-1 Antitrypsin) on the acute inflammatory response in patients with ST-segment elevation myocardial infarction. Am J Cardiol 115:8-12, 2015.
727. Abbate A, Kontos MC, Abouzaki NA, Melchior RD, Thomas C, Van Tassell BW, Oddi C, Carbone S, Trankle CR, Roberts CS, Mueller GH, Gambill ML, Christopher S, Markley R, Vetrovec GW, Dinarello CA, Biondi-Zoccai G. Comparative safety of interleukin-1 blockade with anakinra in patients with ST-segment elevation acute myocardial infarction. Am J Cardiol 115:288-292, 2015.
728. Choi SW, Braun T, Chang L, Ferrara JL, Pawarode A, Magenau JM, Hou G, Beumer JH, Levine JE, Goldstein S, Couriel DR, Stockerl-Goldstein K, Krijanovski OI, Kitko C, Yanik GA, Lehmann MH, Tawara I, Sun Y, Paczesny S, Mapara MY, Dinarello CA, DiPersio JF, Reddy P. Vorinostat plus tacrolimus and mycophenolate to prevent graft-versus-host disease after related-donor reduced-intensity conditioning allogeneic haemopoietic stem-cell transplantation: a phase 1/2 trial. Lancet Oncol 15:87-95, 2014.
729. Bai X, Kinney WH, Su WL, Bai A, Ovrutsky AR, Honda JR, Netea MG, Henao-Tamayo M, Ordway DJ, Dinarello CA, Chan ED. Caspase-3-independent apoptotic pathways contribute to interleukin-32gamma-mediated control of *Mycobacterium tuberculosis* infection in THP-1 cells. BMC Microbiol 15:39, 2015.
730. Borghi M, De Luca A, Puccetti M, Jaeger M, Mencacci A, Oikonomou V, Pariano M, Garlanda C, Moretti S, Bartoli A, Sobel J, van de Veerdonk FL, Dinarello CA, Netea MG, Romani L. Pathogenic NLRP3 inflammasome activity during *Candida* infection is negatively regulated by IL-22 via activation of NLRC4 and IL-1Ra. Cell Host Microbe 18:198-209, 2015.
731. Cantarini L, Vitale A, Scalini P, Dinarello CA, Rigante D, Franceschini R, Simonini G, Borsari G, Caso F, Lucherini OM, Frediani B, Bertoldi I, Punzi L, Galeazzi M, Cimaz R. Anakinra treatment in drug-resistant Behcet's disease: a case series. Clin Rheumatol 34:1293-1301, 2015.
733. Frenzel E, Wrenger S, Brugger B, Salipalli S, Immenschuh S, Aggarwal N, Lichtinghagen R, Mahadeva R, Marcondes AM, Dinarello CA, Welte T, Janciauskiene S. alpha1-antitrypsin combines with plasma fatty acids and induces angiopoietin-like protein 4 expression. J Immunol 195:3605-3616, 2015.
734. **Hogh Kolbaek Kjaer AS, Brinkmann CR, Dinarello CA, Olesen R, Ostergaard L, Sogaard OS, Tolstrup M, Rasmussen TA. The histone deacetylase inhibitor panobinostat lowers biomarkers of cardiovascular risk and inflammation in HIV patients. AIDS 29:1195-1200, 2015.**
735. **Hojen JF, Rasmussen TA, Andersen KL, Winckelmann AA, Laursen RR, Gunst JD, Moller HJ, Fujita M, Ostergaard L, Sogaard OS, Dinarello CA, Tolstrup M. Interleukin-37 expression is increased in chronic HIV-1-infected individuals and is associated with inflammation and the size of the total viral reservoir. Mol Med 21:337-345, 2015.**
736. Joosten LA, Crisan TO, Azam T, Cleophas MC, Koenders MI, van de Veerdonk FL, Netea MG, Kim S, Dinarello CA. Alpha-1-anti-trypsin-Fc fusion protein ameliorates gouty arthritis by reducing release and extracellular processing of IL-1beta and by the induction of endogenous IL-1Ra. Ann Rheum Dis, in press, 2015.

738. Michels M, de Mast Q, Netea MG, Joosten LA, Dinarello CA, Rudiman PI, Sinarta S, Wisaksana R, Alisjahbana B, van der Ven AJ. Normal free interleukin-18 (IL-18) plasma levels in dengue virus infection and the need to measure both total IL-18 and IL-18 binding protein levels. Clin Vaccine Immunol 22:650-655, 2015.
739. Rider P, Carmi Y, Yossef R, Guttman O, Eini H, Azam T, Dinarello CA, Lewis EC. IL-1 receptor antagonist chimeric protein: context-specific and inflammation-restricted activation. J Immunol 195:1705-1712, 2015.

Æresdoktorer proklameret ved Aarhus Universitet 1946-2015

	ARTS	HEALTH	SCIENCE & TECHNOLOGY	BUSINESS AND SOCIAL SCIENCES
2015	Professor Stephen A. Mitchell <i>Harvard University</i>	Professor John Kopchick <i>Department of Biomedical Sciences, Ohio University</i>	Sir Gregory Winter <i>Trinity College, Cambridge</i>	Advokat Erik Hørlyck
2014	Professor George E. Marcus <i>University of California, Irvine</i>	Professor Walter F. Boron <i>Department of Physiology and Biophysics, Case Western Reserve University</i>	Professor Maxim Kontsevich <i>Institut des Hautes Études Scientifiques</i>	Professor Bryan D. Jones <i>University of Texas at Austin</i>
2013	Professor James Phelan <i>Ohio State University</i>	Professor Sander Greenland <i>Department of Epidemiology, UCLA School of Public Health</i>	Professor Pankaj K. Agarwal <i>Duke University</i>	Professor David F. Hendry <i>University of Oxford</i>
2012	Professor Isabelle Stengers <i>Université Libre de Bruxelles</i>	Professor Andreas Engel <i>Department of Pharmacology, Case Western Reserve University</i>	Professor James W. Hicks <i>University of California</i>	Professor David C. Rubin <i>Duke University</i>
2011	Professor Francis Fukuyama <i>Johns Hopkins University</i>	Professor Timothy Alan Springer <i>Cellular and Molecular Medicine at Boston Children's Hospital Harvard University</i>	Professor George M. Whitesides <i>Harvard University</i>	Professor Anne O. Krueger <i>Johns Hopkins University</i>
2010	Prof. Hans Ulrich Gumbrecht <i>Stanford University</i>	Professor Pierre J. Verroust <i>Institut de la Vision</i>	Professor Robert E. Ricklefs <i>University of Missouri-St. Louis</i>	Prof. emeritus William Richard Scott <i>Stanford University</i>
	Prof. Friedrich Wilhelm Graf <i>Ludwig Maximilians Universität</i>		Professor Daniel Gianola <i>University of Wisconsin-Madison</i>	Professor Jan-Benedict E.M. Steenkamp <i>University of North Carolina at Chapel-Hill</i>
2009	Professor Georges Kleiber <i>l'Université M. Bloch de Strasbourg</i>	Doktor Mark Alan Knepper <i>Laboratory of Kidney and Electrolyte Metabolism</i>	Professor Irving A. Mendelssohn <i>Louisiana State University</i>	Professor Neil Shephard <i>Oxford University</i>
	Prof. emeritus Dietrich Benner <i>Humboldt Universität</i>	Professor Thomas Willnow <i>Berlins universiteter</i>		Dommer Peer Lorenzen <i>Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol</i>
2008	Professor, Dr. Heinrich Detering <i>Georg-August Universität</i>	Professor Salvador Moncada <i>University College London</i>	Professor Kurt Mehlhorn <i>Universität des Saarlandes</i>	Professor Theodor Baums <i>Johann Wolfgang Goethe Universität</i> Professor Jean Lave <i>University of California, Berkeley</i>
	Professor Bernhard Lang		Sir Alan Roy Fersht	

	<i>Universität Paderborn</i>		<i>Cambridge University</i>	
2007			Professor Bai Chunli <i>Nanoscience and Techn. of China</i>	
			Professor Yang Huanming <i>Chinese Academy of Sciences</i>	
2006				Professor, Ph.d. Edvard P. Lazear <i>Handelshøjskolen i Århus</i>
1998	Professor Rom Harré <i>University of Oxford</i>	Professor K.G.M.M. Alberti <i>University of Newcastle</i>	Professor Robert Milner <i>University of Cambridge</i>	Professor Robert Keohane <i>Duke University</i>
	Professor Kurt Rudolph <i>Philipps-Universität Marburg</i>			
1997		Bodil Schmidt-Nielsen		
		Timothy Prout <i>University of California, Davis</i>		
1996				Professor Yoshio Kondo <i>Handelshøjskolen i Århus</i>
				Professor Herbert Ernst Wiegand <i>Handelshøjskolen i Århus</i>
1993		Christoph E. Broelsch <i>Universität Hamburg</i>		Ulrich Neisser <i>Emory University</i>
1992	A.M. Allchin			
1989				Professor, dr.oecon. Vagn Madsen <i>Handelshøjskolen i Århus</i>
				Professor, dr. Wolfram Wilss <i>Handelshøjskolen i Århus</i>
				Professor, Phd. Arthur Stonehill <i>Handelshøjskolen i Århus</i>
1988	Eugenio Barba	Halfdan Mahler	Olaf Holm	Mogens Munch

	Rudolf Arendt	Ian Michael Glynn		
1986				Thorkil Kristensen
1984				Erik Ib Schmidt
1978	Bernhardt Jensen	Mogens Fog	Ralph Alger Bagnold	Stein Rokkan
	Eli Fisher-Jørgensen	Johannes Clemmesen	Max Perutz <i>MRV Laboratory of Molecular</i>	
	Carl Heinrich Petersen			
	Karl Stackmann			
	David Wilson <i>British Museum</i>			
	Gustaf Wingren			
	Jacob Jervell			
1968	Louis L. Hammerich	Jan Jansen	Haldor Topsøe	
	Morten Borup	Jörgen Lehmann		
	Erik Lönnroth			
1962	Emanuel Sejr			
1959	H.P. Hansen			
1955			Niels Bohr	

1954	Sverre Steen			
1954	Axel Lindvald			
1953	Viggo Thorlacius-Ussing	H.C. Hagedorn		Hans Chr. Plessing
	Joseph Vendryes	P. Boysen-Jensen		Axel H. Pedersen
	Bruno Snell			
	Ragnar Bring			
1946	Holger Pedersen	Knud Faber		Bertil Ohlin
	Peter Holm			Frederik Zeuthen
	Curt Weibull			
	Francis Bull			
	Oskar Andersen			

Rapport om det danske uredelighedssystem

Anbefalinger til håndtering af videnskabelig uredelighed i Danmark

December 2015

Uddannelses- og
Forskningsministeriet

Styrelsen for Forskning og Innovation

Udgivet af

Styrelsen for Forskning og Innovation
Bredgade 40
1260 København K
Telefon: 3544 6200
E-mail: fi@fi.dk
www.ufm.dk

Foto

Shutterstock

Tryk

Rosendahls A/S

Publikationen kan hentes på ufm.dk/publikationer

ISBN: 978-87-93151-76-5

ISBN (elektronisk publikation): 978-87-93151-75-8

Ekspertudvalget til undersøgelse af mulige tilpasninger af rammerne for Udvalgene vedrørende Videnskabelig Uredelighed

Jens Oddershede (formand) er dr.scient. i kemi og professor ved Institut for Fysik, Kemi og Farmaci på Syddansk Universitet. Han er forhenværende rektor for Syddansk Universitet (2001-2014) og også tidligere formand for Rektorkollegiet for Danske Universiteter. Jens Oddershede er nuværende formand for Danmarks Forsknings- og Innovationspolitiske Råd (2014-).

Lars Døvling Andersen er professor ved Institut for Matematiske Fag på Det Teknisk-Naturvidenskabelige Fakultet på Aalborg Universitet. Han har været medlem af UVVU indtil udgangen af 2012.

Kirsten B. Hastrup er dr.scient.soc. og professor ved Institut for Antropologi på Københavns Universitet. Hun er præsident for Det Kongelige Danske Videnskabernes Selskab og medlem af Danmarks Grundforskningsfonds bestyrelse.

Anne-Mette Hvas er overlæge og professor i klinisk biokemi ved Institut for Klinisk Medicin - Klinisk Biokemisk Afdeling på Aarhus Universitet. Hun har deltaget i AU's arbejde med den nationale kodeks for integritet i forskning på Det Sundhedsvidenskabelige Fakultet, AU.

Lotte Jensen er dr.scient.pol. og professor på Copenhagen Business School. Hun har tidligere været suppleant i UVVU og medlem af arbejdsgruppen om den nationale kodeks for integritet i forskning.

Kirsten O. Kyvik er læge, professor og institutleder ved Institut for Regional Sundhedsforskning på Syddansk Universitet. Hun er medlem af Den Nationale Videnskabsetiske Komité og tidligere medlem af UVVU.

Jens Schovsbo er dr.jur. og professor i immaterialret ved Det Juridiske Fakultet på Københavns Universitet. Han var formand for Praksisudvalget ved Københavns Universitet i perioden 2009-2013 og er medlem af flere offentlige nævn.

Indholdsfortegnelse

Forord	6
Sammenfatning af ekspertudvalgets anbefalinger	8
Kommissorium og baggrund	14
1. Videnskabelig uredelighed og Questionable Research Practice (QRP)	17
1.1 Definition af videnskabelig uredelighed	19
1.2 Håndtering af Questionable Research Practice (QRP)	27
1.3 Terminologien 'videnskabelig uredelighed'	33
2. Behandling af uredeligheds- og QRP-sager	36
2.1 Behandling af uredelighedssager	37
2.2 Behandling af QRP-sager	43
2.3 UVVU's mulighed for at tage sager op af egen drift	48
2.4 Organisering af UVVU	50
3. Retssikkerhedsmæssige aspekter ved det danske uredelighedssystem	53
3.1 Klagemuligheder/appel i uredelighedssager	54
3.2 Sagsbehandlingstid	56
3.3 Sanktionsmuligheder i uredelighedssager	59
3.4 Whistleblower-ordning i UVVU-systemet	62
3.5 Håndtering af 'falske anklager'	66
Referencer	68
Appendiks 1	70
Kommissorium for ekspertudvalg til undersøgelse af mulige tilpasninger af rammerne for Udvalgene vedrørende Videnskabelig Uredelighed (UVVU)	70
Appendiks 2	73
Redegørelse for håndtering af sager om videnskabelig uredelighed i et internationalt perspektiv	73
Appendiks 3	100
De nuværende rammer for UVVU	100
Appendiks 4	103
Uredelighedsbegrebets udvikling fra oprettelsen af UVVU i 1992 til i dag	103
Appendiks 5	107
Forskningsinstitutionernes nuværende behandling af uredeligheds- og QRP-sager	107

Appendiks 6

Flowchart - behandling af uredeligheds- og QRP-sager

111

111

Forord

Dansk forskning har et godt omdømme ude omkring i verden. Danmark indtager en 3. plads blandt OECD-landene, når man måler på det samlede antal videnskabelige publikationer korrigeret i forhold til landenes befolkningsstal i perioden 2008 til 2012. Danmark ligger også på en fin 3. plads, når det gælder antallet af citationer per publikation.

Herhjemme viser en nyere Gallup-måling, at ni ud af ti danskere i høj eller nogen grad har tillid til forskningen. Det er afgørende, at vi også fremover bevarer forskningens gode ry. En af forudsætningerne herfor er, at forskningen har gode rammer og kan udøves i en kultur, der respekterer anerkendte standarder for, hvad der er god videnskabelig praksis.

Den nye nationale kodeks for integritet i forskning er resultatet af en fælles indsats af de danske universiteter, offentlige og private forskningsråd og fonde, en række andre danske forskningsinstitutioner og Uddannelses- og Forskningsministeriet. Denne kodeks har netop til formål at fremme den gode kultur i dansk forskning. Kodeksen skal være med til at forebygge brud på god videnskabelig praksis og videnskabelig uredelighed og bidrage til at styrke integriteten og troværdigheden i dansk forskning.

Al erfaring viser dog, at der fra tid til anden opstår sager, hvor forskere træder ved siden af og afviger fra, hvad der er accepteret i forskningssamfundet. Derfor er det nødvendigt, at der eksisterer et system, som sikrer, at mistanker om brud på god videnskabelig praksis og videnskabelig uredelighed bliver håndteret. Og det er naturligvis vigtigt, at dette system fungerer bedst muligt.

Det nuværende nationale system til håndtering af sager om videnskabelig uredelighed, Udvalgene vedrørende Videnskabelig Uredelighed (UVVU), har været genstand for megen offentlig debat i kølvandet på et par store og komplicerede uredelighedssager. Det har – sammen med et stigende internationalt og nationalt fokus på integritet i forskningen – været baggrunden for, at uddannelses- og forskningsministeren i februar 2015 nedsatte et ekspertudvalg til eftersyn af UVVU-systemet.

Ekspertudvalget afgiver med denne rapport sine anbefalinger til tilpasninger af de gældende rammer for UVVU. Anbefalingerne er resultatet af det arbejde, som vi over de seneste måneder har gennemført i dette udvalg.

Som formand vil jeg gerne benytte lejligheden til at rette en stor tak til udvalgets medlemmer: Professor Lars Døvling Andersen, professor og dr.scient.soc. Kirsten Blinkenberg Hastrup, professor og overlæge Anne-Mette Hvas, professor og dr.scient.pol. Lotte Jensen, professor og læge Kirsten Ohm Kyvik, professor og dr.jur. Jens Schovsbo samt de meget kompetente medarbejdere i Styrelsen for Forskning og Innovation. Det har været en fornøjelse at være en del af udvalgets konstruktive diskussioner og overvejelser, og jeg er særligt glad for at kunne sige, at vi alle står bag rapportens anbefalinger. Også en tak til universiteterne, som har været behjælpelige med en række faktuelle oplysninger og en tak til alle andre, som har bidraget til udvalgets arbejde.

Det har været ambitionen med udvalgets arbejde at tilvejebringe et solidt grundlag for de videre overvejelser om ændringer af det eksisterende system til håndtering af videnskabelig uredelighed i Danmark, og jeg håber, at forskersamfundet vil synes, at vi er nået i mål med dette. Det er og har for ekspertudvalget været helt afgørende, at vi får et fremtidigt system, som har legitimitet og opnår accept i brede kredse i forskningsverdenen.

Jeg håber, at rapporten vil give et godt afsæt for en grundig og konstruktiv debat om, hvordan vi skal tage hånd om udfordringen med at bekæmpe de forhåbentlig få tilfælde af videnskabelig uredelighed og først og fremmest fremme den gode praksis i dansk forskning.

Jens Oddershede
Formand for ekspertudvalget vedr. UVVU

Sammenfatning af ekspertudvalgets anbefalinger

Ekspertudvalgets eftersyn af de nuværende rammer for Udvalgene vedrørende Videnskabelig Uredelighed har resulteret i 12 konkrete anbefalinger til ændringer/ikke-ændringer inden for de områder, som ekspertudvalget har undersøgt nærmere.

Anbefaling 1 (definition af videnskabelig uredelighed)

En fremtidig definition af videnskabelig uredelighed bør lyde:

"Videnskabelig uredelighed: Fabrikering, forfalskning og plagiering som er begået forsætligt eller groft uagtsomt ved planlægning, gennemførelse eller rapportering af forskningsmæssige resultater.

Fabrikering er konstruktion af data eller substitution med fiktive data.

Forfalskning er manipulation af forskningsmateriale, udstyr eller processer, eller ændringer eller udeladelse af data eller resultater, hvorved forskning fremstår misvisende.

Plagiering er tilegnelse af ideer, processer, resultater, tekst eller særlige begreber uden retmæssig kreditering."

Den foreslåede definition tager udgangspunkt i den amerikanske uredelighedsdefinition og begrænser området for videnskabelig uredelighed til fabrikering, forfalskning og plagiering (FFP). FFP-begreberne udfoldes ved forslaget yderligere gennem tre korte uddybende afsnit.

Det nuværende tilregnelseskrav (forsæt eller grov uagtsomhed) fastholdes.

Anbefaling 2 (håndtering af QRP)

Ansvaret for at håndtere Questionable Research Practice (QRP) bør placeres hos den involverede forskningsinstitution. Der skal i den forbindelse indføres en pligt for forskningsinstitutionerne til at behandle QRP-sager.

Der bør indføres en årlig afrapportering til UVVU fra de enkelte forskningsinstitutioner om de QRP-sager, som institutionen har haft i løbet af året.

UVVU bør få mulighed for under behandlingen af en konkret uredelighedssag at henvise spørgsmål om QRP til behandling på den involverede forskningsinstitution.

Det er lige så vigtigt at sikre en håndtering af QRP, som det er at have et optimalt uredelighedssystem.

QRP håndteres bedst på den involverede forskningsinstitution, da denne er nærmest den udvikling, der dynamisk fastlægger indholdet af god videnskabelig praksis. Samtidig er det hensigtsmæssigt at sikre et centralt overblik på området gennem en årlig rapportering af QRP-sager til UVVU.

Med indførelsen af en mulighed for UVVU til at henvise QRP-sager til håndtering på den involverede forskningsinstitution er den manglende mulighed for graduering i UVVU's afgørelser adresseret.

Anbefaling 3 (terminologien omkring videnskabelig uredelighed)

Terminologien 'videnskabelig uredelighed' bør fastholdes.

Den i Danmark anvendte oversættelse af begrebet bør ændres til 'research misconduct' fremfor det nuværende 'scientific dishonesty'. Dette indebærer, at UVVU's engelske navn bør ændres fra Danish Committees on Scientific Dishonesty til Danish Committees on Research Misconduct.

Videnskabelig uredelighed er en fasttømret terminologi i Danmark, og der er således tale om et velkendt begreb, der ikke er grundlag for at ændre.

Den i Danmark hidtil anvendte engelske oversættelse af begrebet kan derimod med fordel ændres til 'research misconduct' for at sikre overensstemmelse med international praksis.

Anbefaling 4 (behandling af uredelighedssager)

Sager om egentlig videnskabelig uredelighed bør for så vidt angår fabrikering og forfalskning alene behandles i UVVU, mens sager vedrørende plagiering og/eller forfatterskaber efter en konkret vurdering bør kunne behandles af forskningsinstitutionen og indrapporteres til UVVU.

Indgives en anmeldelse om videnskabelig uredelighed til forskningsinstitutionen, skal denne videresende anmeldelsen til UVVU.

Der bør etableres en proces, hvor UVVU til brug for behandlingen af uredeligheds-sager indhenter en redegørelse fra den involverede forskningsinstitution.

UVVU bør få mulighed for at henvise spørgsmål om QRP, som er afdækket under sådanne sagers behandling eller i forbindelse med deres afslutning, til behandling på den involverede forskningsinstitution.

Ekspertudvalget har lagt vægt på, at der er en samlet indgang for og tilgang til behandlingen af uredelighedssager og en klar ansvarsfordeling mellem UVVU og forskningsinstitutionerne. Derfor lægges der op til, at sager om videnskabelig uredelighed alene behandles i UVVU (med undtagelse af plagierings- og forfatterskabssager).

Det vil i den forbindelse være hensigtsmæssigt at etablere en fast proces, hvor den involverede forskningsinstitution inddrages i sagen i form af afgivelse af en redegørelse over sagens faktiske forhold.

Anbefaling 5 (behandling af QRP-sager)

QRP-sager bør alene behandles på den involverede forskningsinstitution. I den forbindelse bør forskningsinstitutionerne, navnlig universiteterne, forpligtes til at etablere systemer til håndtering af QRP-sager, som er uafhængige af ledelsen. Forskningsinstitutionerne bør endvidere have procedurer for behandlingen af QRP-sager samt så vidt muligt sikre en ensartet tilgang til sagernes behandling på den enkelte forskningsinstitution.

Dette bør kombineres med, at forskningsinstitutionerne årligt skal rapportere behandlede QRP-sager til UVVU, som fører et centralt overblik over QRP-håndteringen i Danmark. Som et led heri bør UVVU hvert år udgive en samlet QRP-beretning.

Forskningsinstitutionerne er nærmest til at håndtere QRP og dermed også behandle QRP-sager. Ekspertudvalget har lagt vægt på, at forskningsinstitutionerne forpligtes til at behandle sådanne sager på en gennemsigtig og fair måde og til at have procedurer herfor på plads. Den danske kodeks for integritet i forskning er et godt udgangspunkt i den forbindelse.

Det vil være hensigtsmæssigt, hvis de danske forskningsinstitutioner har et sådant beredskab på plads senest 1. januar 2017.

Anbefaling 6 (UVVU's mulighed for at tage sager op af egen drift)

UVVU bør få mulighed for undtagelsesvist at tage sager op af egen drift, hvis UVVU vurderer, at der er en berettiget mistanke om videnskabelig uredelighed.

Udgangspunktet bør fortsat være, at behandlingen af uredelighedssager sker på baggrund af konkrete anmeldelser til UVVU.

Der er dog anledning til at lette adgangen for UVVU til undtagelsesvist at tage sager op af egen drift, f.eks. fordi UVVU med den foreslåede årlige rapportering af QRP-sager fra forskningsinstitutionerne kan tænkes at støde på sager, som kunne indeholde egentlig videnskabelig uredelighed.

Anbefaling 7 (organisering af UVVU)

UVVU bør fremover bestå af ét samlet uredelighedsudvalg med 5-6 faste faglige medlemmer fra hvert sit fagområde, som tilsammen dækker alle videnskabelige forskningsområder, og en landsdommer som formand.

UVVU bør som udgangspunkt indhente ekstern ad hoc-ekspertbistand, herunder bistand fra udenlandske eksperter, i forbindelse med de fleste sager, bortset fra de mest ukomplicerede.

Den foreslåede model vil føre til en mere strømlinet og ensartet sagsbehandling, samtidig med at hensynet til bred faglig afspejling i UVVU tilgodeses. Endvidere vil mere fagspecifikke hensyn kunne yderligere tilgodeses ved i højere grad at inddrage eksterne eksperter.

Anbefaling 8 (klagemuligheder/appel i uredelighedssager)

Afskæringen af klagemuligheden i afgørelser truffet af UVVU bør fastholdes, da både retlige og faglige hensyn er tilgodeset med den nuværende (og den af ekspertudvalget foreslåede) konstruktion.

Det er vanskeligt at forestille sig en administrativ klageadgang, som vil have større retlig (landsdommer) eller faglig (anerkendte forskere) indsigt end UVVU på uredelighedsområdet. Der vil således alene kunne være tale om at nedsætte en slags 'ekstra UVVU-udvalg', hvilket vil være en atypisk og ressourcetung forvaltningsretlig proces, som endvidere kan medføre længere sagsbehandlingstid, uden at afgørelserne nødvendigvis får et mere rigtigt indhold.

Anbefaling 9 (sagsbehandlingstid)

Anmelderen i sager for UVVU bør ikke automatisk opnå partsstatus i sagen.

Der bør indføres en vejledende tidsfrist om, at uredelighedssager som udgangspunkt skal være afsluttet inden for et år fra tidspunktet for anmeldelsen.

Sagsbehandlingstiden i UVVU skyldes i høj grad sagernes komplicerede og omfangsrige karakter, hvilket delvist skyldes de store mængder materiale, parterne fremsender. I den henseende er der ikke samme tungtvejende hensyn at tage til, at anmelderen i en sag kommer til orde i samme grad som den anmeldte (sidstnævnte skal naturligvis have fuld ret til at forsvare sig mod anklagerne).

Forslaget om vejledende tidsfrister afspejler, at international praksis viser, at andre landes systemer i et vist omfang opererer under sådanne frister.

Anbefaling 10 (sanktionsmuligheder i uredelighedssager)

UVVU's mulighed for at orientere relevante interessenter om en afgørelse om videnskabelig uredelighed bør udvides med muligheden for at orientere de implicerede udgivere.

Samtidig bør sanktionsmuligheden, hvorefter UVVU kan henstille til den indklagede forsker om at trække den videnskabelige artikel tilbage, fjernes.

Den grundlæggende fordeling af sanktionskompetencer i det danske uredelighedssystem synes hensigtsmæssig og afspejler i vidt omfang international praksis.

De foreslåede justeringer er begrundet i et ønske om adgang til at inddrage udgiveren i en konkret sag, da denne har en vigtig rolle at spille i forhold til håndtering af videnskabelig uredelighed og opfølgning på UVVU's afgørelser herom.

Anbefaling 11 (whistleblower-ordning i UVVU-systemet)

Der bør ikke indføres en whistleblower-ordning i UVVU-systemet.

Det er vanskeligt at etablere en velfungerende whistleblower-ordning i UVVU-systemet, da forvaltnings- og offentligretlige regler medfører, at anmelderes identitet sjældent vil kunne holdes skjult for den indklagede. Hertil kommer, at der er afgørende hensyn imod indførelsen af en whistleblower-ordning på området, f.eks. begrænsning af chikanøse anmeldelser, som vejer tungere end fordelene ved en sådan ordning.

Anbefaling 12 (håndtering af 'falske anklager')

'Falske anklager' om videnskabelig uredelighed bør ikke være en del af området for videnskabelig uredelighed, men bør derimod håndteres som en del af QRP.

Falske anklager håndteres bedst som en del af QRP og omtales også i den danske kodeks for integritet i forskning som et brud på god videnskabelig praksis. Falske anklager kan ikke sidestilles med egentlig FFP, som ekspertudvalget foreslår uredelighedsområdet begrænset til.

Kommissorium og baggrund

Ekspertudvalget blev nedsat af uddannelses- og forskningsministeren den 21. januar 2015 med det formål at foretage et eftersyn af de nuværende rammer for Udvalgene vedrørende Videnskabelig Uredelighed (UVVU). Med udgangspunkt heri fik ekspertudvalget til opgave at komme med eventuelle anbefalinger til UVVU-systemet, som kunne føre til en optimering af behandlingen af uredelighedssager i Danmark.

UVVU-systemet og den måde, vi behandler sager om videnskabelig uredelighed i Danmark, har særligt de seneste år været omdrejningspunkt for debat i danske medier og forskerkredse. UVVU har haft nogle større og komplicerede uredelighedssager, som også offentligheden har vist stor interesse for. Det gælder særligt sagerne vedrørende Milena Penkowa og Bente Klarlund Pedersen, som har sat UVVU-systemet under et vist pres. UVVU's håndtering af disse sager og selve det danske uredelighedssystem er i den forbindelse blevet udsat for en del kritik.

Kritikken går blandt andet på, at vi i Danmark anvender en for bred definition af videnskabelig uredelighed, som er ude af trit med international praksis på området, at der er en alt for lang sagsbehandlingstid i uredelighedssager, og at sagerne i UVVU primært skyldes splid og personlige konflikter mellem de forskere, der er parter i sagen. Hertil kommer bemærkninger om, at det danske uredelighedssystem adskiller sig fra andre landes systemer, bl.a. ved manglende inddragelse af forskningsinstitutionerne i behandlingen af konkrete sager.

Samtidig med debatten omkring UVVU og de omtalte uredelighedssager er der gennemført en fælles indsats af de danske universiteter, offentlige og private forskningsråd og fonde, en række andre danske forskningsinstitutioner og Uddannelses- og Forskningsministeriet for at styrke integriteten i dansk forskning. Dette har ført til lanceringen af en ny dansk kodeks for integritet i forskning - Danish Code of Conduct for Research Integrity - der siden udgivelsen i november 2014 har opnået officiel tilslutning fra ca. 35 forskningsinstitutioner, forskningsråd og fonde. Kodeksen indeholder anbefalinger til, hvordan forskere og institutioner kan være med til at sikre integriteten og troværdigheden i den forskning, der udføres i Danmark.

Det danske arbejde med integritet i forskning afspejler et internationalt fokus i samme retning, hvor bl.a. EU er begyndt at interessere sig betydeligt mere for emnet.¹ På den internationale dagsorden er der også en erkendelse af, at en styrkelse af forskningens integritet går videre end blot en håndtering af egentlig videnskabelig uredelighed. I området mellem den gode viden-

¹ EU har inddraget forskningsintegritet i reglerne for deltagelse i EU's 8. forskningsrammeprogram Horizon 2020 og i programmets 'Model Grant Agreements'. Siden har EU fulgt op ved at afsætte Horizon 2020-midler til flere 'research integrity'-forskningsprojekter og udvidet Kommissionens kontor for etik til også at omfatte integritet. Senest har Kommissionen givet udtryk for, at der vil komme et initiativ vedrørende forskningsintegritet primo 2016. Luxembourgs EU-formandsskab (andet halvår 2015) har også tilkendegivet, at integritet i forskning er en prioritet, og det forventes, at rådskonklusioner herom vil blive vedtaget i december 2015.

skabelige praksis og videnskabelig uredelighed er der således et gråt område med (større eller mindre) brud på god videnskabelig praksis, som af mange eksperter anses for at udgøre en større belastning for forskningens troværdighed og integritet end de mere sjældne (omend også mere alvorlige) uredelighedstilfælde. Dette grå område betegnes Questionable Research Practice (QRP), og en effektiv håndtering heraf er mindst lige så vigtig som et optimalt system til behandlingen af uredelighedssager. Det har derfor også været væsentligt at inddrage spørgsmålet om håndtering af QRP i Danmark i ekspertudvalgets eftersyn af det danske uredelighedssystem.

I kommissoriet for ekspertudvalget er der identificeret syv fokusområder for eftersynet af UVVU:²

- I. Definitionen af videnskabelig uredelighed
- II. Håndtering af Questionable Research Practice (QRP)
- III. Større grad af decentral medvirken for involverede forskningsinstitutioner
- IV. Muligheden for at tage sager om videnskabelig uredelighed op
- V. Klagemuligheder
- VI. Indførelse af yderligere sanktionsmuligheder
- VII. Beskyttelse af whistleblowere

Derudover har ekspertudvalget besluttet også at undersøge følgende områder:

- VIII. Terminologien omkring 'videnskabelig uredelighed'
- IX. Organiseringen af UVVU
- X. Sagsbehandlingstiden
- XI. Håndtering af 'falske anklager' om videnskabelig uredelighed

I rapporten er disse i alt 11 fokusområder fordelt på tre overordnede emner: 1) Videnskabelig uredelighed og Questionable Research Practice (QRP), 2) Behandling af uredeligheds- og QRP-sager og 3) Retssikkerhedsmæssige aspekter ved det danske uredelighedssystem.

Forud for nedsættelsen af ekspertudvalget har Uddannelses- og Forskningsministeriet udarbejdet en redegørelse vedrørende uredelighedssystemerne i 16 andre lande sammenholdt med det danske system.³ Redegørelsen bygger på en spørgeskemaundersøgelse blandt 13 lande i Europa⁴ samt USA, Canada og Australien gennemført første gang i efteråret 2012 fulgt op med en opdatering i 2014. For at supplere spørgeskemaundersøgelsen blev der i 2014 gennemført kvalitative interviews med én eller flere personer fra fem af de deltagende lande.⁵

Redegørelsen (i det følgende betegnet FI's landeanalyse) og baggrundsmaterialet hertil, som ekspertudvalget har fået stillet til rådighed, har i vidt omfang dannet grundlag for ekspert-

² Kommissoriet kan tilgås her: <http://ufm.dk/forskning-og-innovation/rad-og-udvalg/andre-udvalg-og-fonde/ekspertudvalg-vedr-uvvu>, hvor man også kan læse mere om ekspertudvalget. Kommissorium vedlægges også som appendiks 1.

³ 'Redegørelse for håndtering af sager om videnskabelig uredelighed i et internationalt perspektiv', udarbejdet af Styrelsen for Forskning og Innovation, 21. januar 2015 (i det følgende betegnet FI's landeanalyse). Kan tilgås via ovennævnte link og vedlægges som appendiks 2.

⁴ Belgien, Finland, Holland, Irland, Kroatien, Luxembourg, Norge, Polen, Schweiz, Storbritannien, Sverige, Tyskland og Østrig.

⁵ Finland, Holland, Irland, Norge og USA.

udvalgets sammenligning af UVVU og andre landes uredelighedssystemer. Ekspertudvalget har samtidig indhentet relevant supplerende materiale, hvor dette har været nødvendigt.⁶

⁶ I Norge er man også i gang med at revidere det regelsæt, der anvendes i forbindelse med videnskabelig uredelighed, navnlig Forskningsetikkloven og en dertil hørende bekendtgørelse. Status på den norske revision er, at et forslag til ændringer fra Kunnskapsdepartementet har været sendt i bred høring med frist 31. oktober 2015. Forslaget og høringen kan tilgås her: <https://www.regjeringen.no/no/dokumenter/horing-om-revisjon-av-forskningsetikkloven/id2427309/>

1. Videnskabelig uredelighed og Questionable Research Practice (QRP)

Den seneste tids debat om UVVU, som i høj grad er affødt af nogle af de store uredelighedssager, UVVU har behandlet de sidste par år, har navnlig centreret sig om to forhold: den danske definition af videnskabelig uredelighed og UVVU's manglende mulighed for at graduere sine afgørelser. Ekspertudvalget har på denne baggrund set nærmere på en justering af uredelighedsdefinitionen og på en mere formaliseret tilgang til QRP i Danmark, hvor også spørgsmålet om graduering af UVVU's afgørelser inddrages.

Ekspertudvalget fremsætter i afsnit 1.1 forslag til en klarere og mere afgrænset definition af videnskabelig uredelighed, som begrænser området til fabrikering, forfalskning og plagiering - også kaldet FFP. Ekspertudvalget når også frem til, at det nuværende tilregnelseskrav (også kaldet skyldkravet) bør fastholdes som forsæt og grov uagtsomhed, selvom navnlig det forhold, at vi i Danmark kan kende forskere uredelige som følge af groft uagtsom adfærd, har været et af omdrejningspunkterne for kritikken af UVVU. Med et krav om, at videnskabelig uredelighed kræver forsæt eller grov uagtsomhed, vil der også fremover stilles høje krav til den udviste skyld, jf. hertil Østre Landsrets dom af 18. februar 2015, som omtales nærmere under afsnit 1.1.

Samtidig med ændringen af uredelighedsdefinitionen bør forskningsinstitutionerne forpligtes til at håndtere QRP, jf. nærmere afsnit 1.2. Her vil der også være et vist samspil med UVVU i form af dels institutionernes årlige rapportering til UVVU, dels UVVU's mulighed for at henvise QRP til behandling på forskningsinstitutionen. Det er bredt anerkendt, at QRP har lige så stor, måske endda større, skadevirkning på forskningen som egentlig videnskabelig uredelighed, hvorfor håndteringen af QRP anses for mindst lige så vigtig som håndteringen af uredelighedstilfælde. Med

ekspertudvalgets forslag vil UVVU også få den efterspurgte mulighed for en vis graduering i afgørelserne, da kritisable forhold, som ikke er alvorlige nok til at udgøre videnskabelig uredelighed, kan henvises til behandling på forskningsinstitutionen som mulig QRP.

I forlængelse heraf har ekspertudvalget i afsnit 1.3 set nærmere på terminologien på uredelighedsområdet, bl.a. fordi den i Danmark anvendte engelske oversættelse af 'uredelighed' til 'dishonesty' ikke i samme grad genfindes i andre landes terminologi, hvor det typisk er begrebet 'research misconduct', der anvendes.

1.1 Definition af videnskabelig uredelighed

Helt centralt for, hvordan videnskabelig uredelighed skal håndteres, står spørgsmålet om, hvilken definition af begrebet der skal anvendes. Dette spørgsmål har også været omdrejningspunkt for en del af den kritik og debat, der har været omkring det danske uredelighedssystem. Ekspertudvalget har derfor foretaget en undersøgelse af den nuværende danske uredelighedsdefinition, herunder den historiske kontekst, og set nærmere på, om det er hensigtsmæssigt at foretage justeringer i den nuværende definition.

Det har været afgørende for ekspertudvalget, at definitionen af videnskabelig uredelighed er så klar og præcis som muligt, at definitionen kan opfylde formålet bag et uredelighedssystem, og at den danske definition er i tråd med international praksis.⁷

1.1.1 Historisk udvikling af uredelighedsbegrebet i UVVU⁸

Siden oprettelsen af UVVU i 1992 har udvalgene arbejdet efter fire forskellige formuleringer af definitionen af videnskabelig uredelighed. Kendetegnende for alle definitioner i hele perioden har været, at definitionen har haft en objektiv del og en subjektiv del. Den objektive del er en beskrivelse af den adfærd og de forhold, der kan udgøre videnskabelig uredelighed. Den subjektive del (også kaldet skyldkravet) er en beskrivelse af den tilregnelser, der kræves hos den indklagede.

Formålet bag uredelighedsdefinitionen har været at omfatte de situationer, hvor forskning og forskningsresultater på en eller anden vis er blevet fordrejet, og hvor en person kan klandres herfor. Grundelementerne i de forskellige uredelighedsdefinitioner har derfor, på trods af varierende formuleringer, været de samme siden 1992, hvilket også afspejles af de stort set enslydende eksempler på uredelighed, som har været medtaget i alle fire formuleringer.

I den danske uredelighedsdefinition har tilregnelserkravet altid været, at en konklusion om videnskabelig uredelighed forudsætter, at den indklagede forsker har handlet forsætligt eller groft uagtsomt. Der kan således ikke statueres videnskabelig uredelighed, hvis der ikke har været den fornødne grad af forsæt eller grov uagtsomhed.

FORSÆT OG UAGTSOMHED

Når man i lovbestemmelser arbejder med regler, der har til formål at placere et ansvar for et givent forhold (eks. i strafferetten), er det sædvanligt, at sådanne lovbestemmelser opdeles i en objektiv del og en subjektiv del.

Den objektive del beskriver faktiske forhold eller adfærd, som er objektivt konstaterbart. I strafferetlige lovbestemmelser betegnes dette ofte som et gerningsindhold, og som eksempel kan nævnes "den, som dræber en anden [...]", jf. straffelovens⁹ § 237.

⁷ Internationalt drøftes definitioner af videnskabelig uredelighed ofte, særligt i forhold til brede kontra snævre definitioner. I USA har man siden årtusindskiftet haft en snæver definition af uredelighed, der begrænser området til FFP (på engelsk Fabrication, Falsification and Plagiarism), og som erstattede en bredere definition, hvor 'other serious violations of good practice' tidligere var medtaget. For tiden diskuterer visse kredse i USA, om man bør gå tilbage til en bredere uredelighedsdefinition (se artikel af Rebecca Trager i Chemistry World den 15. februar 2015: 'US National Academies to revisit scientific misconduct').

⁸ Appendiks 1 indeholder en uddybende gennemgang af uredelighedsbegrebets udvikling fra oprettelsen af UVVU i 1992 til i dag.

⁹ Lovbekendtgørelse nr. 871 af 4. juli 2014.

Her kan det objektivt konstateres, om en person har dræbt en anden person. Den subjektive del vedrører spørgsmålet om skyld. Det er således fast antaget, at en placering af et ansvar eller en straf kræver en grad af skyld hos den pågældende. Inden for strafferetten betegnes dette tilregnelsskravet. Skyldkravet kan grundlæggende inddeles i forsæt, uagtsomhed (grov og simpel) og objektivt ansvar.

Forsæt og uagtsomhed, herunder grov uagtsomhed, er velkendte begreber inden for retsvidenskab. Lovgivningen indeholder ikke en entydig definition af begreberne, som således må fortolkes i overensstemmelse med den almindelige juridiske teori og praksis om forsæt og uagtsomhed. Begreberne kendes særligt fra strafferetten, hvor det er en betingelse for at straffe, at der skal være tilregnelss hos den handlende (også kendt som *nulla poena sine culpa*), hvilket fremgår af straffelovens § 19.

Forsæt

Det strafferetlige forsætsbegreb er i Karnovs kommentar til straffelovens § 19 (note 112) beskrevet som følgende

"Forsæt foreligger herefter 1) når den følge, der hører til gerningsindholdet, har været tilstræbt, 2) mht. følger, som gerningsmanden har anset for nødvendigt forbundne med det formål, der tilstræbes, 3) mht. hvad der er forudset som overvejende sandsynlig [...] samt 4) når der er handlet under en vis risiko, som den handlende har godkendt som et alternativ (i modsætning til, at der er handlet i tilid til, at risikoen ikke realiseres)."

Forsæt kan således inden for strafferetten foreligge som *direkte forsæt* (nr. 1 og 2), *sandsynlighedsforsæt* (nr. 3) og *eventualitetsforsæt* (nr. 4), også betegnet *dolus eventualis*.

Det *direkte forsæt* betegnes ofte som den højeste grad af forsæt¹⁰ og indebærer, at den handlende har haft til hensigt eller villet (tilstræbt) en bestemt følge af sin handling, f.eks. foreligger der forsætligt manddrab, hvis den handlende har ønsket at slå personen ihjel. Det direkte forsæt omfatter også tilfælde, hvor den handlende har vidst, at handlingen havde den bestemte følge, selvom den handlende ikke har haft denne følge til hensigt.

Da det kan være særdeles vanskeligt at bevise, at en person har haft en bestemt følge til hensigt eller har haft viden om denne følge på handlingstidspunktet, foreligger der også forsæt i de tilfælde, hvor den handlende må anse det for overvejende sandsynligt (mere end 50 %), at den relevante følge vil indtræde. Dette betegnes *sandsynlighedsforsæt*.

Den sidste forsætsform, *dolus eventualis*, er et sjældnere syn inden for strafferetten, og selvom Højesteret har anerkendt forsætsformen, har retten samtidig udtalt, at der skal vises tilbageholdenhed med anvendelse af denne type forsæt. *Dolus eventualis* kan foreligge i to tilfælde: 1) hvis den handlende må antages at ville have handlet på samme måde, hvis han/hun havde vidst, at følgen ville indtræde, og 2) hvis den hand-

¹⁰ Vagn Greve, 'Det strafferetlige ansvar', 2004, 2. udgave, Jurist- og Økonomforbundets Forlag, s. 210 f.

lende har indset muligheden af, at en vis følge kan indtræde og har accepteret muligheden for, at følgen vil indtræde ("ske hvad der vil").¹¹

Sammenfattende og lidt firkantet sagt kan forsæt grundlæggende defineres som handlinger, der foretages med hensigt/vilje til en bestemt følge, og i visse situationer handlinger, hvor den pågældende har måttet kunne indse, at den relevante følge af handlingen var overvejende sandsynlig. Det kan i den forbindelse bemærkes, at det er fast antaget, at manglende kendskab til loven som udgangspunkt ikke fritager for ansvar.

(Grov) uagtsomhed

Der findes en række forbrydelser inden for straffeloven, som er strafbare, selv hvis der 'kun' er handlet uagtsomt, og tilsvarende gør sig gældende i speciallovgivningen, f.eks. i færdselsloven. I forhold til enkelte af disse forbrydelser er det påkrævet, at den udviste uagtsomhed skal være grov i modsætning til det, der kaldes simpel uagtsomhed. Begreberne uagtsomhed og grov uagtsomhed kendes også fra erstatningsretten.

Følgende fremgår af Karnovs note 112 til straffelovens § 19 vedrørende uagtsomhedsbegrebet:

"Undertiden er det tilstrækkeligt, at der er udvist uagtsomhed, dvs. at gerningsmanden har tilsidesat den agtpågivenhed, som kunne kræves under hensyn til hans individuelle evner. [...] Hurwitz: Alm d 243 anfører, at retspraksis uden udtrykkelig lovhjemmel kan begrænse uagtsomhedsområdet, så det nærmer sig en grov uagtsomhed, f.eks. ved uagtsomt manddrab, medens det omvendt ved visse bagatelforseelser stærkt kan nærme sig et objektivt ansvar [...] Om der foreligger uagtsomhed, beror vel på en individuel bedømmelse, men forudsætningen for straf må være, at handlingen har overskredet en objektiv norm; særlig gode individuelle evner kan kun underbygge straffekrav på den måde, at disse evner kan indicere, at gerningsmanden har haft en særlig kundskab [...]"

Det afgørende for, om en person har handlet uagtsomt er således en vurdering af, om personen objektivt har tilsidesat de handlenormer, der kan anses for rimelige lige netop i forhold til den pågældende person. Uagtsomhed kan foreligge både bevidst (den handlende er opmærksom på risikomomentet uden at opfylde kravene til forsæt) og ubevidst (den handlende er ikke opmærksom på risikomomentet, men burde være det).

Grov uagtsomhed foreligger ved særligt klare og særligt bebrejdesværdige afvigelser fra normen, der gælder for den konkrete person i den konkrete situation.

I den kommenterede straffelov fra 2009 anføres det generelt om uagtsomhedsvurderinger, at der altid skal anlægges en individuel vurdering i det konkrete tilfælde, og at det "næppe [er] muligt generelt at angive brugbare kriterier til afgørelsen af, hvor-

¹¹ Disse to tilfælde betegnes også *det hypotetiske eventualitetsforsæt* og *det positive indvilligelsesforsæt*, jf. Vagn Greve m.fl., 'Kommenteret straffelov, Almindelig del', 2009, 9. omarbejdede udgave, Jurist- og Økonomforbundets Forlag, s. 225-226.

*når der er handlet uagtsomt. [...] Det synes således alene muligt at belyse uagtsomhedskravet ved at studere retspraksis inden for det relevante område."*¹²

Grundlæggende kan det udledes af ovenstående, at forståelsen af (grov) uagtsomhed inden for et givent retsområde afhænger af de særlige forhold, der gør sig gældende inden for netop dette område.

Østre Landsrets dom af 18. februar 2015 vedrørende en afgørelse om videnskabelig uredelighed truffet af UVVU illustrerer Østre Landsrets opfattelse af (se fakta-boks nedenfor), at der skal en del til for at finde en forsker uredelig. Begrebet videnskabelig uredelighed er derfor også og har altid været reserveret til de mest alvorlige tilfælde.

ØSTRE LANDSRETS DOM I UVVU-SAGEN VEDR. BENTE KLARLUND PEDERSEN

UVVU afgjorde i august 2014 en længerevarende og højprofileret sag vedrørende en anmeldelse over forskeren Bente Klarlund Pedersen.

Under sagens behandling i UVVU havde Bente Klarlund Pedersen gjort gældende, at spørgsmålet om eventuel videnskabelig uredelighed skulle afgøres efter det uredelighedsbegreb, der var gældende på tidspunktet for artiklernes indgivelse til publicering. UVVU foretog derfor under sagen en gennemgang af uredelighedsbegrebets udvikling over tid. UVVU konkluderede i den forbindelse, at definitionen af videnskabelig uredelighed i realiteten har haft samme indhold siden 1992, og at UVVU derfor i afgørelsen ville anvende den formulering, der fremgår af den nugældende lov og den seneste bekendtgørelse. UVVU foretog samtidig en prøvelse af, om en vurdering efter den på afgivelsen af artiklen gældende definition ville have ført til en anden konklusion og fandt ikke, at dette var tilfældet. UVVU nåede frem til en konklusion om, at Bente Klarlund Pedersen havde handlet videnskabeligt uredeligt.

Bente Klarlund Pedersen indbragte UVVU's afgørelse i sagen for Østre Landsret bl.a. med påstand om, at UVVU skulle anvende det uredelighedsbegreb, der var gældende på tidspunktet for artiklernes indgivelse til publicering. I Østre Landsrets dom i sagen forholder retten sig ikke eksplicit til, om uredelighedsbegrebet har ændret sig over tid, men konkluderer, at *"Landsretten tiltræder parternes synspunkt om, at det er det for tiden for afgivelsen eller publiceringen af artiklerne gældende uredelighedsbegreb, der skal anvendes."* Retten foretager derudover en vurdering af uredelighedsbegrebet og konkluderer i den forbindelse, at *"området for videnskabelig uredelighed siden 1992 har været karakteriseret ved en bevidst - eller ved en hertil grænsende grov uagtsomhed - tilsidesættelse af grundlæggende krav til videnskabelig forskning. Landsretten finder på samme baggrund endvidere, at området for videnskabelig uredelighed omfatter tilfælde, hvor det med fornøden klarhed må kunne lægges til grund, at den pågældende forsker handlede bevidst eller groft uagtsomt i forbindelse med at forfalske eller forvride det videnskabelige budskab."*

¹² Vagn Greve m.fl., 'Kommentareret straffelov, Almindelig del', 2009, 9. omarbejdede udgave, Jurist- og Økonomiforbundets Forlag, s. 237 f.

Efter en vurdering af den konkrete sag og af UVVU's afgørelse i sagen nåede landsretten frem til, at Bente Klarlund Pedersen ikke kunne anses for at have handlet videnskabeligt uredeligt i forbindelse med de omhandlede forhold, idet det ikke med fornøden klarhed kunne lægges til grund, at hun havde handlet forsætligt eller groft uagtsomt i forbindelse med at forfalske eller forvride det videnskabelige budskab i de indklagede artikler. Landsretten ophævede derfor UVVU's afgørelse.

1.1.2 Uredelighedsdefinitionen i et internationalt perspektiv

FI's landeanalyse viser, at der ikke findes en officiel og entydig definition af videnskabelig uredelighed, hvilket også anerkendes i de internationale fora, der beskæftiger sig med emnet. Der er en betydelig variation i sammensætningen og formen af de enkelte landes definitioner, som kan være begrundet i særlige traditioner, kulturelle forhold, opbygningen af forskningsstrukturen i det pågældende land eller (ofte) helt konkrete uredelighedssager.

Forskellige lande har forskellige definitioner, men det står dog klart, at kerneområdet for uredelighed er fabrikering, forfalskning og plagiering - internationalt kaldet **FFP** (på engelsk 'Fabrication', 'Falsification' og 'Plagiarism'). Det er kun enkelte lande, der ikke inddrager disse tre begreber som grundlaget for deres uredelighedsdefinitioner og i de lande, der ikke direkte medtager FFP i definitionen, er der endvidere en klar forståelse af, at netop disse tre begreber er det, der traditionelt kendetegner videnskabelig uredelighed.

Flere landes definitioner indeholder derudover nogle supplerende beskrivelser af adfærd og forhold, der ikke direkte kan henføres under FFP, men som landene alligevel har ønsket skal være en del af området for videnskabelig uredelighed.

I flere lande indeholder uredelighedsdefinitionen et subjektivt krav, dvs. et krav om fornøden tilregnelser hos den indklagede, som vi også kender det fra den nuværende danske definition. Ved en gennemgang af definitionerne støder man således på formuleringer om, at et forhold skal være begået "*intentionally*", "*knowingly*", "*recklessly*", "*grossly negligent*" osv. Man ser endvidere ofte (mest i angelsaksiske lande) formuleringen "*research misconduct does not include honest errors*". Helt overordnet kan man anlægge den betragtning, at videnskabelig uredelighed i et internationalt perspektiv med sikkerhed omfatter bevidst (forsætlig) adfærd, men også i et vist omfang ikke-bevidst adfærd, når der er et grundlag for at bebrejde den pågældende for, at vedkommende handlede på en måde, der førte til den uredelige adfærd. I tilknytning hertil er den gængse holdning, at hændelige fejl o.l., som på dansk formentlig svarer til fejl begået ved simpel uagtsomhed, ikke er udtryk for videnskabelig uredelighed.

EKSEMPLER PÅ ANDRE LANDES UREDELIGHEDSDEFINITIONER

Den **amerikanske** føderale uredelighedsdefinition lyder:

"Research misconduct is defined as fabrication, falsification, or plagiarism in proposing, performing, or reviewing research, or in reporting research results.

- Fabrication is making up data or results and recording or reporting them.*
- Falsification is manipulating research materials, equipment, or processes, or changing or omitting data or results such that the research is not accurately represented in the research record.*
- Plagiarism is the appropriation of another person's ideas, processes, results, or words without giving appropriate credit.*
- Research misconduct does not include honest error or differences of opinion."*

Det fremgår endvidere af den føderale definition, at:

"A finding of research misconduct requires that:

- There be a significant departure from accepted practices of the relevant research community; and*
- The misconduct be committed intentionally, or knowingly, or recklessly; and*
- The allegation be proven by a preponderance of evidence."*

I **Norge** minder uredelighedsdefinitionen meget om den danske, og der blev også skelet til den norske definition under en revision af den danske definition i 2008:

"Med vitenskapelig uredelighet menes forfalskning, fabrikkering, plagiering og andre alvorlige brudd med god vitenskapelig praksis som er begått forsettlig eller grovt uaktsomt i planlegging, gjennomføring eller rapportering av forskning."

Videnskabelig uredelighed er ikke defineret i **hollandsk** lovgivning. Det centrale (nationale) uredelighedsudvalg 'National Board for Research Integrity', der hviler på frivillig tilslutning fra en række organisationer, definerer videnskabelig uredelighed som *"a violation of norms on research integrity"*. I forhold til at definere 'the norms on research integrity' henvises der til nationale og internationale retningslinjer. Der er således tale om en meget bred definition, der løbende udfyldes af praksis og retningslinjer.

1.1.3 Ekspertudvalgets anbefalinger vedrørende uredelighedsdefinitionen

Ved overvejelserne angående eventuelle ændringer i den danske uredelighedsdefinition er det af helt central betydning, at justeringerne fører til, 1) at vi i Danmark får så klar en uredelighedsdefinition som muligt, og 2) at uredelighedsdefinitionen er i overensstemmelse med international praksis.

Spørgsmålet om klarhedskrav til definitioner af videnskabelig uredelighed har længe været en kendt og jævnligt debatteret problemstilling. I den danske debat har der været fremført synspunktet, at en definition begrænset til FFP vil skabe den ønskede klarhed. Blandt dem, der beskæftiger sig professionelt med området, er der enighed om, at man ikke på forhånd kan opliste alle de situationer, der kan tænkes at udgøre videnskabelig uredelighed, heller ikke inden for FFP-området. I den sammenhæng er det vigtigt at fremhæve, at spørgsmålet om, hvorvidt en adfærd er udtryk for videnskabelig uredelighed, altid skal vurderes i forhold til det forskningsområde, som den pågældende sag vedrører.

Der bliver både nationalt og internationalt taget initiativer (som eksempelvis det danske initiativ med Danish Code of Conduct for Research Integrity eller Vancouver-reglerne¹³), der kan være med til at udstikke nogle retningslinjer for, hvilken adfærd der anses for acceptabel/uacceptabel i en given forskningssammenhæng, men det må anses for urealistisk og uhenigtsmæssigt, at man på forhånd i en lovtekst kan definere præcis hvilke situationer, der vil blive anset for at være videnskabeligt uredelig adfærd. Der vil i lyset heraf skulle være indeholdt et vist skøn og råderum for konkret vurdering i relation til en definition af videnskabelig uredelighed. Det nærmere indhold af begrebet videnskabelig uredelighed vil således blive udfyldt gennem

¹³ International Committee of Medical Journal Editors - Recommendations for the Conduct, Reporting, Editing, and Publication of Scholarly Work in Medical Journals (senest opdateret i december 2013).

afgørelser fra UVVU, praksis på forskningsinstitutionerne og i form af lokale, nationale og internationale retningslinjer.

I den forbindelse kan det nævnes, at selv et begreb som plagiering, der er en del af kerneområdet for uredelighed og af mange betragtes som et entydigt begreb, ikke har en officielt anerkendt definition (hverken nationalt eller internationalt), som illustreret ved en nylig sag i UVVU, hvor udvalget i afgørelsen har et afsnit med, der forklarer indholdet af begrebet nærmere i den konkrete kontekst.

En afspejling af international praksis i forhold til definitionen af videnskabelig uredelighed indebærer, at FFP fortsat bør være en del af området for uredelige forhold. Tilsvarende viser international praksis, at uredelighedsdefinitionen også fremover bør have et subjektivt krav, da det også er centralt for sager om videnskabelig uredelighed, at der er en adfærd eller et forhold, som kan bebrejdes den pågældende pga. den måde vedkommende har/ikke har ageret.

Med henvisning til, at uredelighedsdefinitionen siden UVVU's oprettelse i 1992 har haft en opdeling i en objektiv del og en subjektiv del, og at dette afspejler den måde, hvorpå uredelighedsdefinitioner oftest udformes i andre lande, bør denne opdeling fastholdes i en kommende definition.

Et afgørende hensyn bag en justeret definition af videnskabelig uredelighed er som tidligere nævnt at gøre denne så klar som mulig. Ekspertudvalget har kunnet konstatere, at formuleringen "*og andre alvorlige brud på god videnskabelig praksis*" i den nuværende definition har givet anledning til en vis usikkerhed om, hvad videnskabelig uredelighed omfatter, og tvivl om vi i Danmark er i tråd med international praksis på området. I forbindelse hermed må det samtidig erkendes, at der ikke findes en entydig internationalt og generelt accepteret definition af sådanne "alvorlige brud", og at grænserne mellem videnskabelig uredelighed og QRP er flydende.

Ekspertudvalget ønsker at begrænse denne usikkerhed ved at fjerne "*og andre alvorlige brud på god videnskabelig praksis*" fra definitionen af videnskabelig uredelighed, så videnskabelig uredelighed fremover alene vil være karakteriseret ved forhold, der udgør fabrikering, forfalskning og plagiering (FFP).¹⁴ En definition, der begrænser området for videnskabelig uredelighed til FFP vil stemme overens med international praksis, da FFP udgør kerneområdet i enhver uredelighedsdefinition. Det er ekspertudvalgets opfattelse, at de forhold, der efter hidtidig praksis har været vurderet som videnskabelig uredelighed efter en sædvanlig forståelse af dette begreb, kan rummes inden for FFP.

For at skabe endnu større klarhed over området for videnskabelig uredelighed kan FFP forklares nærmere i en udfoldet definition, så hver enkelt del (fabrikering, forfalskning og plagiering) uddybes med et par korte sætninger i stil med det, der kendes fra den amerikanske føderale definition. Denne uddybning vil kunne erstatte den hidtidige eksempelopregning i regelsættet ud fra en betragtning om, at man alligevel ikke på forhånd kan opregne alle de tilfælde, der kan udgøre videnskabelig uredelighed, og der vil således altid skulle foretages en konkret vurdering. I en sådan konkret vurdering vil det efter ekspertudvalgets opfattelse være bedre med en overordnet forklaring af de centrale begreber fremfor en ikke-udtømmende eksempelopregning.

¹⁴ Det er af afgørende betydning, at også QRP håndteres, da QRP og de 'grå' områder mellem QRP og egentlig videnskabelig uredelighed har stor skadevirkning for forskningens troværdighed. Dette emne behandles derfor nedenfor i afsnit I.2. En hensigtsmæssigt håndtering af QRP bliver særlig vigtig, når definitionen af videnskabelig uredelighed begrænses til FFP.

Med det nuværende tilregnelseskrav (forsæt eller grov uagtsomhed) i definitionen af videnskabelig uredelighed stilles der relativt høje krav til graden af skyld hos den, der findes videnskabeligt uredelig. Dette er senest illustreret ved Østre Landsrets dom af 18. februar 2015, der indtil videre er den eneste danske dom, der tager stilling til spørgsmålet. Det høje skyldkrav stemmer overens med, at en afgørelse om videnskabelig uredelighed kan have væsentlige professionelle og personlige konsekvenser for den indklagede forsker.

I forhold til den subjektive del af en fremtidig uredelighedsdefinition har ekspertudvalget overvejet følgende muligheder:

- 1) Tilregnelseskravet begrænses til forsæt
- 2) Det nuværende tilregnelseskrav (forsæt eller grov uagtsomhed) fastholdes
- 3) Tilregnelseskravet udvides til også at omfatte simpel uagtsomhed¹⁵

Ekspertudvalget har lagt vægt på, at der fortsat skal stilles høje krav til skyldgraden i forbindelse med videnskabelig uredelighed, men at det samtidig også skal være muligt at opfylde formålet med at håndtere uredelighedstilfælde, som navnlig er at komme situationer, hvor forskningen er fordrejet, til livs, og hvor der er en adfærd eller andre forhold, som kan bebrejdes den eller de involverede forskere.

Det kan være særdeles vanskeligt at fastslå, hvilken hensigt eller vilje en forsker har haft i en given situation, og dermed kan det også ofte være umuligt for et centralt uredelighedsudvalg at løfte beviset for, at en forsker har handlet forsætligt. En begrænsning af tilregnelseskravet til forsæt i en justeret definition af videnskabelig uredelighed vil derfor have store konsekvenser for behandlingen af uredelighedssager. En sådan begrænsning vil i praksis føre til, at en opfyldelse af forsætskravet formentlig vil kræve en tilståelse fra den indklagede forsker, eller at den pågældende bliver 'taget med fingrene i fadet'. Det kan føre til en række sager, hvor der ikke kan statueres videnskabelig uredelighed, selvom der er tale om en situation, som alle er enige om, bør være omfattet af uredelighedsbegrebet.

I den anden ende af spektret må en udvidelse af tilregnelseskravet til også at omfatte simpel uagtsomhed anses for at være en betydelig udvidelse af det nuværende område for videnskabelig uredelighed. En sådan udvidelse vil også medføre, at man delvist fjerner et element, som har været en del af videnskabelig uredelighed siden oprettelsen af UVVU i 1992, nemlig det grundlæggende forhold, at videnskabelig uredelighed forudsætter, at den pågældende har udvist en vis grad af bebrejdelseværdig adfærd. I UVVU's årsberetning fra 1993 anføres således:

"Alle, som har beskæftiget sig med videnskabelig uredelighed, er enige om, at det er den bevidst uredelige handling, man ønsker at kunne blotlægge. Det er ikke det hændelige uheld, 'the honest error'. Og heller ikke de simple tilfælde, hvor en forsker kan bebrejdes, at han/hun har handlet skødesløst, således at vedkommendes optræden falder under den nedre grænse for, hvad der professionelt kan accepteres. Reaktionen vil her være professionens misbilligelse, men det er normalt ikke forhold af en sådan subjektiv grovhed, at uredelighedsbegrebet er anvendeligt. UVVU har imidlertid ved vedtægternes formulering medtaget grov uagtsomhed i sit uredelighedsbegreb: 'videnskabelig uredelighed omfatter således alle bevidst svigagtige hand-

¹⁵ I Norge er man ligesom i Danmark i gang med en revision af uredelighedssystemet. I den forbindelse har der også i Norge været en debat omkring tilregnelseskravet i forbindelse med videnskabelig uredelighed. Her har debatten bl.a. drejet sig om, hvorvidt man burde bløde skyldkravet op. Dette skyldes nogle sager omkring plagiering, hvor man ikke kunne fastslå den nødvendige tilregnelser, hvilket har virket stødende på flere af dem, der arbejder med videnskabelig uredelighed i Norge.. I Kunnskapsdepartementets forslag til ændringer lægges der op til en fastholdelse af det nuværende tilregnelseskrav, dvs. forsæt eller grov uagtsomhed ligesom i den danske uredelighedsdefinition.

linger i forløbet af ansøgnings-, og forskningspubliceringsprocessen samt så grove tilfælde af sjusk, at de må anses at udgøre en tilsvarende belastning af den videnskabelige troværdighed'. UVVU har dermed ønsket at klargøre, at der er grænser for, hvor langt man kan gå i retning af at påberåbe sig uvidenhed eller anden form for inkompetence, når der påvises forhold, der tyder på uredelighed."¹⁶

På denne baggrund er det ekspertudvalgets opfattelse, at det vil være mest hensigtsmæssigt, at tilregnelseskravet i definitionen af videnskabelig uredelighed fastholdes som det nuværende tilregnelseskrav, dvs. omfattende forsæt og grov uagtsomhed.

Den foreslåede definition, jf. nedenfor, læner sig meget op ad den amerikanske uredelighedsdefinition og begrænser området for videnskabelig uredelighed til fabrikering, forfalskning og plagiering (FFP), som er begået forsætligt eller ved grov uagtsomhed. FFP-begreberne udfoldes ved forslaget yderligere gennem tre korte uddybende afsnit.

EKSPERTUDVALGET ANBEFALER

En fremtidig definition af videnskabelig uredelighed bør lyde:

"Videnskabelig uredelighed: Fabrikering, forfalskning og plagiering som er begået forsætligt eller groft uagtsomt ved planlægning, gennemførelse eller rapportering af forskningsmæssige resultater.

Fabrikering er konstruktion af data eller substitution med fiktive data.

Forfalskning er manipulation af forskningsmateriale, udstyr eller processer, eller ændringer eller udeladelse af data eller resultater, hvorved forskning fremstår misvisende.

Plagiering er tilegnelse af ideer, processer, resultater, tekst eller særlige begreber uden retmæssig kreditering."

1.2 Håndtering af Questionable Research Practice (QRP)

Der er de senere år kommet større og større fokus på at håndtere brud på god videnskabelig praksis, som ikke er alvorlige nok til at kunne betragtes som egentlig videnskabelig uredelighed. Sådanne uønskede tilfælde betegnes internationalt **Questionable Research Practice (QRP)**. Selvom disse ikke er lige så alvorlige som tilfælde af egentlig videnskabelig uredelighed, er de dog skadelige for forskningen og dens omdømme og troværdighed. Derfor er det mindst lige så vigtigt at sikre en fornuftig håndtering af QRP, som det er at have et velfungerende uredelighedssystem.

¹⁶ UVVU's årsberetning 1993, s. 34.

1.2.1 QRP og videnskabelig uredelighed

Begrebet QRP er udsprunget af debatten i 80'erne og 90'erne i USA om 'research misconduct' - det vi på dansk kalder videnskabelig uredelighed. Efter en række omfattende sager om snyd med forskning fik man i USA i 80'erne den første definition af uredelighed baseret på den amerikanske forståelse af begrebet 'fraud'. Efter en række justeringer af definitionen (bl.a. for at understrege at videnskabelig uredelighed sjældent er en egentlig kriminel handling som 'fraud') overgik man i 1989 til begrebet 'research misconduct', som blev defineret som omfattende FFP og andre alvorlige afvigelser fra accepteret praksis. I 2000 kom der en fælles føderal 'policy on research misconduct', og her blev den føderale definition begrænset til kun at inkludere FFP. I samme periode og som følge af debatten omkring FFP-definitionen i 90'erne opstod begrebet QRP for at dække anden uønsket adfærd, som ikke falder ind under FFP-kategorierne. QRP blev ikke en del af den officielle føderale definition af videnskabelig uredelighed og er heller ikke en del af denne definition i dag. Begrebet er dog bredt anerkendt i international sammenhæng.

En række undersøgelser viser, at QRP forekommer langt oftere end egentlig videnskabelig uredelighed (i form af det traditionelle internationale kerneområde FFP).¹⁷ Dette indebærer, at selvom den negative effekt af de enkeltvis tilfælde af QRP er mindre end de enkeltvis, relativt sjældne tilfælde af FFP, er den samlede negative effekt af QRP på forskningens troværdighed sandsynligvis meget større. QRP har derfor potentielt større betydning for forskningens troværdighed.

Det er anslået i en artikelserie i tidsskriftet Lancet,¹⁸ at op imod 85 % af ressourcerne til forskning inden for det biomedicinske område har været anvendt til forskning, der ikke kan reproducere. En omfattende tilstedeværelse af QRP i forskningen er en del af forklaringen herpå, selvom der naturligvis også er en række andre faktorer, der spiller ind (f.eks. forsøgsmålestændigheder o.l.).

Der er enighed blandt dem, der beskæftiger sig med forskningsintegritet og videnskabelig uredelighed, om, at betydningen af QRP ikke må undervurderes, og at QRP muligvis er et endnu større problem og en større udfordring end de trods alt begrænsede tilfælde af videnskabelig uredelighed. Dette skal også ses i lyset af, at det i dag står klart, at QRP ikke kun er et fænomen inden for den biomedicinske forskning, men er et udbredt problem inden for alle hidtil undersøgte discipliner f.eks. psykologi, sociologi og økonomi.

1.2.2 Definition af QRP

QRP er grundlæggende udtryk for brud på god videnskabelig praksis, der i større eller mindre grad kan være skadelige for forskningen.

Det er ikke praktisk muligt at give en udtømmende beskrivelse af god videnskabelig praksis, som omfatter alle videnskabelige discipliner, og det er således ikke praktisk muligt at opremse alle former for QRP. QRP defineres derfor også ofte som en praksis, der befinder sig i det grå

¹⁷ Se eksempelvis Brian C. Martinsson, Melissa S. Anderson and Raymond de Vries 'Scientists behaving badly', Nature Vol 435, 9 June 2005, p. 737 og Fanelli D. 'How many scientists fabricate and falsify research? A systematic review and meta-analysis of survey data', Plos One 2009, 4(5):e5738. doi:10.1371/journal.pone.0005738. Sidstnævnte er et metastudie, der viser, at ca. 30 % af forskere erkender QRP, når de spørges direkte herom. Tallet stiger dog til ca. 70 %, når forskerne bliver spurgt om, hvad de har observeret hos kollegaer. Til sammenligning er de to tal 2 % henholdsvis 14 %, når samme forskere spørges til fabrikering og forfalskning. For et overblik i en dansk kontekst kan der henvises til Nils Axelsen 'Videnskabelig integritet og UVVU', Biozoom, No. 3, Volume 17, 2015, s. 4-6.

¹⁸The Lancet - Research: increasing value, reducing waste. Tilgængelig her: <http://www.thelancet.com/series/research>

område mellem god videnskabelig praksis og videnskabelig uredelighed.¹⁹ I den forbindelse er det vigtigt at nævne, at erfaringerne fra arbejdet i UVVU viser, at grænserne mellem QRP og egentlig videnskabelig uredelighed er flydende og nærmest umuligt kan fastlægges klart på forhånd. Det er således ofte først, når der er foretaget en nærmere undersøgelse af en given sag, at de pågældende forhold i sagen lader sig henhøre til videnskabelig uredelighed eller QRP. QRP kan derfor ofte have et overlap med videnskabelig uredelighed og omvendt.

Ekspertudvalget er bekendt med, at der i et igangværende forskningsprojekt om implikationerne af QRP er identificeret omkring 100 forskellige QRP-handlinger, hvilket illustrerer, at QRP er et meget bredt felt, der ikke kan defineres ved en opregning (eksempelvis i en lovtekst el.lign.) af alle de handlinger, der udgør QRP.

Der findes adskillige nationale og internationale retningslinjer, der kan anvendes som fortolkningsbidrag til at udfylde begrebet QRP i en konkret kontekst (eksempelvis Danish Code of Conduct for Research Integrity, The Singapore Statement on Research Integrity og The European Code of Conduct for Research Integrity). Rækkevidden, anvendeligheden og forståelsen af disse retningslinjer kan dog variere på tværs af landegrænser, forskningsområder og traditioner inden for de enkelte videnskabsgrene. Begrebet QRP skal derfor altid fortolkes og forstås i den konkrete kontekst/sag, hvor problemstillingen måtte opstå.

1.2.3 Håndtering af QRP internationalt og i Danmark

Internationalt findes der en lang række forskellige tilgange til at håndtere QRP. Visse lande har en national definition af videnskabelig uredelighed, der hovedsagligt inddrager FFP, og hvor håndtering af QRP er overladt til forskningsmiljøerne uden nærmere regulering heraf. Der er dog også en del lande, der har en uredelighedsdefinition, der går videre end FFP, og i visse tilfælde inddrager disse definitioner QRP. Som eksempler på sidstnævnte kan nævnes Irland, hvor den nationale uredelighedsdefinition nævner en kategori af "*poor practices*" og Finland, hvor der i forbindelse med definitionen af videnskabelig uredelighed optræder et afsnit dedikeret til "*disregard for responsible conduct of research*".

Der er generelt international konsensus om, at spørgsmålet om håndtering af QRP skal ses i lyset af det formål, der i udgangspunktet er bestemmende for arbejdet med videnskabelig uredelighed og QRP, dvs. at fremme ansvarlig forskning, fremme integritet i forskning og overordnet sikre kvaliteten og troværdigheden af den udførte forskning.²⁰

Efter den nuværende danske uredelighedsdefinition omfatter videnskabelig uredelighed FFP og andre alvorlige brud på god videnskabelig praksis. I denne sidste del af definitionen kan indfortolkes visse alvorlige QRP-handlinger, mens andre falder udenfor, da de ikke kan karakteriseres som alvorlige brud på god videnskabelig praksis. UVVU har således ikke på nuværende tidspunkt et særskilt mandat til at håndtere QRP, men der er alligevel en vis overlappende snitflade mellem videnskabelig uredelighed og QRP. Dette illustrerer som tidligere nævnt, at grænserne mellem videnskabelig uredelighed og QRP er flydende og afhængige af de konkrete omstændigheder.

¹⁹ <http://www.vib.be/en/news/Pages/Research-misconduct---The-grey-area-of-Questionable-Research-Practices.aspx>

²⁰ Se nærmere i Daniele Fanellis kapitel 'The black, the white and the grey areas - towards an international and interdisciplinary definition of scientific misconduct' i bogen 'Promoting Research Integrity in a Global Environment' af Tony Mayer og Nich Steneck (eds), World Scientific, 2011.

UVVU'S TIDLIGERE PRAKSIS OM FORHOLD I STRID MED GOD VIDENSKABELIG PRAKSIS UNDER GRÆNSEN FOR UREDELIGHED

Ved oprettelsen af UVVU i 1992 havde det daværende udvalg (der var kun ét uredelighedsudvalg frem til 1998) den opfattelse, at UVVU også kunne beskæftige sig med sager vedrørende adfærd, som faldt uden for UVVU's egentlige sagsområde som afgrænset ved de daværende vedtægter, dvs. den daværende definition af videnskabelig uredelighed, men som befandt sig i grænseområdet hertil. Sådan adfærd blev i begyndelsen betegnet 'anden utilbørlig videnskabelig praksis og/eller interkollegial adfærd', hvilket sidenhen blev til 'brud på god videnskabelig praksis eller forhold i strid med/afvigelser fra god videnskabelig praksis'.²¹

UVVU fortsatte denne praksis i en årrække. Eksempelvis fandt UVVU i sagen omtalt som sag nr. 4 i årsberetningen for 1998, at der var sket en afvigelse fra god videnskabelig praksis, men at forholdene dog ikke var af en sådan art, at der var tale om videnskabelig uredelighed. I UVVU's kommentar til sagen anføres, at:

"UVVU's praksis med ikke blot at udtale sig om, hvorvidt en sag indeholder videnskabelig uredelighed eller ej, men også at bedømme sagen efter en norm for god videnskabelig praksis, er nødvendiggjort af, at der ikke findes to klart adskilte populationer af forskeradfærd, en redelig og en uredelig. Der findes et kontinuum med spændvidde fra god forskningspraksis til klar uredelighed."

Det var således opfattelsen i UVVU, at det er vigtigt, at hele spektret fra god videnskabelig praksis til videnskabelig uredelighed håndteres, og derfor var UVVU efter egen opfattelse også nødt til i visse sager at konkludere, at den indklagede forsker havde forbrudt sig mod god videnskabelig praksis, selvom det ikke kunne kvalificeres som egentlig videnskabelig uredelighed.

UVVU's praksis som beskrevet ovenfor blev et af omdrejningspunkterne for en kendt sag i 2003 vedrørende en anmeldelse over Bjørn Lomborg til UVVU.²² UVVU konkluderede i sin afgørelse i sagen, at der ikke forelå videnskabelig uredelighed, idet Lomborg ikke havde handlet forsætligt eller groft uagtsomt, men at der dog var handlet i strid med god videnskabelig praksis, samt at de objektive kriterier for at statuere videnskabelig uredelighed var til stede.

Bjørn Lomborg klagede til det daværende Ministeriet for Videnskab, Teknologi og Udvikling (nu Uddannelses- og Forskningsministeriet) over afgørelsen, da UVVU's afgørelser dengang kunne påklages administrativt. En del af klagen gik på, at UVVU ikke havde fornøden hjemmel i regelgrundlaget til, at UVVU's konklusioner i uredelighedsafgørelserne også kunne indeholde en stillingtagen til, hvorvidt der var handlet i strid med god videnskabelig praksis.

²¹ Se hertil UVVU's årsberetning 1993, kapitel 6 og UVVU's årsberetning 1994 kapitel 6.1. Årsberetningen for 1995, kapitel 3 indeholder endvidere en nærmere gennemgang af UVVU's sagsområde, hvor det anføres, at UVVU er nødt til at arbejde med en norm for god videnskabelig praksis og således også i visse tilfælde vil gå ind i sager om brud på sådanne normer, selvom der ikke er tale om egentlig videnskabelig uredelighed.

²² Sagen er nærmere omtalt i UVVU's årsberetning 2003, kapitel 2, sag nr. 4, 5 og 6.

Ministeriet gav Bjørn Lomborg medhold i denne del af klagen (og en række andre punkter) og ophævede UVVU's afgørelse. I ministeriets afgørelse i klagesagen fastslog ministeriet således, at UVVU havde til opgave at afgøre, om der i en konkret sag var handlet videnskabeligt uredeligt eller ej. UVVU's konklusioner i uredelighedsafgørelserne skulle derfor kun indeholde en stillingtagen til dette og ikke forholde sig til, om der ellers var handlet i strid med god videnskabelig praksis (præmisserne i afgørelserne måtte dog gerne inddrage dette spørgsmål i vurderingen af, om der forelå videnskabelig uredelighed).

På baggrund heraf ændrede UVVU sin praksis til, at UVVU alene konkluderer, om der i en given sag er handlet videnskabeligt uredeligt. UVVU forholder sig således ikke i konklusionerne i uredelighedsafgørelserne til, om der er handlet i strid med god videnskabelig praksis.

UVVU har siden Lomborg-sagen og efter en ændring af UVVU-bekendtgørelsen i 2005²³ alene truffet afgørelse om videnskabelig uredelighed i en given sag og ikke taget særskilt stilling til eventuelle andre (mindre alvorlige) brud på god videnskabelig praksis og QRP. Med denne klare skillelinje i forhold til UVVU's ansvarsområde blev det klart for universiteterne, at de selv måtte håndtere QRP. Dette førte til oprettelsen af praksisudvalg på flere universiteter, jf. nærmere afsnit 2.2 og appendiks 3.

Når UVVU's virkefelt, som der lægges op til i afsnit 2.1, også fremadrettet alene skal relatere sig til sager om egentlig videnskabelig uredelighed, er det nødvendigt at sikre, at QRP og tilfælde i grænseområdet mellem egentlig videnskabelig uredelighed og QRP håndteres på anden vis. Dette aktualiseres særligt ved, at der med den foreslåede justering af uredelighedsdefinitionen, jf. afsnit 1.1, er lagt op til en udeladelse af "*og andre alvorlige brud på god videnskabelig praksis*" fra definitionen.

I november 2014 blev den danske kodeks for integritet i forskning lanceret. Alle de danske universiteter og en række andre forskningsinstitutioner har tilsluttet sig kodeksen og er i gang med at implementere kodeksens anbefalinger. En del af implementeringen er at etablere institutionelle systemer til håndtering af brud på god videnskabelig praksis (på engelsk: 'breaches of responsible conduct of research'), og det kan derfor lægges til grund, at de danske forskningsinstitutioner allerede arbejder med håndtering af QRP.

Det er vigtigt, at denne indsats understøttes af et kommende dansk uredelighedssystem, og at der bliver en sammenhæng mellem håndtering af videnskabelig uredelighed og håndtering af QRP, da begge dele har skadelig indvirkning på forskningen.

DANISH CODE OF CONDUCT FOR RESEARCH INTEGRITY

Den 5. november 2014 lancerede Uddannelses- og Forskningsministeriet og Danske Universiteter en ny dansk kodeks for integritet i forskning - Danish Code of Conduct for Research Integrity. Kodeksen har på nuværende tidspunkt opnået tilslutning fra ca. 35 danske institutioner, der er involveret i forskning, herunder alle otte danske universiteter, de offentlige forskningsråd og fonde samt flere større private fonde.

²³ Bekendtgørelse nr. 668 af 28. juni 2015 om Udvalgene vedrørende Videnskabelig Uredelighed.

Kodeksen er et frivilligt initiativ, der hviler på forskningssamfundets tilslutning til de anbefalinger, som kodeksen indeholder. Anbefalingerne er grundlæggende inddelt i fire hovedområder, der har hvert sit kapitel i kodeksen:

I. Principles of research integrity

Kapitlet indeholder 3 grundlæggende principper, der bør indgå i alle forskningens faser:

- 1) Honesty
- 2) Transparency
- 3) Accountability

II. Responsible Conduct of Research

Kapitlet indeholder seks grundlæggende standarder for, hvordan ansvarlig forskning udføres:

- 1) Research planning and conduct
- 2) Data Management
- 3) Publication and communication
- 4) Authorship
- 5) Collaborative research
- 6) Conflicts of interest

III. Research Integrity teaching, training, and supervision

Kapitlet opstiller en grundlæggende platform for undervisning, oplæring og supervision i integritet i forskning

IV. Research misconduct and breaches of responsible conduct of research

Kapitlet indeholder en beskrivelse af ansvaret for at håndtere sager om videnskabelig uredelighed og brud på ansvarlig forskningspraksis og vigtigheden af at have effektive systemer hertil.

I tilknytning til kapitlet indeholder kodeks også et appendiks med anbefalinger til institutionernes håndtering af sådanne sager, herunder til indretningen af institutionelle systemer, jf. nærmere i afsnit 2.2.

Kodeksen kan findes her, hvor man også kan læse mere om arbejdet med integritet i forskning: www.ufm.dk/integritet

1.2.4 Ekspertudvalgets anbefalinger vedrørende håndtering af QRP

Det er som tidligere nævnt vigtigt, at vi i Danmark både sikrer en hensigtsmæssig håndtering af egentlige uredelighedssager og af tilfælde af QRP.

Efter ekspertudvalgets opfattelse håndteres QRP bedst så tæt på forskningsmiljøerne som muligt. Dette skyldes bl.a., at QRP og god videnskabelig praksis er dynamiske størrelser, hvis indhold konstant er i udvikling, og der kan således ikke på forhånd foretages en udtømmende definition af begreberne. God praksis og de forhold, der udgør QRP, skal løbende drøftes i forskningsmiljøerne, og et ansvar for at håndtere QRP placeres derfor også bedst hos forskningsinsti-

tutionerne. Dette er i tråd med den danske kodeks for integritet i forskning. Håndteringen af QRP bør derfor primært overlades til den involverede forskningsinstitution.

For at sikre en vis kontinuitet i behandlingen af QRP-sager samt sikre at forskningsinstitutionerne lever op til deres ansvar for at håndtere QRP bør det gøres til en del af et kommende uredelighedssystem, at forskningsinstitutionerne forpligtes til at håndtere QRP-sager. Denne pligt indebærer, at sagsbehandlingen tilrettelægges på en sådan måde, at sagerne kan behandles hurtigt, fair og ensartet. I den forbindelse er det afgørende, at der er gennemsigtighed omkring processen for sagerne og tilgængelige procedurer herfor. Det vil efter ekspertudvalgets opfattelse være hensigtsmæssigt, hvis Uddannelses- og Forskningsministeriet inddrager forskningsinstitutionernes håndtering af QRP i ministeriets tilsyn med området. Der bør endvidere indføres en årlig afrapportering til UVVU over de QRP-sager, som institutionen har behandlet for herved at danne et centralt overblik over udviklingen i danske QRP-sager (se nærmere afsnit 2.2).

En del af kritikken af det nuværende UVVU-system har været UVVU's manglende mulighed for at graduere afgørelser. Dette har efter nogens opfattelse ført til, at UVVU er nået til en konklusion om videnskabelig uredelighed i sager med grænsetilfælde mellem uredelighed og QRP, idet UVVU ikke har haft anden mulighed for at adressere kritisable forhold end at konkludere uredelighed. UVVU bør derfor få mulighed for under behandlingen af en uredelighedssag at henvise eventuelle spørgsmål om QRP til behandling på den involverede forskningsinstitution. Dette medfører, at UVVU kan reagere på mulige kritisable forhold ved en henvisning til behandling på institutionen, og UVVU kommer således udenom de enten/eller-situationer, hvor der med det nuværende system skal vælges mellem en uredelighedsafgørelse eller en frifindelse. Dette vil også bidrage til et mere smidigt system, hvor der både tages hånd om videnskabelig uredelighed og QRP.²⁴

EKSPERTUDVALGET ANBEFALER

Ansvar for at håndtere QRP bør placeres hos den involverede forskningsinstitution. Der skal i den forbindelse indføres en pligt for forskningsinstitutionerne til at behandle QRP-sager.

Der bør indføres en årlig afrapportering til UVVU fra de enkelte forskningsinstitutioner om de QRP-sager, som institutionen har haft i løbet af året.

UVVU bør få mulighed for under behandlingen af en konkret uredelighedssag at henvise spørgsmål om QRP til behandling på den involverede forskningsinstitution.

1.3 Terminologien 'videnskabelig uredelighed'

Siden 90'erne og oprettelsen af UVVU har vi i Danmark oversat videnskabelig uredelighed med 'scientific dishonesty'. Anvendelsen af begrebet 'dishonesty' i denne sammenhæng er blevet kritiseret for at være mere indgribende end uredelighed, idet tankerne ledes hen på decideret uhæderlighed og lignende adfærd. Det er ikke ved alle tilfælde af videnskabelig uredelighed, at der kan drages direkte parallel til uærlighed og uhæderlighed. Der kan derfor indimellem sendes nogle forkerte signaler om en persons adfærd i forbindelse med en afgørelse om, at den pågældende har handlet videnskabeligt uredeligt.

²⁴ Det indbyrdes forhold mellem behandlingen af uredeligheds- og QRP-sager beskrives nærmere i afsnit 2.

Ekspertudvalget har derfor set nærmere på den nuværende terminologi omkring videnskabelig uredelighed i Danmark, og om de begreber, der anvendes, er de mest hensigtsmæssige og retvisende, eller om terminologien bør ændres.

1.3.1 'Videnskabelig uredelighed' og 'research misconduct'

Siden UVVU's oprettelse i 1992 har den adfærd og de forhold, som man ønsker at komme til livs, være betegnet som "videnskabelig uredelighed", og den anvendte engelske oversættelse af begrebet har også siden 1992 været "scientific dishonesty". Disse begreber har således længe været anvendt på området, og de fleste, der beskæftiger sig med forskning, har en opfattelse af, hvad der forstås ved videnskabelig uredelighed.

Debatten bærer dog præg af en forståelse af området som alene omfattende den uhæderlige adfærd, hvilket ikke er en korrekt opfattelse, idet man siden 1992 har haft grov uagtsomhed, dvs. eksempelvis grove tilfælde af sjusk, som en del af området for videnskabelig uredelighed. Der findes således en del sager, hvor den indklagede måske ikke har haft hensigt til en svigagtig, uhæderlig eller uærlig adfærd, men alligevel har handlet på en sådan måde, at forholdet må betragtes som videnskabeligt uredeligt.

Den mest anvendte og anerkendte internationale betegnelse for den type adfærd og forhold, som vi i Danmark kalder videnskabelig uredelighed, er 'research misconduct'. Begreberne redelighed og uredelighed kendes også fra Norge, hvor Granskningsudvalget er "nasjonalt utvalg for gransking af redelighet i forskning", og Sverige. Det er dog tilsyneladende alene Danmark, der anvender oversættelsen "scientific dishonesty" i relation til uredelighed. I Norge anvendes således begrebet 'research misconduct'.

'Misconduct' er ikke på samme måde associeret med uhæderlighed som 'dishonesty'. 'Misconduct' oversættes typisk som ureglementeret adfærd og begrebet anvendes ofte i konteksten embedsmisbrug ('professional misconduct') eller tjenesteforseeelse. 'Misconduct' relaterer sig også mere til den udviste adfærd og til handlinger, hvor 'dishonesty' er rettet mod personen.

1.3.2 Ekspertudvalgets anbefalinger vedrørende terminologien 'videnskabelig uredelighed'

Det er vigtigt, at det danske uredelighedssystem anvender klare og forståelige begreber, særligt da sager om videnskabelig uredelighed har så indgribende karakter. I den forbindelse er det også afgørende, at der ikke sendes forkerte signaler omkring uredelighedsafgørelser, og det gælder både i nationale og internationale sammenhænge.

Ekspertudvalget har lagt vægt på, at 'videnskabelig uredelighed' er et velkendt og fasttømret begreb i UVVU og i det danske forskningsmiljø, og at begrebet har været anvendt siden oprettelsen af UVVU i 1992. Efter ekspertudvalgets opfattelse vil det derfor være mest hensigtsmæssigt at fastholde dette begreb fremadrettet. Uredelighed er endvidere en dækkende betegnelse for de forhold, som UVVU skal tage hånd om, og dette begreb anvendes også i vores skandinaviske nabolande, Norge og Sverige.

En international sammenligning viser, at vi i Danmark skiller os ud ved at inddrage 'dishonesty' i uredelighedsterminologien på engelsk. Den bredt anerkendte internationale betegnelse for videnskabelig uredelighed er 'research misconduct'. Efter ekspertudvalgets opfattelse bør UVVU derfor fremover tilrette sin engelske terminologi til international praksis. Ved at ændre engelsk terminologi til 'misconduct' fremfor 'dishonesty' sendes der således ikke på samme måde signaler om uærlig og uhæderlig adfærd i alle tilfælde af videnskabelig uredelighed.

EKSPERTUDVALGET ANBEFALER

Terminologien 'videnskabelig uredelighed' bør fastholdes.

Den i Danmark anvendte oversættelse af begrebet bør ændres til 'research misconduct' fremfor det nuværende 'scientific dishonesty'. Dette indebærer, at UVVU's engelske navn bør ændres fra Danish Committees on Scientific Dishonesty til Danish Committees on Research Misconduct.²⁵

²⁵ Ekspertudvalget anbefaler, at UVVU fremover organiseres som ét samlet uredelighedsudvalg, jf. ekspertudvalgets anbefaling 7. UVVU's danske og engelske navn skal således også justeres i overensstemmelse hermed.

2. Behandling af uredeligheds- og QRP-sager

Et af de centrale områder for ekspertudvalgets arbejde har været spørgsmålet om en større inddragelse af forskningsinstitutionerne i behandlingen af uredelighedssager, da Danmark på dette punkt adskiller sig fra andre landes uredelighedssystemer. Som et led heri og i håndteringen af QRP, jf. afsnit 1.2, har ekspertudvalget også set nærmere på behandlingen af QRP-sager, der hidtil ikke har været koordineret fra central side i Danmark.

Ekspertudvalget foreslår grundlæggende en model, hvor sager om egentlig videnskabelig uredelighed alene behandles centralt i UVVU, hvorimod QRP-sager alene behandles på den pågældende forskningsinstitution. Som det fremgår i afsnit 2.1 og 2.2 vil der dog være et samspil mellem UVVU og forskningsinstitutionerne i behandlingen af både uredeligheds- og QRP-sager.

Den foreslåede model indebærer en ændring i forhold til i dag, hvor forskningsinstitutioner kan behandle både QRP- og uredelighedssager.²⁶ Dette vil ikke være en mulighed fremover, da alle egentlige uredeligheds-sager vil høre under UVVU's ansvarsområde.

Bl.a. som følge af den nye model for behandling af uredeligheds- og QRP-sager har ekspertudvalget også gjort sig nogle overvejelser omkring UVVU's mulighed for at tage sager op af egen drift og om organiseringen af UVVU i et kommende system.

²⁶ Appendiks 1 indeholder en beskrivelse af de nuværende rammer for UVVU. Appendiks 3 indeholder en beskrivelse af forskningsinstitutionernes nuværende set-up i forhold til behandling af uredeligheds- og QRP-sager, og appendiks 4 er et flowchart, der illustrerer ekspertudvalgets anbefalinger til behandlingen af uredeligheds- og QRP-sager.

2.1 Behandling af uredelighedssager

En af hovedkonklusionerne i FI's landeanalyse er, at forskningsinstitutionerne i andre lande er væsentligt mere inddraget i behandlingen af uredelighedssager, end tilfældet er i Danmark. På trods af variationer blandt de forskellige uredelighedssystemer, er forskningsinstitutionerne i andre lande oftest tæt involveret i behandlingen af sager, der vedrører den pågældende institution. I det danske uredelighedssystem spiller forskningsinstitutionerne ikke den samme rolle, medmindre de selv har indbragt anmeldelsen og derved bliver den ene part i sagen. Ekspertudvalget har derfor undersøgt muligheden for at tilrettelægge behandlingen af uredelighedssager i UVVU med en større grad af medvirken fra forskningsinstitutionerne.

Ekspertudvalget har lagt vægt på, at vi i Danmark skal have et uredelighedssystem med en klar arbejdsfordeling mellem UVVU og forskningsinstitutionerne, og at sagerne oplyses og behandles på mest hensigtsmæssig vis med inddragelse af størst mulig faglighed og viden om den konkrete sag. Samtidig har ekspertudvalget haft fokus på retssikkerheden for de implicerede parter og på at muligheden for at bringe sager frem ikke begrænses.

2.1.1 Det nuværende danske uredelighedssystem²⁷

Med det nuværende danske uredelighedssystem sameksisterer institutionelle systemer parallelt med UVVU på nationalt niveau. Dvs. at de lokale institutionelle systemer ikke hindrer forskere eller andre i at fremsætte deres mistanker om videnskabelig uredelighed direkte til UVVU og omvendt. Det betyder så også, at den samme sag om videnskabelig uredelighed principielt kan behandles både i UVVU og på den involverede forskningsinstitution.

Hovedparten af de danske universiteter har formelle og nedskrevne retningslinjer, vejledninger eller principper for håndteringen af sager om brud på god videnskabelig praksis og om videnskabelig uredelighed. Disse indeholder for eksempel definitioner af god videnskabelig praksis og videnskabelig uredelighed samt beskrivelser af praksisudvalgs formål, sammensætning og opgaver, procedurer, sags gange og mulige sanktioner.

Seks ud af de otte danske universiteter har i dag praksisudvalg el.lign. udvalg, som kan behandle sager om brud på god videnskabelig praksis og/eller videnskabelig uredelighed.²⁸

Universiteterne er for øjeblikket i gang med en proces, hvor de implementerer den nye nationale kodeks for integritet i forskning, jf. nærmere afsnit 2.2.

2.1.2 Inddragelse af forskningsinstitutionen i uredelighedssager i andre lande

Som tidligere nævnt viser FI's landeanalyse, at forskningsinstitutionerne generelt spiller en mere fremtrædende rolle i de fleste andre nationale systemer sammenlignet med situationen i Danmark. Det er karakteristisk, at ansvaret for at håndtere mistanker om videnskabelig uredelighed ofte primært er placeret hos universiteterne og de øvrige forskningsinstitutioner.

Der er samtidig en generel forståelse af, at det er nødvendigt med en form for centralt uredelighedsudvalg til at sikre, at der tages ordentligt hånd om tilfælde af videnskabelig uredelighed, og at praksis bliver homogen. Sådanne centrale udvalg findes i mange forskellige former fra

²⁷ Se appendiks 1 og 3 for en nærmere beskrivelse af behandlingen af uredelighedssager i UVVU og på forskningsinstitutionerne.

²⁸ Oplysningerne bygger på de spørgsmål, som ekspertudvalget sendte til besvarelse på universiteterne i april 2015, jf. appendiks 5. Der kan således være sket ændringer i de interne systemer og procedurer på universiteterne siden.

rene tilsynsorganer til rådgivende og egentlige afgørelsesudvalg, hvor udvalgene i varierende grad samarbejder med den eller de involverede forskningsinstitutioner.

EKSEMPLER PÅ FORSKNINGSINSTITUTIONERNES ROLLE I ANDRE LANDES UREDELIGHEDSSYSTEMER

I **Norge** har man ligesom i Danmark en lovbaseret model med et nationalt udvalg til behandling af sager om videnskabelig uredelighed, Granskningsutvalget. Det er imidlertid kendetegnede for det norske system, at der lægges stor vægt på, at hovedansvaret for at forhindre og håndtere sager om videnskabelig uredelighed ligger på det lokale niveau, dvs. på universiteter, høyskoler og andre offentlige forskningsinstitutioner²⁹. Alle disse typer af institutioner er berettigede og forpligtede til at håndtere mulige sager om videnskabelig uredelighed. Når forskningsinstitutioner behandler sager, kan de henvende sig til Granskningsutvalget for at få rådgivning. Ifølge lovgivningen – og på trods af princippet om at behandlingen af sager om videnskabelig uredelighed primært er et lokalt ansvar – kan Granskningsutvalget på ethvert tidspunkt og trin i processen tage en sag op af egen drift.

Det Finske Rådgivende Udvalg for Integritet i Forskning (TENK), som er udpeget af Ministeriet for Uddannelse og Kultur i **Finland**, har til formål at fremme god forskningspraksis og sikre, at mistanker om afvigelser fra god praksis håndteres på en saglig og fair måde og så hurtigt som muligt. Når en forskningsinstitution har behandlet en sag om videnskabelig uredelighed, og der foreligger en endelig rapport, kan en part i sagen som måtte være utilfreds med institutionens afgørelse anmode om en udtalelse fra det rådgivende udvalg. Det rådgivende nationale udvalg efterforsker ikke selv sager, men afgiver sin udtalelse på grundlag af en vurdering af forskningsinstitutionens undersøgelsesrapport. TENK foretager alene ”review” af rapporter fra universiteterne og ser på, hvordan det ansvarlige universitet har undersøgt sagen.

Det Nationale Udvalg for Integritet i Forskningen (LOWI) i **Holland** er ikke reguleret ved lov, men blev etableret som et uafhængigt rådgivende organ i 2003 på initiativ fra Det Kongelige Nederlandske Akademi (KNAW), Hollands Organisation for Videnskabelig Forskning (NWO) og sammenslutningen af universiteter i Holland (VSNU). LOWI rådgiver medlemsorganisationerne angående brud på normer for forskningsintegritet. Udvalget behandler alene anmeldelser over sager, hvor der er truffet en foreløbig afgørelse af den institution, hvor den formodede overtrædelse fandt sted. LOWI kan afgive rådgivende bemærkninger til forskningsinstitutionernes foreløbige udkast til afgørelser, hvorefter forskningsinstitutionerne træffer endelig afgørelse i en sag.

I **USA** ligger ansvaret for at foretage en første efterforskning af sager om videnskabelig uredelighed hos forskningsinstitutionerne, som i henhold til Federal Policy on Research Misconduct er forpligtede til at have en politik om videnskabelig uredelighed, der omfatter definitioner og procedurer for håndtering af sager. Forskningsinstitutioner er forpligtet til at underrette den relevante regeringsinstitution, dvs. det forskningsfinansierende organ, som har ydet støtte til forskningen, når en efterforskning

²⁹ Det bemærkes, at det ikke er fastsat direkte i den norske lovtekst, at hovedansvaret for behandling af uredelighedssager ligger på den institution, hvor den pågældende forskning har fundet sted. Dette fremgår dog af forarbejderne til loven og er således en integreret del af den norske model.

indledes og rapportere resultaterne efterfølgende. Når National Science Foundation, som er et føderalt forskningsfinansierende organ, f.eks. modtager en anmeldelse om uredelighed, henviser den sagen til den relevante forskningsinstitution, og institutionens undersøgelse gennemgås efterfølgende af National Science Foundations Office of the Inspector General. Hvis yderligere efterforskning er nødvendig, kan Office of the Inspector General iværksætte sin egen undersøgelse.

2.1.3 Ekspertudvalgets anbefalinger vedrørende behandling af uredeligheds-sager

Der findes en lang række forskellige uredelighedssystemer i forskellige lande, og der er således adskillige modeller, der kan tjene til inspiration for, hvordan et nyt dansk uredelighedssystem kan indrettes. Der har været to grundlæggende hensyn bag ekspertudvalgets overvejelser i denne retning:

1. Der skal fortsat være et centralt, nationalt udvalg til behandling af uredelighedssager
2. De danske forskningsinstitutioner skal inddrages mere i behandlingen af konkrete uredelighedssager

Disse to hensyn er begrundet i, at sager om videnskabelig uredelighed, der håndteres af et permanent, selvstændigt organ uden for forskningsinstitutionerne, er med til at minimere risikoen for interessekonflikter og habilitetsproblemer og bidrager til, at alle sager kommer frem i lyset. Et centralt udvalg er også med til at skabe ensartethed i behandlingen af uredelighedssager og sikre, at disse alvorlige sager bliver håndteret i et udvalg bestående af personer med indsigt i behandlingen af uredelighedssager.

Samtidig er det den enkelte forskningsinstitution, der bør have størst motivation og størst faglig indsigt i den pågældende forskning i forhold til at medvirke til undersøgelsen af, hvad der har fundet sted, ligesom evt. data og prøver oftest vil være i institutionens varetægt. Disse tre forhold er de hyppigste årsager til, at man i andre lande inddrager forskningsinstitutionerne mere og placerer det primære ansvar for håndtering af uredelighedssager hos dem.

Med udgangspunkt heri og helt centralt for ekspertudvalgets overvejelser har været spørgsmålet om, hvorvidt forskningsinstitutionerne skulle kunne behandle alle typer af sager i spektret fra QRP til mere alvorlige sager om videnskabelig uredelighed. I den forbindelse er to forskellige grundmodeller for indretning af det danske uredelighedssystem undersøgt nærmere.

Den første model indebærer, at UVVU får en rolle som klageinstans eller alternativ første instans i særlige situationer, hvor der f.eks. er interessekonflikter eller andre habilitetsproblemer, eller hvor sagen vedrører forskning, som er udført af personer uden institutionstilknytning, i private virksomheder eller i et samarbejde mellem forskere fra forskellige institutioner. Hovedreglen ville således være, at sager normalt først vil skulle realitetsbehandles på det lokale institutionsniveau og ikke i regi af UVVU. Modellen stiller krav til, at forskningsinstitutionerne har systemer på plads, der kan behandle sager om uredelighed. I de særlige tilfælde, hvor UVVU er første instans i sagen, jf. ovenfor, vil sagen alene blive behandlet i én instans, hvilket kan give en uønsket skævhed i systemet.

Den anden model indebærer en klar opdeling mellem behandlingen af uredelighedssager og QRP-sager, hvor uredelighedssager alene behandles i UVVU. Efter denne model skal UVVU som led i behandlingen af en given sag indhente en udtalelse eller redegørelse fra den relevante forskningsinstitution, som inddrages i sagens grundlag. Modellen stiller krav til forskningsinsti-

tutionernes evne til at kunne sikre oplysning af sagerne, der kan danne grundlag for en udtalelse/redegørelse til UVVU.

Efter ekspertudvalgets opfattelse vil det være mest hensigtsmæssigt at gå videre med sidstnævnte mere enkle model, dvs. en proces, hvor uredelighedssager behandles i UVVU og på UVVU's ansvar, men med langt større inddragelse af den involverede forskningsinstitution.³⁰ Herved skabes der en samlet indgang for behandlingen af mistanker om videnskabelig uredelighed, en samlet tilgang til behandlingen af uredelighedssager og en klar ansvarsfordeling mellem UVVU og forskningsinstitutionerne i behandlingen af disse sager.

Modellen indebærer, at alle uredelighedssager starter og slutter i UVVU, og forskningsinstitutionerne kan således ikke, i modsætning til i dag, behandle uredelighedssager.³¹ Forskningsinstitutionerne vil dog med forslaget komme til at spille en væsentlig større rolle ved behandlingen af sager i UVVU end tilfældet er i dag, idet oplysningen af sagen i UVVU skal inddrage en redegørelse fra den involverede forskningsinstitution.

Ekspertudvalgets forslag til en revideret behandling af uredelighedssager indebærer, at sagsbehandlingen i hovedtræk tilrettelægges efter følgende model:

Anmeldelse

Personer (og institutioner) med en mistanke om, at videnskabelig uredelighed har fundet sted, skal indbringe deres anmeldelse for UVVU.³²

Der vil formentlig være tilfælde, hvor sådanne anmeldelser bringes frem på den involverede forskningsinstitution, idet der flere steder er etableret 'named person'-ordninger og andre systemer til behandling af QRP, og ofte vil det først være efter en nærmere undersøgelse af sagen, at mistanken om egentlig uredelighed opstår. Forskningsinstitutionen skal derfor i tilfælde, hvor den modtager en anmeldelse vedrørende videnskabelig uredelighed, eller hvor en mistanke om uredelighed opstår under behandlingen af en QRP-sag, sende anmeldelsen til UVVU.

Sagens behandling

Hvis anmeldelsen vedrører videnskabelig uredelighed optager UVVU sagen til behandling.

UVVU indhenter en redegørelse vedrørende sagen fra den involverede forskningsinstitution. Institutionens redegørelse skal bl.a. indeholde en sagsfremstilling med sagens fakta, herunder eventuelle forklaringer fra de implicerede personer. Redegørelsen indgår i UVVU's vurdering af sagen, hvor UVVU også kan inddrage yderligere oplysninger, som UVVU måtte finde nødvendige for at træffe afgørelse.³³ UVVU får det endelige ansvar for at foretage nødvendig partshøring af i hvert fald den indklagede part, inden afgørelsen træffes.

³⁰ Dette kombineres med, at behandlingen af QRP-sager overlades til forskningsinstitutionerne, jf. afsnit 2.2.

³¹ Den nuværende mulighed for forskningsinstitutionerne til selv at behandle uredelighedssager udnyttes stort set alene for så vidt angår tvister vedrørende plagiering eller forfatterskab. Det foreslås derfor også, at sådanne sager fremover vil kunne behandles på forskningsinstitutionen efter en konkret vurdering, jf. afsnit 1.1.

³² Det følger af UVVU-bekendtgørelsens § 4, stk. 1, 2. pkt., at personer, der ønsker at blive rensat for påstande om videnskabelig uredelighed også kan rejse sag hos UVVU. Ekspertudvalget lægger til grund, at der ikke er lagt op til ændringer vedrørende denne mulighed, som ekspertudvalget også mener, bør fastholdes fremadrettet.

³³ Ved at få sagen oplyst på denne måde er der ikke behov for at fastholde anmelderen som automatisk part i sagen, hvilket kan medføre en mere strømlinet sagsbehandling og en kortere sagsbehandlingstid, jf. afsnit 3.2.

Sagens afslutning

UVVU træffer afgørelse i sagen.

Hvis UVVU under sagen eller i forbindelse med sagens afslutning vurderer, at der er forhold i sagen, der kan udgøre QRP, kan UVVU henvise disse forhold til behandling på den involverede forskningsinstitution.

EKSEMPLER PÅ BEHANDLING AF UREDELIGHEDSSAGER EFTER DEN FORESLÅEDE NYE MODEL

Eksempel 1:

En forsker (A) på forskningsinstitutionen 'Danmarks Universitet' får en mistanke om, at en kollega (B) har fiflet med nogle data i et eksperiment, som er udført på afdelingen. Mistanken går på, at B har publiceret en artikel, der angiveligt viser resultater fra et omfattende eksperiment med 20 forsøgspersoner. A er dog blevet opmærksom på, at eksperimentet kun er udført på 2 forsøgspersoner, og at data fra eksperimentet viser noget helt andet end de data, der præsenteres i artiklen. Det kunne således tyde på, at artiklen indeholder både fabrikerede data (data fra 20 forsøgspersoner, selvom der kun var 2 der deltog i eksperimentet) og falsificerede data (data præsenteret i artiklen viser noget andet end kildedata fra eksperimentet).

Da sagen vedrører mistanke om fabrikering og forfalskning, som er en del af uredelighedsbegrebet, indbringes sagen for UVVU.

UVVU foretager en indledende vurdering af, om sagen hører under UVVU's kompetenceområde og vedrører en mistanke om forhold omfattet af definitionen af videnskabelig uredelighed. Det finder UVVU er tilfældet i denne sag, og UVVU anmoder derfor 'Danmarks Universitet' om en redegørelse over sagen. Redegørelsen indeholder bl.a. forsøgsprotokoller fra det pågældende eksperiment, som viser, at der kun deltog 2 forsøgspersoner, samt en udtalelse fra en laborant, der ikke kan genkende data i artiklen som data fra eksperimentet.

UVVU foretager en høring af B over universitetets redegørelse. I lyset af oplysningerne i sagen tilstår B, at B har pyntet på resultaterne i artiklen.

UVVU konkluderer på denne baggrund, at B har handlet videnskabeligt uredeligt.

Eksempel 2:

Under samme forløb og situation som beskrevet under eksempel 1 fremsætter A sin anmeldelse direkte til 'Danmarks Universitet', idet A er usikker på, om der her er tale om videnskabelig uredelighed eller et mindre alvorligt tilfælde af dårlig videnskabelig praksis.

Danmarks Universitet (i praksisudvalget, da dette universitet har etableret et sådant) foretager en indledende vurdering af sagen. Universitetet finder på baggrund heraf, at sagen vedrører videnskabelig uredelighed og henviser derfor sagen til UVVU. Sagen behandles derefter som beskrevet i eksempel 1.

Eksempel 3:

En forsker (C) på 'Danmarks Universitet' bliver opmærksom på, at forskerne i en af

universitetets afdelinger ikke opbevarer deres data korrekt, og at forskergruppen efter C's overbevisning deler deres resultater op i flere publikationer for at maksimere deres forskningsoutput (ofte betegnet 'salami-slicing'). C indbringer derfor en anmeldelse over forskergruppen til UVVU.

UVVU kan efter en indledende vurdering se, at sagen ikke vedrører videnskabelig uredelighed, men derimod er et spørgsmål om QRP. UVVU henviser derfor sagen til behandling på 'Danmarks Universitet'.

Eksempel 4:

En forsker (D) på 'Danmarks Universitet' mener, at en anden forsker i afdelingen (E) har foretaget plagiering og uretmæssig angivelse af forfatterrolle i en artikel, som vedkommende har publiceret. D indbringer derfor en anmeldelse til UVVU over forskeren.

UVVU kan efter en indledende vurdering ikke afvise, at anmeldelsen vedrører videnskabelig uredelighed (plagiering) og optager derfor sagen til behandling. UVVU anmoder 'Danmarks Universitet' om en redegørelse over sagen. Redegørelsen indeholder en nærmere beskrivelse af det forskningsprojekt og det forløb, der har ført til publicering af den pågældende artikel.

UVVU foretager en høring af E over universitetets redegørelse. E kommer med en forklaring og en række oplysninger, der viser, at der ikke er foretaget plagiering i den pågældende artikel.

UVVU konkluderer på denne baggrund, at E ikke har handlet videnskabeligt uredeligt. UVVU finder dog, at der muligvis er begået brud på god videnskabelig praksis i forbindelse med forfatterskab til artiklen. UVVU henviser derfor denne del af sagen til behandling på 'Danmarks Universitet', da UVVU vurderer, at der muligvis er tale om QRP her.

Som det fremgår ovenfor, er det ekspertudvalgets opfattelse, at det klare udgangspunkt bør være, at alle uredelighedssager behandles i UVVU. Man ser dog i visse andre lande (bl.a. USA), at behandlingen af plagierings- og forfatterskabssager overlades fuldt ud til den involverede forskningsinstitution. Baggrunden herfor er, at institutionerne har særlig erfaring med netop denne type sager, som heller ikke på samme måde kræver indgående kendskab til og erfaring med videnskabelig uredelighed.

På denne baggrund foreslår ekspertudvalget, at udgangspunktet om, at uredelighedssager skal behandles i UVVU, kan fraviges i sager vedrørende plagiering og/eller forfatterskab efter en konkret vurdering. I forhold til eksempel 4 i boksen ovenfor indebærer denne konstruktion, at sagen efter en konkret vurdering kunne være håndteret på universitetet. Sager, der behandles på denne måde, bør afsluttes med en indrapportering til UVVU.

EKSPERTUDVALGET ANBEFALER

Sager om egentlig videnskabelig uredelighed bør for så vidt angår fabrikering og forfalskning alene behandles i UVVU, mens sager vedrørende plagiering og/eller forfatterskaber efter en konkret vurdering bør kunne behandles af forskningsinstitutionen og indrapporteres til UVVU.

Indgives en anmeldelse om videnskabelig uredelighed til forskningsinstitutionen, skal denne videresende anmeldelsen til UVVU.

Der bør etableres en proces, hvor UVVU til brug for behandlingen af uredelighedssager indhenter en redegørelse fra den involverede forskningsinstitution.

UVVU bør få mulighed for at henvise spørgsmål om QRP, som er afdækket under sådanne sagers behandling eller i forbindelse med deres afslutning, til behandling på den involverede forskningsinstitution.

2.2 Behandling af QRP-sager

Som det fremgår af afsnit 1.2 foreslår ekspertudvalget, at håndteringen af QRP-sager overlades til de enkelte forskningsinstitutioner, og der kan i det hele taget henvises til dette afsnit vedrørende baggrund for placeringen af ansvaret for QRP hos forskningsinstitutionerne. For at skabe et sammenhængende system, der tager hånd om både videnskabelig uredelighed og håndteringen af QRP har ekspertudvalget undersøgt nærmere, hvordan behandlingen af QRP-sager overordnet bør tilrettelægges. Det har været vigtigt for ekspertudvalget, at den nærmere tilrettelæggelse af interne systemer og procedurer for enkeltsagsbehandling i vidt omfang overlades til den enkelte forskningsinstitution.

2.2.1 Den nuværende behandling af QRP-sager i Danmark

Som nævnt under afsnit 1.2 har håndteringen af QRP og dermed også behandlingen af QRP-sager været overladt til forskningsinstitutionerne, særligt universiteterne, siden 2003,³⁴ hvor det med Lomborg-sagen blev slået fast, at UVVU alene skulle forholde sig til eventuel videnskabelig uredelighed i en konkret sag, og ikke QRP.

Nogle universiteter har i den forbindelse nedsat praksisudvalg eller lignende til at behandle QRP-sager. Behandlingen af QRP-sager på de danske forskningsinstitutioner har generelt været præget af en sporadisk og ad hoc-præget tilgang, hvor nogle institutioner har haft etablerede systemer og procedurer for behandlingen af sådanne sager, mens andre ikke har beskæftiget sig nærmere hermed.³⁵

I november 2014 kom den danske kodeks for integritet i forskning, som alle otte universiteter og en række andre forskningsinstitutioner har tilsluttet sig. På baggrund heraf er bl.a. universite-

³⁴ Det skal hertil bemærkes, at "alvorlige brud på god videnskabelig praksis", hvori visse QRP-handlinger kan indfortolkes, jf. afsnit 1.2.3, har været behandlet i UVVU som en del af uredelighedsbegrebet.

³⁵ Se appendiks 3 for en gennemgang af universiteternes nuværende set-up i forhold til behandling af uredeligheds- og QRP-sager.

terne i gang med en implementering af kodeksens anbefalinger, herunder anbefalingerne om håndtering af QRP (i kodeksen benævnt "breaches of responsible conduct of research") i kodeksens kapitel IV.

UDDRAG FRA KAPITEL IV I DEN DANSKE KODEKS FOR INTEGRITET I FORSKNING

"1. Breaches of responsible conduct of research"

To ensure high integrity in research, all parties involved should be aware of their responsibility for addressing breaches of responsible conduct of research. Thus, institutions and researchers should support initiatives for handling breaches of the responsible conduct of research.

DEFINITIONS

Breaches of responsible conduct of research are breaches of current standards on responsible conduct of research, including those of the Danish code of conduct, and other applicable institutional, national and international practices and guidelines on research integrity. If serious enough, a breach may also represent research misconduct, cf. the definition used by the Danish Committees on Scientific Dishonesty.

1.1. Responsibilities

- i. All parties involved in the research share responsibility for ensuring that well-founded suspicions of breaches of responsible conduct of research put forward in good faith are addressed adequately.
- ii. Systems for addressing these matters should be clearly described and easily accessible.

1.2. Division of responsibilities

- i. **Researchers** and **institutions** are responsible for creating and maintaining an environment where it is acceptable to bring forward well-founded suspicions of breaches of responsible conduct of research in good faith.
- ii. **Researchers** are responsible for supporting the handling of such suspicions.
- iii. **Institutions** are responsible for ensuring that a system for addressing well-founded suspicions of breaches of responsible conduct of research is in place at the institutional level.
- iv. **Institutions** should have a policy which describes their system for addressing suspicions of breaches of responsible conduct of research, including:
 - a. Where and to whom a person can turn to for advice on a well-founded suspicion of a breach of responsible conduct of research
 - b. The step-by-step procedure for addressing such suspicions
 - c. The possible outcomes of an investigation

- d. The sanctions that may be imposed at the institutional level
- e. Dealing with suspicions that involve research or staff from other institutions, including institutions abroad
- f. Other relevant information"

Der er således med udgangspunkt i den danske kodeks ved at blive etableret systemer på forskningsinstitutionerne, navnlig universiteterne, til behandling af QRP-sager. I den forbindelse har forskningsinstitutionerne stor frihed i forhold til sammensætningen af sådanne systemer, men den danske kodeks indeholder dog også nogle grundlæggende principper for sagsbehandlingen samt et forslag til tilrettelæggelsen af et effektivt system til behandling af QRP-sager.³⁶

UDDRAG FRA APPENDIKS 1 I DEN DANSKE KODEKS FOR INTEGRITET I FORSKNING

"Appendix 1– Recommendations for responding to breaches of responsible conduct of research

A prompt and effective response to suspicions of breaches of responsible conduct of research is required in order to maintain general confidence in research, including the scientific community's own confidence in research and the public's perception of the trustworthiness of research.

[...]

1. Preliminary advice concerning a suspicion of a potential breach

Anyone with a well-founded suspicion that a breach of responsible conduct of research has occurred should have the opportunity to request personal, impartial and professional advice concerning the suspicion, e.g. through a 'named person' or similar.

In cases of qualified grounds for the suspicion, the case should be submitted for further investigation in accordance with institutional procedures and the parties to the case should be informed immediately.

2. Investigation of a well-founded suspicion

When addressing and investigating suspicions of breaches of responsible conduct of research, the general principles governing public decision making as well as the following principles should be observed:³⁷

³⁶ Det skal bemærkes, at kodeks blev til under det nuværende uredelighedssystem. Kodeksen henviser således til de nuværende rammer i UVVU og på forskningsinstitutionerne for behandlingen af uredelighedssager, herunder at uredelighedssager kan behandles både i UVVU og på forskningsinstitutionen.

³⁷ [Note fra kodeksen] The recommendations for institutional systems for responding to breaches of responsible conduct of research should be viewed and interpreted in accordance with Danish legislation such as Danish administrative law, e.g. on status as party to the case, access to information, etc.

- a. The persons involved in addressing the suspicion and handling the investigation should be impartial.
- b. The investigators should possess professional competences within the specific fields of research and thorough knowledge of responsible conduct of research. Preferably, one or more investigators should have prior experience with cases concerning research misconduct and/or breaches of responsible conduct of research.
- c. The parties to the case should be highly involved in processing the case by being allowed to comment on the investigational material and by being continually informed of the status of the case.
- d. The parties to the case should be protected to the extent possible so that:
 - persons bringing forward suspicions in good faith ('whistle-blowers') are protected from reprisals
 - complaints strictly brought forward in bad faith (as harassment) should in themselves be considered a breach of responsible conduct of research
 - the identities of the parties are kept confidential to the extent possible.
- e. Similar cases/situations should be treated similarly.
- f. Investigation procedures should be made public.
- g. Cases should be concluded efficiently, so that no person is part of an investigation longer than strictly necessary.

The investigation should end with an ascertainment of whether a breach of responsible conduct of research has occurred. If there is a suspicion that the breach qualifies as research misconduct, the institution may choose to refer the case to the Danish Committees on Scientific Dishonesty.

3. Conclusion of the investigation/sanctions

If the institutional investigation concludes that a breach of responsible conduct of research has taken place, it is the responsibility of the institution(s) where the research has been carried out and/or where the researcher is employed to impose relevant sanctions.

2.2.2 Ekspertudvalgets anbefalinger vedrørende behandling af QRP-sager

Efter ekspertudvalgets opfattelse bør ansvaret for behandlingen af QRP-sager fortsat placeres hos forskningsinstitutionerne som en naturlig følge af deres ansvar for iagttagelse af god videnskabelig praksis og håndtering af QRP. Dette er med til at skabe en klar ansvarsfordeling i forhold til behandlingen af uredeligheds- og QRP-sager, hvor UVVU får ansvaret for sager om videnskabelig uredelighed, mens forskningsinstitutionerne får ansvaret for sager vedrørende QRP.

Placeringen af behandlingen af QRP-sager på forskningsinstitutionen indebærer, at UVVU ikke er direkte involveret i behandlingen af konkrete QRP-sager. For at fastholde et centralt overblik over danske QRP-sager bør der dog indføres en årlig rapportering fra forskningsinstitutionerne til UVVU over de QRP-sager, som forskningsinstitutionen har behandlet i løbet af året. I forlængelse heraf bør UVVU udgive en samlet årlig beretning om QRP i Danmark.

Ekspertudvalgets forslag til en revideret behandling af uredelighedssager indebærer, at sagsbehandlingen i hovedtræk tilrettelægges efter følgende model:

Anmeldelse

Personer (og institutioner) med en mistanke om, at QRP har fundet sted, skal indbringe deres anmeldelse til den forskningsinstitution, hvor forskningen har fundet sted.

Der vil formentlig være tilfælde, hvor anmelderen ikke er sikker på, om der er tale om egentlig uredelighed eller QRP, og derfor indbringer anmeldelsen for UVVU. UVVU vil i disse tilfælde, hvis sagen alene vedrører QRP, henvise sagen til behandling på den relevante forskningsinstitution, jf. eksemplet under afsnit 2.1.

Sagens behandling

Behandlingen af QRP-sager foregår alene på den involverede forskningsinstitution, dvs. UVVU inddrages ikke i behandlingen af konkrete sager. Den nærmere proces for behandlingen af QRP-sager overlades til den enkelte forskningsinstitution, men der skal etableres procedurer for håndteringen af QRP og sagsbehandling i forbindelse hermed.

Hvis der under behandlingen af sagen opstår mistanke om, at videnskabelig uredelighed har fundet sted, skal sagen sendes til UVVU.

Sagens afslutning

Forskningsinstitutionen træffer afgørelse i sagen.

Forskningsinstitutionerne skal afgive en årlig afrapportering vedrørende de QRP-sager, som institutionen har behandlet det pågældende år. Afrapporteringen indføres for at sikre et centralt overblik over og åbenhed omkring håndterede sager. Der foreslås en årlig rapportering, da rapportering i hver enkelt sag kan blive en uforholdsmæssig tung administrativ byrde for institutionerne.

Af hensyn til mulighederne for at sikre transparens og videndeling bør det pålægges UVVU at udgive en konsolideret årlig beretning om QRP-håndteringen på forskningsinstitutionerne.

Det er afgørende, at alle forskningsinstitutioner har procedurer for håndteringen af QRP, herunder for behandlingen af konkrete sager. I den forbindelse bør forskningsinstitutionerne tage skridt til at sikre gennemsigtighed i sagsbehandlingen samt størst mulig grad af åbenhed og offentlighed omkring processen. Det er samtidig vigtigt, at der så vidt muligt sikres en ensartet behandling af QRP-sager på forskningsinstitutionerne og navnlig universiteterne, der spiller den største rolle i forhold til håndtering af QRP, bør derfor arbejde for en fælles tilgang hertil. I den forbindelse er anbefalingerne i den danske kodeks et godt fælles udgangspunkt. Det kan hertil bemærkes, at navnlig mindre forskningsinstitutioner kan overveje at samarbejde omkring håndtering af QRP, eksempelvis ved at etablere et fælles organ til behandling af QRP-sager.

Det er en forudsætning for implementeringen af ekspertudvalgets anbefalinger, at forskningsinstitutionerne bliver forpligtede til at etablere systemer til behandlingen af QRP-sager, som lever op til kodeksens anbefalinger. Disse systemer bør fungere uafhængigt af ledelsen på den enkelte forskningsinstitution, f.eks. ved nedsættelse i regi af akademisk råd eller lignende.

Ekspertudvalget anbefaler, at de danske forskningsinstitutioner har et sådant beredskab på plads senest 1. januar 2017.

EKSPERTUDVALGET ANBEFALER

QRP-sager bør alene behandles på den involverede forskningsinstitution. I den forbindelse bør forskningsinstitutionerne, navnlig universiteterne, forpligtes til at etablere systemer til håndtering af QRP-sager, som er uafhængige af ledelsen. Forskningsinstitutionerne bør endvidere have procedurer for behandlingen af QRP-sager samt så vidt muligt sikre en ensartet tilgang til sagernes behandling på den enkelte forskningsinstitution.

Dette bør kombineres med, at forskningsinstitutionerne årligt skal rapportere behandlede QRP-sager til UVVU, som fører et centralt overblik over QRP-håndteringen i Danmark. Som et led heri bør UVVU hvert år udgive en samlet QRP-beretning.

2.3 UVVU's mulighed for at tage sager op af egen drift

UVVU har i dag begrænsede muligheder for at tage sager op af egen drift, og behandlingen af uredelighedssager forudsætter som hovedregel, at der er en anmelder, der vil bringe sagen frem. Der har været stillet spørgsmålstejn ved, om denne model er den mest hensigtsmæssige i forhold til at forhindre og håndtere allerede opståede sager om videnskabelig uredelighed. Det kan f.eks. virke stødende, hvis et centralt uredelighedsudvalg ikke kan tage en kendt sag op alene fordi, der ikke er nogen, der ønsker at påtage sig rollen som anmelder i den pågældende sag.

Spørgsmålet om en udvidelse af UVVU's mulighed for selv at tage sager op bliver særligt aktuelt med den foreslåede model for behandlingen af QRP-sager, jf. afsnit 2.2. Med den årlige afrapportering fra forskningsinstitutionerne i denne type sager, kunne man godt forestille sig, at UVVU herigennem blev opmærksom på forhold, der muligvis kunne udgøre egentlig videnskabelig uredelighed, som UVVU ville have behov for at undersøge nærmere.

2.3.1 UVVU nuværende mulighed for at tage sager op af egen drift

UVVU's adgang til at rejse sager om videnskabelig uredelighed fremgår i dag af forskningsrådslovens § 31, stk. 3:

"§ 31. [...]

Stk. 2. [...]

Stk. 3. Udvalgene kan behandle sager af egen drift, hvis sagerne er af samfundsmæssig interesse eller af betydning for menneskers eller dyrs sundhed, og hvor der foreligger en begrundet formodning om videnskabelig uredelighed.

[...]"

Muligheden for at tage en sag op af egen drift blev indført ved en ændring af bekendtgørelsen om UVVU i 2005.³⁸ Udvalget fik mulighed for i begrænset omfang at tage sager op af egen drift, hvis

³⁸ Bekendtgørelse nr. 668 af 28. juni 2005 om Udvalgene vedrørende Videnskabelig Uredelighed.

sagerne var af samfundsmæssig interesse eller af betydning for menneskers eller dyrs sundhed, og hvor der forelå begrundet formodning om videnskabelig uredelighed, jf. § 4, stk. 3, i daværende bekendtgørelse om UVVU. Bestemmelsen skal ses i lyset af den konkrete situation, idet det på daværende tidspunkt var et krav, at anmelder skulle være part i forvaltningslovens forstand, for at udvalget kunne behandle anmeldelsen. Kravet om partsstatus som vilkår for at kunne anmelde en sag blev taget ud af loven igen i 2008.

UVVU har tilsyneladende endnu ikke udnyttet muligheden for at tage en sag op af egen drift. UVVU har således overvejet muligheden i en række tilfælde³⁹, men ikke fundet, at betingelserne for at optage sagen til behandling af egen drift var opfyldt.

2.3.2 Mulighed for at tage sager op af egen drift i andre landes uredelighedssystemer

I størstedelen af andre landes uredelighedssystemer behandles sager om videnskabelig uredelighed efter anmeldelse i lighed med proceduren i UVVU. I enkelte lande er der dog også mulighed for, at uredelighedsudvalg el.lign. tager sager op af egen drift. Eksempelvis har Granskningsudvalget i Norge altid mulighed for selv at tage en sag op eller overtage en sag, der er under behandling på en forskningsinstitution. Der stilles ikke nærmere betingelser for, at Granskningsudvalget kan tage sager op af egen drift, men udvalget skal dog følge almindelige forvaltningsretlige normer som eksempelvis god forvaltnings- og sagsbehandlingsskik.

2.3.3 Ekspertudvalgets anbefalinger vedrørende UVVU's mulighed for at tage sager op af egen drift

Udgangspunktet bør fortsat være, at behandlingen af uredelighedssager i UVVU sker på baggrund af konkrete anmeldelser. UVVU har i dag hverken strukturen eller ressourcerne til at agere som 'politimyndighed', der selv opsøger sagerne.⁴⁰

Dertil kommer, at der ikke er afdækket et egentligt behov for, at UVVU bør kunne tage sager op af egen drift i yderligere omfang end tilfældet er i dag. På den anden side lægges der op til en omfattende revision af det danske uredelighedssystem, der godt kan tænkes at føre til, at et sådant behov opstår. Der er således umiddelbart ikke noget der taler imod, at adgangen til at optage sager af egen drift udvides i lighed med det norske system, så UVVU undtagelsesvist kan tage sager op af egen drift, hvis UVVU vurderer, at der er en berettiget mistanke om videnskabelig uredelighed. Dette vil eksempelvis give UVVU mulighed for at optage en indrapporteret QRP-sag fra en forskningsinstitution til behandling, hvis UVVU vurderer at sagen i realiteten indeholder forhold, der falder inden for området af videnskabelig uredelighed.

Der er herved tale om en udvidelse af den nuværende adgang for UVVU til at tage sager op. Muligheden for lettere adgang til at tage sager op af egen drift vil være mere hensigtsmæssig henset til formålet med et organ som UVVU, særligt i forhold til den foreslåede model for behandling af QRP-sager.

³⁹ Se eksempelvis årsberetningen for 2007, sag nr. 1 og 6, s. 8 og 12 i beretningen.

⁴⁰ Det skal hertil bemærkes, at det i ekspertudvalgets kommissorium er forudsat, at anbefalingerne fra ekspertudvalget kan realiseres inden for de nuværende økonomiske rammer. Et større undersøgelsesapparat til at granske forskning for at finde eventuel videnskabelig uredelighed kan ikke rummes inden for UVVU's nuværende ressourceforbrug.

EKSPERTUDVALGET ANBEFALER

UVVU bør få mulighed for undtagelsesvist at tage sager op af egen drift, hvis UVVU vurderer, at der er en berettiget mistanke om videnskabelig uredelighed.

2.4 Organisering af UVVU

UVVU er i dag organiseret i tre underudvalg. Ser man på andre landes uredelighedssystemer, er organiseringen af sådanne udvalg meget varierende. Visse steder er der ét fast uredelighedsudvalg, andre steder er der flere faste uredelighedsudvalg, og der findes også en række lande, hvor der nedsættes ad hoc-udvalg i de enkelte sager.

UVVU har været organiseret i tre underudvalg siden 1998. Med de andre ændringer i UVVU-systemet, som ekspertudvalget har set på, har det også været naturligt at overveje en ny organisering af UVVU, der passer bedre til behandlingen af uredelighedssager i dag.

2.4.1 UVVU's organisering - historisk og i dag

Fra 1992-1998 eksisterede UVVU alene på en årlig forsøgsbasis og UVVU dækkede kun det sundhedsvidenskabelige område i denne periode. I 1998 opnåede UVVU permanent status ved udstedelse af en bekendtgørelse med hjemmel i den daværende forskningsrådslov.⁴¹

UVVU skiftede ved bekendtgørelsen i 1998 navn fra Udvalget Vedrørende Videnskabelig Uredelighed til Udvalgene vedrørende Videnskabelig Uredelighed og blev samtidig organiseret i tre underudvalg, der tilsammen skal dække alle forskningsområder.

Underudvalgene har haft forskellige navne, men der har siden 1998 været et udvalg for samfundsvidenskabelig forskning og humaniora, et udvalg for sundhedsvidenskabelig forskning og et udvalg for naturvidenskabelig forskning.

Hensynet bag en organisering med tre underudvalg var at sikre, at det/de permanente uredelighedsudvalg dækkede alle fagområder.⁴² For at sikre ensartethed og legaliteten i udvalgenes afgørelser blev det besluttet, at udvalgene skulle have en fælles formand, som skulle være landsdommer.

I 2003 blev UVVU's virke fastsat direkte i forskningsrådsloven.⁴³ I den forbindelse blev følgende bestemmelse indsat i den daværende forskningsrådslovs § 32, stk. 1:

"§ 32. Udvalgene vedrørende Videnskabelig Uredelighed består af et eller flere udvalg dækkende alle videnskabelige forskningsområder.

[...]"

Det fremgår af bemærkningerne til lovforslaget, at hensynet bag denne bestemmelse var at sikre den mest hensigtsmæssige organisering af UVVU ved at give mulighed for større fleksibilitet, sådan at UVVU kan bestå af ét eller flere udvalg, så længe alle videnskabelige områder er dæk-

⁴¹ Bekendtgørelse nr. 933 af 15. december 1998 om Udvalgene vedrørende Videnskabelig Uredelighed.

⁴² Fordelingen på tre udvalg er kort omtalt i UVVU's årsberetning 1999, men der gives ikke nogen forklaring på, hvorfor der lige netop blev etableret tre udvalg.

⁴³ Lov nr. 405 af 28. maj 2003.

ket.⁴⁴ Bestemmelsen genfindes i den nuværende forskningsrådslov, og det fremgår af den nuværende bekendtgørelse om UVVU, at udvalgene består af følgende tre udvalg:⁴⁵

1. Udvalget vedrørende videnskabelig uredelighed for sundhedsvidenskabelig forskning.
2. Udvalget vedrørende videnskabelig uredelighed for natur-, teknologi- og produktionsvidenskabelig forskning.
3. Udvalget vedrørende videnskabelig uredelighed for kultur- og samfundsvidenskabelig forskning.

I den nuværende organisering består hvert udvalg af seks medlemmer og seks suppleanter. Derudover er der én fælles formand (landsdommer) for alle udvalgene. Fordelingen af de tre underudvalg på hovedfagområder gør, at der ved behandlingen af sager kan tages hensyn til de standarder, der gælder på det omhandlede forskningsområde. Der kan dog stadig være vidt forskellig praksis inden for eksempelvis det naturvidenskabelige underudvalg, der dækker både biologi, fysik og kemi, men også mere tekniske videnskaber. Det hænder således, at underudvalget også med den nuværende konstruktion, er nødt til at indhente endnu mere fagspecifik assistance i form af ekspertudtalelser el.lign.⁴⁶ Pga. det relativt begrænsede antal sager i UVVU er der perioder (op til et år eller mere), hvor et underudvalg ikke behandler en eneste sag.

2.4.2 Ekspertudvalgets anbefalinger vedrørende organisering af UVVU

Som det fremgår ovenfor, er det eneste grundlæggende krav til organiseringen af UVVU, at alle videnskabelige forskningsområder skal være dækket. Dette indebærer, at der kan oprettes ét samlet udvalg eller adskillige underudvalg alt efter behov.

Det grundlæggende hensyn bag den nuværende fordeling på tre underudvalg er, at der kan tages hensyn til de standarder, der gælder på de enkelte fagområder. Det er ekspertudvalgets opfattelse, at dette hensyn også kan tilgodeses i ét samlet udvalg, hvis dette udvalg afspejler de forskellige faglige hovedområder og samtidig som udgangspunkt indkalder yderligere specialistviden i form af eksperter fra det forskningsområde, som er genstand for undersøgelse i en konkret sag. Ekspertudvalget foreslår derfor en reorganisering af UVVU efter følgende model:

- Der etableres ét fast uredelighedsudvalg bestående af personer fordelt på fagområder svarende nogenlunde til de nuværende underudvalg.
- Formanden for udvalget skal fortsat være landsdommer
- Ved behandlingen af konkrete sager bør udvalget indkalde en eller flere eksperter fra det specifikke forskningsområde, som anmeldelsen vedrører. Eksperten er med til at træffe afgørelse i sagen.

De faglige personer, som skal indgå fast i udvalget, skal tilsammen dække alle videnskabelige forskningsområder som påkrævet efter loven, jf. ovenfor. Der findes ikke en generelt anvendt opdeling af forskning på et fast antal faglige discipliner. Eksempelvis er der i dag i UVVU tre underudvalg dækkende alle fagområder, hvorimod der i Det Frie Forskningsråd er fem faglige

⁴⁴ Lovforslagets specielle bemærkninger til § 32.

⁴⁵ § 1, stk. 2, i bekendtgørelse nr. 306 af 20. april 2009 om Udvalgene vedrørende Videnskabelig Uredelighed, som ændret ved bekendtgørelse nr. 144 af 20. februar 2012.

⁴⁶ Hjemmelen til at indhente særlig bistand fra eksterne sagkyndige fremgår af bekendtgørelsen om UVVU, § 11.

forskningsråd.⁴⁷ Efter ekspertudvalget opfattelse bør den faglige del af UVVU bestå af 5-6 faste medlemmer fra hvert sit fagområde, som tilsammen dækker alle videnskabelige forskningsområder. Set i forhold til den nuværende opdeling i underudvalg i UVVU vil det betyde ca. to repræsentanter fra discipliner under hvert underudvalg, og i forhold til Det Frie Forskningsråd vil det betyde ca. én repræsentant fra hvert af de faglige forskningsråd. Kombineret med en landsdommer som formand vil både retlige og faglige hensyn bag organiseringen af UVVU være tilgodeset ved denne model.

Indkaldelse af ekspertbistand, herunder i form af udenlandske eksperter, bør etableres som en mulighed, der skal anvendes i de fleste sager bortset fra de mest ukomplicerede. UVVU behandler i dag en række mindre sager, hvor et krav om indkaldelse af udenlandske eksperter vil medføre en unødvendig bureaukratisk byrde i sager, som UVVU sagtens kan håndtere selv. Modellen bør derfor være, at der er ét stående udvalg, som har mulighed for at indkalde ekspertbistand, og som naturligvis bør benytte denne mulighed i alle sager, hvor det kan være relevant.

I forbindelse med inddragelsen af en eller flere eksperter i en konkret sag, skal det sikres, at disse udvælges efter en gennemsigtig proces f.eks. med høring af den indklagede forsker over ekspertsammensætningen i den pågældende sag.

Den foreslåede model vil sikre et uredelighedsudvalg, der hele tiden er opdateret på generel viden om behandlingen af uredelighedsager, idet et samlet udvalg formentlig vil have en konstant løbende behandling af sager i modsætning til i dag, hvor der kan være længere perioder uden sager i de enkelte underudvalg. Samtidig vil UVVU have mulighed for at opgradere med den fornødne fagspecifikke kompetence i enkeltsager i form af ekstern ekspertbistand, evt. fra udlandet.

Modellen vil formentlig også føre til en mere ensartet vurdering af sager på tværs af forskningsområder, og det må i den forbindelse antages, at FFP bør vurderes mere eller mindre ens på tværs af videnskabelig discipliner. Der kan dog være fagspecifikke hensyn, der spiller ind ved vurderingen, og dette skal der naturligvis tages hensyn til, hvilket sker gennem afspejlingen af alle fagområder i UVVU og muligheden for indkaldelse af eksperter.

Modellen vil endvidere kunne strømline sagsbehandlingen og reducere administrationen, da der kun er et (mindre) udvalg, der skal sekretariatsbetjenes.

EKSPERTUDVALGET ANBEFALER

UVVU bør fremover bestå af ét samlet uredelighedsudvalg med 5-6 faste faglige medlemmer fra hvert sit fagområde, som tilsammen dækker alle videnskabelige forskningsområder, og en landsdommer som formand.

UVVU bør som udgangspunkt indhente ekstern ekspertbistand, herunder bistand fra udenlandske eksperter, i forbindelse med de fleste sager, bortset fra de mest ukomplicerede.

⁴⁷ Det Frie Forskningsråd er i dag organiseret i følgende fem faglige forskningsråd: DFF| Kultur og Kommunikation, DFF| Natur og Univers, DFF| Samfund og Erhverv, DFF| Sundhed og Sygdom og DFF| Teknologi og Produktion.

3. Retssikkerhedsmæssige aspekter ved det danske uredelighedssystem

Det er af afgørende betydning, at der ved behandlingen af sager i et uredelighedssystem værnes om hensynet til de implicerede parter i sagerne. Som offentlig myndighed er UVVU underlagt forvaltnings- og offentligretlige regler, der bl.a. har til formål at skabe retssikkerhedsmæssige garantier for sagens parter. Uredelighedssager kan have meget vidtrækkende implikationer, og ekspertudvalget har derfor overvejet, om der bør iværksættes særlige processuelle initiativer som supplement til de almindelige sagsbehandlingsregler for offentlige myndigheder.

Ekspertudvalget foreslår grundlæggende nogle tiltag, som skal begrænse sagsbehandlingstiden og bringe UVVU's sanktionsmuligheder på linje med international praksis, jf. afsnit 3.2 og 3.3. Derudover har ekspertudvalget set nærmere på klagemuligheder (afsnit 3.1), whistleblower-ordninger (afsnit 3.4) og håndteringen af 'falske anklager' (afsnit 3.5). Ekspertudvalget finder ikke grundlag for at foreslå større ændringer på disse tre områder.

3.1 Klagemuligheder/appel i uredelighedssager

Det grundlæggende princip fra behandlingen af retssager, hvorefter en sag skal kunne prøves ved to instanser, smitter af på det forvaltningsretlige område, idet der sædvanligvis vil være adgang til at klage (helt eller delvist) over en myndigheds afgørelse til en trin-højere myndighed. Dette princip er dog fraveget i en række tilfælde, f.eks. hvis afgørelsen i forvejen er truffet af den højeste administrative myndighed eller, måske navnlig, hvor der er nedsat nævn eller udvalg med særlig faglig kompetence.⁴⁸ I dag er UVVU's afgørelser endelige, jf. § 34 i forskningsrådsloven,⁴⁹ dvs. afgørelserne kan ikke indbringes for anden administrativ myndighed. Afgørelserne kan dog som alle administrative afgørelser indbringes for Folketingets Ombudsmand og for domstolene.

Det er vigtigt, at hensynet til sagens parter, navnlig den indklagede forsker, tilgodeses så vidt muligt, og at der nydes en tilstrækkelig retssikkerhedsmæssig beskyttelse. I den sammenhæng er det naturligt at (gen-)overveje spørgsmålet om muligheden for at appellere eller klage over UVVU's afgørelser.

3.1.1 Klagemulighed i UVVU i et historisk perspektiv

UVVU blev oprettet som permanent udvalg i 1998 ved udstedelse af en bekendtgørelse⁵⁰ i medfør af § 4 e i den daværende forskningsrådslov.⁵¹ Der blev ikke ved bekendtgørelsen i 1998 taget eksplicit stilling til spørgsmålet om rekursadgang (appelmuligheder) i forbindelse med UVVU's afgørelser.

Det var opfattelsen i Ministeriet for Videnskab, Teknologi og Udvikling (nu Uddannelses- og Forskningsministeriet), at ministeriet ikke var ankeinstans for UVVU's afgørelser.⁵² Dette blev ændret ved en afgørelse fra ombudsmanden i april 2001, hvor ombudsmanden udtalte, at det efter hans opfattelse fulgte af § 4 i den daværende forskningsrådslov, at der kunne klages til ministeriet over retlige spørgsmål i forbindelse med UVVU's afgørelser.

I 2003 kom der en ny forskningsrådslov⁵³, hvor etableringen af UVVU blev indsat direkte i lovteksten (§§ 31-34, kapitel 7 i loven). Samtidig blev det i lovens § 34 fastslået, at UVVU's afgørelser er endelige og ikke kan indbringes for anden administrativ myndighed. Af forarbejderne til loven fremgår det, at hensynet bag en afskæring af klageadgangen er kravet om, at UVVU's formand skal være landsdommer, og at formanden har kompetencen til at træffe afgørelse i retlige spørgsmål, jf. lovens § 31, stk. 3 og § 32, stk. 2. Det fremgår endvidere, at der skal lægges vægt på domstolenes uafhængighed af centraladministrationen, og at det derfor er uhensigtsmæssigt, hvis administrationen sætter sit skøn over en dommers. Afslutningsvist fremgår det, at det var tilsigtet allerede med bekendtgørelsen i 1998, at der ikke skulle være klageadgang over UVVU's afgørelser.

⁴⁸ Som eksempler kan nævnes Klagenævnet for Udbud, Erhvervsankenævnet og Advokatnævnet, der alle (ligesom UVVU) behandler sagerne som første instans og træffer endelige afgørelser.

⁴⁹ Lovbekendtgørelse nr. 365 af 10. april 2014 af lov om forskningsrådgivning m.v.

⁵⁰ Bekendtgørelse nr. 933 af 15. december 1998 om Udvalgene vedrørende Videnskabelig Uredelighed.

⁵¹ Lovbekendtgørelse nr. 676 af 19. august 1997 af lov om forskningsrådgivning m.v. Før da (fra 1992) eksisterede UVVU ulovreguleret på årlig forsøgsbasis med et sæt vedtægter, der regulerede udvalgenes virke.

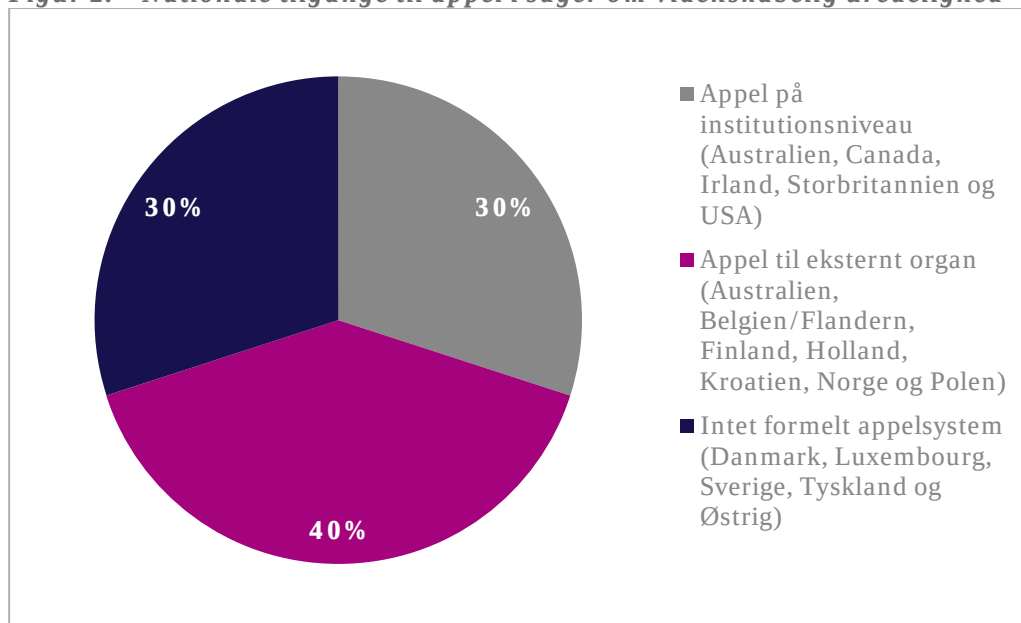
⁵² I UVVU's årsberetning 2002 omtales en sag (Sag nr. 2, s. 38f), hvor det fremgår, at ministeriet ikke anså sig selv for at være ankeinstans i forhold til UVVU's afgørelser.

⁵³ Lov nr. 405 af 28. maj 2003

3.1.2 Adgang til appel i andre landes uredelighedssystemer

FI's landeanalyse viser, at der findes appeladgang over uredelighedsafgørelser i en række lande. Appeladgangen vedrører typisk forskningsinstitutioners afgørelser, der således kan indbringes for et uafhængigt udvalg eller lignende. Det ses alene i Norge,⁵⁴ at der er klageadgang over afgørelser truffet af et centralt uredelighedsudvalg og delvist i Holland, hvor der kan klages til ombudsmanden over den procedure, som den nationale uredelighedskommission har fulgt for at nå frem til en rådgivende udtalelse.

Figur 2:⁵⁵ Nationale tilgange til appel i sager om videnskabelig uredelighed

Note: Schweiz er ikke inkluderet, da data ikke var tilgængelig i resultaterne fra spørgeskemaundersøgelsen.

I dag er der i Norge klageadgang til Kunnskapsdepartementet over Granskningsutvalgets afgørelser, hvor departementet er klageinstans vedrørende sagsbehandlingen (retlige forhold), mens klager over afgørelsens faglige indhold behandles af et særskilt nedsat udvalg ad hoc.

Departementet har i forbindelse med den forestående revision af den norske uredelighedslovgivning foreslået, at Granskningsutvalgets afgørelser skal være endelige, og at klageadgangen til departementet afskæres. Baggrunden herfor er, at Granskningsutvalget er mest kompetent og besidder størst erfaring i forhold til at behandle uredelighedssager.⁵⁶

3.1.3 Ekspertudvalgets anbefalinger vedrørende klagemuligheder/appel i uredelighedssager

Afskæringen af den administrative klagemulighed til Uddannelses- og Forskningsministeriet over UVVU's afgørelser var begrundet i, at der i ministeriet hverken var faglig kompetence til at

⁵⁴ Norge har det uredelighedssystem, der ligger tættest på det danske. I Norge har man også en uredelighedslovgivning (forskningsetikkloven) og et centralt uredelighedsudvalg (Granskningsutvalget). Systemet adskiller sig fra det danske ved, at sager som udgangspunkt skal behandles på forskningsinstitutionen. Granskningsutvalget henviser således som hovedregel sagerne til behandling på den relevante institution.

⁵⁵ Figuren er hentet fra FI's landeanalyse.

⁵⁶ Se <https://www.regjeringen.no/no/dokumenter/horing-om-revisjon-av-forskningsetikkloven/id2427309/>

vurdere UVVU's afgørelses rigtighed eller retlig kompetence af højere niveau end en landsdommer til at vurdere retlige spørgsmål. Samme synspunkt gør sig gældende i dag, hvorfor en klageadgang til ministeriet over UVVU's afgørelser ikke synes hensigtsmæssig. Klageadgangen over Granskingsudvalgets afgørelser i Norge er på tilsvarende vis foreslået afskåret af departementet af lignende hensyn.

Bestemmelsen i UVVU's regelsæt om, at UVVU's formand skal være landsdommer,⁵⁷ skal sikre, at det retlige indhold i UVVU's afgørelser er korrekt, og at processen tilrettelægges i overensstemmelse med lovgivningen. Parterne i en UVVU-sag har endvidere mulighed for at gå til ombudsmanden eller de danske domstole med en klage over afgørelserne, og de kan herved få efterprøvet særligt de retlige forhold i den konkrete sag. På denne baggrund synes der ikke at være grundlag for at etablere en særlig appelmulighed i forhold til retlige spørgsmål i forbindelse med en UVVU-afgørelse.

I forhold til det faglige indhold i en UVVU-afgørelse besidder UVVU's udvalg i dag høj fagkompetence til at vurdere uredelighedssager. Der er tale om anerkendte forskere, dvs. forskere på højt niveau, som er udpeget efter indstilling af Det Frie Forskningsråd. Der kan således ikke umiddelbart nedsættes et appeludvalg med større faglig indsigt, og der vil derfor alene kunne være tale om en konstruktion, hvor man nedsætter 'endnu et UVVU-udvalg' til at vurdere den samme sag. Det vil være en atypisk forvaltningsretlig proces, der endvidere vil medføre et øget ressourceforbrug og en længere sagsbehandlingstid, uden at afgørelserne garanteres et mere rigtigt indhold.

På denne baggrund er det ekspertudvalgets opfattelse, at der ikke er grundlag for at foreslå en særlig appelmulighed indført for så vidt angår UVVU's afgørelser, da både faglige og retlige hensyn er tilstrækkeligt varetaget med den nuværende konstruktion med et fagligt udvalg og en landsdommer som formand. Med forslaget til en ny proces for behandlingen af uredelighedssager, jf. afsnit 2, hvor institutionerne afgiver en redegørelse om sagen til brug for UVVU's afgørelse, vil hver enkelt sag endvidere blive vurderet med stor inddragelse og dermed faglig viden fra den involverede forskningsinstitution. Endvidere vil forslaget til en ny organisering af UVVU, jf. afsnit 2.4 medføre, at der i konkrete sager kan indkaldes eksterne, herunder udenlandske, eksperter til at bistå under sagsbehandlingen.

EKSPERTUDVALGET ANBEFALER

Afskæringen af klagemuligheden i afgørelser truffet af UVVU bør fastholdes, da både retlige og faglige hensyn er tilgodeset med den nuværende (og den af ekspertudvalget foreslåede) konstruktion.

3.2 Sagsbehandlingstid

Det kan være meget indgribende for forskere at være indklaget for UVVU. Sagerne bliver ofte offentligt kendt⁵⁸ og kan føre til, at det bliver vanskeligt at fungere som forsker for den indklagede.

⁵⁷ Forskningsrådslovens § 32, stk. 2.

⁵⁸ Ombudsmanden har i en udtalelse af 29. august 2012 underkendt UVVU's tidligere praksis med at undtage verserende sager fra aktindsigt. Der er således, som retstilstanden er i dag, mulighed for at offentligheden kan få indsigt i verserende sager

de, eksempelvis i forhold til at opnå bevillinger og udgive artikler samt deltage i andre forskningsaktiviteter. Det er derfor vigtigt, at sagsbehandlingstiden i UVVU ikke trækker unødigt ud.⁵⁹ Samtidig er det vigtigt at sikre, at sagerne oplyses tilstrækkeligt, så afgørelserne kan træffes på et korrekt grundlag, hvilket kræver både tid og ressourcer.

I lyset heraf har ekspertudvalget undersøgt, om sagsbehandlingstiden i UVVU kan reduceres gennem ændringer i systemet.

3.2.1 Hidtidig sagsbehandling i UVVU

UVVU er som offentlig myndighed underlagt forvaltningsretlige regler for sagsbehandling. Dette indebærer bl.a., at det påhviler UVVU at oplyse sagen tilstrækkeligt, før der træffes afgørelse.⁶⁰ Det påhviler også UVVU at foretage partshøring efter forvaltningslovens regler herom, jf. forvaltningslovens⁶¹ § 19 og UVVU's forretningsorden § 6, stk. 2. Partshøring indebærer, at sagens parter (anmelder og indklagede) høres over de faktiske oplysninger, der indgår i UVVU's vurdering af sagen såvel som over hinandens påstande og anbringender. Pga. den komplicerede karakter af sagerne i UVVU har processen med at indhente oplysninger og foretage høring over oplysningerne forlænget sagsbehandlingstiden betydeligt i nogle sager. Hertil kommer, at parterne i UVVU-sager ofte har indsendt meget omfangsrigt materiale til udvalgene.

En udfordring i forbindelse med sagsbehandlingen i dag er, at medlemmerne af UVVU har begrænset tid til at arbejde med sagerne, som kræver et betydeligt tidsforbrug og kan indeholde flere hundrede siders bilagsmateriale. Medlemmerne har således typisk fuldtidsarbejde som forskere el.lign. og 'frikøbes' ikke til arbejdet i UVVU.

En gennemgang af UVVU's afgørelser de seneste fem år, dvs. perioden 2011-2015, viser, at der er truffet afgørelse i 19 sager efter realitetsbehandling i udvalgene og i 11 sager, der er afvist fra optagelse til behandling i udvalgene (enten af formanden eller af et af de faglige underudvalg). Den gennemsnitlige sagsbehandlingstid for realitetsbehandlede sager i perioden er 23,7 måneder, dvs. ca. to år pr. sag, og for afviste sager er den 3,7 måneder. Intervallet for realitetsbehandlede sager er 8-32 måneder med en median på 25 måneder og for afviste sager 1-12 måneder med en median på tre måneder. Det skal hertil bemærkes, at den valgte periode indeholder nogle meget store og komplicerede sager, som er med til at trække gennemsnittet op i perioden.

3.2.2 Sagsbehandlingstid i andre landes uredelighedssystemer

I besvarelsen af spørgeskemaundersøgelsen, der ligger til grund for FI's landeanalyse, kommer respondenterne fra nogle lande med tal for sagsbehandlingstiden i de respektive systemer:

- I **Irland** arbejdes der i den nationale policy for uredelighed som udgangspunkt med følgende model: Forundersøgelse (14 dage), Vurdering (28 dage), Formel Undersøgelse (90 dage), Appel (ikke oplyst tidsfrist).
- I **Østrig** tager behandlingen af en sag ca. seks måneder
- I **Polen** skal sagen være afsluttet inden for en måned.
- I **Luxembourg** har uredelighedsudvalget 3 måneder til at fremsætte en anbefaling om håndtering af sagen til den nationale forskningsfond.

⁵⁹ Særligt den seneste tids store og komplicerede sager i UVVU har haft en sagsbehandlingstid, der har strakt sig over flere år. Den lange sagsbehandlingstid har været kritiseret fra flere sider.

⁶⁰ Dette princip, der i forvaltningsretten kaldes officialmaksimen, fremgår for også af § 12, stk. 1, i bekendtgørelsen om UVVU, jf. bekendtgørelse nr. 306 af 20. april 2009.

⁶¹ Lovbekendtgørelse nr. 433 af 22. april 2014 af forvaltningsloven.

- I **Norge** tager behandlingen af en sag ca. 8-12 måneder, dog kan det trække ud i større og mere komplicerede sager.
- I **Holland** arbejdes der inden for LOWI⁶² som udgangspunkt efter følgende model: institution høres over anmeldelse (4 uger), indklagede høres (2 uger), institution høres igen (2 uger), LOWI afsiger afgørelse (6 uger). På institutionerne gennemføres behandlingen af en sag typisk på 16 uger.
- I **Canada** tager en sag typisk et år, men komplicerede sager kan tage længere tid.
- I **USA** er den typiske sagsbehandlingstid 12-18 måneder.⁶³

Ovenstående uddrag fra besvarelsenerne af spørgeskemaundersøgelsen bag FI's landeanalyse viser stor forskel i sagsbehandlingstiden. Dette skyldes formentlig i høj grad forskellen i systemernes indretning og deres virke. Eksempelvis afgiver nogle organer kun vejledende udtalelser eller kommer med anbefalinger, hvor andre træffer egentlige afgørelser i konkrete sager. Der kan også være store forskelle på, hvilke forvaltningsretlige regler de forskellige organer er underlagt, og hvilken type sager organer behandler (egentlige uredelighedssager eller både uredeligheds- og QRP-sager). Det kan dog konstateres, at der er en forholdsvis lang sagsbehandlingstid i UVVU sammenlignet med andre lande.

3.2.3 Ekspertudvalgets anbefalinger vedrørende sagsbehandlingstid

Den nuværende sagsbehandlingstid i UVVU skyldes som nævnt i høj grad, at der er tale om komplicerede og omfangsrige sager, som det kan være både tids- og ressourcekrævende at behandle. Dette skyldes til dels, at sagens parter (anmelderen og den indklagede) fremsender store mængder sagsmateriale til UVVU, som modparten skal høres over efter forvaltningslovens regler om partshøring.⁶⁴ Den nuværende høringsproces i UVVU indebærer endvidere, at UVVU hører begge sagens parter over udkast til afgørelse i sager, hvor UVVU forventer at udtale kritik.⁶⁵

For at nedbringe sagsbehandlingstiden kunne høringsprocessen skæres mere til. Det vil som udgangspunkt ikke være juridisk muligt (eller hensigtsmæssigt) at afskære den indklagedes mulighed for at kommentere på oplysningerne i sagen, da den indklagede altid vil være part i sagen med de dertil knyttede rettigheder. Derimod kunne anmelderen afskæres fra automatisk at få partsstatus i sagen, hvilket i dag følger af UVVU's forretningsorden.⁶⁶ Dette er muligt efter forvaltningsretten, da indgivelse af anmeldelser ikke automatisk medfører partsstatus for anmelderen. Anmelderens interesse i sagen har endvidere mere karakter af en samfundsmæssig interesse (i lighed med anmeldelser til politiet) frem for en konkret og individuel interesse, og anmelderen har derfor ikke samme krav som den anmeldte på at blive løbende involveret i sagen. Anmelderen har en meget vigtig rolle i hele håndteringen af videnskabelig uredelighed, men denne rolle er primært at bringe mistænkelige forhold frem i lyset. Hensynet til anmelderen kan således tilgodeses ved muligheden for at indgive en anmeldelse, som UVVU derpå undersøger nærmere sammen med den involverede forskningsinstitution.

⁶² National Board for Research Integrity

⁶³ Ekspertudvalget er bekendt med, at den faktiske sagsbehandlingstid i de fleste lande har tendens til at trække længere ud end angivet. Der er således næppe nogen quick-fix løsning på den lange sagsbehandlingstid.

⁶⁴ Efter forvaltningslovens § 19 skal en myndighed høre en part over sagens faktiske grundlag, før der træffes afgørelse.

⁶⁵ Det følger af bekendtgørelsens § 13, stk. 3, at UVVU skal høre den anmeldte i disse tilfælde, men i praksis hører udvalgene begge parter i sagen.

⁶⁶ § 6 i Forretningsordenen for Udvalgene vedrørende Videnskabelig Uredelighed med ikrafttrædelse den 15. oktober 2006.

Modellen vil indebære, at anmelderens rolle som udgangspunkt er afsluttet ved indgivelse af anmeldelsen. UVVU vil muligvis i en konkret sag have behov for at indhente yderligere oplysninger fra anmelderen, men dette kan sagtens lade sig gøre, selvom anmelderen ikke er part i sagen.

Denne fremgangsmåde harmonerer godt med forslaget til en ny proces for behandling af uredelighedssager, jf. afsnit 2, da UVVU i en konkret sag vil kunne indhente alle oplysninger fra anmelder, få redegørelsen fra forskningsinstitutionen og derefter lave en samlet partshøring af den anmeldte over materialet. Dette bør give en mere strømlinet og hurtigere sagsbehandling, hvilket kan understøttes yderligere af et eventuelt forslag til omstrukturering af UVVU, jf. afsnit 2.4.

Ekspertudvalget er endvidere af den opfattelse, at der bør arbejdes efter nogle vejledende frister for behandlingen af uredelighedssager, og sagerne bør som udgangspunkt være afsluttet inden for et år fra tidspunktet for anmeldelsen.

Ekspertudvalget er dog samtidig opmærksomt på, at de konkrete omstændigheder i en given sag let kan føre til, at sagsbehandlingen trækker ud. Som et tænkt eksempel efter forslaget til en ny model for behandlingen af uredelighedssager kunne man forestille sig, at en forskningsinstitution først et stykke inde i sagsbehandlingen klarlægger, at der i realiteten er tale om en anmeldelse om videnskabelig uredelighed, der skal oversendes til UVVU. Dette kan medføre, at UVVU først påbegynder sagsbehandlingen noget tid efter anmeldelsen er indgivet (til forskningsinstitutionen).

Derfor, og med henvisning til, at visse sager kan være yderst komplicerede og tidskrævende, er det vigtigt, at tidsfrister i uredelighedssystemet etableres som vejledende frister.

Som et yderligere tiltag kunne det overvejes at justere rammerne for UVVU-medlemmernes arbejde, så de eksempelvis 'frikøbes' til at bruge mere tid på behandlingen af sager.⁶⁷

EKSPERTUDVALGET ANBEFALER

Anmelderen i sager for UVVU bør ikke automatisk opnå partsstatus i sagen.

Der bør indføres en vejledende tidsfrist om, at uredelighedssager som udgangspunkt skal være afsluttet inden for et år fra tidspunktet for anmeldelsen.

3.3 Sanktionsmuligheder i uredelighedssager

I det nuværende uredelighedssystem er UVVU's sanktionsmuligheder relativt begrænsede, og systemet er bygget op sådan, at UVVU træffer afgørelsen om, hvorvidt den anmeldte har handlet videnskabeligt uredeligt, hvorimod sanktionerne og konsekvenserne overlades til andre, typisk den pågældendes ansættelsessted. En stor del af forløbet omkring uredelighedssager er netop,

⁶⁷ Det skal hertil bemærkes, at ekspertudvalgets anbefalinger ifølge kommissoriet skal kunne rummes inden for de eksisterende økonomiske rammer for UVVU, og de økonomiske konsekvenser af forslaget skal således afklares nærmere. Der er dog med de andre anbefalinger i rapporten foreslået en ændring i bl.a. organiseringen af UVVU og behandlingen af konkrete sager, som muligvis vil kunne frigøre ressourcer.

hvilke konsekvenser og sanktioner sagerne kan føre til, og dette debatteres jævnligt i de internationale fora, der beskæftiger sig med området.⁶⁸

Spørgsmålet om håndteringen af sanktioner i forbindelse med videnskabelig uredelighed er således en væsentlig del af et effektivt uredelighedssystem, og ekspertudvalget har derfor undersøgt, om de nuværende sanktionsmuligheder i UVVU-systemet bør justeres.

3.3.1 De nuværende sanktionsmuligheder i UVVU-systemet

UVVU's sanktionsmuligheder fremgår af § 31, stk. 4, i forskningsrådsloven og § 15, stk. 1, i bekendtgørelsen om UVVU:⁶⁹

"§ 15. I sager, hvor Udvalgene vedrørende Videnskabelig Uredelighed konstaterer, at der foreligger videnskabelig uredelighed, afgiver udvalgene en udtalelse, hvori der udtrykkes kritik. Udvalgene kan samtidig:

- 1) Orienterer den indklagedes arbejdsgiver, hvis vedkommende er ansat som forsker.*
- 2) Henstiller, at det pågældende videnskabelige arbejde skal trækkes tilbage.*
- 3) Orienterer vedkommende offentlige myndighed, som fører tilsyn med området.*
- 4) Underrette tilskudsgiver, hvis der er tale om, at udvalgene har konstateret, at der foreligger videnskabelig uredelighed i en ansøgning om tilskud fra offentlige forskningsbevillinger, jf. § 6, stk. 2.*
- 5) Foretage politianmeldelse, hvis der er tale om en strafbar lovovertrædelse.*
- 6) Efter særlig anmodning fra en ansættelsesmyndighed udtale sig om graden af videnskabelig uredelighed.*

[...]"

UVVU træffer således alene en afgørelse om, hvorvidt videnskabelig uredelighed har fundet sted og pålægger ikke nogen egentlige sanktioner. Reaktionsmulighederne består i orientering af forskellige interessenter og en henstilling om tilbagetrækning af det videnskabelige produkt. Det er derfor også op til forskningsinstitutionen (eller andet ansættelsessted eller tilskudsgiver) at overveje, om en konkret sag giver anledning til f.eks. nogle ansættelsesretlige konsekvenser.

3.3.2 Sanktionsmuligheder i andre landes uredelighedssystemer

Den ovenfor beskrevne fordeling af sanktionskompetence mellem UVVU og andre involverede stemmer overens med international praksis, hvor det i langt størstedelen af tilfældene er overladt til forskningsinstitutionen at sanktionere forskere, der har begået videnskabelig uredelighed.

⁶⁸ Internationalt er man særligt optaget af de situationer, hvor forskningsinstitutionen ønsker at feje en sag ind under gulvtæppet, hvorfor sagen håndteres i det skjulte uden konsekvenser for den forsker, der har begået videnskabelig uredelighed.

⁶⁹ Det fremgår af forslaget til lov om forskningsrådgivning m.v., jf. lov nr. 405 af 28. maj 2003, der fastsatte UVVU sanktionsmuligheder direkte i loven, at der er tale om en videreførelse af den tidligere bestemmelse i bekendtgørelsen, der udtømmende oplyster UVVU's sanktionsmuligheder. UVVU har således alene de sanktionsmuligheder, der fremgår af bestemmelsen.

hed. Det er således også i tråd med andre landes systemer, at UVVU alene har mulighed for at orientere arbejdsgiveren eller tilskudsgiver, der så kan træffe beslutning om eventuelle sanktioner (i Norge skal Granskningsutvalget orientere den institution, hvor forskeren er ansat).

I de situationer, hvor f.eks. en forskningsfinansierende fond selv håndterer mistanker om uredelighed i forskningsprojekter, de har finansieret, ses ofte en ganske slagkraftig sanktionsmulighed i form af udstedelse af karenperiode eller egentligt forbud mod at søge nye forskningsbevillinger fra fonden. F.eks. anvender den amerikanske National Science Foundation en sådan model, og EU har en lignende mulighed under det 8. forskningsrammeprogram Horizon 2020, og der findes i EU-sammenhæng eksempler på, at udbetalte midler kræves tilbagebetalt som følge af videnskabelig uredelighed.

Der er tilsyneladende ikke andre nationale eller lignende uredelighedsudvalg, der har mulighed for at henstille, at videnskabelige arbejder trækkes tilbage, ligesom UVVU har efter § 15, stk. 1, nr. 2 i bekendtgørelsen. Denne sanktionsmulighed findes således umiddelbart alene i det danske uredelighedssystem.

3.3.3 Ekspertudvalgets anbefalinger vedrørende sanktionsmuligheder

Fordelingen af sanktionskompetence i det danske system, hvorefter UVVU tager stilling til uredelighed og evt. orienterer relevante interessenter, mens egentlige ansættelsesmæssige sanktioner er overladt til ansættelsesstedet, afspejler international praksis på området. Der er efter ekspertudvalgets opfattelse ikke anledning til at lave om på denne grundlæggende fordeling ved eksempelvis at give UVVU særlig sanktionskompetence.

Det kunne dog være en naturlig udvidelse af de eksisterende muligheder for UVVU, at UVVU også får mulighed for at orientere de implicerede udgivere i en konkret sag. De har ofte stor interesse i sagen og modtager i dag ikke nødvendigvis oplysning om, at et videnskabeligt arbejde fra udgiveren har været genstand for en uredelighedssag. Udgiverne spiller også en større og større rolle i forhold til arbejdet med videnskabelig uredelighed og QRP og flere udgivere har allerede egne politikker og procedurer herfor, ligesom Committee on Publication Ethics (COPE) beskæftiger sig indgående med emnet.⁷⁰ De bør derfor orienteres på lige fod med ansættelsesstedet og eventuelle (offentlige) finansieringskilder.

Det er endvidere ekspertudvalgets opfattelse, at muligheden for at henstille, at videnskabelige arbejder trækkes tilbage, bør fjernes. Der er alene tale om en henstilling til den anmeldte, som vedkommende kan vælge at reagere på eller ignorere. Denne sanktionsmulighed har således ikke den store gennemslagskraft og anvendes heller ikke i andre landes uredelighedssystemer. I den forbindelse er det værd at bemærke, at man ved at indføre ovennævnte orienteringsmulighed i forhold til udgiveren kan overlade det til dem at beslutte eventuel tilbagetrækning af artiklen eller rettelse i form af erratum eller addendum. Det er også udgiveren (evt. i dialog med den anmeldte forsker), der vil være bedst egnet til at foretage den mest hensigtsmæssige korrektion i det konkrete tilfælde.

⁷⁰ COPE er en sammenslutning af tidsskrifteditorer, som i dag tæller mere end 9000 medlemmer fra hele verden. COPE arbejder bl.a. med integritet og etik i forbindelse med publicering, herunder håndtering af videnskabelig uredelighed i denne kontekst. COPE har udgivet en række vejledninger på området, som kan tilgås her, hvor man også kan læse mere om COPE: <http://publicationethics.org/>

EKSPERTUDVALGET ANBEFALER

UVVU's mulighed for at orientere relevante interessenter om en afgørelse om videnskabelig uredelighed bør udvides med muligheden for at orientere de implicerede udgivere.

Samtidig bør sanktionsmuligheden, hvorefter UVVU kan henstille til den anmeldte forsker om at trække den videnskabelige artikel tilbage, fjernes.

3.4 Whistleblower-ordning i UVVU-systemet

Der anvendes i stigende grad såkaldte whistleblower-ordninger i forvaltningen og ikke mindst i private virksomheder, både i Danmark og i udlandet. Ordet kan have lidt varierende betydning, men forstås her som en ordning, hvorefter personer, der ønsker at indgive en anmeldelse til en myndighed, kan gøre dette, uden vedkommendes identitet afsløres. En whistleblower-ordning indebærer således i denne sammenhæng, at der kan foretages anonyme anmeldelser om videnskabelig uredelighed til den myndighed eller institution, der skal behandle sagen.

Whistleblower-ordninger er i flere lande en del af systemerne til behandlingen af uredelighedssager, og der er et internationalt fokus på beskyttelse af whistleblowere, der ofte oplever at blive udsat for repressalier. I det danske uredelighedssystem har der ikke hidtil været en decideret whistleblower-ordning, men UVVU har allerede i UVVU's første år beskæftiget sig med spørgsmålet om anonyme anmeldere.⁷¹

På baggrund heraf er det i forbindelse med en revision af UVVU-systemet naturligt igen at se nærmere på, om der bør indføres en whistleblower-ordning i UVVU.

3.4.1 UVVU's mulighed for som offentlig myndighed at behandle anonyme anmeldelser

Justitsministeriet udgav i 2015 en betænkning om offentligt ansattes ytringsfrihed og whistleblower-ordninger, som er udfærdiget af et særligt nedsat udvalg.⁷² I betænkningen gennemgår udvalget bl.a. en række eksisterende whistleblower-ordninger, de juridiske forhold der gør sig gældende i forhold til etablering af sådanne ordninger og behandling af anonyme henvendelser generelt. I det følgende tages der afsæt i betænkningen.⁷³

UVVU er en offentlig myndighed og derved underlagt det forvaltningsretlige legalitetsprincip og undersøgelsesprincip (sidstnævnte betegnes ofte officialmaksimen og fremgår for UVVU's vedkommende direkte af § 12 i bekendtgørelsen om UVVU). De to principper indebærer, at offentlige myndigheder er forpligtet til at overholde gældende ret og til at sørge for, at en sag er tilstrækkeligt oplyst, før der træffes afgørelse.

⁷¹ UVVU's årsberetning 1994, Kapitel 1 'Klagerens stilling i sager om videnskabelig uredelighed', s. 11f.

⁷² Betænkning 1553/2015 om offentligt ansattes ytringsfrihed og whistleblower-ordninger.

⁷³ De fleste eksisterende whistleblower-ordninger (og således også de danske ordninger, der beskrives i betænkningen) er enten oprettet internt i en myndighed for at bringe evt. ulovligheder i myndighedsarbejdet frem (eks. Københavns Kommune) eller som led i en tilsynsmyndigheds tilsynsførelse (eks. Finanstilsynet). Selvom UVVU ikke direkte kan sammenlignes hermed, kan betragtningerne om whistleblower-ordninger overføres til arbejdet i UVVU (sidstnævnte er den model, der ligner UVVU-systemet mest).

Offentlige myndigheder har derfor pligt til at undersøge henvendelser om, at der er foregået ulovligheder på myndighedens område, medmindre henvendelserne vedrører bagatelagtige forhold. Denne pligt til undersøgelse er uafhængig af, hvordan myndigheden er blevet opmærksom på forholdet, herunder om der er tale om en anonym henvendelse.

På den anden side kan anonyme oplysninger ikke indgå i grundlaget for en myndigheds indgribende afgørelse. Ombudsmanden har således udtalt:

*"[O]plysninger, der alene fremtræder som anonyme, eller oplysninger, der af anden grund ikke kan kontrolleres af myndigheden [kan] ikke i sig selv indgå i grundlaget for en indgribende afgørelse over for en borger."*⁷⁴

Sammenfattende har UVVU således pligt til at undersøge, om anonyme anmeldelser kan berettiggeliggøre en sag om videnskabelig uredelighed, men UVVU kan ikke inddrage de anonyme oplysninger i selve grundlaget for en uredelighedsafgørelse.

Der findes i forvaltningsretten en række bestemmelser, der forpligter myndigheder til at registrere oplysninger og giver parter og andre mulighed for indsigt i sådanne oplysninger. Det gælder f.eks. forvaltnings- og offentlighedslovens⁷⁵ regler om notat- og journaliseringspligt, parts-høring, (parts)aktindsigt og behandling af personoplysninger efter persondataloven.⁷⁶

Det følger af notat- og journaliseringspligten, at myndigheden er forpligtet til at registrere både indholdet af en henvendelse og også identiteten på den, der henvender sig. Oplysningerne kan ikke umiddelbart slettes igen og vil som udgangspunkt være underlagt reglerne om aktindsigt og indsigt efter forvaltnings-, offentligheds- og persondataloven. Er navnet på en anmelder således registreret af myndigheden, vil vedkommendes identitet som hovedregel ikke kunne holdes anonym. Navnet på en anmelder er endvidere en faktisk oplysning, som der efter omstændighederne vil skulle ske partshøring over efter forvaltningslovens § 19 og underretning om efter persondatalovens §§ 28-29.

Adgangen til aktindsigt kan begrænses efter de almindelige undtagelser, der fremgår af forvaltnings- og offentlighedsloven.⁷⁷ Det er dog ikke uden særlige lovregler muligt på baggrund heraf generelt at undtage oplysninger om en anmelders identitet (særligt ikke i forhold til en parts aktindsigt i sagen).

Der findes i dansk ret eksempler på whistleblower-ordninger, hvor særlige regler om tavshedspligt medfører, at der ikke er mulighed for aktindsigt efter offentlighedsloven.⁷⁸ Det gælder bl.a. socialtilsynene og Finanstilsynet. For så vidt angår socialtilsynene er partens aktindsigt ikke særligt begrænset, idet det fremgår af forvaltningslovens § 9, stk. 2, at bestemmelser om tavshedspligt ikke medfører en begrænsning i partsaktindsigten. I Finanstilsynets whistleblower-ordning er tavshedspligten udvidet sådan, at heller ikke parter kan få aktindsigt i oplysningerne om anmelderen. Grundlaget for denne begrænsning i adgangen til partsaktindsigt er, at der er tale om gennemførelse af et EU-direktiv, og det følger af forvaltningslovens § 15 a, at partens ret til aktindsigt kan begrænses som følge af EU-retlige forpligtelser. Der ses således ikke at eksiste-

⁷⁴ FOB 2013-4.

⁷⁵ Lovbekendtgørelse nr. 433 af 22. april 2014 af forvaltningsloven (forvaltningsloven) og lov nr. 606 af 12. juni 2013 om offentlighed i forvaltningen (offentlighedsloven).

⁷⁶ Lov nr. 429 af 31. maj 2000 om behandling af personoplysninger (persondataloven).

⁷⁷ Se kapitel 4 i forvaltningsloven og kapitel 4 i offentlighedsloven.

⁷⁸ Det følger af offentlighedslovens § 35, at pligten til at meddele oplysninger kan begrænses af særlige bestemmelser om tavshedspligt.

re whistleblower-ordninger, der medfører en egentlig fravigelse af forvaltningslovens regler om partsaktindsigt.

I betænkningen har udvalget belyst fordele og ulemper ved oprettelse af whistleblower-ordninger. Til støtte for at indføre whistleblower-ordninger anføres det generelt bl.a., at muligheden for, at kritisable forhold bringes frem, øges ved etablering af sådanne ordninger, og at ordningerne er med til at sikre myndighedens troværdighed, samt at der bliver taget hånd om problemerne. Som hensyn, der taler imod indførelse af whistleblower-ordninger, nævnes bl.a., at færre personer vil stå frem ved navns nævnelse, og at det kan være vanskeligt at vurdere troværdigheden af og nærmere undersøge anonyme henvendelser. Det fremhæves endvidere, at der er retssikkerhedsmæssige betænkeligheder ved at behandle sager på baggrund af anonyme anmeldelser, og at ordningerne kan misbruges til at chikanere andre. Særligt sidstnævnte har ofte været omtalt som et skadeligt element allerede i dag ved behandlingen af uredelighedssager, hvor konkurrencen mellem forskere kan føre til uretmæssige anmeldelser.

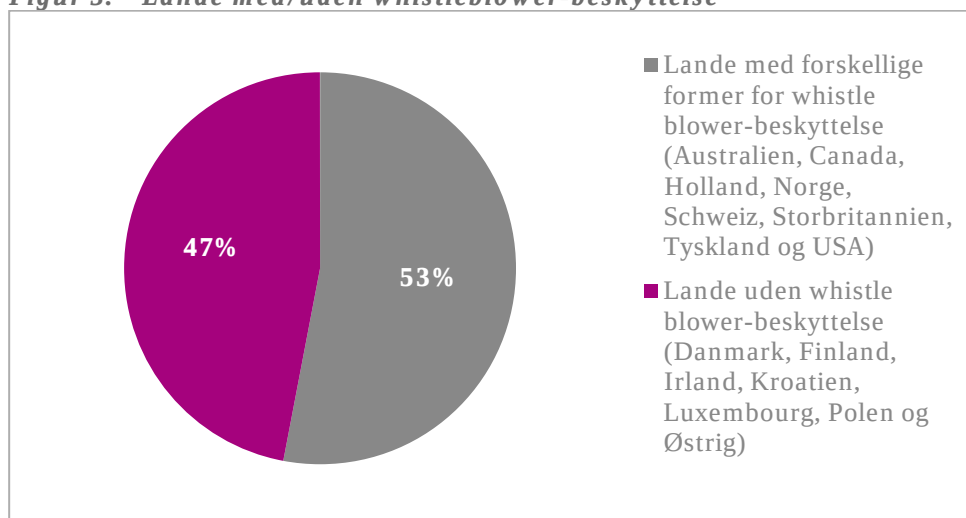
Behandlingen af uredelighedssager sammenlignes af og til med behandlingen af straffesager ved domstolene, da en afgørelse om videnskabelig uredelighed kan have meget væsentlige og indgribende implikationer for den, der findes videnskabelig uredelig. Der tages ikke nærmere stillingtagen til sammenligningen her, men det er dog værd at bemærke, at der er et grundlæggende strafferetligt princip om adgang til kontradiktion (adgang til at få lov til at svare på anklager). Princippet indebærer, at der under straffesager vil være yderst begrænsede muligheder for at hemmeligholde en anmelders identitet.

3.4.2 Whistleblower-ordninger i andre landes uredelighedssystemer

Beskyttelse af whistleblowere i forbindelse med uredelighedssager har været et internationalt fokusområde i adskillige år. Særligt i USA er man meget optaget af at forhindre repressalier mod whistleblowere og sikre, at personer, der har en mistanke om videnskabelig uredelighed, tør stå frem.

Det fremgår af FI's landeanalyse, at der i et vist omfang eksisterer whistleblower-ordninger i andre landes uredelighedssystemer (ca. halvdelen af de adspurgte lande).

Figur 3:⁷⁹ Lande med/uden whistleblower-beskyttelse

⁷⁹ Figuren er hentet fra FI's landeanalyse.

I visse lande er der tale om specifik whistle blower-beskyttelse på uredelighedsområdet, og andre steder henvises til arbejdsretlige whistleblower-regler, som til dels kan anvendes i uredelighedssager. De forskellige ordninger varierer i karakter, hvor nogle omhandler muligheden for at indgive anonyme anmeldelser, og andre vedrører regler om, at ingen må udsættes for negative konsekvenser som følge af, at vedkommende har bragt en uredelighedssag frem.

I Norge har man f.eks. ikke en decideret whistleblower-beskyttelse på uredelighedsområdet, men der er nogle generelle whistleblower-regler i den norske arbejdsmiljølov, som til dels kan anvendes i uredelighedssager.

Muligheden for anvendelse af whistleblower-ordninger vil i høj grad være påvirket af national forvaltnings- og offentligretlig regulering. Den nærmere regulering af ordninger, herunder om anonymisering også gælder i forhold til den anmeldte part, fremgår ikke nærmere af analysen, og det er således vanskeligt at drage paralleller til whistleblower-ordninger underlagt dansk forvaltningsret.

3.4.3 Ekspertudvalgets anbefalinger vedrørende en whistleblower-ordning i UVVU-systemet

Med udgangspunkt i erfaringerne med danske whistleblower-ordninger og de forvaltnings- og offentligretlige regelsæt, der gælder på området, synes det vanskeligt at etablere en velfungerende whistleblower-ordning i UVVU. Det vil være svært, for ikke at sige umuligt, at lave en ordning, hvor anmelderes identitet reelt kan holdes skjult for den anmeldte, da denne som part i sagen har vidtrækkende ret til indsigt i sagsmaterialet. Det kan også være vanskeligt for UVVU at oplyse sagen tilstrækkeligt til at træffe afgørelse, når de anonyme oplysninger ikke kan anvendes som grundlag for afgørelsen.

Som det også nævnes i Justitsministeriets betænkning, er et af de hensyn, der taler imod indførelse af whistleblower-ordninger, at sådanne kan benyttes til usaglige og chikanøse anmeldelser. Dette er blevet særligt fremhævet som et problem på forskningsområdet, hvor der argumenteres for, at den øgede konkurrence mellem forskere kan føre til stridigheder, der igen kan munde ud i anmeldelser om videnskabelig uredelighed. Derfor skal dette hensyn tages meget alvorligt i overvejelserne omkring en whistleblower-ordning i UVVU-systemet. Det samme gør sig gældende i forhold til hensynet til den anmeldtes retssikkerhed, herunder muligheden for at svare på anklager på et oplyst grundlag.

Ovenstående betragtninger gør det meget vanskeligt at udforme en whistleblower-ordning, som ikke uvægerligt også indeholder negative følger. Det er derfor ekspertudvalgets samlede vurdering, at der er overvejende hensyn, der taler imod at indføre en whistleblower-ordning i UVVU-systemet.⁸⁰

Som retstilstanden er i dag, er der mulighed for at gøre UVVU opmærksom på mulige uredelige forhold anonymt, og UVVU må så vurdere, om sagen kan oplyses tilstrækkeligt uden inddragelse af anmelderen. Dette skal ses i sammenhæng med UVVU's mulighed for at tage sager op af egen drift, jf. afsnit 2.3.

⁸⁰ I februar 2013 afgav det udvidede praksisudvalg på Københavns Universitet en betænkning til bestyrelsen om god videnskabelig praksis. Betænkningen kan findes her:

http://praksisudvalget.ku.dk/igangvaerende_dokument/ I betænkningen undersøges muligheden for at indføre en whistleblower-ordning nærmere, og konklusionen er, at fordelene ved en sådan ordning ikke vil stå mål med udfordringerne. Der kan henvises til betænkningen med bilag for en nærmere gennemgang af nogle af de persondataretlige udfordringer forbundet med whistleblower-ordninger.

En whistleblower-ordning, hvorefter UVVU kan holde anmelderes identitet skjult for den anmeldte (selvom UVVU er bekendt med vedkommendes identitet) vil være en atypisk fravigelse fra de almindelige forvaltnings- og offentligretlige regler, hvor der endvidere er en række vigtige hensyn til den anmeldte, som taler imod indførelse af en sådan ordning.

EKSPERTUDVALGET ANBEFALER

Der bør ikke indføres en whistleblower-ordning i UVVU-systemet.

3.5 Håndtering af 'falske anklager'

Som nævnt tidligere kan det være meget indgribende for forskere at være indklaget for UVVU, og der har derfor været kritik af, at det er 'gratis' at indbringe sager for UVVU. Det har i den forbindelse været fremført, at UVVU uretmæssigt benyttes af forskere til f.eks. at sabotere konkurrenter.

Det er naturligvis meget vigtigt, at der træffes de nødvendige forholdsregler for at forhindre, at UVVU-systemet misbruges af personer, der ønsker at skade eksempelvis konkurrerende forskere, og der kan på denne baggrund være grund til at undersøge håndteringen af 'falske anklager' i UVVU nærmere. Samtidig skal man være opmærksom på, at der ikke skabes unødige barrierer, der medfører, at personer ikke bringer deres mistanker om videnskabelig uredelighed frem.

3.5.1 Håndtering af 'falske anklager' i det nuværende danske uredelighedssystem

Som UVVU-systemet er i dag, kan enhver indbringe en anmeldelse til UVVU med den følge, at vedkommende bliver part i sagen.

UVVU's formål er at behandle konkrete anmeldelser om videnskabelig uredelighed og anvende regelsættets definition heraf i sagerne. UVVU har ikke hidtil behandlet spørgsmålet om, hvorvidt en falsk anklage om uredelighed i sig selv kan udgøre videnskabelig uredelighed. Dette må efter den gældende definition af uredelighedsbegrebet anses for særdeles tvivlsomt, da det vil kræve, at en sådan falsk anklage i sig selv udgør et alvorligt brud på god videnskabelig praksis på lige fod med fabrikering, forfalskning og plagiering. Der er således ikke umiddelbart efter UVVU-regelsættet i dag mulighed for, at UVVU forholder sig til falske anklager om videnskabelig uredelighed som en del af vurderingen af, om der foreligger videnskabelig uredelighed i den konkrete sag.

I den danske kodeks for integritet i forskning⁸¹ er det nævnt, at uredelighedsanmeldelser, der fremsættes i ond tro, i sig selv kan udgøre brud på god videnskabelig praksis. Der er herved ikke tale om, at anmeldelser fremsat i ond tro sidestilles med videnskabelig uredelighed, men det er dog udtryk for, at sådanne anmeldelser i ond tro kan være omfattet af området for QRP.

3.5.2 Håndtering af 'falske anklager' i andre landes uredelighedssystemer

En gennemgang af besvarelserne i spørgeskemaundersøgelsen bag FI's landeanalyse viser, at der ikke er nogen af de deltagende lande, der specifikt nævner 'falske anklager' som indeholdt i deres

⁸¹ Danish Code of Conduct for Research Integrity, November 2014

uredelighedsdefinitioner. Det nævnes dog ofte i internationale sammenhænge, at der bør reageres på falske anklager om videnskabelig uredelighed, og at sådanne anklager fremsat i ond tro i hvert fald er en del af området for QRP.

3.5.3 Ekspertudvalgets anbefalinger vedrørende håndtering af 'falske anklager'

Ekspertudvalget har foreslået en uredelighedsdefinition, jf. afsnit 1.1, der afgrænser området for videnskabelig uredelighed til de mest alvorlige tilfælde (fabrikering, forfalskning og plagiering også kaldet FFP). 'Falske anklager' om videnskabelig uredelighed kan efter ekspertudvalgets opfattelse ikke sidestilles med disse tilfælde, og selvom det er meget vigtigt at gøre op med og forhindre denne type anklager fremsat i ond tro, bør dette ikke være en del af selve området for videnskabelig uredelighed.

'Falske anklager' håndteres bedst som en del af QRP, jf. også den danske kodeks, og det bør de også blive fremadrettet. 'Falske anklager' kan ikke sidestilles med FFP, som den foreslåede uredelighedsdefinition begrænses til og håndteres endvidere bedst på forskningsinstitutionerne som en del af deres ansvar for håndtering af QRP-sager. Med den foreslåede nye model for behandlingen af QRP-sager, jf. afsnit 2.2, vil forskningsinstitutionerne alt andet lige også være i en bedre position til at håndtere sådanne forhold, som ofte er begrundet i interne stridigheder mellem forskere ansat på samme institution.

EKSPERTUDVALGET ANBEFALER

'Falske anklager' om videnskabelig uredelighed bør ikke være en del af området for videnskabelig uredelighed, men bør derimod håndteres som en del af QRP.

Referencer

- Axelsen, Nils (2015): 'Videnskabelig integritet og UVVU', *Biozoom*, Vol. 17, No. 3
- Committee on Publication Ethics – COPE (2015): *Promoting integrity in research publication*, <http://publicationethics.org/>
- Custers, René (2013): 'Research misconduct – The grey area of Questionable Research Practices', VIB (30. September 2013), <http://www.vib.be/en/news/Pages/Research-misconduct---The-grey-area-of-Questionable-Research-Practices.aspx>
- Fanelli, Daniele (2009): 'How many scientists fabricate and falsify research? A systematic review and meta-analysis of survey data', *Plos One*, Vol. 4, No. 5
- Fanelli, Daniele (2011): 'The black, the white and the grey areas - towards an international and interdisciplinary definition of scientific misconduct' i Tony Mayer og Nick Steneck (red.): *Promoting Research Integrity in a Global Environment* af, World Scientific
- Greve, Vagn (2004): *Det strafferetlige ansvar*, 2. udgave, Jurist- og Økonomforbundets Forlag
- Greve, Vagn m.fl. (2009), *Kommenteret straffelov, Almindelig del*, 9. omarbejdede udgave, Jurist- og Økonomforbundets Forlag
- International Committee of Medical Journal Editors (2013): *Recommendations for the Conduct, Reporting, Editing, and Publication of Scholarly Work in Medical Journals* (senest opdateret i december 2013)
- Justitsministeriet (2015): *Betænkning 1553/2015 om offentligt ansattes ytringsfrihed og whistleblower-ordninger*
- Kunnskapsdepartementet (2015): *Høring om revisjon av forskningsetikkloven*, <https://www.regjeringen.no/no/dokumenter/horing-om-revisjon-av-forskningsetikkloven/id2427309/>
- Københavns Universitet (2013): Betænkning om god videnskabelig praksis fra Det Udvidede Praksisudvalg på Københavns Universitet, http://praksisudvalget.ku.dk/igangvaerende_dokument/
- Martinsson, Brian C., Melissa S. Anderson and Raymond de Vries: 'Scientists behaving badly', *Nature*, Vol. 435, 9. juni 2005
- Styrelsen for Forskning og Innovation (2015): De nuværende rammer for UVVU (appendiks 3)
- Styrelsen for Forskning og Innovation (2015): *Forskningsinstitutionernes nuværende behandling af uredeligheds- og QRP-sager*, april 2015 (appendiks 5)

Styrelsen for Forskning og Innovation (2015): *Redegørelse for håndtering af sager om videnskabelig uredelighed i et internationalt perspektiv* (appendiks 2)

The Lancet (2014): *Research: increasing value, reducing waste* (five papers), 8. januar 2014, <http://www.thelancet.com/series/research>

Trager, Rebecca (2015): 'US National Academies to revisit scientific misconduct', *Chemistry World*, 15. februar 2015

Uddannelses- og Forskningsministeriet (2015): *Den danske kodeks for integritet i forskning*

Udvalgene vedr. Videnskabelig Uredelighed (1993): *Årsberetning 1993*

Udvalgene vedr. Videnskabelig Uredelighed (1994): *Årsberetning 1994*

Udvalgene vedr. Videnskabelig Uredelighed (1994): *Årsberetning 1995*

Udvalgene vedr. Videnskabelig Uredelighed (1998): *Årsberetning 1998*

Udvalgene vedr. Videnskabelig Uredelighed (1999): *Årsberetning 1999*

Udvalgene vedr. Videnskabelig Uredelighed (2002): *Årsberetning 2002*

Udvalgene vedr. Videnskabelig Uredelighed (2003): *Årsberetning 2003*

Udvalgene vedr. Videnskabelig Uredelighed (2007): *Årsberetning 2007*

Derudover har ekspertudvalget inddraget en række relevante love, bekendtgørelser, forretningsordenen for UVVU og ombudsmandsudtalelser.

Appendiks 1

Kommissorium for ekspertudvalg til undersøgelse af mulige tilpasninger af rammerne for Udvalgene vedrørende Videnskabelig Uredelighed (UVVU)

21. januar 2015

Baggrund

I lyset af det stigende internationale fokus på integritet i forskningen og på baggrund af et par store danske uredelighedssager, der har haft offentlighedens bevågenhed, har der fra flere sider været et ønske om at se nærmere på, hvordan vi i Danmark sikrer integriteten i den forskning, der udføres, og om vores håndtering af sager om videnskabelig uredelighed kan forbedres. Som et led heri har Uddannelses- og Forskningsministeriet i samarbejde med de danske universiteter udarbejdet en national kodeks for integritet i forskningen: Danish Code of Conduct on Research Integrity.

Som et yderligere skridt har Uddannelses- og Forskningsministeriet udarbejdet en redegørelse for, hvordan man håndterer sager om videnskabelig uredelighed i 16 andre lande sammenholdt med situationen i Danmark med henblik på at opnå et bedre grundlag for videre politiske overvejelser om eventuelle tilpasninger af det danske system til håndtering af sager om videnskabelig uredelighed. Den overordnede konklusion i redegørelsen er, at de enkelte lande har forskellige måder at tilrettelægge deres håndtering af uredelighedssager på, og denne tilrettelæggelse synes at være betinget af faktorer som f.eks. forskningssystemet indretning, juridiske traditioner eller historiske erfaringer med konkrete uredelighedssager. Der kan således på baggrund af redegørelsen ikke peges på ét optimalt system til håndtering af uredelighedssager, men der kan identificeres en række elementer, der går igen i de fleste systemer. I sammenligning hermed ligger det danske system med rammerne for UVVU i vid udstrækning i tråd med international praksis. Det er også en hovedanbefaling i redegørelsen, at der fortsat bør være et nationalt og institutionsuafhængigt organ, som kan behandle sager om videnskabelig uredelighed.

Der kan dog være anledning til at se på, om de nuværende rammer for UVVU's virke kan optimeres. Uddannelses- og forskningsministeren har derfor som opfølgning på redegørelsen besluttet at nedsætte et ekspertudvalg, som skal efterse de gældende rammer for UVVU.

Formål

Ekspertudvalget skal med afsæt i redegørelsen og på baggrund af andet relevant materiale foretage et nærmere eftersyn af, hvorvidt der er behov for at tilpasse visse aspekter af de eksisterende rammer for UVVU's virke. Udvalget får til opgave at udarbejde en række anbefalinger vedrørende behovet for eventuelle tilpasninger af de gældende rammer, herunder anviser mulige løsningsmodeller, særligt i forhold til elementer af UVVU's virke som til dels adskiller sig fra andre landes måde at håndtere sager om videnskabelig uredelighed på. Udvalget skal fokusere på følgende:

I. Definitionen af videnskabelig uredelighed

Med hensyn til definitionen af videnskabelig uredelighed får udvalget til opgave at undersøge, hvorvidt den gældende definition bør fastholdes, eller om det kan være hensigtsmæssigt at justere definitionen. Dette skal ses i sammenhæng med spørgsmålet om håndtering af Questionable Research Practice (QRP), jf. punkt II.

II. Håndtering af Questionable Research Practice (QRP)

Efter de gældende regler har UVVU alene mulighed for at vurdere, om en handling eller undladelse er videnskabelig uredelig eller ikke. Dvs. der kan forekomme tilfælde, hvor dokumentationen ikke i tilstrækkelig grad underbygger en konklusion om videnskabelig uredelighed i form af et alvorligt brud på god videnskabelig praksis, men hvor sagens omstændigheder afdækker, at der har været foretaget et eller flere brud på god videnskabelig praksis, som kan være uønskkelige for forskningssamfundet og kritisable som udtryk for en tvivlsom praksis, men som ikke er alvorlige nok til at kunne kategoriseres som videnskabelig uredelighed. I international praksis betegnes sådanne handlinger som Questionable Research Practice (QRP). Udvalget får til opgave at undersøge, hvorvidt det kan være hensigtsmæssigt at indføre en graduering af UVVU's konklusioner således, at UVVU f.eks. vil kunne træffe afgørelse om, at en forseelse er udtryk for en tvivlsom praksis (svarende til QRP) og dermed kritisabel og uønskelig for forskersamfundet uden at kvalificere til egentlig videnskabelig uredelighed.

III. Større grad af decentral medvirken for involverede forskningsinstitutioner

I andre lande har forskningsinstitutioner, der er involveret i sager om videnskabelig uredelighed, ofte en mere aktiv rolle end i Danmark. Der kan f.eks. være tale om, at institutionerne spiller en rolle i forhold til den nærmere undersøgelse af de påstande, som er anmeldt til en eventuelt central komité. Udvalget får til opgave at undersøge, hvorvidt der fremadrettet - og i givet fald hvordan - bør gives mulighed for en større grad af decentraliseret medvirken for de involverede forskningsinstitutioner i den behandling af sager, som foregår i UVVU.

IV. Muligheden for at tage sager om videnskabelig uredelighed op

UVVU har begrænset mulighed for at tage sager op af egen drift, hvilket betyder, at UVVU næsten udelukkende kan agere på baggrund af konkrete anmeldelser, og i praksis er det endnu ikke sket, at UVVU har taget en sag op af egen drift. Udvalget får til opgave at undersøge, om UVVU's nuværende begrænsede adgang til at tage sager op af egen drift bør fastholdes, eller om der kan være behov for en udvidelse.

V. Klagemuligheder

Afgørelser truffet af UVVU kan ikke påklages til en anden administrativ myndighed. UVVU indgår ikke i det administrative hierarki på Uddannelses- og Forskningsministeriets område, og UVVU's formand skal efter loven være landsdommer. Dette har hidtil været anset for at udgøre en tilstrækkelig retssikkerhedsmæssig garanti for den indklagede. Endvidere er der ikke forskningsfaglighed i ministeriet til at foretage en efterprøvelse af afgørelsernes faglige indhold. Udvalget får til opgave at undersøge, om det bør overvejes at indføre en mulighed for at klage over UVVU's afgørelser.

VI. Indførelse af yderligere sanktionsmuligheder

UVVU kan primært komme med en konklusion om, hvorvidt der i en sag er begået videnskabelig uredelighed eller ej, men UVVU's mulighed for at anvende andre sanktioner er meget begrænset. Udvalget får til opgave at undersøge, om UVVU eksempelvis i videre omfang eksplicit bør kunne

orientere bredere om trufne afgørelser, f.eks. i forhold til medforfattere og involverede tidsskrifter, og om UVVU også bør kunne anmode tidsskrifterne direkte om efterfølgende at bringe rettelser, bemærkninger eller dementier, hvis der er konstateret videnskabelig uredelighed i forbindelse med udarbejdelse af artiklerne.

VII. Beskyttelse af whistleblowere

En såkaldt whistleblower-ordning indebærer almindeligvis bl.a., at der etableres en særlig let adgang for anmeldere til at indgive anmeldelser anonymt om visse ulovligheder og alvorlige regelbrud mv. – f.eks. gennem en særlig hjemmeside eller lignende. En sådan ordning eksisterer ikke på dette område i Danmark. Udvalget får til opgave at undersøge, om det vil være hensigtsmæssigt at etablere en whistleblower-ordning i Danmark for sager om videnskabelig uredelighed. Udvalget skal til grund for opgaven tage udgangspunkt i den rapport, som er under udarbejdelse i det af justitsministeren i oktober 2013 nedsatte Udvalg om offentlig ansattes ytringsfrihed og whistleblower-ordninger.

Udvalgets sammensætning

Udvalget skal bestå af en formand og op til seks medlemmer, der alle udpeges i deres personlige egenskab af uddannelses- og forskningsministeren. Ekspertudvalget sammensættes således, at der er personer med indsigt i feltet, herunder juridisk indsigt, og ledelsesmæssig erfaring fra de danske universiteter repræsenteret. Styrelsen for Forskning og Innovation sekretariatsbetjener udvalget.

Udvalget skal i sit arbejde tage afsæt i redegørelsen for, hvordan man i andre lande håndterer sager om videnskabelig uredelighed, som Uddannelses- og Forskningsministeriet har udarbejdet i 2014. Udvalget kan også inddrage andet relevant materiale i sit arbejde. I sit arbejde kan udvalget efter behov inddrage eller foretage høring af internationale eksperter eller andre danske eksperter. Ligeledes kan udvalget efter behov indhente oplysninger fra eller foretage høring af UVVU. Udvalget tilrettelægger i øvrigt selv sit arbejde inden for rammerne af kommissoriet. Udvalget påbegynder sit arbejde i begyndelsen af 2015 og fastlægger sin nærmere mødeplan. Udvalget afleverer sine anbefalinger vedrørende behovet for eventuelle justeringer af de eksisterende rammer for UVVU's virke i form af en skriftlig afrapportering til uddannelses- og forskningsministeren inden udgangen af 2015. Anbefalingerne offentliggøres herefter.

Økonomi

Udvalgets anbefalinger til evt. tilpasninger af rammerne for UVVU skal kunne rummes inden for den eksisterende økonomiske ramme for UVVU's virke.

Appendiks 2

Redegørelse for håndtering af sager om videnskabelig uredelighed i et internationalt perspektiv

1. Indledning

Som profession er forskning generelt set kendetegnet ved høje standarder for integritet. Der eksisterer i forskersamfundet en række både skrevne og uskrevne regler for, hvad god videnskabelig praksis er. Der er på den baggrund formet en kultur, som i vid udstrækning virker selvregulerende i forhold til at opretholde integriteten i forskningen.

Alligevel har der inden for de seneste år været en række komplekse sager om alvorlige brud på god videnskabelig praksis, som Udvalgene for Videnskabelig Uredelighed (UVVU) har behandlet, og der synes at være en tendens i retning af et stigende antal anmeldelser af sager. Denne udvikling kan måske hænge sammen med, at der inden for den seneste årrække har været stigende bevillinger til forskningen, og at den videnskabelige produktion dermed er vokset. Samtidig finder det stigende antal publiceringer sted i et forskersamfund, som fortsat bliver mere og mere komplekst, og som er præget af øget tværvidenskabelighed, øget samarbejde på tværs af institutioner og internationalisering. Det bevirker, at videnskabelige publikationer oftere og oftere har flere medforfattere, og at der publiceres mere på tværs af institutioner og landegrænser.

Ifølge professor Daniele Fanelli, som forsker i videnskabelig uredelighed, er der dog ikke endegyldigt belæg for at hævde, at forekomsten af uredelighed i det internationale forskersamfund faktisk er højere i dag end tidligere. Men der er tegn på, at den videnskabelige profession ændrer sig på måder, som kan øge en ubevidst bias i forskningen, tvivlsom praksis (Questionable Research Practice) og i sidste ende muligvis også uredelighed (Fanelli, 2013: 5). Verden over er der en stigende konkurrence om akademiske stillinger og om at opnå finansiering af forskningsprojekter, hvilket medfører, at forskerne bliver underlagt et øget pres for at publicere og for at kunne fremvise forskningsresultater med en høj nyhedsværdi og et højt impact.

Erfaringerne fra de sidste års behandling af sager har givet anledning til at se nærmere på de generelle rammer for UVVU's virke i et internationalt perspektiv. Hensigten med denne redegørelse er således at belyse, hvordan andre lande håndterer sager om videnskabelig uredelighed sammenholdt med situationen i Danmark. Med andre ord er formålet med at foretage en international sammenligning at afdække, om Danmark kan lære noget af, hvordan man har indrettet systemerne i andre lande, for dermed at skabe et grundlag for at vurdere, om der er elementer i det danske system, som med fordel kan justeres. Redegørelsen retter overordnet søgelyset mod følgende problemstillinger: Hvorfor er systemer til håndtering af sager om videnskabelig uredelighed nødvendige? Hvad forstås ved videnskabelig uredelighed? Hvilke juridiske instrumenter findes, og hvilke institutioner behandler sager om videnskabelig uredelighed i Danmark og internationalt? Hvordan behandles sagerne herhjemme sammenlignet med i andre lande?

Når man betragter det internationale landskab af systemer til håndtering af sager af videnskabelig uredelighed, er det imidlertid et meget heterogent billede, der tegner sig (Godecharle et al., 2013). Der findes vidt forskellige tilgange til indretningen af nationale systemer såvel i Europa som i lande i den øvrige del af verden, og der kan ikke peges på en universel model, som kan siges at være optimal i et hvilket som helst land. Nogle lande har lovbaserede, centrale systemer med mandat til at behandle konkrete sager, andre har ingen lovregulering og f.eks. systemer med rent rådgivende eksterne organer, mens nogle lande helt mangler uafhængige organer eller mekanismer på nationalt niveau til at tage hånd om uredelighedssager. Forskellene kan have baggrund i blandt andet forskellige forskningspolitiske og juridiske traditioner, og indretningen af et lands system kan være (og er ofte) historisk betinget, dvs. præget af erfaringerne fra konkrete uredelighedssager, der er opstået i det pågældende land.

Redegørelsen bygger på en spørgeskemaundersøgelse af, hvordan andre lande i Europa samt USA, Canada og Australien håndterer sager om videnskabelig uredelighed. Undersøgelsen blev i første omgang gennemført i efteråret 2012 af Styrelsen for Forskning og Innovation (FI), som sendte et spørgeskema ud til relevante kontaktpersoner, der arbejder med videnskabelig uredelighed i andre lande. European Network of Research Integrity Offices (Enrio) blev anvendt som udgangspunkt for at identificere respondenter i europæiske lande. Herudover blev spørgeskemaet sendt til relevante kontaktpersoner i USA, Canada, Australien og Singapore. Spørgeskemaet blev sendt til respondenter i 21 lande i alt, og FI modtog svar fra 15 lande, inklusiv Danmark. I foråret 2014 har FI gennemført en opdatering af spørgeskemaundersøgelsen fra 2012. Respondenterne fra de 15 lande, som havde besvaret spørgeskemaet, blev bedt om at gennemgå deres besvarelse fra 2012 med henblik på at vurdere, om der er sket ændringer i deres nationale systemer siden da. De 6 lande, som ikke havde svaret i første omgang, fik mulighed for endnu en gang at deltage, og heraf har 2 svaret. Ud af de 15 lande, der deltog i spørgeskemaundersøgelsen i 2012, har 11 meldt tilbage på henvendelsen vedrørende opdatering af besvarelsen. For de fire resterende landes vedkommende er det alene deres besvarelse fra 2012, der indgår i analysen.

Figur 1: Oversigt over deltagere i spørgeskemaundersøgelsen

Deltagers land	Deltagers institution(er)
Australien	Macquarie University
Belgien/Flandern	KU Leuven (university), Research Foundation Flanders
Canada	Secretariat on Responsible Conduct of Research
Danmark	Danish Agency for Science, Technology and Innovation
Finland	Finnish Advisory Board on Research Integrity
Holland	LOWI – National Board for Research Integrity
Irland	Health Research Board
Kroatien	Agency for Research and Higher Education
Luxembourg	National Research Fund
Norge	National Commission for the Investigation of Research Misconduct
Polen	National Committee for the Cooperation with the European Network of Integrity, Polish Academy of Sciences
Schweiz	Swiss Academies of Arts and Sciences
Storbritannien	UK Research Integrity Office
Sverige	Department of Education and Research
Tyskland	Ombudsman for Science
USA	University of Michigan, National Science Foundation and Of-

	Office of the Inspector General
Østrig	Austrian Agency for Research Integrity

Det skal understreges, at der skal tages forbehold for, at resultaterne af undersøgelsen ikke nødvendigvis giver et fuldt ud dækkende overblik over nationale systemer til håndtering af sager om videnskabelig uredelighed. Men undersøgelsen kan dog give et indblik i en repræsentativ vifte af forskellige systemer. Det er endvidere vigtigt at have in mente, at besvarelsene fra de forskellige lande bygger på enkeltpersoners beskrivelser og vurderinger af deres nationale systemer, og det er derfor ikke sikkert, at alle detaljer og informationer om alle aspekter af uredelighedssystemerne i hvert land er inkluderet.

Som supplement til spørgeskemaundersøgelsen er der gennemført en række kvalitative interviews med repræsentanter fra bl.a. udvalg på nationalt niveau, som behandler sager om videnskabelig uredelighed, forskningsinstitutioner og ministerier i udvalgte lande med henblik på at opnå et mere dybdegående kendskab til disse landes systemer. Interviewundersøgelsen omfatter Norge, Holland, Irland, Finland og USA, og der er gennemført interviews med én til flere personer fra hvert land. Der er i udvælgelsen af lande lagt vægt på, at landene så vidt muligt repræsenterer spændvidden af eksisterende nationale systemer, og at der således er lande repræsenteret, som enten ligner Danmark, eller som væsentligt adskiller sig fra det danske system. Der er gennemført semi-strukturerede interviews med udgangspunkt i en spørgeramme, der havde fokus på rationalet bag de enkelte nationale systemer, systemernes konkrete indretning, erfaringer med og effekten af systemernes funktionsmåde.

Redegørelsens næste hovedafsnit fokuserer på, hvad formålet med etablering af nationale mekanismer eller systemer til håndtering af sager om videnskabelig uredelighed er. Afsnit 3 beskæftiger sig med definitionen af videnskabelig uredelighed, herunder også uagtssomhedsbegrebet, i Danmark sammenholdt med andre landes definitioner. Afsnit 4 indeholder en sammenligning af, hvilke juridiske instrumenter vedrørende uredelighed, der eksisterer, og hvilke institutioner der er involveret i håndteringen af sager i de forskellige lande, mens afsnit 5 retter søgelyset mod de proceduremæssige aspekter af sagsbehandlingen i landene. Afsnit 6 giver et overblik over, hvilke fordele og ulemper, der på basis af undersøgelsens resultater, kan peges på i systemer til håndtering af videnskabelig uredelighed, hvorefter analysen rundes af med en samlet konklusion i afsnit 7.

2. Formål med nationale systemer til håndtering af sager om videnskabelig uredelighed

I moderne samfund spiller forskning en stor rolle, og i Danmark såvel som i mange andre lande foretages der i disse år betydelige investeringer i forskning og innovation, både fra offentlig og privat side. Forskningen tilvejebringer ny viden, der bidrager til at skabe grundlaget for fremtidig vækst og velfærd, og som er afgørende for, at der kan findes løsninger på væsentlige samfundsmæssige udfordringer. Mange beslutninger i både den offentlige og den private sektor træffes i dag på grundlag af resultater skabt via forskningen. Det er derfor vigtigt, at forskning udføres på en troværdig og ansvarlig måde under iagttagelse af grundlæggende principper for integritet og i overensstemmelse med høje videnskabelige standarder for god praksis.

Det er en forudsætning for at bevare incitamentet til at investere i forskningen og for at sikre et højt kvalitetsmæssigt niveau, at der er tillid til forskningen, både fra offentligheden i det enkelte land, fra andre forskere og internationale samarbejdspartnere. Endvidere ligger det i forskningens natur, at ny forskning som regel tager udgangspunkt i tidligere fund, og af den grund er det

derfor også afgørende, at man i forskersamfundet bygger videre på valide og troværdige resultater.

Omvendt formuleret kan en uansvarlig adfærd påvirke forskningen negativt på mindst fire måder. Den kan 1) underminere den videnskabelige litteraturs pålidelighed, 2) svække forskernes tillid til hinanden og offentlighedens tillid til forskerne, 3) spilde forskningsmidler og 4) medføre beslutninger, der er til skade for samfundet eller enkeltpersoner (Steneck, 2006: 61).

Gennem de sidste årtier har der været en række omfattende og alvorlige sager om videnskabelig uredelighed i forskellige lande verden over. På den baggrund har politikere, forskersamfundet og offentlige institutioner taget forskellige initiativer til at fremme ærlighed, ansvarlighed og pålidelighed inden for alle forskningsområder.

En type af initiativer har først og fremmest et forebyggende sigte. Det drejer sig om de forskellige internationale retningslinjer og anbefalinger rettet mod fremme af forskningsintegritet, som er blevet udviklet over de seneste år, f.eks. The Singapore Statement on Research Integrity (2010), The European Code of Conduct for Research Integrity (2011) og The Montreal Statement on Research Integrity on Cross-Boundary Research Collaborations (2013). I Danmark har man nu også udarbejdet en (næsten færdig) kodeks, The Danish Code of Conduct for Research Integrity (2014), som skal give forskersamfundet en solid ramme til at sikre, at dansk forskning lever op til fælles anerkendte principper og standarder.

Internationalt er forskningsråd, fonde og andre aktører også blevet mere opmærksomme på deres ansvar for integritet i forskning. Eksempelvis er der i EU's forskningsrammeprogram, Horizon 2020, nu mulighed for at stille krav til bevillingsmodtageren om, at principper for forskningsintegritet skal respekteres i det støttede forskningsprojekt. På tilsvarende vis kræver USA's National Science Foundation, at institutioner, der modtager bevilling, har en plan for undervisning af studerende og forskere i god praksis.

Et andet fokusområde har været, hvordan man kan etablere effektive mekanismer eller systemer til håndtering af sager om videnskabelig uredelighed, ligesom der har været opmærksomhed omkring eksisterende systemers funktionsmåde. I flere lande har man inden for de seneste år kigget på, hvordan man kan etablere eller ændre administrative mekanismer til at håndtere klager om videnskabelig uredelighed.

OECD Global Science Forum udarbejdede i 2007 en række generelle anbefalinger til overordnede krav, som nationale systemer til håndtering af anklager om videnskabelig uredelighed bør leve op til. For eksempel bør der være fastlagt klare regler, principper og procedurer for håndtering af sager, ansvaret for de forskellige faser i behandlingen af en sag bør så vidt muligt fordeles på forskellige institutionelle aktører i systemet ("checks and balances"), og et system skal kun være så omfattende som nødvendigt for at sikre integriteten i forskningen. Selv hvis et land vælger en "lokal", forskningsinstitutionsbaseret tilgang, kan der overvejes en form for overordnet national struktur, som f.eks. kan være appelinstans, eller som kan efterforske sager i tilfælde, hvor en forskningsinstitution ikke kan behandle en sag på grund af inhabilitet (OECD, 2007: 7).

Der var imidlertid ikke tale om, at OECD anbefalede en specifik model. Det skyldes, at der ikke globalt kan peges på en universel løsning, som passer alle lande, fordi der er store variationer mellem landene med hensyn til variabler som forskningssystemets struktur, offentlige og private institutioners roller, forskeres status (f.eks. om de er offentlige tjenestemænd), det juridiske

system og forskellige historisk betingede traditioner (ibid.: 2). På trods af disse forskelle kan der ifølge OECD være fordele at høste, hvis det på længere sigt kan lykkes at harmonisere definitioner, regler og procedurer og fremme samarbejdet internationalt.

3. Definition af videnskabelig uredelighed

3.1 Den danske definition af videnskabelige uredelighed

Den danske definition af videnskabelig uredelighed, som ligger til grund for UVVU's virke, er fastlagt i lov om forskningsrådgivning mv. og gentaget i bekendtgørelsen om UVVU. Videnskabelig uredelighed defineres her som forfalskning, fabrikering, plagiering eller andre alvorlige brud på god videnskabelig praksis, som er begået forsætligt eller groft uagtsomt ved planlægning, gennemførelse eller rapportering af forskningsmæssige resultater. Der nævnes i bekendtgørelsen en række eksempler på videnskabelig uredelighed:

- Uoplyst konstruktion af data eller substitution med fiktive data
- Uoplyst selektiv eller skjult kassation af egne uønskede resultater
- Uoplyst usædvanlig og vildledende anvendelse af statistiske metoder
- Uoplyst ensidig eller forvredet fortolkning af egne resultater og konklusioner
- Plagiering af andres resultater eller publikationer
- Uretmæssig angivelse af forfatterrolle, titel eller arbejdssted
- Afgivelse af urigtige oplysninger om videnskabelige kvalifikationer

UVVU kan kun behandle sager vedrørende videnskabelig uredelighed og ikke sager, der vedrører videnskabelige teoris holdbarhed eller sandhed eller sager, der vedrører forskningskvaliteten af et videnskabeligt produkt.

Den gældende formulering blev formuleret ved lovændring i 2008, hvor der bl.a. blev tilføjet en henvisning til "andre alvorlige brud" på god videnskabelig praksis. I forbindelse med fremsættelsen af lovforslaget henviste man til, at definitionen lægger sig op ad den norske model, der afgrænser området til alvorlige brud med god videnskabelig praksis, herunder forfalskning, fabrikering og plagiering af data. Herudover blev det betonet, at definitionens enkelte dele, forfalskning, fabrikering og plagiering, i stigende grad anvendes internationalt.

3.2 Definition af videnskabelig uredelighed i internationalt perspektiv

Der findes ingen officiel eller universelt accepteret definition af begrebet videnskabelig uredelighed, men den gennemførte undersøgelse indikerer, at der er en vis international konsensus om, hvilke grundlæggende elementer der udgør videnskabelig uredelighed. Kerneelementerne i definitioner af videnskabelig uredelighed i undersøgelsen er FFP, som står for:

- Fabrikering af data
- Falsificering af data
- Plagiering

Selvom formuleringen af de enkelte nationale definitioner ikke alle bogstaveligt refererer til FFP, afspejles denne forståelse af begrebet i næsten alle nationale definitioner. Herudover indeholder flere nationale definitioner bestemmelser om adfærd, som udgør videnskabelig uredelighed, der rækker ud over FFP. Eksempler på sådan adfærd kan være:

- Tvivlsom forskning, tvivlsomme data og publikationsrelaterede praksisser

- Misbrug af peer review eller ledelsesbeføjelser
- Misbrug af eller falsk information om forfatterskab
- Interessekonflikt
- Hindring af andres forskning
- Hemmeligholdelse eller facilitering af andres videnskabelige uredelighed

De enkelte definitioners sammensætning og form kan variere en hel del fra land til land. Eksempelvis er den belgiske/flamske definition delvist baseret på et ”moralsk” dokument, der beskriver retningslinjer for, hvordan forskere skal agere for at bedrive ansvarlig forskning, mens definitionen i mange andre lande, heriblandt Danmark, har en mere ”juridisk” form og beskriver, hvilken slags adfærd, som er uacceptabel for en forsker.

I Tyskland definerer den offentlige forskningsfinansierende institution *Deutsche Forschungsgemeinschaft* (DFG) videnskabelig uredelighed som et brud på mindst én af reglerne for god videnskabelig praksis. DFG udstikker dog kun nogle meget overordnede principper, der er retningsgivende for, hvad regler for god videnskabelig praksis skal omfatte, men det er overladt til de enkelte forskningsinstitutioner at udvikle deres egne definitioner af uredelighed på basis af principperne fra DFG.

Afgrænsning og detaljeringsgrad er andre aspekter, hvorved de nationale definitioner adskiller sig fra hinanden. For eksempel er den østrigske definition meget detaljeret med hensyn til at oplistede adfærd, som udgør videnskabelig uredelighed, mens den amerikanske definition begrænser sig til FFP. Den amerikanske definition anses typisk for at være den smalleste og mest entydige definition, der findes i noget land. Men der kan dog stilles spørgsmålstejn ved, om definitionen i realiteten er ligeså klar og præcis, som den umiddelbart fremstår. I den amerikanske *U.S. Federal Policy on Research Misconduct* (2000), hvor videnskabelig uredelighed defineres, fastslås det, at det er et krav, at der er tale om ”*a significant departure from accepted practises of the relevant research community*”, og at et forhold vedrørende videnskabelig uredelighed i USA skal være begået ”... *intentionally, or knowingly, or recklessly*”. Med den amerikanske definition er problemet med konsistent og objektivt at definere, hvad ”alvorlige” afvigelser indebærer således ikke løst, og andre problemer, som f.eks. spørgsmålet om, hvornår en forsker kan holdes ansvarlig for andres handlinger, er heller ikke afklaret (Fanelli, 2011: 81).

Flere lande inddrager et subjektivt krav i deres definitioner. Det vil sige, at forholdet vedrørende videnskabelig uredelighed skal være begået enten forsætligt eller groft uagtsomt/uagtsomt. Dette gør sig gældende i lande som f.eks. Danmark, Norge, Sverige, Østrig, Schweiz, Australien, USA og i et vist omfang Luxembourg. I Holland er det ikke nødvendigvis et krav, at et forhold skal være begået forsætligt, men det afhænger meget af omstændighederne i den konkrete sag, hvorvidt et forhold, der er begået groft uagtsomt/uagtsomt anses for tilstrækkelig alvorligt.

I USA er det – som nævnt ovenfor – et krav, at et forhold vedrørende videnskabelig uredelighed skal være begået ”*intentionally, or knowingly, or recklessly*”. Der er altså tale om, at et forhold enten skal være begået forsætligt, bevidst eller på en måde som indebærer en skødesløs og uforvarselig, dvs. svarende til groft uagtsomt, tilsidesættelse af accepterede praksisser i det relevante forskersamfund. Der findes en tilsvarende formulering i den irske *National Policy Statement on Ensuring Integrity in Ireland* (2014: 18).

I Canada er forsætlighed ikke nødvendig i forhold til at identificere et brud på god videnskabelig praksis. Forsætlighed tages imidlertid i betragtning, når der skal tages stilling til, hvor alvorlige

sanktioner der skal pålægges i en given sag. Et andet hensyn, der indgår fastlæggelsen af passende sanktioner, er effekten af bruddet. Et brud, der er begået forsætligt, og som har en væsentlig betydning for offentligheden (f.eks. patienters sikkerhed) eller forskersamfundet, vil blive mødt med de strengeste sanktioner.

Endelig kan det nævnes, at nogle nationale definitioner eksplicit udelukker reelle fejl ("honest errors") og videnskabelige diskussioner fra at være omfattet af videnskabelig uredelighed.

Hvad angår kilderne til de nationale definitioner af videnskabelig uredelighed, er der også forskelle mellem de lande, der indgår i undersøgelsen. Kilderne til definitionerne spænder fra juridisk bindende dokumenter (som i Danmark) til nationale eller internationale retningslinjer eller rapporter.

Figur 2: Kilder til nationale definitioner af videnskabelig uredelighed

Land	Kilde	Type af kilde
Australien	The Australian Code for the Responsible Conduct of Research	Nationale retningslinjer/fælles deklaration (regeringsbekendtgørelse)
Belgien/Flandern	Etisk Kodeks for Videnskabelig Forskning i Belgien og ESF Code of Conduct	Nationale og internationale retningslinjer (ikke juridisk bindende)
Canada	The Tri-Agency Framework: Responsible Conduct of Research	Nationale retningslinjer/retningslinjer fra organisation (ikke juridisk bindende)*
Danmark	Lov om forskningsrådgivning mv. og bekendtgørelse om UVVU	Juridisk bindende dokumenter
Finland	Retningslinjer for god videnskabelig praksis og procedurer for håndtering af mistanker om uredelighed i Finland	Nationale retningslinjer (ikke juridisk bindende)
Holland	LOWI forskrifter, nationale og internationale retningslinjer	Retningslinjer fra organisation, nationale og internationale retningslinjer (ikke juridisk bindende)
Irland	National Policy Statement on Ensuring Research Integrity in Ireland	Nationale retningslinjer (ikke juridisk bindende)
Kroatien	Etisk Kodeks for Komitéen for Etik i Forskning og Uddannelse	Nationale retningslinjer (ikke juridisk bindende)
Luxembourg	FNR Retningslinjer for Integritet i Forskning/FNR Procedure i sager om anklager om videnskabelig uredelighed begået af forskere, der er ansøgere eller modtagere af FNR-støtte	Retningslinjer fra organisation (ikke juridisk bindende)*
Norge	Forskningsetikkloven	Juridisk bindende dokument
Polen	Lov om højere uddannelse	Juridisk bindende dokument

Schweiz	Det Schweiziske Videnskabsakademi: Integritet i Videnskabelig Forskning - principper og procedurer samt bestemmelser fra Det Nationale Forskningsråd om behandling af videnskabelig uredelighed begået af ansøgere og bevillingsmodtagere	Nationale rapporter/retningslinjer (ikke juridisk bindende)*
Storbritannien	UKRIO Code of Practice for Research og Concordat to Support Research Integrity	Nationale retningslinjer/fælles deklaration (ikke juridisk bindende)
Sverige	CODEX-hjemmeside, Venskabsrådet	Nationale rapporter og retningslinjer (ikke juridisk bindende)
Tyskland	Memorandum on Safeguarding Good Scientific Practice (Deutsche Forschungsgemeinschaft)	Retningslinjer fra forskningsfinansierende organisation (DFG), retningslinjer fra forskningsinstitutioner typisk baseret på DFG's anbefalinger (ikke juridisk bindende)
USA	The Federal Policy on Research Misconduct	Juridisk bindende dokument
Østrig	Østrigsk kodeks for ansvarlig forskningspraksis	Retningslinjer fra organisation/kommission (ikke juridisk bindende)

*Note: Der er dog her tale om forskningsfinansierende organisationer, hvilket betyder, at bevillingsmodtagere bliver kontraktligt forpligtede af sådanne retningslinjer.

Undersøgelsens resultater viser altså, at stort set alle de deltagende lande – med undtagelse af USA – opererer med en definition, som rækker ud over kerneelementerne FFP, og som på forskellig vis omfatter andre typer af alvorlige brud på god videnskabelig praksis. Det bagvedliggende rationale er her, at det er nødvendigt med en bredere definition, hvis systemet skal kunne opfylde et formål om at beskytte den videnskabelige litteratur mod falske og misvisende fund og sikre, at forskningen er ansvarlig og præget af en høj grad af integritet. Endvidere ligger Danmark på linje med de fleste andre lande, hvad angår kravet om, at et forhold vedrørende videnskabelig uredelighed skal være begået enten forsætligt eller groft uagtsomt. Det er vigtigt at understrege, at der – uanset hvilken definition der lægges til grund – uvægerligt vil opstå fortolkningsspørgsmål i forhold til om givne forseelser skal kategoriseres som uredelighed eller ej.

4. Juridiske instrumenter og institutioner involveret i håndteringen af sager om videnskabelig uredelighed

4.1 Udvalgene vedrørende Videnskabelig Uredelighed (UVVU): Juridiske rammer og organisering

Udvalgene vedrørende Videnskabelig Uredelighed (UVVU) er en offentlig myndighed, der behandler sager om videnskabelig uredelighed. UVVU har ikke eksklusivitet til at behandle uredelighedssager, og sådanne sager håndteres derfor i visse tilfælde af de enkelte forskningsinstitutioner.

UVVU reguleres i lov om forskningsrådgivning mv., jf. lovbekendtgørelse nr. 365 af 10. april 2014. I henhold til loven nedsættes UVVU af uddannelses- og forskningsministeren. Ministeren har med hjemmel i lovens § 33 fastsat nærmere regler for UVVU's virke i bekendtgørelse nr. 306 af 20. april 2009 om Udvalgene vedrørende Videnskabelig Uredelighed med ændringsbekendtgørelse nr. 144 af 20. februar 2012. I henhold til lovens § 32, stk. 5 har UVVU udarbejdet en forretningsorden af 15. oktober 2006, der er godkendt af ministeren.

Dertil kommer de almindelige regler i forvaltningsloven og offentlighedsloven samt andre gældende offentligretlige love, bestemmelser og praksis, som tillige gælder for UVVU's virksomhed.

Det fremgår af lovens § 31, at UVVU har til opgave at behandle sager vedrørende videnskabelig uredelighed, der rejses ved anmeldelse og har tilknytning til Danmark.

UVVU kan behandle sager af egen drift, hvis sagen er af afgørende samfundsmæssig betydning eller af betydning for menneskers og dyrs sundhed, og der foreligger begrundet formodning om videnskabelig uredelighed. UVVU har dog til dato ikke taget sager op af egen drift.

Organisatorisk set består UVVU af tre udvalg, der tilsammen dækker alle videnskabelige forskningsområder. Alle tre udvalg har en fælles formand, der er landsdommer, og består af 6 medlemmer og 6 suppleanter, der er anerkendte forskere. Formand, medlemmer og suppleanter udpeges for en 4-årig periode af ministeren efter henholdsvis indstilling fra domstolene og høring af Det Frie Forskningsråd. Genudpegning kan ske for 2 år. Ministeren kan undtagelsesvist forlænge beskikkelsesperioden for medlemmer og suppleanter med henblik på færdiggørelse af verserende sager, jf. lov om forskningsrådgivning.

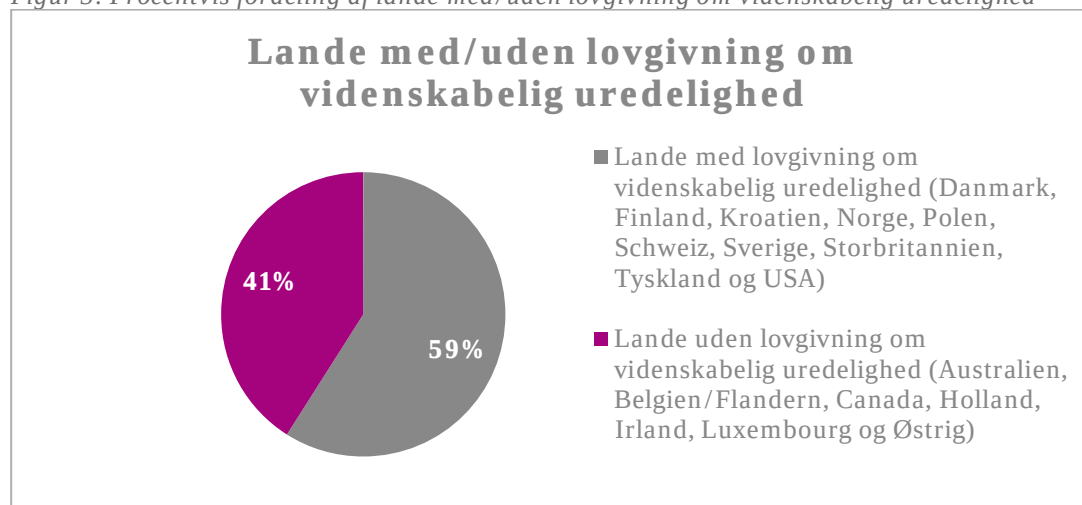
I forbindelse med behandlingen af en sag kan udvalgene nedsætte ad hoc-udvalg med deltagelse af eksterne fagkyndige. Sådanne ad hoc-udvalg har ikke beslutningskompetence.

4.2 Juridiske instrumenter og organisatoriske strukturer i internationalt perspektiv

4.2.1 Juridiske instrumenter

Resultaterne af den gennemførte undersøgelse viser, at der er variationer mellem de deltagende lande med hensyn til den juridiske basis for og nationale lovgivning vedrørende videnskabelig uredelighed. 41 % af de deltagende lande har ingen lovgivning om videnskabelig uredelighed, mens 59 % af landene angiver, at de har lovgivning på området, som enten kun dækker videnskabelig uredelighed på enkelte forskningsområder, eller som dækker på tværs af alle forskningsområder.

Figur 3: Procentvis fordeling af lande med/uden lovgivning om videnskabelig uredelighed

Danmark har i lighed med lande som USA, Norge og Polen lovgivning rettet mod videnskabelig uredelighed generelt, som identificerer adfærd, der udgør videnskabelig uredelighed på tværs af alle faglige discipliner. Det er kendetegnende for disse lande, at der også eksisterer lovgivning om etablering af udvalg på nationalt niveau til håndtering af sager om videnskabelig uredelighed.

Fordelen ved at have national lovgivning på området er, at det skaber klarhed omkring, hvilke regler og procedurer, der gælder for håndteringen af de sager vedrørende videnskabelig uredelighed, der opstår. Lovgivning kan også bidrage til at sikre, at behandlingen af sager bliver mere ensartet.

Andre lande har lovgivning, der for eksempel handler om, at universiteterne er forpligtede til at iværksætte undersøgelser, hvis de bliver informeret om mulig videnskabelig uredelighed, eller at forskningsfinansierende institutioner er forpligtede til at sikre, at den forskning, de finansierer, bliver udført i overensstemmelse med god videnskabelig praksis.

Eksempel: Det tyske system til håndtering af sager om videnskabelig uredelighed

Indretningen af det tyske system til håndtering af sager om videnskabelig uredelighed er meget decentral, idet ansvaret for at behandle og træffe afgørelser i sager generelt ligger hos den enkelte forskningsinstitution. Det er fastsat ved lov, at hvert universitet skal udpege deres egen ombudsmand og etablere et udvalg for uredelighed på institutionen.

Den forskningsfinansierende organisation *Deutsche Forschungsgemeinschaft (DFG)* har sit eget udvalg vedrørende videnskabelig uredelighed, som håndterer sager, som vedrører forskning finansieret af DFG, eller som vedrører medlemmer af DFG's komitéer.

Ombudsman für die Wissenschaft er oprettet og finansieret af DFG, men er i øvrigt neutral og uafhængig af DFG og tilgængelig for alle forskere i Tyskland i forhold til

rådgivning om god videnskabelig praksis. På grund af det tyske systems decentrale karakter, er det nødvendigt med den centrale ombudsmand i tilfælde, hvor der opstår konflikter mellem forskere fra forskellige forskningsinstitutioner, eller hvis en part ikke har tillid til ombudsmandssystemet på vedkommendes egen forskningsinstitution. Ombudsmanden kan efterforske konkrete sager, men er primært tiltænkt en mæglende rolle, og ombudsmanden har ingen formel autoritet.

I lande, hvor området ikke reguleres af egentlig lovgivning, kan det eksempelvis være de nationale forskningsfinansierende organer, som har politikker eller "codes of conduct" vedørende videnskabelig uredelighed (Luxembourg, Canada og Australien). Der kan bl.a. også være tale om, at retningslinjerne for uredelighed kan være baseret på nationale initiativer, hvor forskningsinstitutionerne har deltaget i processen om udarbejdelse af "codes of conduct" (Irland og Belgien/Flandern). En tredje model, som kan findes i Østrig og Holland, er kendetegnet ved, at regler på området er beskrevet inden for rammerne af et centralt organ vedrørende videnskabelig uredelighed, som er etableret i samarbejde mellem forskningsinstitutioner, forskningsfinansierende organisationer og lignende organisationer.

Eksempel: Holland – Nationalt Udvalg for Integritet i Forskningen (LOWI)

Det Nationale Udvalg for Integritet i Forskningen (LOWI) i Holland er ikke reguleret ved lov, men blev etableret som et uafhængigt rådgivende organ i 2003 på initiativ fra Det Kongelige Nederlandske Akademi (KNAW), Hollands Organisation for Videnskabelig Forskning (NWO) og sammenslutningen af universiteter i Holland (VSNU). Siden etableringen har flere organisationer tilsluttet sig LOWI. Efter dannelsen af LOWI opstod der i 2004 et behov for at have klarere retningslinjer, og der blev derfor i samarbejde med universiteterne udarbejdet et kodeks for god videnskabelig praksis, som er det dokument, LOWI henviser til ved behandlingen af sager.

LOWI rådgiver medlemsorganisationerne angående brud på normer for forskningsintegritet. Udvalget behandler alene klager over sager, hvor der er truffet en foreløbig afgørelse af den institution, hvor den formodede overtrædelse fandt sted.

4.2.2 Institutioner

Internationalt er der en række forskellige typer af institutioner involveret i håndteringen af sager om videnskabelig uredelighed. Figur 4 viser en oversigt over de relevante institutioner i de forskellige lande, der har deltaget i undersøgelsen.

Figur 4: Institutioner involveret i håndteringen af sager om videnskabelig uredelighed

Land	Institution(er)
Australien	Forskningsinstitutioner og The Australian Research Integrity Committee
Belgien/Flandern	Forskningsinstitutioner og Den Flamske Kommission for Videnskabelig Integritet
Canada	Forskningsinstitutioner og The Panel on Responsible Conduct of Research
Danmark	Forskningsinstitutioner og UVVU

Finland	Forskningsinstitutioner og TENK – Finnish Advisory Board on Research Integrity
Holland	Forskningsinstitutioner og Nationalt Udvalg for Integritet i Forskningen (LOWI)
Irland	Forskningsinstitutioner
Kroatien	Forskningsinstitutioner og Komitéen for Etik i Forskning og Uddannelse
Luxembourg	Kommissionen for Forskningsintegritet ved Den Nationale Forskningsfond
Norge	Forskningsinstitutioner og Granskningsutvalget
Polen	Forskningsinstitutioner og Komitéen for Etik i Videnskaben
Schweiz	Forskningsinstitutioner, Den Nationale Forskningsfond og Komitéen for Videnskabelig Integritet ved Det Schweiziske Videnskabsakademi
Storbritannien	Forskningsinstitutioner, private/kommercielle organisationer, regulerende organer som General Medical Council og UK Research Integrity Office
Sverige	Forskningsinstitutioner og ekspertkomité ved Centrale Etikprøvningsnämnden
Tyskland	Forskningsinstitutioner og ombudsmanden for videnskab
USA	Forskningsinstitutioner og føderale forskningsfinansierende organisationer som National Science Foundation
Østrig	Forskningsinstitutioner og Kommissionen for Videnskabelig Integritet ved Det Østrigske Agentur for Videnskabelig Integritet

For alle landene i undersøgelsen, bortset fra Luxembourg, gælder det, at forskningsinstitutioner er involverede i håndteringen af sager om uredelighed. Universiteter og andre forskningsinstitutioner kan kun håndtere sager, som direkte involverer den pågældende institution. Det vil sige, at en sag f.eks. skal dreje sig om en ansat/studerende på universitetet eller omhandle forskning udført på det konkrete universitet.

Resultaterne viser, at forskningsinstitutionerne spiller en række forskellige roller i forhold til håndtering af sager om videnskabelig uredelighed i de forskellige lande, hvilket eksemplificeres i tekstboksen nedenfor:

Forskningsinstitutioners rolle i forskellige lande

I Irland er ansvaret for håndtering af sager om videnskabelig uredelighed primært og alene placeret på den enkelte relevante forskningsinstitution. Den samme struktur gælder i Storbritannien, hvis der ikke eksisterer et regulerende organ inden for det pågældende forskningsområde.

I Tyskland er ansvaret for at behandle sager om uredelighed ligeledes generelt placeret på de enkelte forskningsinstitutioner. Den forskningsfinansierende organisation *Deutsche Forschungsgemeinschaft* (DFG) har dog sit eget udvalg vedrørende videnskabelig uredelighed, som behandler sager vedrørende forskning finansieret af DFG, eller som vedrører medlemmer af DFG's komitéer. Der findes endvidere en central, uafhængig ombudsmand for videnskab, der er oprettet af DFG. Ombudsmanden har en rådgivende rolle og kan mægle i konkrete sager.

I Kroatien, Østrig, Belgien/Flandern, Schweiz og Danmark har forskningsinstitutioner adgang til at behandle sager om videnskabelig uredelighed, men hertil kommer, at disse lande også har andre organer, f.eks. nationale organer (Kroatien, Polen og Danmark, uafhængige organisationer (Østrig, Holland og Belgien/Flandern) eller organer under forskningsfinansierende organisationer/videnskabelige organisationer (Schweiz, Luxembourg og Canada).

I Sverige ligger beslutningskompetencen i sager om uredelighed på de enkelte forskningsinstitutioner. *Centrala etikprövningsnämnden* i Sverige kan udarbejde ikke-bindende udtalelser på foranledning af universiteterne. I lighed med det svenske system ligger ansvaret for behandling af uredelighedssager i Holland som udgangspunkt hos forskningsinstitutionerne. Det nationale udvalg for integritet i forskningen (LOWI) kan afgive rådgivende bemærkninger til forskningsinstitutionernes foreløbige udkast til afgørelser, hvorefter forskningsinstitutionerne træffer endelig afgørelse i en sag. Også i Finland står forskningsinstitutionerne for at håndtere efterforskningen af sager og træffe afgørelser. Hvis én af parterne i en sag er utilfreds med efterforskningsprocessen eller afgørelsen, kan et nationalt rådgivende udvalg (TENK) anmodes om en udtalelse.

I Norge er det primære ansvar for håndteringen af sager om videnskabelig uredelighed placeret på forskningsinstitutionerne ved lov. Det er fastlagt, at hvert universitet skal have et forskningsetisk udvalg, men det er ikke præciseret, hvordan systemet mere specifikt skal indrettes på institutionsniveau. Forskningsinstitutionerne kan søge rådgivning eller henvise behandlingen af en sag til det nationale *Granskningsutvalget*. Det nationale udvalg kan til enhver tid og på et hvilket som helst trin i processen tage en sag op til behandling af egen drift.

I USA, Australien og Canada er ansvaret for håndtering af sager som udgangspunkt placeret hos forskningsinstitutionerne. I hvert af landene har nationale forskningsfinansierende organisationer etableret organer med mandat til at føre tilsyn med behandlingen af uredelighedssager på forskningsinstitutionsniveau.

Når man sammenholder systemerne i andre lande med situationen i Danmark, tegner der sig et billede af, at forskningsinstitutionerne generelt set spiller en mere fremtrædende rolle i de fleste andre nationale systemer. Det er karakteristisk, at ansvaret ofte primært er placeret hos universiteterne og de øvrige forskningsinstitutioner. Selv Norge, som ligner det danske system mest med lovregulering og et nationalt Granskningsudvalg, adskiller sig ved en stor vægt på det "lokale" ansvar på institutionerne og princippet om, at sager som udgangspunkt skal behandles på det "lavest" mulige niveau.

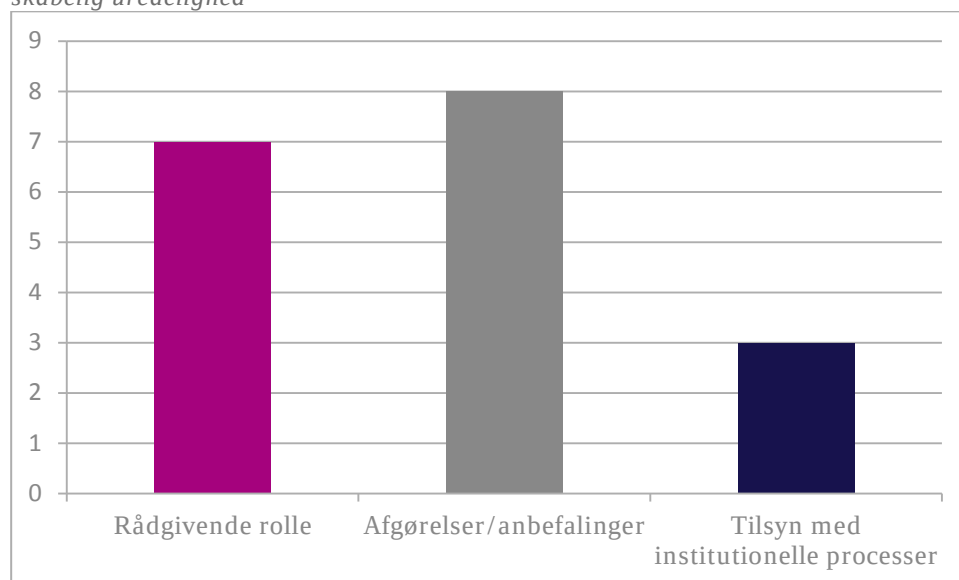
Undersøgelsen viser, at der også er en række af udvalg, komitéer og lignende organer involveret i håndteringen af sager om videnskabelig uredelighed i næsten alle de deltagende lande. I det følgende vil betegnelsen "udvalg" blive anvendt til at beskrive denne type af institutioner.

Fælles for udvalgene er, at de ikke er en del af enkelte forskningsinstitutioner. I spørgeskemaundersøgelsen blev der identificeret tre typer af roller: a) Udvalg kan have en rent rådgivende rolle, b) de kan have mandat til at træffe afgørelse eller komme med anbefalinger i konkrete uredelig-

hedssager eller c) de kan have beføjelser til at føre tilsyn med institutionelle processer. Et udvalg kan have én eller flere af disse roller.

Resultaterne af undersøgelsen viser en næsten ligelig spredning på tværs af de tre kategorier af rolle og mandater med en lille overvægt i kategori b) afgørelse/anbefaling.

Figur 5: Fordeling af mandater og roller for udvalg involveret i håndtering af sager om videnskabelig uredelighed

Note: Interne udvalg på forskningsinstitutioner er ikke inkluderet. Ikke alle lande/udvalg er inkluderet, da information ikke var tilgængelig i svarene på spørgeskemaundersøgelsen. Et udvalg kan optræde i flere kategorier, hvis det har mere end én rolle/ét mandat.

Dette viser, hvordan udvalgenes mandater og roller varierer fra land til land. Inden for de tre kategorier kan udvalgenes roller imidlertid også godt variere. For eksempel kan nogle udvalg træffe bindende afgørelser, mens andre er begrænset til at komme med ikke-bindende anbefalinger eller træffe ikke-bindende afgørelser.

Eksempel: Det Finske Rådgivende Udvalg for Integritet i Forskning (TENK)

Det Finske Rådgivende Udvalg for Integritet i Forskning (TENK), som er udpeget af Ministeriet for Uddannelse og Kultur i Finland, har til formål at fremme god forskningspraksis og sikre, at mistanker om afvigelser fra god praksis håndteres på en saglig og fair måde og så hurtigt som muligt. TENK har udarbejdet et sæt nationale retningslinjer for god forskningspraksis for alle discipliner i Finland, som forskningsinstitutionerne frivilligt har tilsluttet sig.

Præmissen for retningslinjerne er, at ansvaret for at fremme god forskningspraksis og at håndtere mistanker om afvigelser herfra primært er de enkelte forskningsinstitutioners ansvar. Når en forskningsinstitution har behandlet en sag om videnskabelig uredelighed, og der foreligger en endelig rapport, kan en part i sagen som måtte være utilfreds med institutionens afgørelse anmode om en udtalelse fra det rådgivende udvalg. Det rådgivende nationale udvalg efterforsker ikke selv sager, men afgiver sin udtalelse på grundlag af en vurdering af forskningsinstitutionens undersøgelsesrap-

port.

Som det fremgår af figur 5, har nogle udvalg også en rådgivende rolle, hvilket ikke er tilfældet i det danske system. Som eksempel kan Norge nævnes. Ud over at behandle sager har Granskningsudvalget i Norge også en rådgivende funktion, som især er vigtig i forhold til de mindre forskningsinstitutioner i landet, der typisk har mindre erfaring med håndtering af uredeligheds-sager end større institutioner. Det norske Granskningsudvalg har blandt andet udarbejdet en generel vejledning til universiteterne med anbefalinger til, hvordan sager bedst håndteres. Et problem med denne dobbeltrolle – at udvalget både er rådgivende og sagsbehandler – kan dog være hensynet til udvalgets habilitet. Hvis udvalget rådgiver et universitet i en konkret sag, kan der opstå habilitetsproblemer, hvis udvalget på et senere tidspunkt skal træffe afgørelse i samme sag.

Sammensætningen af udvalg, som er involveret i sager om videnskabelig uredelighed, varierer betydeligt mellem de deltagende lande. Der kan dog gøres nogle generelle observationer, hvis man ser bort fra de udvalg, der findes på enkelte forskningsinstitutioner, da der er store forskelle blandt denne type af udvalg.

Medlemmer af udvalg, der behandler sager om videnskabelig uredelighed er sædvanligvis udpeget for en begrænset periode, typisk 2-4 år. Medlemmerne er generelt anerkendte forskere og sammensætningen af medlemmerne afspejler forskellige forskningsfaglige områder. De fleste udvalg er permanente og en hel del af udvalgene har ligesom UVVU i Danmark juridisk ekspertise repræsenteret, typisk i form af en dommer.

Nogle udvalg har den mulighed at inkludere udenlandsk ekspertise i deres arbejde, og Udvalget for Integritet i Forskningen i Østrig består udelukkende af udenlandske medlemmer.

Det kan nævnes, at systemet i USA er særligt i den forstand, at man ikke har et traditionelt udvalg til håndtering af sager om videnskabelig uredelighed. I stedet er det "Office of the Inspector General" på den relevante føderale forskningsfinansierende institution, som fungerer som en uafhængig enhed inden for institutionen med mandat til at forfølge sager vedrørende videnskabelig uredelighed.

5. Procedurer for håndtering af sager om videnskabelig uredelighed

5.1 Behandling af sager i UVVU

5.1.1 Betingelser for at tage sager op til behandling

Der er i loven og bekendtgørelsen fastsat en række formelle og materielle betingelser, der skal være opfyldt for, at UVVU kan optage en sag til behandling.

En formel betingelse er, at UVVU kan behandle sager, hvor der klages over et skriftligt videnskabeligt produkt, eller hvor der klages over en ansøgning om offentlige forskningsmidler. UVVU kan endvidere behandle sager, hvor personer ønsker at blive rensat for en påstand om videnskabelig uredelighed. Det er også en betingelse, at den indklagede er videnskabeligt uddannet inden for det forskningsområde, som det videnskabelige produkt, der klages over, vedrører, og tilknytningskrav til Danmark skal være opfyldt.

UVVU kan ikke behandle sager om videnskabelige produkter udarbejdet i privat regi, medmindre den private virksomhed udtrykker ønske om at inddrage UVVU.

UVVU behandler kun sager, hvor der klages over enkeltpersoner eller grupper af personer, dvs. UVVU kan ikke behandle klager rette mod f.eks. en forskningsinstitution eller lignende virksomhed.

Det er en materiel betingelse, at UVVU kun kan behandle sager vedrørende videnskabelig uredelighed, som defineret i loven og UVVU-bekendtgørelsen og ikke sager, der vedrører videnskabelige teoris holdbarhed eller sandhed eller sager, der vedrører forskningskvaliteten af et videnskabeligt produkt (se afsnit 3.1).

UVVU behandler altså sager, der rejses ved anmeldelse eller sager, hvor en person retter henvendelse om at blive rensat for en påstand om videnskabelig uredelighed. Det vil sige, at UVVU ikke selv går proaktivt ud og behandler sager, og UVVU inddrager ikke selv andre forskere (f.eks. medforfattere) i behandlingen af en konkret klage over en individuel forsker.

5.1.2 Høring og udvalgsbehandling

Hvis en klage vurderes at falde inden for UVVU's kompetence, påbegyndes behandlingen af en sag i et udvalg. Behandlingen indledes med en skriftlig høring af sagens parter. Parterne får typisk adgang til to skriftlige indlæg hver, dvs. klagen, indklagedes høringssvar, klagers høringsvar til indklagedes høringssvar og indklagedes høringssvar til klagers høringssvar.

Det påhviler udvalget at fremskaffe alle nødvendige oplysninger for at kunne træffe beslutning på et tilstrækkeligt oplyst grundlag. I den forbindelse kan udvalget indhente faglige vurderinger fra eksterne sagkyndige. Sådanne vurderinger sendes som udgangspunkt i høring hos sagens parter.

Når alle relevante oplysninger foreligger, vurderer udvalget sagen på et eller flere udvalgsmøder. Formanden og sekretariatet yder i den forbindelse juridisk bistand. Når udvalgets medlemmer er blevet enige, træffes en afgørelse i sagen (ved uenighed træffes afgørelse efter stemmeflertal). Hvis udvalget finder, at der foreligger videnskabelig uredelighed, skal udkast til afgørelse herom sendes i høring hos den indklagede, inden afgørelsen færdiggøres.

5.1.3 Administrativ klageadgang afskåret

UVVU's afgørelser er endelige og kan ikke indbringes for anden administrativ myndighed. Dette skyldes en formodning om, dels at der ikke findes en anden administrativ myndighed med bedre faglig ekspertise, dels at de retlige krav er betryggende håndteret under ledelse af formanden, som er landsdommer.

5.1.4 Sanktioner

UVVU har ikke hjemmel til at 'idømme' sanktioner i traditionel forstand, dvs. i form af bøde, frihedsstraf, fratagelse af privilegier (ph.d.-/doktorgrad) eller lignende.

I sager, hvor UVVU finder, at der foreligger videnskabelig uredelighed, afgiver UVVU en udtalelse, hvori der udtrykkes kritik. I den forbindelse kan udvalgene:

- Orienterer den indklagedes arbejdsgiver, hvis vedkommende er ansat som forsker
- Henstille til at det videnskabelige produkt trækkes tilbage

- Orienterer den offentlige myndighed, der fører tilsyn med det pågældende område
- Underrette tilskudsgiver, hvis der er fundet uredelighed i forbindelse med tilskud fra offentlige forskningsbevilliger
- Foretage politianmeldelse, hvis der er tale om en strafbar lovovertrædelse.
- Efter særlig anmodning fra en ansættelsesmyndighed udtale sig om graden af videnskabelig uredelighed.

UVVU skal i sager, hvor udvalget finder, at der foreligger videnskabelig uredelighed, udtale sig om graden af den konstaterede uredelighed og dennes betydning for det videnskabelige produkt.

5.1.5 Gennemsigtighed og fortrolig i sager om videnskabelig uredelighed

Som offentlig myndighed er UVVU underlagt det almindelige offentlige regelsæt, i det omfang det ikke er udtrykkeligt fraveget ved lov om forskningsrådgivning m.v. Dvs. UVVU skal følge reglerne i f.eks. forvaltningsloven og offentlighedsloven, herunder reglerne om aktindsigt. Reglerne om aktindsigt fører bl.a. til, at der som udgangspunkt er fuld aktindsigt i de sager, der er under behandling i UVVU.

Ifølge UVVU-bekendtgørelsen påhviler det UVVU at afgive en årsberetning, hvor samtlige behandlede sager skal beskrives i ikke personhenførbare form, dvs. afgørelserne omtales anonymt.

5.2 Procedurer vedrørende behandling af sager om videnskabelig uredelighed i internationalt perspektiv

Selvom der er lighedstræk mellem de proceduremæssige skridt i behandlingen af sager om videnskabelig uredelighed, er der også variationer mellem landene. Dette afsnit vil fokusere på muligheden for at tage sager op, høringsprocesser, appel- og sanktionsmuligheder i andre landes systemer sammenlignet med Danmark.

5.2.1 Mulighed for at tage sager om videnskabelig uredelighed op

Generelt indbringes sager om videnskabelig uredelighed i de undersøgte lande for et udvalg eller lignende organ af enten privatpersoner eller institutioner på baggrund af indgivelse af en klage, ligesom i Danmark. Klagen vil typisk være skriftlig, og visse udvalg behandler kun skriftlige klager. I enkelte lande (f.eks. Polen, Kroatien og Norge) har integritetsudvalg mulighed for at behandle sager på eget initiativ.

Normalt vil det relevante udvalg eller lignende organ foretage en indledende vurdering med henblik på at afgøre, om en klage falder inden for dets kompetenceområde (mandat eller kommissorium). Hvis det pågældende udvalg er kompetent, vil en formel undersøgelse af sagen blive igangsat.

Procedurer i uredelighedssager i USA

Procedurerne for håndtering af sager om videnskabelig uredelighed i USA adskiller sig fra de øvrige lande i undersøgelsen i kraft af den tilsynsrolle, som organer vedrørende videnskabelig uredelighed har i landet. I USA ligger ansvaret for at foretage en første efterforskning af sager om videnskabelig uredelighed hos forskningsinstitutionerne. Forskningsinstitutioner er forpligtet til at underrette den relevante regeringsinstitution (dvs. forskningsfinansierende organ), når en efterforskning indledes og rapportere

resultaterne efterfølgende. Når National Science Foundation modtager en anklage om uredelighed, henviser den sagen til den relevante forskningsinstitution, og institutionens undersøgelse gennemgås efterfølgende af National Science Foundations Office of the Inspector General. Hvis yderligere efterforskning er nødvendig, kan Office of the Inspector General iværksætte sin egen undersøgelse.

5.2.2 Høringsprocesser

Parterne i en sag (den indklagede og/eller klageren) kan blive inviteret til at afgive høringssvar som led i processen. Dette er tilfældet i lande som Irland, Østrig, Luxembourg, Storbritannien, Norge, Finland, Holland og som beskrevet ovenfor i afsnit 5.1.2 i Danmark. I Danmark og Norge gælder det endvidere, at parterne i en sag ved de nationale udvalg vedrørende uredelighed er berettiget til en bisidder. Det er blevet mere og mere almindeligt i Norge og Danmark, at særligt de indklagede personer – men også involverede institutioner og klagere – assisteres af advokater.

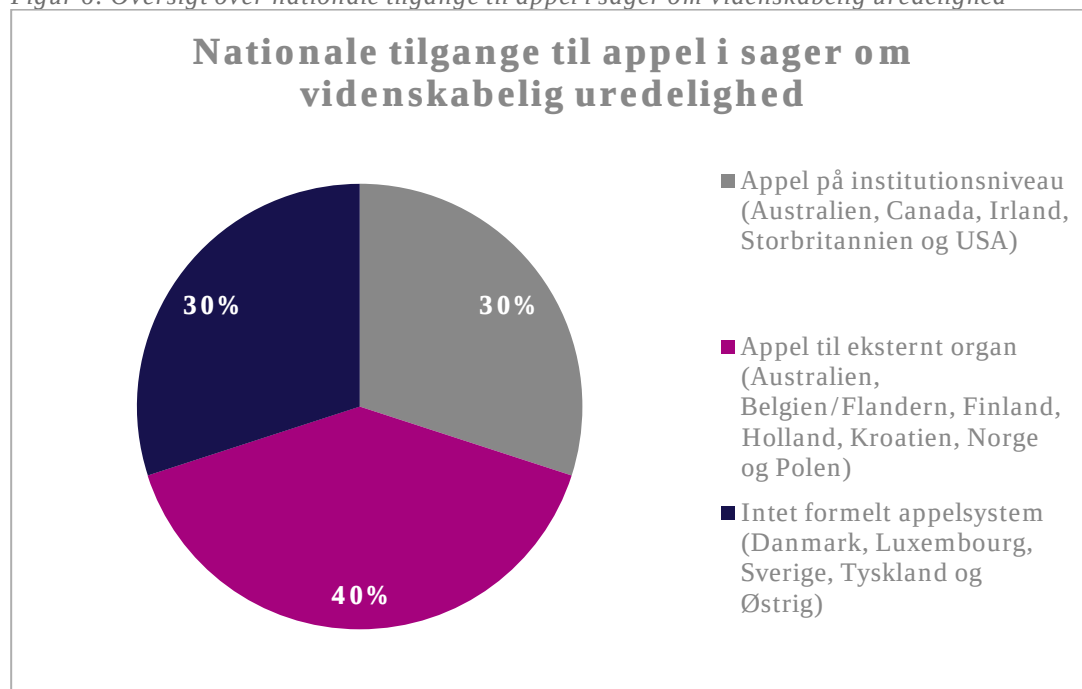
Selve høringsprocessen varierer fra land til land. For eksempel gennemfører UVVU i Danmark alene høringer skriftligt, mens Kommissionen for Forskningsintegritet i Østrig har mulighed for at gennemføre mundtlige høringer af parterne involveret i en sag. Det nationale Granskningsudvalg i Norge har også i enkelte sager gennemført mundtlige høringer med advokater som bisiddere.

Yderligere kan det bemærkes, at processer omkring uredelighedssager i flere lande, bl.a. Danmark, Norge og Finland, skal følge generelle forvaltningsmæssige regler for administrative afgørelser truffet af offentlige myndigheder, hvilket har en betydning for blandt andet høringsprocessen.

5.2.3 Appelmuligheder

Resultaterne af undersøgelsen viser, at de nationale systemer varierer, når det gælder muligheden for appel af afgørelser om uredelighed. Overordnet kan der identificeres tre forskellige nationale tilgange til appel i sager om videnskabelig uredelighed: 1) Appel på det institutionelle niveau, dvs. via lokale mekanismer på den pågældende forskningsinstitution (Australien, Canada, Irland, Storbritannien og USA), 2) appel til et eksternt organ (Australien, Belgien/Flandern, Kroatien, Norge, Finland, Polen og Holland) eller 3) intet formelt appelsystem (Danmark, Luxembourg, Sverige, Tyskland og Østrig).

Figur 6: Oversigt over nationale tilgange til appel i sager om videnskabelig uredelighed

Note: Schweiz er ikke inkluderet, da data ikke var tilgængelig i resultaterne fra spørgeskemaundersøgelsen.

I Irland og Storbritannien kan forskningsinstitutioners afgørelser i sager om uredelighed appelleres på institutionsniveau. En lignende tilgang har man i Canada, men her er de forskningsfinansierende organisationers afgørelser endelige.

I Kroatien, Belgien/Flandern, Polen og Australien kan forskningsinstitutionernes afgørelse appelleres til en national kommission eller lignende, mens forskningsinstitutionernes afgørelser i Holland kan appelleres til den nationale ombudsmand. I den forbindelse kan der også klages over den procedure, som det nationale udvalg for integritet i forskningen (LOWI) har fulgt for at nå frem til en rådgivende udtalelse.

I Finland kan parterne i en sag klage over en forskningsinstitutions afgørelse til det nationale rådgivende udvalg for integritet i forskningen (TENK), som derefter afgiver en udtalelse i sagen. Der er endvidere mulighed for at klage til den finske ombudsmand, hvad angår de juridiske aspekter af behandlingen af en sag om videnskabelig uredelighed.

I Norge er det nationale Granskningsutvalg imidlertid ikke en appelinstans for afgørelser truffet af forskningsinstitutioner, men Granskningsutvalgets afgørelser appelleres til Kunnskapsdepartementet. Granskningsutvalget kan dog til enhver tid på eget initiativ gå ind i en sag, også selv om den tidligere har været behandlet på institutionsniveau.

Appelsystemet i Norge

Enhver afgørelse truffet af Granskningsutvalget kan ankes til Kunnskapsdepartementet (ministerium). Ministeriet er både ankeinstans vedrørende Granskningsutvalgets sagsbehandlingsprocedurer og udvalgets realitetsafgørelser. Hvis ankeinstansen (mi-

nisteriet) finder, at udvalget har begået en fejl i sagsbehandlingen kan ministeriet tilbagevise sagen til fornyet behandling i Granskningsudvalget, men kun hvis fejlen har haft en væsentlig indflydelse på udvalgets afgørelse. Når en anke til ministeriet omhandler det egentlige indhold af én af Granskningsudvalgets udtalelser, skal sagen behandles af en særligt udpeget komité. Ministeriet skal således nedsætte en ad hoc-komité for hver ankesag, der vedrører realitet, og sammensætte den på en sådan måde, at den nødvendige faglige eller tekniske, forskningsetiske og juridiske ekspertise er repræsenteret. Ad hoc-komitéens afgørelse er endelig og kan ikke ankes.

Der pågår i øjeblikket et eftersyn af den norske forskningsetiklov, som er igangsat af Kunnskapsdepartementet, herunder specifikt den del af loven, der regulerer Granskningsudvalget. Et af de spørgsmål, der ses nærmere på, er det forhold, at afgørelser fra det nationale udvalg kan ankes til ministeriet, mens der ikke findes en tilsvarende mulighed for afgørelser truffet på forskningsinstitutionerne. Da Granskningsudvalget i dag har en rådgivende/vejledende rolle over for forskningsinstitutioner, vurderer udvalget imidlertid selv, at det kan give habilitetsproblemer, hvis det tildeles en funktion som ankeinstans. Et andet spørgsmål, der indgår i eftersynet, er, hvorvidt Kunnskapsdepartementet fremover kun skal være klageinstans vedrørende sagsbehandlingsmæssige aspekter, da muligheden for at klage over realitetsafgørelser medvirker til at forlænge sagsbehandlingstiden betydeligt. Endelig overvejes det i forbindelse med eftersynet, om simpel uagtsomhed også skal kunne medføre sanktioner i sager om videnskabelig uredelighed.

5.2.4 Sanktionsmuligheder

På det institutionelle niveau kan forskningsinstitutioner i de lande, som deltager i undersøgelsen, pålægge forskere sanktioner i overensstemmelse med de regler, der gælder på den pågældende institution. Disse sanktioner omfatter:

- Fejlrettelse
- Advarsel/reprimande
- Tilsyn
- Suspension fra videnskabeligt arbejde
- Tilbagetrækning af publikation
- Disciplinære sanktioner (f.eks. "prøvetid" i forhold til fortsat akademisk arbejde, afskedigelse, o.l.)
- Fratagelse af titel (kun muligt i nogle lande og under visse betingelser)
- Fratagelse af retten til at vejlede ph.d.-studerende
- Fratagelse af intern økonomisk støtte.

Forskningsfinansierende institutioner i landene kan også pålægge sanktioner, når de bliver informeret om, at en forsker, som de har støttet økonomisk, har gjort sig skyldig i videnskabelig uredelighed. Disse sanktioner kan omfatte:

- Fratagelse af økonomisk støtte (stop eller krav om tilbagebetaling)
- Skærpet tilsyn i forhold til fremtidig støtte
- Forbud mod at indsende ansøgninger om støtte (typisk for en begrænset periode).

Nationale udvalg og lignende organers muligheder for at sanktionere personer, som har begået videnskabelig uredelighed afhænger af det pågældende udvalgs mandat. Generelt set kan nationale udvalg og andre uafhængige eksterne udvalg komme med udtalelser med anbefalinger om, hvilke sanktioner den relevante forskningsinstitution kan vælge at følge. Karakteren af disse udtalelser kan variere fra land til land i og med, at udvalg i nogle lande kan træffe bindende afgørelser om sanktioner. Andre som f.eks. UVVU i Danmark kan primært komme med en konklusion om, hvorvidt der i en sag er begået videnskabelig uredelighed eller ikke, mens UVVU ikke kan træffe bindende afgørelser om sanktioner.

5.2.5 Gennemsigthed og fortrolighed i sager om videnskabelig uredelighed

Niveauet af gennemsigthed og fortrolighed i sager om videnskabelig uredelighed er ikke identisk i de lande, som har deltaget i undersøgelsen. Der er grundlæggende to forskellige tilgange: Enten 1) håndteres sager i fortrolighed og afgørelser offentliggøres generelt ikke, eller også 2) håndteres sager i fortrolighed og afgørelser offentliggøres generelt (ofte i anonymiseret form). 47 % af de deltagende lande følger den første tilgang, mens afgørelser gøres offentlige i 53 % af landene, herunder i Danmark.

Figur 7: Oversigt over deltagende landes fordeling på to tilgange til offentlighed

Sager behandles i fortrolighed og afgørelser offentliggøres generelt ikke	Sager behandles i fortrolighed og afgørelser offentliggøres
Australien	Danmark ⁸²
Belgien/Flandern	Finland
Canada	Holland
Irland	Kroatien
Luxembourg	Norge
Schweiz	Polen
Storbritannien	Sverige
Østrig	Tyskland ⁸³
	USA

Blandt landene i den første kategori er der mindre forskelle. I Luxembourg, Schweiz og Australien håndteres sager i fuld fortrolighed og afgørelser må ikke offentliggøres. I Østrig, Belgien/Flandern, Storbritannien og Canada må den pågældende institution derimod godt offentliggøre nogen information i sager, der er særligt alvorlige, og/eller hvis sager allerede har været diskuteret i offentligheden. I Irland har man arbejdet med en national politik, som skal gøre det muligt at informere forskningsfinansierende organisationer i sager om uredelighed, der vedrører forskning finansieret af dem.

Hvad angår landene i den anden kategori er den væsentlige forskel, at afgørelser i Finland, Kroatien, Sverige og Polen offentliggøres i fuld form, mens de i Norge, Holland og Danmark offentliggøres i anonymiseret form. Der er i Danmark tilmed en vis uoverensstemmelse mellem UVVU-bekendtgørelsens krav om offentliggørelse i ikke-personhenførbare form i de årlige beret-

⁸² Der er dog adgang til aktindsigt efter de almindelige regler i offentlighedsloven, også under sagernes behandling, se mere herom i det følgende.

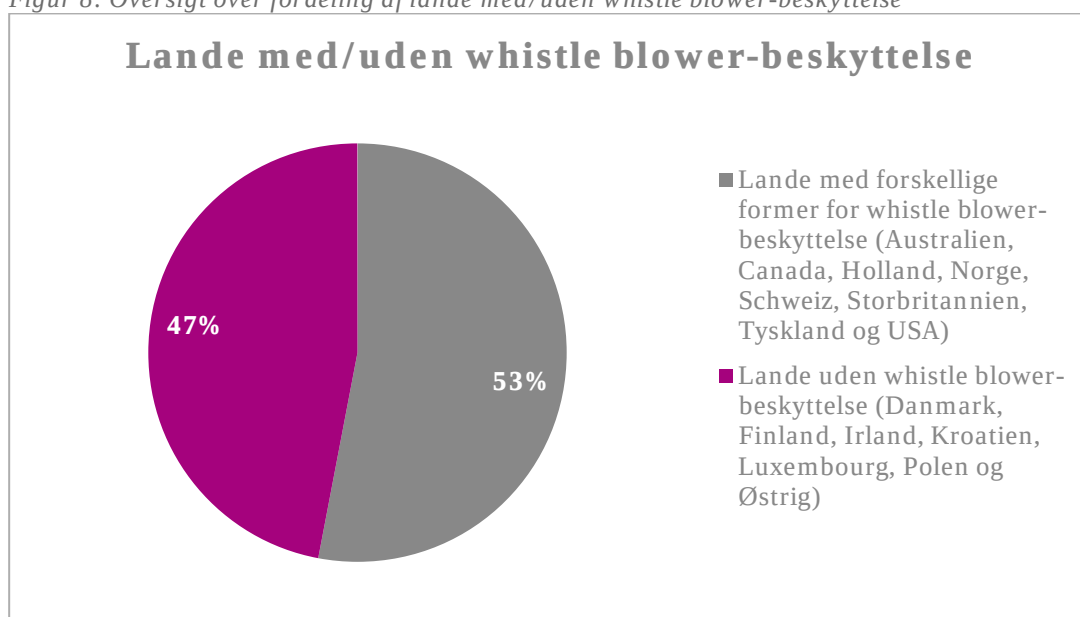
⁸³ I Tyskland offentliggøres afgørelser kun i alvorlige uredelighedssager, hvor der er behov for at idømme sanktioner.

ninger og offentlighedslovens krav om fuld aktindsigt⁸⁴. I Tyskland behandles sager, som udgangspunkt strengt fortroligt af hensyn til de involverede parterets omdømme, men i sager hvor der er tale om alvorlig uredelighed, som kræver sanktionering, offentliggøres den endelige afgørelse. Niveaulet af gennemsigtighed og fortrolighed i USA afhænger af den enkelte institution.

5.2.6 "Whistle blower"-beskyttelse

Begrebet "whistle blower" henviser almindeligvis til personer som røber information om andre personer, der har gjort noget galt, for eksempel personer som begår videnskabelig uredelighed. Spørgeskemaundersøgelsen viser, at 47 % af de deltagende lande har en form for whistle blower-beskyttelse (Australien, Canada, Norge, Schweiz, Holland, Storbritannien, Tyskland og USA), mens 53 % af landene ikke har en sådan ordning (Østrig, Kroatien, Danmark, Finland, Irland, Luxembourg og Polen).

Figur 8: Oversigt over fordeling af lande med/uden whistle blower-beskyttelse

Karakteren af og kilderne til whistle blower-beskyttelsen i de forskellige lande varierer på tværs af de nationale systemer, hvilket eksemplificeres i boksen nedenfor:

Eksempler på landes whistle blower-beskyttelse

I Schweiz forbyder vedtægterne for kliniske forsøg hindring eller sanktionering af afsløring af videnskabelig uredelighed, og Det Schweiziske Videnskabsakademi anser gengældelsesaktioner mod whistle blowers som videnskabelig uredelighed i sig selv.

I Storbritannien fastsætter Public Disclosure Act organisationers juridiske forpligtelser over for whistle blowers.

⁸⁴ I praksis offentliggør UVVU afgørelser proaktivt i anonym form på hjemmesiden. Hvis der anmodes om aktindsigt, bliver afgørelser udleveret in extenso, dvs. ikke-anonymiseret.

I Norge giver arbejdsmiljølovgivningen rettigheder og beskyttelse til whistle blowers. Loven gælder i en vis udstrækning sager om videnskabelig uredelighed.

I Holland eksisterer der lovgivning om whistle blowing for offentligt ansatte, og universiteter har generelt egne bestemmelser herom på institutionsniveau.

I Tyskland beskytter Ombudsmanden for Videnskab whistle blowere mod potentielt negative konsekvenser af deres klager.

I USA er der føderale regler om whistle blowing og i tillæg hertil har stater og institutioner forskellige politikker på området.

I Australien har hver stat sin egen lovgivning om whistle blowing.

I Canada beskytter Public Servants Disclosure Protection Act whistle blowers i den føderale offentlige sektor. Endvidere er det et krav, at institutioner, som modtager støtte fra nationale forskningsfinansierende organisationer, har whistle blower-beskyttelse, som en del af deres politikker vedrørende videnskabelig uredelighed.

Undersøgelsen viser altså, at en del lande har en eller anden form for whistle blower-ordning, hvor anmelderen har mulighed for at indgive anmeldelser anonymt. Dette fremmer den frie og risikofrie anmeldelse, hvilket potentielt kan medvirke til at øge antallet af anmeldelser.

I Danmark findes ikke en sådan ordning, da man her følger forvaltningslovens regler, som bl.a. betyder, at den indklagede bliver hørt over den indgivne klage i uredigeret stand. Det svarer til det generelle princip i den danske retspleje om, at vidner mv. ikke føres anonymt. Det skal sikre, at den indklagede får bedst mulighed for at varetage sine interesser under sagen og tilrettelægge sit forsvar. Visse lande tillægger beskyttelse af whistle bloweren stor betydning, men ulempen synes at være risikoen for, at en forsker ansvarsfrit vil kunne chikanere en anden forsker ved at klage anonymt over denne.

6. Positive elementer og udfordringer i systemer til håndtering af sager om videnskabelig uredelighed

Ud over at kortlægge forskelle og ligheder mellem mekanismerne i landenes systemer til håndtering af sager om videnskabelig uredelighed, har undersøgelsen også fokuseret på, hvilke erfaringer man internationalt har gjort sig med de eksisterende systemer. Både deltagerne i spørgeskemaundersøgelsen og interviewpersonerne er blevet bedt om deres vurdering af fordele, ulemper og udfordringer i deres nationale systemer.

Det er karakteristisk, at der generelt i deltagerne svar lægges vægt på fordele ved at placere et ansvar for behandlingen af sager om videnskabelig uredelighed på forskningsinstitutionsniveau, da mange af deltagerne mener, at forskersamfundet bør spille en fremtrædende rolle i bekæmpelsen af videnskabelig uredelighed. Forskningsinstitutionerne besidder ekspertisen til at bedømme forskning og vurdere, om der er begået uredelighed i en given sag. Man må også antage, at forskersamfundet selv har en interesse i at sikre både forskningens integritet og kvalitet.

På den anden side kræver en sådan selvregulering, at der er institutionelle mekanismer på plads til at sikre, at sager bliver håndteret på en objektiv og upartisk måde. Det er også en forudsætning, at institutionerne rent faktisk er villige til at tage hånd om de sager, der måtte opstå, selv om de potentielt kan skade forskningsinstitutionens omdømme. En yderligere udfordring er i denne sammenhæng, at fraværet af koordinerede nationale politikker på området kan resultere i, at sager, som ligner hinanden, bliver behandlet på forskellige måder på forskellige institutioner.

Som konsekvens heraf er et andet positivt element, som blev fremhævet i undersøgelsen, fordelene ved at have et centralt permanent og uafhængigt organ til håndtering af sager om videnskabelig uredelighed. Tilstedeværelsen af et sådan organ sikrer, at der til hver en tid er en myndighed klar til at håndtere de sager, der måtte opstå, og organets uafhængighed gør, at risikoen for, at sager behandles på en partisk måde, stort set elimineres. En udfordring i denne henseende er dog, at de fleste uafhængige udvalg ikke har mandat til at træffe bindende beslutninger eller sanktionere videnskabelig uredelighed.

Endelig har undersøgelsen vist, at det er en fordel, hvis der er flere forskellige institutionelle aktører, der har et ansvar for forskellige faser i behandlingen af sager om videnskabelig uredelighed, og der således eksisterer en form for "checks and balances"-mekanismer i et lands system. Der kan eksempelvis være tale om, at forskningsinstitutionerne som udgangspunkt har et ansvar for at foretage en behandling af uredelighedssager, så sager belyses på lokalt niveau, samtidig med at der findes en uafhængig instans nationalt, som kan sikre en upartisk behandling af sagerne og f.eks. fungere som en anden, dvs. alternativ første instans i særlige situationer, eller som klageinstans i forhold til forskningsinstitutionernes afgørelser.

Andre mere specifikke udfordringer nævnt af deltagere i undersøgelsen:

- Fravær af gennemsigtige procedurer for behandlingen af sager om videnskabelig uredelighed
- Fravær af et formelt appelsystem
- Mangel på whistle blower-beskyttelse
- Lang sagsbehandlingstid (delvist pga. administrative regler)
- Sikre den fornødne ekspertise på det niveau, hvor der træffes afgørelse, og samtidig undgå interessekonflikter (særligt i små lande med små forskningsmiljøer)

7. Konklusion

Både i Danmark og andre lande er det af stor betydning, at forskningen udføres på en ansvarlig måde med høj integritet. Offentligheden må kunne have tillid til den viden, der frembringes, når der skal træffes vigtige samfundsmæssige beslutninger, og forskersamfundet må kunne stole på, at de resultater, man bygger videre på, er troværdige og valide. Selvom forskningen som profession generelt er kendetegnet ved høj integritet, opstår der fra tid til anden alvorlige sager om videnskabelig uredelighed. Det er derfor nødvendigt, at der findes et system, som sikrer, at der kan tages hånd om disse sager.

Der kan ikke peges på én ideel model for et system til håndtering af sager om videnskabelig uredelighed

Formålet med denne analyse har været at undersøge, hvordan man i 16 andre lande håndterer sager om videnskabelig uredelighed sammenholdt med situationen i Danmark. Helt overordnet

må man konkludere, at det er et meget forskelligartet billede, der tegner sig. Landene i undersøgelsen har markant forskellige tilgange til, hvordan de har indrettet deres nationale systemer til håndtering af uredelighedssager. Nogle lande har – ligesom Danmark – systemer der er lovbase-rede, mens andre ingen lovregulering har. Der findes lande med nationale udvalg som UVVU, der har mandat til at behandle konkrete sager, men i andre systemer har udvalg, som findes uden for de enkelte forskningsinstitutioner, f.eks. kun en rent rådgivende rolle. Endvidere er der eksempler på lande, hvor der helt mangler mekanismer på nationalt niveau. Selv mellem lande, hvis tilgange umiddelbart ligner hinanden, er der variationer i den måde, hvorpå systemerne konkret er indrettet. Forskellene mellem landene synes at være betinget af faktorer som f.eks. forskningssystemets indretning, juridiske traditioner eller historiske erfaringer med specifikke uredelighedssager, og det er på den baggrund vurderingen, at der ikke kan peges på en model, som kan siges at være den ideelle i ethvert land.

De fleste lande har en definition af videnskabelig uredelighed, som er bredere end FFP, og som statuerer videnskabelig uredelighed både efter forsæt og grov uagtsomhed

Angående definitionen af videnskabelig uredelighed kan man konstatere, at der ikke internationalt findes én bestemt officiel definition, som er universelt accepteret. Men undersøgelsens resultater viser, at centrale elementer i landes definitioner er fabrikering af data, falsificering af data og plagiering (betegnet FFP). I langt hovedparten af de deltagende lande er definitionen imidlertid – ligesom i Danmark – bredere end FFP og omfatter andre typer af tvivlsom, uansvarlig adfærd, som kan udgøre alvorlige brud på god videnskabelig praksis. Forklaringen på dette er, at en bredere definition anses for nødvendig, hvis systemet skal kunne opfylde et formål om at beskytte den videnskabelige litteratur mod falske og misvisende fund og sikre en høj grad af integritet i forskningen. Det kan endvidere konkluderes, at både Danmark og de fleste andre lande i undersøgelsen opererer med et subjektivt krav om, at et forhold vedrørende videnskabelig uredelighed skal være begået enten forsætligt eller groft uagtsomt. Endelig har analysen vist, at de enkelte landes definitioner er beskrevet i dokumenter af forskellig karakter. Kilderne til definitionerne spænder således fra enkeltinstitutioners retningslinjer, over nationale eller internationale retningslinjer til juridisk bindende dokumenter, som i Danmark, hvor definitionen er fastlagt ved lov.

Et flertal af lande har lovgivning vedrørende videnskabelig uredelighed

I omkring to tredjedele af de deltagende lande, herunder i Danmark, eksisterer der lovgivning vedrørende videnskabelig uredelighed. Der kan være tale om lovgivning, som definerer videnskabelig uredelighed, eller som handler om etablering af udvalg på nationalt niveau til håndtering af uredelighedssager. Lovgivning bidrager til at skabe klarhed om, hvilke regler og procedurer der gælder på området, og til at sikre en mere ensartet behandling af sager, og det må derfor anses for en styrke at have et nationalt system, som er lovbaseret.

Næsten alle lande har eksterne organer uden for de enkelte forskningsinstitutioner

Forskningsinstitutioner, dvs. universiteter samt andre forsknings- og højere uddannelses institutioner, er involveret i håndteringen af sager om uredelighed i stort set alle de deltagende lande. Analysen har desuden vist, at næsten alle lande har en eller anden form for eksterne organer uden for de enkelte forskningsinstitutioner, som beskæftiger sig med videnskabelig uredelighed. Disse har forskellige typer af roller. Nogle er rent rådgivende eller tilsynsførende, mens andre har mulighed for at træffe afgørelser eller komme med anbefalinger i konkrete uredelighedssager, ligesom UVVU.

Forskningsinstitutionerne spiller en mere aktiv rolle i de fleste andre lande

Det forekommer, at forskningsinstitutionsforankringen i det danske system er lidt uklar og svagere sammenlignet med, hvordan det forholder sig i mange andre lande, hvor det primære ansvar for behandlingen af sager om videnskabelig uredelighed typisk er placeret hos de enkelte institutioner⁸⁵. Flere respondenter i undersøgelsen har betonet, at institutionsansvaret er vigtigt, fordi forskersamfundet har en væsentlig selvregulerende rolle at spille i bekæmpelsen af videnskabelig uredelighed i kraft af dets ekspertise og egeninteresse i at sikre forskningskvaliteten. Samtidig har analysen dog også peget på, at det er en klar fordel, hvis der som i Danmark eksisterer et permanent selvstændigt organ uden for de etablerede forskningsinstitutioner til at håndtere sager om videnskabelig uredelighed. Det minimerer risikoen for, at der opstår interessekonflikter og situationer med inhabilitet.

Whistle blower-ordninger findes i omkring halvdelen af de deltagende lande

Med hensyn til procedurer for håndtering af sager om videnskabelig uredelighed kan man konkludere, at indretningen af det danske system i vid udstrækning afspejler den forvaltningskultur og de regler, som er gældende i den offentlige administration i Danmark bredt set. Det har blandt andet betydning for, hvordan høringsprocessen gennemføres. Eksempelvis skal den indklagede i en sag høres over den indgivne klage i uredigeret stand, og Danmark har således ikke – modsat cirka halvdelen af landene i undersøgelsen – en whistle blower-ordning, som giver mulighed for at indklage andre anonymt. Princippet om åbenhed i forvaltningen betyder endvidere, at afgørelser i Danmark offentliggøres (i et vist omfang i anonymiseret form), ligesom det sker i omtrent halvdelen af landene i undersøgelsen, også ofte anonymiseret. I alle lande sker selve behandlingen af sager dog i fortrolighed af hensyn til den indklagede.

Lokale, eksterne eller ingen formelle administrative appelmuligheder i de deltagende lande

Herudover har undersøgelsen vist, at der i knapt en tredjedel af landene, herunder i Danmark, ingen formelle administrative appelmuligheder findes. I cirka en tredjedel af landene er der ”lokale” appelmuligheder på den enkelte forskningsinstitution, mens der i over en tredjedel af landene er mulighed for at appellere afgørelser til et eksternt organ. At der i Danmark ikke er mulighed for at indbringe UVVU’s afgørelser for en anden administrativ myndighed skyldes formodningen om, at der ikke findes en anden administrativ myndighed med bedre faglig ekspertise, og at de retlige krav håndteres på betryggende vis under ledelse af formanden, som er landsdommer.

Sanktionsmulighederne ligger generelt hos forskningsinstitutioner og forskningsfinansierende organisationer

Endelig kan det konkluderes, at det på tværs af landene i analysen gælder, at muligheden for at pålægge sanktioner generelt ligger hos de enkelte forskningsinstitutioner (som arbejdsgivere) eller hos organisationer, som bevilger ekstern finansiering til forskning.

⁸⁵ The Danish Code of Conduct for Research Integrity indeholder anbefalinger til, hvordan man på forskningsinstitutionsniveau bør reagere på evt. mistanker om videnskabelig uredelighed.

Referencer

Arbejdsgruppen vedr. et dansk kodeks for integritet i forskningen (2014): *The Danish Code of Conduct for Research Integrity*

2nd World Congress on Research Integrity (2010): *Singapore Statement on Research Integrity*

3rd World Congress on Research Integrity (2013): *Montreal Statement on Research Integrity in Cross-Boundary Research Collaborations*

European Science Foundation & All European Academies (2011): *The European Code of Conduct*

Fanelli, Daniele (2011): "The black, the white and the grey areas - towards an international and interdisciplinary definition of scientific misconduct" i Tony Mayer & Nicholas Steneck (red.): *Promoting Research Integrity on a Global Basis*, Singapore: World Scientific Publishing, s. 77-87

Fanelli, Daniele (2013): "Why Growing Retractions Are (Mostly) a Good Sign", *PLOS Medicine*, Årg. 10, Nr. 12, s. 1-6.

Godecharle, S.; B. Nemery og K. Dierickx (2013): "Guidance on research integrity: no union in Europe", *The Lancet*, Nr. 381, s. 1097-1098.

Irish Universities Association m.fl. (2014): *National Policy Statement on Ensuring Research Integrity in Ireland*

OECD Global Science Forum (2007): *Best Practices for Ensuring Scientific Integrity and Preventing Misconduct*

Steneck, Nicholas H. (2006): "Fostering Integrity in Research: Definitions, Current Knowledge, and Future Directions", *Science and Engineering Ethics*, Årg. 12, Nr. 1, s. 53-74

Appendiks 3

De nuværende rammer for UVVU

Baggrund

UVVU er en offentlig myndighed, der behandler sager om videnskabelig uredelighed. UVVU har ikke eksklusivitet til at behandle uredelighedssager, og sådanne sager håndteres derfor i visse tilfælde på de pågældende forskningsinstitutioner.

UVVU blev til i 1992 med etableringen af et udvalg til behandling af videnskabelig uredelighed inden for sundhedsvidenskab for en 3-årig forsøgsperiode. Forsøgsperioden blev forlænget til 1. august 1996, og efterfølgende fortsatte udvalget sit virke under Forsknings- og Teknologiministeriets auspicer til og med 1998. I 1998 blev UVVU udvidet til at dække alle forskningsområder, således at der blev etableret tre udvalg med en opdeling i fagområder, som den der findes i UVVU i dag. Udvidelsen skete i regi af det daværende Forskerforum ved en bekendtgørelse⁸⁶ med hjemmel i den daværende forskningsrådslov.⁸⁷

UVVU er i dag nedsat af uddannelses- og forskningsministeren og sekretariatsbetjenes af Styrelsen for Forskning og Innovation.

Regelsæt

De nuværende rammer for UVVU er fastlagt i forskningsrådsloven⁸⁸ og i bekendtgørelsen om UVVU⁸⁹, som er udstedt med hjemmel i loven. Herudover har UVVU udarbejdet en forretningsorden,⁹⁰ som er godkendt af uddannelses- og forskningsministeren.

Formål

UVVU er nedsat med det formål at efterprøve den videnskabelige redelighed i dansk forskning og har til opgave at behandle sager om videnskabelig uredelighed. Videnskabelig uredelighed er i forskningsrådsloven og bekendtgørelsen om UVVU defineret som

"forfalskning, fabrikering, plagiering og andre alvorlige brud på god videnskabelig praksis, som er begået forsætligt eller groft uagtsomt ved planlægning, gennemførelse eller rapportering af forskningsmæssige resultater"

UVVU har tidligere udgivet et sæt vejledninger om god videnskabelig praksis, senest i 2009. I lyset af den danske kodeks for integritet i forskning, som blev publiceret den 4. november 2014, har UVVU besluttet ikke længere at opdatere vejledningerne.

⁸⁶ Bekendtgørelse nr. 933 af 15. december 1998 om Udvalgene vedrørende Videnskabelig Uredelighed

⁸⁷ Lovbekendtgørelse nr. 676 af 19. august 1997 af lov om forskningsrådgivning m.v., § 4e, stk. 4.

⁸⁸ Lovbekendtgørelse nr. 365 af 10. april 2014 af lov om forskningsrådgivning m.v.

⁸⁹ Bekendtgørelse nr. 306 af 20. april 2009 om Udvalgene vedrørende Videnskabelig Uredelighed med ændringsbekendtgørelse nr. 144 af 20. februar 2012.

⁹⁰ Forretningsorden for Udvalgene vedrørende Videnskabelig Uredelighed af 15. oktober 2006.

Organisering

UVVU består af tre udvalg, der tilsammen dækker alle videnskabelige forskningsområder:

1. Udvalget vedrørende videnskabelig uredelighed for sundhedsvidenskabelig forskning (USF).
2. Udvalget vedrørende videnskabelig uredelighed for natur-, teknologi- og produktionsvidenskabelig forskning (UNTPF).
3. Udvalget vedrørende videnskabelig uredelighed for kultur- og samfundsvidenskabelig forskning (UKSF).

Hvert af de tre udvalg består af en formand, seks faglige medlemmer og seks suppleanter. Medlemmerne er anerkendte forskere, der er udpeget af Uddannelsesministeren efter høring af Det Frie Forskningsråd. Formanden, der er fælles for udvalgene, er landsdommer og udpeget af ministeren efter indstilling fra domstolene.

Betingelser for behandling af sager

For at UVVU kan behandle en sag, skal sagen være omfattet af UVVU's kompetenceområde, som er fastlagt i regelsættene. Det er særligt følgende betingelser, der skal være opfyldt for at UVVU har kompetence til at behandle sagen:

1. Sagen skal vedrøre et videnskabeligt produkt, f.eks. en videnskabelig artikel, en ph.d.-afhandling el.lign.
2. Sagen skal have betydning for dansk forskning, dvs. tilknytningskravet til Danmark skal være opfyldt.
3. Sagen skal vedrøre "videnskabelig uredelighed". Spørgsmål om videnskabelige uenigheder eller om forskningens kvalitet behandles ikke af UVVU.
4. Den indklagede person skal være videnskabeligt uddannet inden for det område, som det videnskabelige produkt vedrører.

Derudover kan UVVU kun behandle sager vedrørende forskning i privat regi, hvis den private person, virksomhed eller lignende accepterer, at UVVU behandler sagen.

Sagernes behandling

Når en sag optages til behandling i det pågældende UVVU-udvalg, iværksættes der som udgangspunkt en høring af sagens parter (anmelder og indklagede), hvor de får mulighed for at kommentere hinandens oplysninger i sagen. UVVU kan under sagens behandling anmode parterne om yderligere oplysninger. Derudover kan UVVU selv indhente yderligere oplysninger til brug for sagens oplysning.

UVVU kan også nedsætte særlige udvalg ad hoc til at analysere særlige aspekter af sagen, ligesom UVVU kan anmode eksterne eksperter om særlig sagkyndig bistand.

Sagernes afgørelse

UVVU afslutter behandlingen af en sag ved at sende afgørelsen til sagens parter.

UVVU har ikke hjemmel til at 'idømme' sanktioner i traditionel forstand, dvs. i form af bøde, frihedsstraf eller fratagelse af privilegier (ph.d.-/doktorgrad) eller lignende.

I sager, hvor UVVU finder, at der foreligger videnskabelig uredelighed, afgiver UVVU en udtalelse, hvori der udtrykkes kritik. I den forbindelse kan udvalgene:

- Orienterer den indklagedes arbejdsgiver, hvis vedkommende er ansat som forsker.
- Henstiller til at det videnskabelige produkt trækkes tilbage.
- Orienterer den offentlige myndighed, der fører tilsyn med det pågældende område.
- Underretter tilskudsgiver, hvis der er fundet uredelighed i forbindelse med tilskud fra offentlige forskningsbevillinger.
- Foretager politianmeldelse, hvis der er tale om en strafbar lovovertrædelse.
- Efter særlig anmodning fra en ansættelsesmyndighed udtaler sig om graden af videnskabelig uredelighed.

UVVU's afgørelser er endelig i den forstand, at de ikke kan indbringes for anden administrativ myndighed.

Appendiks 4

Uredelighedsbegrebets udvikling fra oprettelsen af UVVU i 1992 til i dag

Oprettelsen af UVVU i 1992

UVVU blev oprettet på ulovbestemt grundlag i regi af Statens Sundhedsvidenskabelige Forskningsråd (SSVF) i slutningen af 1992 for en foreløbig 3-årig forsøgsperiode. Fra 1992 til 1995 var der alene tale om ét udvalg, der behandlede sager inden for det sundhedsvidenskabelige område. I 1995 besluttede SSVF at forlænge forsøgsperioden for UVVU til 1. august 1996. UVVU fortsatte sin virksomhed i regi af forskningsministeriet ved udløbet af den forlængede forsøgsperiode 1. august 1996 og frem til udgangen af 1998.

Fra 1992 til 1998 arbejdede UVVU efter et sæt vedtægter, der er optrykt i årsberetningerne for perioden. Vedtægterne indeholdt følgende definition af videnskabelig uredelighed (gældende fra 1992-1998):

”§ 2.

[...]

stk. 2. Videnskabelig uredelighed omfatter alle bevidst svigagtige handlinger i forløbet af ansøgnings-forsknings-publikationsprocessen samt så grove tilfælde af sjusk, at de må anses for at udgøre en tilsvarende belastning af den videnskabelige troværdighed. Dette svarer til, at der skal foreligge forsæt eller grov uagtsomhed.

stk. 3. Den del af videnskabelig uredelighed, som UVVU's arbejdsområde inddrager, er karakteriseret ved at forfalske eller forvride det videnskabelige budskab eller på et falsk grundlag fremhæve forskeres indsats deri, og omfatter således:

- konstruktion af data*
- selektiv og skjult kassation af uønskede resultater*
- substitution med fiktive data*
- bevidst fejlagtig anvendelse af statistiske metoder med det formål at kunne drage andre konklusioner, end data giver basis for*
- forvredet fortolkning af resultater og forvridning af konklusioner*
- plagiering af andres resultater eller hele artikler*
- fordrejet angivelse af andres resultater*
- uretmæssig forfatterrolle*
- vildledende ansøgninger”*

Bekendtgørelsen om UVVU i 1998

UVVU opnåede permanent status i 1998, idet forskningsministeren med hjemmel i daværende lov om forskningsrådgivning m.v., § 4e, stk. 4, jf. lovekendtgørelse nr. 676 af 19. august 1997, udstedte bekendtgørelse nr. 933 af 15. december 1998 om Udvalgene vedrørende Videnskabelig Uredelighed. I henhold til bekendtgørelsen skulle forskningsforum oprette tre udvalg vedr. videnskabelig uredelighed inden for henholdsvis sundheds-, samfunds- og naturvidenskab.

Bekendtgørelsen indeholdt følgende definition af videnskabelig uredelighed (gældende fra 1998-2005):

”§ 3. Videnskabelig uredelighed omfatter handlinger eller undladelser, hvorved der i forskning sker forfalskning eller forvridning af det videnskabelige budskab eller grov vildledning om en persons indsats i forskningen, og omfatter bl. a.:

- 1) Konstruktion af data.*
- 2) Selektiv og skjult kassation af uønskede resultater.*
- 3) Substitution med fiktive data.*
- 4) Bevidst vildledende anvendelse af statistiske metoder,*
- 5) Bevidst forvredet fortolkning af resultater og forvridning af konklusioner.*
- 6) Plagiering af andres resultater eller publikationer.*
- 7) Bevidst fordrejet gengivelse af andres resultater.*
- 8) Uretmæssig angivelse af forfatterrolle.*
- 9) Ansøgninger med urigtige oplysninger.*

Stk. 2. For at kunne betegne en adfærd som videnskabelig uredelighed skal det kunne dokumenteres, at den pågældende har handlet forsætligt eller udvist grov forsømmelighed i forbindelse med forholdet.”

Det objektive indhold af videnskabelig uredelighed er stort set enslydende i 1992-definitionen og 1998-definitionen. Det er således i begge definitioner forfalskning eller forvridning af det videnskabelige budskab eller fremhævelse på falsk grundlag/grov vildledning om en persons indsats i forskning, som karakteriserer uredelighed. Opremsningen af eksempler er endvidere nærmest identisk bortset fra enkelte formuleringer. 1998-definitionen nævner dog eksplicit, at også undladelser kan medføre videnskabelig uredelighed.

I forhold til det subjektive krav, forudsætter 1992-definitionen forsæt eller grov uagtsomhed, hvor 1998-definitionen anvender formuleringen forsæt eller grov forsømmelighed. Grov forsømmelighed må i denne sammenhæng forstås som svarende til grov uagtsomhed. Der kan i den forbindelse henvises til tidligere og senere formuleringer af definitionen, hvor udtrykket grov uagtsomhed anvendes. Der kan endvidere henvises til beskrivelsen af sag nr. 4 i årsberetning 2001, sag nr. 4, 5 og 6 (Lomborg-sagen) i årsberetning 2003 og sag nr. 3 i årsberetning 2004, hvor det subjektive krav beskrives som forsæt eller grov uagtsomhed, selvom bekendtgørelsen på daværende tidspunkt brugte formuleringen grov forsømmelighed.

Bestemmelser om UVVU i lov om forskningsrådgivning m.v. i 2003 og udstedelse af ny bekendtgørelse om UVVU i 2005

I 2003 blev UVVU's eksistens fastsat direkte i lov om forskningsrådgivning m.v., jf. lov nr. 405 af 28. maj 2003.

I medfør af § 32, stk. 3 og § 33 i loven blev en ny bekendtgørelse om UVVU fastsat i 2005, jf. bekendtgørelse nr. 668 af 28. juni 2005.

En definition af videnskabelig uredelighed fremgik på dette tidspunkt fortsat alene af bekendtgørelsen om UVVU. Følgende definition fremgik således af 2005-bekendtgørelsen (gældende fra 2005-2008):

”§ 2. Ved videnskabelig uredelighed forstås en forsætlig eller groft uagtsom adfærd i form af forfalskning, plagiering, fortielse eller lignende, der indebærer en utilbørlig vildledning om egen videnskabelig indsats og/eller videnskabelige resultater. Omfattet er herefter bl.a.:

- 1) Uoplyst konstruktion af data eller substitution med fiktive data.
- 2) Uoplyst selektiv eller skjult kassation af egne uønskede resultater.
- 3) Uoplyst usædvanlig og vildledende anvendelse af statistiske metoder.
- 4) Uoplyst ensidig eller forvredet fortolkning af egne resultater og konklusioner.
- 5) Plagiering af andres resultater eller publikationer.
- 6) Uretmæssig angivelse af forfatterrolle, titel eller arbejdssted.
- 7) Afgivelse af urigtige oplysninger om videnskabelige kvalifikationer."

2005-definitionen er formuleret en smule anderledes end de tidligere definitioner. Indholdsmæssigt er den objektive del af definitionerne meget lig hinanden, hvilket understøttes af den daværende formands udtalelse i årsberetning 2005, om at der ikke ses at være realitetsforskelle mellem definitionerne. Der er dog medtaget et yderligere krav i 2005-definitionen om, at adfærden skal have medført en utilbørlig vildledning for at kunne karakteriseres som videnskabelig uredelighed. Ordet "utilbørlig" er medtaget for at fastslå, at forhold, der kan karakteriseres som uredelige, bør have en vis grovhed. Dette stemmer overens med tidligere praksis, hvorefter UVVU har skelnet mellem forhold af egentlig videnskabelig uredelighed, og forhold der alene er i strid med god videnskabelig praksis.

Eksempelopregningen i definitionen ligger tæt op af de tidligere definitioners opregning. Det er blot præciseret i en række tilfælde, at det er de uoplyste forhold, der udgør videnskabelig uredelighed.

I forhold til det subjektive krav er formuleringen ændret tilbage til forsæt eller grov uagtsomhed fra 1998-bekendtgørelsens anvendelse af ordet "forsømmelighed".

Definition af videnskabelig uredelighed indsat i lov om forskningsrådgivning m.v. i 2008 og udstedelse af ny bekendtgørelse om UVVU i 2008 og igen i 2009 (gældende)

Ved en ændring af lov om forskningsrådgivning m.v. i 2008, jf. lov nr. 552 af 17. juni 2008, blev en definition af videnskabelig uredelighed indsat direkte i loven.

Som følge heraf blev der udstedt en ny bekendtgørelse om UVVU, jf. bekendtgørelse nr. 1122 af 24. november 2008, som indeholdt samme definition af videnskabelig uredelighed som loven, samt en række eksempler på hvad der kan karakteriseres som videnskabelig uredelighed.

Ved udgangen af 2008 blev lov om forskningsrådgivning bekendtgjort, jf. lov bekendtgørelse nr. 1348 af 11. december 2008 og en ny bekendtgørelse om UVVU blev udstedt, jf. bekendtgørelse nr. 306 af 20. april 2009. Bekendtgørelsen om UVVU fra 2009 er den gældende bekendtgørelse for udvalgene med de ændringer, der følger af bekendtgørelse nr. 144 af 20. februar 2012 (mulighed for forlængelse af beskikkelsesperioder til færdiggørelse af verserende sager).

Lov om forskningsrådgivning m.v. er senere blevet ændret til den nugældende lov, jf. lov bekendtgørelse nr. 365 af 10. april 2014, men definitionen af videnskabelig uredelighed har ikke ændret sig siden indsættelse af definitionen i loven i 2008.

Definitionen i loven har følgende ordlyd (gældende fra 2008 til i dag):

"Videnskabelig uredelighed: Forfalskning, fabrikering, plagiering og andre alvorlige brud på god videnskabelig praksis, som er begået forsætligt eller groft uagtsomt ved planlægning, gennemførelse eller rapportering af forskningsmæssige resultater."

Bekendtgørelsen indeholder samme definition suppleret med eksempler på uredelighed (gældende fra 2008 til i dag):

”§ 2. Ved videnskabelig uredelighed forstås: Forfalskning, fabrikering, plagiering og andre alvorlige brud på god videnskabelig praksis, som er begået forsætligt eller groft uagtsomt ved planlægning, gennemførelse eller rapportering af forskningsmæssige resultater. Omfattet af videnskabelig uredelighed er bl.a.:

- 1) Uoplyst konstruktion af data eller substitution med fiktive data.*
- 2) Uoplyst selektiv eller skjult kassation af egne uønskede resultater.*
- 3) Uoplyst usædvanlig og vildledende anvendelse af statistiske metoder.*
- 4) Uoplyst ensidig eller forvredet fortolkning af egne resultater og konklusioner.*
- 5) Plagiering af andres resultater eller publikationer.*
- 6) Uretmæssig angivelse af forfatterrolle, titel eller arbejdssted.*
- 7) Afgivelse af urigtige oplysninger om videnskabelige kvalifikationer.”*

Det fremgår af forarbejderne til loven, at der var tilsigtet en præcisering af definitionen, samt at indsættelsen i selve lovteksten skulle skabe klarhed om området for videnskabelig uredelighed bl.a. efter norsk forbillede. Det fremgår således også af forarbejderne, at den foreslåede definition lægger sig op ad den tilsvarende norske model, der afgrænser området til alvorlige brud med god videnskabelig praksis, herunder forfalskning, fabrikering og plagiering af data (falsification, fabrication and plagiarism – FFP). Det fremgår endvidere, at kravet om "utilbørlig vildledning" fra den tidligere definition opgives, bl.a. fordi der i praksis har været tilfælde, hvor utilbørlighedskravet har været svært at håndtere.

Det subjektive krav fra 2005-definitionen er bibeholdt i 2008-definitionen, således at videnskabelig uredelighed forudsætter forsæt eller grov uagtsomhed.

Appendiks 5

Forskningsinstitutionernes nuværende behandling af uredeligheds- og QRP-sager

Som led i ekspertudvalgets undersøgelse af muligheden for større grad af decentral medvirken fra forskningsinstitutionerne i uredelighedssager blev de danske universiteter⁹¹ ved en skriftlig henvendelse bedt om at svare på følgende spørgsmål:

1. Hvilke retningslinjer mv. har universiteterne for håndtering af sager om videnskabelig uredelighed?
2. Har universiteterne praksisudvalg eller lignende organer til håndtering af sager om videnskabelig uredelighed, og hvordan er disse sammensat?
3. Hvor mange og hvilken type sager har udvalgene behandlet inden for de seneste 5 år?

Nedenfor redegøres for status på universiteterne for så vidt angår disse tre spørgsmål.

Retningslinjer mv. for håndtering af sager om videnskabelig uredelighed

Undersøgelsen har vist, at hovedparten af de danske universiteter har formelle og nedskrevne retningslinjer, vejledninger eller principper for håndteringen af sager om brud på god videnskabelig praksis og håndtering af sager om videnskabelig uredelighed. Retningslinjerne er typisk fælles for hele institutionen. På Aalborg Universitet er kompetencen til at fastlægge retningslinjer til fremme af god videnskabelig praksis og for behandling af sager om videnskabelig uredelighed dog henlagt til de akademiske råd på de enkelte fakulteter.

Retningslinjerne for håndtering af sager om videnskabelig uredelighed kan for eksempel indeholde beskrivelser af, hvad der forstås ved god videnskabelig praksis og videnskabelig uredelighed. De kan også beskrive praksisudvalgets formål, sammensætning og opgaver, ligesom procedurer, sagsgange og mulige sanktioner er elementer, der typisk er indeholdt i retningslinjerne.

På IT-Universitet i København har man ikke egne retningslinjer, men universitetet har accepteret og tilpasset den nationale kodeks for integritet i forskningen, herunder afsnittet om uredelighed. Copenhagen Business School (CBS) har ikke på nuværende tidspunkt nedskrevne regler for håndtering af sager om videnskabelig uredelighed, men i forbindelse med implementeringen af den nationale kodeks vil CBS nedsætte en arbejdsgruppe, som skal udarbejde et forslag til, hvordan CBS skal håndtere disse sager i fremtiden.

Flere af de øvrige universiteter, som i dag har retningslinjer eller principper, nævner, at de er i gang med implementeringen af den nationale kodes for integritet i forskningen.

⁹¹ Ekspertudvalget ønskede et overblik over, hvordan forskningsinstitutionerne arbejder med uredelighedssager. Idet langt størstedelen af sagerne i UVVU involverer et universitet i et eller andet omfang, og da flere universiteter har praksisudvalg e.l. og arbejder med QRP, blev det besluttet at rette henvendelsen til de otte danske universiteter. Af hensyn til tid og ressourcer kunne der ikke indhentes oplysninger fra samtlige danske forskningsinstitutioner, og det blev derfor vurderet, at det var mest relevant med input fra universiteterne i denne sammenhæng.

På Københavns Universitet indgår rektorsekretariatets vejledning til fakulteterne om behandling/oplysning af sager om brud på god videnskabelig praksis og/eller videnskabelig uredelighed som en del af implementeringen af kodeks.

Universitetsledelsen på Aarhus Universitet har i marts 2015 godkendt nye fælles retningslinjer for ansvarlig forskningspraksis og et nyt regelsæt til sikring af videnskabelig integritet og ansvarlig forskningspraksis. Retningslinjerne og regelsættet er udviklet med afsæt i nyere internationale erfaringer og den nye danske kodeks.

Roskilde Universitet (RUC) forbereder pt. en implementeringsplan for kodeksen. Kodeksen vil danne udgangspunkt for RUC's arbejde med integritet i forskningen og vil blive suppleret af institutionsspecifikke præciseringer på aktuelle områder. Det er RUC's praksisudvalg, som initierer dette arbejde. Der vil blive arrangeret obligatoriske kurser for ph.d.-studerende og i adjunkt-forløbet, ligesom RUC's institutter og forskergrupper vil blive inddraget i implementeringen.

I løbet af 2015 vil der som led i Danmarks Tekniske Universitets (DTU's) implementering af den danske kodeks blive taget stilling til, om den eksisterende praksis for behandlingen af sager om videnskabelig uredelighed skal fortsætte, eller om der skal nedsættes et eller flere praksisudvalg.

Praksisudvalg el.lign. til håndtering af sager om brud på god videnskabelig praksis/videnskabelig uredelighed

Af svarene fremgår, at seks ud af de otte danske universiteter har praksisudvalg til håndtering af sager om brud på god videnskabelig praksis og/eller videnskabelig uredelighed. Det gælder IT-Universitet, Københavns Universitet, Roskilde Universitet, Syddansk Universitet, Aalborg Universitet og Aarhus Universitet.

Der er tale om praksisudvalg på institutionsniveau, bortset fra på Aalborg Universitet hvor de akademiske råd på to af fakulteterne har nedsat stående praksisudvalg (SUND og TEKNAT), mens der på to andre fakulteter nedsættes ad hoc-praksisudvalg efter behov (HUM og SAMF).

På Aarhus Universitet bliver det nuværende praksisudvalg, der har eksisteret siden år 2000, efter bestemmelserne i universitetets nye regelsæt til sikring af videnskabelig integritet og ansvarlig forskningspraksis afløst af et *Udvalg for ansvarlig forskningspraksis* med to medlemmer fra hvert af de 4 fakulteter indstillet af de akademiske råd. Det nye udvalg forventes udpeget i juni 2015.

Praksisudvalgene består af mellem 2-8 medlemmer, hvor medlemmerne typisk er videnskabelige medarbejdere, der repræsenterer forskellige fagområder. Der kan også indgå repræsentanter fra administrationen, eller også er der tilknyttet sekretariatsbistand i form af f.eks. juridisk ekspertise.

Ud over at behandle konkrete sager om brud på god videnskabelig praksis og/eller videnskabelig uredelighed kan praksisudvalg også have til opgave at informere eller rådgive om f.eks. etiske og integritetsmæssige udfordringer i forhold til at bedrive forskning.

Praksisudvalgene har almindeligvis mulighed for at behandle en sag, hvis der indgives en skriftlig klage, hvis rektor forelægger udvalget en sag, eller udvalget kan vælge at tage en sag af særlig betydning op af egen drift. Der kan også være tale om, at en person, som ønsker at blive renset for verserende rygter eller beskyldninger anmoder udvalget herom (jf. f.eks. retningslinjer fra KU, RUC og AU).

Når en sag er færdigbehandlet, udarbejder praksisudvalg typisk en skriftlig stillingtagen til sagen samt f.eks. en indstilling om eventuelle sanktioner. Redegørelsen sendes til sagens parter og afgives til universitetsledelsen (rektor eller dekan). På fakulteterne HUM og SUND på Aal-

borg Universitet afgiver praksisudvalgene indstilling til Akademisk Råd, som træffer afgørelse om videnskabelig uredelighed.

Det kan bemærkes, at praksisudvalget på Københavns Universitet alene behandler sager om ”brud på god videnskabelig praksis”, mens det ikke har kompetence til at behandle sager om ”videnskabelig uredelighed”. Det følger af § 9 i KU’s interne regler om god videnskabelig praksis, der fastslår, at

”Hvis sagen angår forhold, hvori der rejses spørgsmål om uredelighed, skal sagen afvises, da et sådant skal indbringes for et af de statslige uredeligheds udvalg”

To af universiteterne oplyser, at de ikke har praksisudvalg.

DTU har intet praksisudvalg, men universitetets prorektor har ansvaret for behandling af sager om videnskabelig uredelighed. Prorektor kan ifølge retningslinjerne nedsætte ad hoc-udvalg i sager om videnskabelig uredelighed, hvis han finder det nødvendigt. Der har imidlertid ikke været sager, hvor det har været relevant at nedsætte et sådant udvalg. DTU har haft én enkelt sag i 2014, som blev løst via prorektors mellemkomst.

CBS har heller ikke et permanent praksisudvalg eller lignende organ, men CBS har administrativt formuleret en procedure for håndtering af sager om videnskabelig uredelighed. Heraf fremgår, at det er forskningsdekanen på CBS, som har ansvaret for at håndtere mistanker om denne type af forseelser.

Københavns Universitet (KU) oplyser, at universitetet – ud over et praksisudvalg – har såkaldte ”Named Persons” (NPs) på alle fakulteterne. Disse har bl.a. til opgave at medvirke til, at relevante sager bliver håndteret, og at personer, som kommer med en uberettiget sag, får vejledning, som gør, at de ikke går videre med noget, der ikke er grundlag for. De enkelte NPs sikrer, at den øgede vejledning ikke kun rettes mod potentielle ”anmeldere”, men at der også tages hensyn til ”indklagedes” rettigheder og forhold.

Som eksempel oplyser KU, at Det Sundhedsvidenskabelige Fakultets NP i en 2-årig periode har haft 21 egentlige sager, hvoraf 15 drejede sig om forfatterskabsstridigheder. 9 af de 21 sager indeholdt elementer af personlige konflikter. Alle sagerne blev løst på mindelig vis ved NP’s mellemkomst.

Som noget nyt skal alle fakulteter på Aarhus Universitet udpege en særlig rådgiver i forskningsintegritet, som alle medarbejdere og studerende har mulighed for at søge fortrolig og professionel rådgivning hos i spørgsmål, der relaterer sig til ansvarlig videnskabelig praksis og basale forskningsetiske principper, herunder mistanke om brud med disse. De særlige rådgivere i forskningsintegritet forventes at være udpegede i juni 2015.

Behandling af sager i praksisudvalg el.lign. på de danske universiteter

Som det tredje er universiteterne blevet spurgt om, hvor mange og hvilken type af sager deres praksisudvalg eller lignende organer har behandlet inden for de seneste fem år.⁹² Tabel 3.1 giver en oversigt over antallet af sager. Heraf fremgår, at de enkelte universiteter har behandlet mellem 0 og 8 sager inden for denne periode.

⁹² Da ikke alle universiteter systematisk har oplyst, hvilken type af sager der er tale om, må der tages forbehold for, at nogle universiteter alene kan have rapporteret sager om egentlig videnskabelig uredelighed og måske ikke alle typer af sager (dvs. også mindre brud på god videnskabelig praksis).

Tabel 3.1: Antal af sager behandlet i praksisudvalg eller af andre instanser på de danske universiteter inden for de seneste 5 år

Universitet	Antal sager
Copenhagen Business School	1
Danmarks Tekniske Universitet	1
IT-Universitetet i København	0
Københavns Universitet ⁹³	8
Roskilde Universitet ⁹⁴	0
Syddansk Universitet ⁹⁵	5
Aalborg Universitet ⁹⁶	2
Aarhus Universitet ⁹⁷	3

Universiteterne er endvidere blevet bedt om at oplyse hvilken type af sager, der har været tale om. I rundspørgen er det imidlertid ikke alle universiteter, der systematisk har oplyst hvilken type af sager, der er blevet behandlet. Eksempler på typer af sager, som universiteterne har behandlet, er sager om plagiering, rækkefølge af forfattere, misbrug af andens forskningsmateriale og utilstrækkelig opbevaring af forskningsdata.

⁹³ Praksisudvalget på KU har i perioden fra 2009 til 2014 behandlet otte sager om brud på god videnskabelig praksis (to af sagerne er verserende). Det skal bemærkes, at udvalget på KU behandler ikke sager om egentlig videnskabelig uredelighed, da disse i stedet indbringes for UVVU.

⁹⁴ Praksisudvalget har siden etableringen i 2013 ikke behandlet sager, men behandlet 3 særlige henvendelser, der har vedrørt ”drøftelser om en anbefalet praksis”.

⁹⁵ To af sagerne på SDU blev afvist uden behandling.

⁹⁶ Siden fastsættelsen af retningslinjerne til fremme af god videnskabelig praksis og behandling af sager om videnskabelig uredelighed. På TEKNAT trådte disse f.eks. først i kraft pr. 1. januar 2014.

⁹⁷ Praksisudvalget på Aarhus Universitet har behandlet 11 sager inden for de seneste 15 år, heraf 3 inden for de seneste 5 år.

Appendiks 6

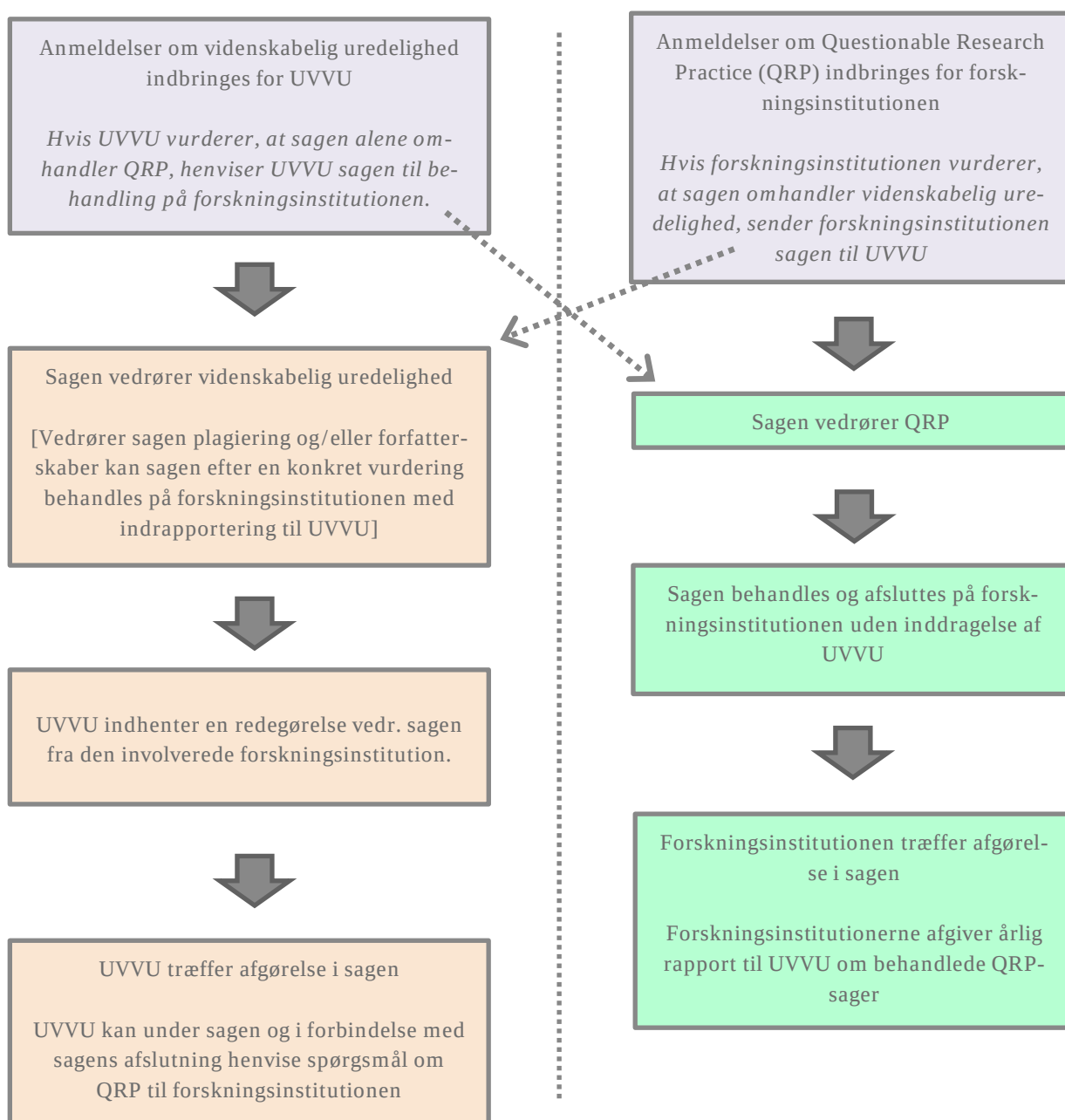
Flowchart - behandling af uredeligheds- og QRP-sager

Farvekoder:

Klageindgang

Procedure for uredeligheds-sager

Procedure for QRP-sager

Uddannelses- og
Forskningsministeriet

—
Styrelsen for Forskning og Innovation

Høring over Oddershede-rapportens anbefalinger om videnskabelig uredelighed

Den 14. december 2015 afgav et ekspertudvalg nedsat af uddannelses- og forskningsministeren en rapport, der indeholder 12 konkrete anbefalinger til ændringer i det danske uredelighedssystem. Ekspertudvalget bestod af forskere fra de danske universiteter og blev ledet af Jens Oddershede som formand.

Anbefalingerne er bl.a. rettet mod definitionen af videnskabelig uredelighed, håndtering af 'Questionable Research Practices', forskningsinstitutionernes rolle i behandlingen af sager og rammerne for sagsbehandlingen i UVVU. Rapporten er vedlagt som bilag til dette brev.

Uddannelses- og Forskningsministeriet ønsker en bred debat om, hvordan vi i Danmark bedst håndterer disse spørgsmål. Ministeriet anmoder derfor alle interesserede om **inden den 1. marts 2016** at sende deres bemærkninger til ekspertudvalgets anbefalinger til: forskningspolitik@fi.dk

Eventuelle spørgsmål kan rettes til fuldmægtig Mathias Willumsen (tlf. 72 31 82 22, e-mail: mawi@fi.dk) eller fuldmægtig Christian Bræin (tlf. 72 31 83 81, e-mail: chr@fi.dk).

Bidragene vil efterfølgende blive offentliggjort på ministeriets hjemmeside og indgå i de videre overvejelser om eventuelt at ændre det eksisterende system til at håndtere videnskabelig uredelighed i Danmark.

Med venlig hilsen

Hans Müller Pedersen
Direktør

17. december 2015

Styrelsen for Forskning og
Innovation

Bredgade 40
1260 København K
Tel. 3544 6200
Fax 3544 6201
Mail fi@fi.dk
Web www.ufm.dk

CVR-nr. 1991 8440

Direkte:
Tel. 72318381
Mail chr@fi.dk

Ref.-nr. 15/006255-22

Modtager(e): Fakultetssekretariatet Health

Notat

Hørringssvar fra akademisk råd Health vedrørende 'Anbefalinger til håndtering af videnskabelig uredelighed i Danmark

I forbindelse med gennemlæsning af nærværende rapport vil Akademisk Råd udtrykke tilfredshed med rapporten i dens helhed og rapportens konkrete anbefalinger til en forsimpning af UVVU's opgaver, herunder en klar grænsedragning mellem UVVU's og universiteternes ansvar i forbindelse med håndtering af mistanke om videnskabelig uredelighed og andre brud på ansvarlig forskningspraksis. (QRP)

Akademisk Råd Health

Dato: 29. januar 2016

Side 1/2

Akademisk råd konstaterer med tilfredshed at rapporten lægger op til en stor grad af udlæggelse af ansvaret for håndtering af brud på ansvarlig forsknings praksis til forskningsinstitutioner og at UVVU udelukkende vil beskæftige sig med egentlige uredelighedssager defineret som FFP (Fabrikering, Forfalskning, Plagiering). I og med at universiteterne skal håndtere flere sager om tvivlsom forskningspraksis og efter en nærmere fastlagt proces skal udarbejde redegørelser af faktiske forhold i uredelighedssager er det vigtigt at universiteterne er klædt på til dette.

Yderligere finder rådet, at det umiddelbart må være en styrkelse af UVVU, at få et mindre mere handlekraftigt udvalg og konstaterer det positive i muligheden for ekspertinddragelse mhp. at styrke fagekspertise i enkeltsager.

Rådet har yderligere noteret sig, at UVVU vil kunne henvende sig direkte til tidskrifter efter afgørelse af anklage og forholde tidskriftet evt. uredelighed i forbindelse med en given publikation. Dette er en styrkelse i forhold til tidligere praksis, hvor det var op til den dømte person selv at henstille til tilbagetrækning af publikationer.

Rådet har imidlertid bidt mærke i, at sager om plagiat i modsætning til andre sager om uredelighed skal behandles lokalt i institutionen og ikke i UVVU. Dette betyder effektivt, at man ikke kan dømmes for uredelighed i sager om plagiat. Vi henstiller derfor til, at plagiatsager på lige fod med andre uredelighedssager behandles i UVVU, men at man kan anmode om, at den enkelte forskningsinstitution forestår udredningen af plagiatsagen.

På vegne af akademisk råd

Side 2/2

Formand for Akademisk Råd Health, professor Helle Prætorius Øhrwald

Fra: Tove Bæk Jensen
Sendt: 15. januar 2016 11:04
Til: Jens Christian Hedemann Sørensen; Marit-Solveig Seidenkrantz; Nina Javette Koefoed; Paul Krüger Andersen; Lizzi Edlich
Cc: Anja Zimmerdahl; Lone Plougmann Iversen; Marianne Fejerskov Løycher; Nete Dorff Ramlau-Hansen; Trine Bjerregaard Larsen; Lene Bøgh Sørensen
Emne: Indstilling af medlemmer til redaktionskomiteen for Omnibus

Kære formandsforsamling og Administrationens Samarbejdsudvalg (ASU)

Redaktionskomiteen for Omnibus blev nedsat i 2013 og der er nu behov for ny/genudpegninger, da de fleste medlemmer enten er udtrådt eller ønsker at udtræde af komiteen.

Redaktionskomiteens sammensætning, udpegningsperiode og kommissorium

Redaktionskomiteen har 7 medlemmer med følgende sammensætning:

2 VIP-medarbejdere:

- Per Stounbjerg (Arts Aarhus) – ønsker at udtræde.
- Bo Laursen (BSS Aarhus) – er udtrådt.

2 TAP-medarbejdere:

- Lizzi Stausgaard (ST Roskilde) – er indstillet på at blive genudpeget.
- ASU-repræsentant: Helle Colding Seiersen (Aarhus) – ønsker at udtræde.

2 studerende:

- Bo Tranberg (ST Aarhus) – er udtrådt.
- Nina Bjerre Andersen (HE Aarhus) – afslutter sin uddannelse i løbet af kort tid.

1 repræsentant for ledelsen:

- Per Lindblad Johansen – ønsker at udtræde.

Udpegningen sker for en toårig periode med mulighed for genudpegning én gang, dog så vidt muligt således at halvdelen af medlemmerne udskiftes hver andet år for at sikre kontinuitet.

Det fremgår af kommissoriet, at *"medlemmerne skal være kendetegnet ved at have interesse og engagement i forhold til AU-mediet"*, samt at *"ved udpegning af redaktionskomiteens medlemmer bør mangfoldighed tilstræbes, hvad angår hovedområdepræsentation, kønsfordeling, geografi etc."* Vi vil derfor bede jer tage de samme hensyn i forbindelse med indstillingerne.

Redaktionskomiteens kommissorium kan ses på Omnibus' hjemmeside [her](#).

De akademiske råd bedes indstille/genindstille VIP-medlemmer, studentermedlemmer og TAP-medlemmer til komiteen.

ASU bedes indstille ét TAP-medlem.

Indstillingerne bedes indeholde følgende oplysninger:

- Navn
- VIP, TAP, ph.d.-studerende, kandidatstuderende eller bachelorstuderende
- Stilling eller studieretning
- Fakultet

- Mobilnummer og mailadresse
- Kort motivation (tre-fem linjer)

Den videre proces

Når vi har modtaget indstillingerne, indkalder vi de fire formænd for de akademiske råd til et møde med henblik på udpegningen af 5 medlemmer (to VIP-medlemmer, de to studentermedlemmer og det ene TAP-medlem) i samarbejde med en repræsentant for ledelsen.

Et TAP-medlem udpeges af ASU i samarbejde med en repræsentant for ledelsen.

Universitetsledelsen udpeger ledelsesrepræsentanten.

Indstillingerne bedes sendt til os **senest fredag den 5. februar 2016**.

Med venlig hilsen

Tove Bæk Jensen
Chefkonsulent

Direkte tlf: 871 52139
E-mail: tbj@au.dk
<http://au.dk/da/tbj@adm>

Universitetsledelsens Stab
Nordre Ringgade 1
8000 Aarhus C

E-mail: legal@au.dk
<http://www.au.dk/om/uni/austab/>

Kommissorium for redaktionskomite for og ansvarshavende redaktør af AU-medie

1. Redaktionskomiteens formål

Redaktionskomiteen skal bidrage til at fremme virkeliggørelsen af AU-mediets formål, jævnfør AU-mediets formålsparagraf:

- AU-mediet skal være hele universitetets medie og understøtte universitetets formål.
- AU-mediet skal være både en trykt avis og et website.
- AU-mediet har alle medarbejdere og studerende som sin målgruppe.
- AU-mediet skal bidrage til at opbygge fællesskab, identitet og oplevelse af ejerskab blandt medarbejdere og studerende.
- AU-mediet skal være en del af en fælles AU-offentlighed og skal vise mangfoldigheden på AU som arbejdsplads og studiested, også geografisk.
- AU-mediet skal være perspektiverende og debatskabende.
- AU-mediet skal under behørig hensyntagen til sit samlede ansvar tage centrale spørgsmål op til dybdegående og kritisk behandling.
- AU-mediet skal være kendetegnet ved klare afsenderforhold.
- AU-mediet skal være et internt medie og har derfor ikke som selvstændigt formål at profilere universitetet eksternt.

2. Redaktørens arbejdsopgaver

Redaktørens arbejdsopgaver er:

- At sikre, at AU-mediet er i overensstemmelse med dets formålsparagraf og de overordnede redaktionelle retningslinjer for AU-mediet.
- At stå for den daglige ledelse af den øvrige redaktion samt den redaktionelle prioritering og redigering af AU-mediet. Dette sker efter journalistiske nyhedskriterier under hensyntagen til AU-mediets formålsparagraf, medieansvarsloven og de almindelige regler for god presseskik.
- At deltage i redaktionskomiteens møder og fungere som redaktionskomiteens sekretær, herunder at indkalde til møde og tage referat.
- At behandle og besvare eventuelle klager over AU-mediet, herunder orientere redaktionskomiteen om disse.
- At rådføre sig med redaktionskomiteen i alle sager af principiel karakter.

3. Redaktionskomiteens arbejdsopgaver

Redaktionskomiteens arbejdsopgaver er:

- At fastlægge de overordnede redaktionelle principper i samarbejde med redaktøren under iagttagelse af AU-mediets formålsparagraf, hensynet til informations- og ytringsfriheden og det ansvar, der modsvarer AU-mediets nødvendige frihedsgrader.
- At rådgive redaktøren om AU-mediets udgivelsesstrategi.
- At rådgive redaktøren om retningslinjer for AU-mediets struktur og layout.
- At yde redaktøren efterkritik på udgivelser.
- At iværksætte en grundig evaluering af AU-mediet i samarbejde med redaktøren ét til halvandet år efter første udgivelse.
- At fremlægge en evaluering af AU-mediet for Universitetsledelsen hvert andet år, således at evalueringen kan danne afsæt for en eventuel ny strategi og handlingsplan. Såfremt en ny strategi og handlingsplan vedtages, revideres kommissoriet og fremlægges for Universitetsledelsen til godkendelse.
- At sikre AU-mediets redaktionelle frihed, herunder at fastholde armslængdeprincippet.

- At lave en plan for overgangen fra en trykt avis til en 100 % elektronisk avis i samarbejde med redaktøren.
- At udarbejde et årshjul for redaktionskomiteens arbejdsopgaver ved det første møde hvert år.

4. Organisatorisk indplacering

- AU-mediet er organisatorisk placeret i AU Kommunikation.
- Redaktøren refererer til vicedirektøren for AU Kommunikation.

5. Redaktionskomiteens sammensætning

AU-mediets redaktionskomite har syv medlemmer, der udpeges for en toårig periode med mulighed for genudpegning. Redaktøren for AU-mediet deltager i redaktionskomiteens møder.

Medlemmerne skal være kendetegnet ved at have interesse og engagement i forhold til AU-mediet. Redaktionskomiteen sammensættes af to VIP-medarbejdere, to TAP-medarbejdere, to studerende samt en repræsentant for ledelsen efter følgende procedure:

- VIP-medlemmer, studentermedlemmer og TAP-medlemmer indstilles via de fire akademiske råd, hvorpå de fire formænd i samarbejde med en repræsentant for ledelsen udpeger de to VIP-medlemmer, de to studentermedlemmer og det ene TAP-medlem til redaktionskomiteen.
- Det andet TAP-medlem af redaktionskomiteen indstilles via samarbejdsudvalget for AU Administration og udpeges af dette i samarbejde med en repræsentant for ledelsen.
- Universitetsledelsen udpeger ledelsesrepræsentanten.

Medlemmerne af redaktionskomiteen udpeges for en toårig periode med mulighed for genudpegning, dog således at halvdelen af redaktionskomiteen udskiftes hvert år for at sikre kontinuitet. For at etablere denne rullende udskiftning af medlemmerne og samtidig sikre en stabil opstart af AU-mediet vil første udpegningsperiode være på halvandet år, hvorefter halvdelen af redaktionskomiteen udskiftes. Genudpegning af medlemmer kan maksimalt ske én gang.

Ved udpegning af redaktionskomiteens medlemmer bør mangfoldighed tilstræbes, hvad angår hovedområderepræsentation, kønsfordeling, geografi etc.

6. Rammer for redaktionskomiteens arbejde

For redaktionskomiteens arbejder gælder:

- Alle medlemmer indgår med lige vægt i redaktionskomiteen.

7. Kommissoriets ikrafttrædelse

Kommissoriet træder i kraft efter godkendelse af Universitetsledelsen.

Revideret personalepolitik

Indholdsfortegnelse

- Indledning
- Normer for det daglige arbejdsliv
- Delpolitik for rekruttering og ansættelse
- Delpolitik for løn
- Delpolitik for kompetence- og karriereudvikling
- Delpolitik for bibeskæftigelse
- Delpolitik for orlov og jobmobilitet
- Delpolitik for uansøgt afsked
- Delpolitik for arbejdsmiljø
- Delpolitik for ligestilling og mangfoldighed
- Delpolitik for det rummelige arbejdsmarked

Indledning

Personalepolitikken udtrykker de grundlæggende principper for Aarhus Universitet som arbejdsplads. Personalepolitikkens formål er at skabe trivsel på arbejdspladsen og at give alle ansatte de bedst mulige betingelser for en fagligt kompetent og effektiv løsning af universitetets opgaver.

Personalepolitikken består af 8 normer og 9 delpolitikker. Normerne udgør den overordnede ramme for det daglige arbejdsliv og konkretiseres i en række delpolitikker. Delpolitikkerne suppleres af uddybende personaleadministrative retningslinjer.

Personalepolitikken gælder alle ansatte på Aarhus Universitet. Der kan udarbejdes lokale aftaler inden for rammerne af personalepolitikken.

Efterlevelse og udvikling af personalepolitikken skal behandles i samarbejdsudvalgene og kan drøftes i universitets øvrige fora.

Personalepolitikken er vedtaget af Hovedsamarbejdsudvalget og Hovedarbejdsmiljøudvalget (Indsæt dato).

Normer for det daglige arbejdsliv

Normerne for det daglige arbejdsliv på Aarhus Universitet er, at universitetet og alle ansatte:

1. Respekterer og understøtter ytringsfrihed og forskningsfrihed
2. Bidrager til et sammenhængende og samarbejdende universitet
3. Bidrager til at skabe åbenhed, tillid og rettidig kommunikation på alle niveauer
4. Udviser gensidig respekt og ordentlighed
5. Har god ledelse og gode kollegiale relationer i hverdagen
6. Værdsætter mangfoldighed blandt kolleger
7. Respekterer balancen mellem arbejds- og privatliv
8. Har mulighed for personlig og faglig udvikling

Rekruttering og ansættelse

Det er Aarhus Universitets mål:

- at rekruttere fagligt kompetente personer, som er professionelle og produktive og som kan indgå i et godt samarbejde med kolleger.

Arbejdspladsprofil

Det skal være synligt for ansøgere, at Aarhus Universitet er en arbejdsplads, der stiller høje krav til faglighed og professionalisme. Det er samtidig en arbejdsplads, der lægger vægt på fleksibilitet og samarbejdsevne og giver de ansatte gode udviklingsmuligheder.

Universitetet ønsker at tiltrække og rekruttere en mangfoldig medarbejderskare. Aarhus Universitet anvender derfor stillingsopslag, som beskriver den enkelte stillings formelle, faglige og personlige kvalifikationskrav på en måde, som fremmer et bredt ansøgerfelt.

Introduktion af nyansatte

Aarhus Universitet lægger vægt på at give alle nyansatte en god start i det nye job, både når der rekrutteres internationalt, nationalt og internt.

Det er et fælles ansvar at tage sig godt af nye kolleger, men der påhviler ledere et særligt ansvar for at informere enhver nyansat om stillingens indhold, mål og rammer og at give et generelt indblik i de formelle og uformelle regler, traditioner og rutiner, der præger universitetet.

Kolleger skal bidrage til, at den nyansatte hurtigt bliver fortrolig med Aarhus Universitet som organisationen og bliver i stand til at fungere godt i stillingen.

For alle nyansatte arrangeres der med jævne mellemrum en introduktion til universitetet som organisation og til det danske arbejdsmarked.

Løn

Det er Aarhus Universitets mål:

- at de ansattes løn afspejler deres funktion, ansvar, indsats og relevante kompetencer
- at lønforhandling på AU gennemføres som en fair og gennemskuelig proces.

Anvendelse af lønmidlerne

De ansatte aflønnes i henhold til de overenskomster og aftaler, der gælder på statens område.

Det er Aarhus Universitets mål at tilbyde attraktive ansættelsesvilkår og at understøtte et godt arbejdsmiljø gennem en fair fordeling af lønmidlerne. Universitetet ønsker at fremme de ansattes motivation og trivsel ved bl.a. at skabe sammenhæng mellem den ansattes løn, funktion, ansvar og indsats. Der lægges vægt på ligebehandling, idet ansatte med sammenlignelige funktioner og kvalifikationer mv. som udgangspunkt skal kunne opnå samme lønniveau, uanset organisatorisk enhed og lønmidlernes kilde.

Der kan anvendes lønmidler for at tiltrække og fastholde særligt kvalificerede ansatte.

Lønforhandling

Lønforhandling foregår normalt decentralt og én gang årligt. Der sker desuden lønforhandling ved ansættelse, eller hvis en ansats stillingsindhold ændres væsentligt.

De forhandlende parter tilrettelægger i fællesskab den årlige lønforhandling, der baserer sig på en dialog mellem parterne. Efterfølgende giver parterne tydelige og konstruktive tilbagemeldinger vedr. forhandlingsresultatet, både generelt og til hver enkelt ansøger.

Kompetence- og karriereudvikling

Det er Aarhus Universitets mål:

- at alle ansatte løbende udvikler egne kompetencer med henblik på at kunne løse deres opgaver på universitetet
- at universitetet arbejder systematisk og målrettet med, at alle ansatte får mulighed for relevant kompetence- og karriereudvikling.

Kompetenceudvikling på Aarhus Universitet

Det er vigtigt, at alle ansatte har de nødvendige og relevante kompetencer til at løse universitetets aktuelle og fremtidige opgaver. Det er ledernes ansvar at sikre, at disse kompetencer er til stede, så universitetet og de enkelte enheder kan følge vedtagne strategier og indfri fastlagte mål.

Kompetenceudvikling kan foregå på mange måder og med meget forskelligt indhold og perspektiv, såvel i tilknytning til hverdagens opgaver som gennem særligt tilrettelagte aktiviteter og kurser. Afklaring og planlægning af universitetets og de enkelte enheders strategi og indsats for kompetenceudvikling skal drøftes i dialog med de relevante samarbejdsudvalg. På den baggrund skal den nærmeste leder og den enkelte ansatte, typisk i en medarbejderudviklingssamtale (MUS), drøfte, hvilke individuelle kompetencer der kunne være behov for at udvikle.

Karriereudvikling på Aarhus Universitet

Systematisk og strategisk kompetenceudvikling er ligeledes væsentligt i forhold til de ansattes karriereudvikling. Udover den gensidige pligt mellem leder og medarbejder til at gennemføre årlige medarbejderudviklingssamtaler (MUS) er løbende udviklingsorienteret dialog med feedback og forventningsafstemning afgørende for drøftelse af kompetence- og karriereudvikling.

Bibeskæftigelse

De ansattes viden er en ressource for samfundet, ligesom den viden og de erfaringer, der opnås gennem en evt. bibeskæftigelse, kan være til nytte for Aarhus Universitet.

Det er derfor Aarhus Universitets mål:

- at styrke de relationer og det samarbejde med det omgivende samfund, som etableres gennem de ansattes evt. bibeskæftigelse og at udnytte de erfaringer og kompetencer, de ansatte opnår gennem en bibeskæftigelse.

Samtidig ønsker universitetet,

- at undgå, at der ved de ansattes evt. bibeskæftigelse opstår konkurrenceforvridning i forhold til andre virksomheder og organisationer
- at hindre, at evt. bibeskæftigelse strider mod universitetets interesser, eller at der opstår habilitetsproblemer eller konflikter mellem de ansatte og universitetet.

Bibeskæftigelse

For at sikre at den ansattes evt. bibeskæftigelse er forenelig med hovedbeskæftigelsen, skal dens art og omfang aftales med nærmeste leder.

Orlov og jobmobilitet

Det er Aarhus Universitets mål:

- at bevilge orlov til fastansatte, når der foreligger væsentlig faglig eller personlig begrundelse, forudsat at orloven ikke strider mod universitetets interesser.

Det er ligeledes Aarhus Universitets mål:

- at øge de ansattes mobilitet internt på universitetet ved at benytte mulighederne for jobrotation og jobbytte.

Orlov

Aarhus Universitet ønsker at imødekomme og understøtte de ansattes mulighed for orlov, når der foreligger en væsentlig faglig eller personlig begrundelse, herunder fx hensyntagen til en ægtefælles eller samlevers udstationering. Universitetet anerkender, at det kan være et vigtigt led i den ansattes arbejdsliv, at der evt. gives orlov til brug for kompetenceudvikling.

Aftale om orlov indgås mellem den ansatte og dennes nærmeste leder. Aftalen forudsætter en grundig afvejning af den ansattes og universitetets behov.

Jobmobilitet på Aarhus Universitet

Brug af jobrotation og jobbytte internt på Aarhus Universitet skaber større indsigt, forståelse og sammenhængskraft mellem universitetets enheder og funktioner, samtidig med at den bidrager til den enkelte ansattes kompetence- og karriereudvikling.

Aftale om jobrotation eller jobbytte indgås mellem den ansatte og dennes nærmeste leder. Aftalen skal afstemmes i forhold til enhedens øvrige opgave- og ressourceplanlægning.

Uansøgt afskedigelse

Afskedigelse begrundet i strukturelle eller økonomiske forhold

Gennem et ledelsesmæssigt fokus på langsigtet strategisk planlægning og løbende organisatoriske tilpasninger er det Aarhus Universitets mål:

- at give de ansatte tryghed i ansættelsen, så uansøgt afskedigelse, der er begrundet i strukturelle eller økonomiske forhold, undgås.

Bliver sådanne afskedigelser alligevel aktuelle, søges de undgået ved at finde hensigtsmæssige afværgeforanstaltninger, herunder mulighed for omplacering inden for hele universitetet. Hvis afskedigelser ikke kan undgås, skal de gennemføres på et sagligt og gennemsommeligt grundlag.

Afskedigede ansatte tilbydes genplaceringsforløb og mulighed for relevant og rimelig kompetenceudvikling i opsigelsesperioden.

Samarbejdsorganisationen og den relevante tillidsrepræsentant inddrages rettidigt i processen.

Afskedigelse begrundet i den ansattes forhold

Det er Aarhus Universitets mål:

- at handle ledelsesmæssigt ansvarligt, hvis en ansat fagligt eller adfærdsmæssigt ikke lever op til ansættelsens krav og forventninger.

Det er lederens ansvar at påtale manglende opfyldelse af krav og forventninger, så den ansatte får mulighed for at ændre indsats og adfærd inden for en rimelig tidshorisont.

Inden der derefter tages skridt til en påtænkt afskedigelse, skal lederen undersøge alternative løsninger. Hvis en afskedigelse ikke kan undgås, skal den gennemføres på et sagligt og gennemsommeligt grundlag. Hvis den ansatte ønsker det, inddrages den relevante tillidsrepræsentant eller anden bisidder rettidigt i processen.

Arbejds miljø

Det er Aarhus Universitets mål:

- at udvikle og fastholde et godt fysisk og psykisk arbejdsmiljø for alle ansatte
- at der i arbejdet med arbejdsmiljøet skal være fokus på tillid, trivsel, sundhed og sikkerhed
- at arbejdet med trivsel og et godt og sikkert arbejdsmiljø skal integreres som en del af dagligdagen på alle organisatoriske niveauer.

Arbejds miljø på Aarhus Universitet

Aarhus Universitet ønsker en åben dialog om det daglige arbejdsmiljø, herunder forhold vedrørende arbejdsbelastning, stress og trivsel. Det er universitetets mål at holde særligt fokus på overensstemmelse mellem opgaver og ressourcer, så alle ansatte har mulighed for balance mellem arbejds- og privatliv.

Aarhus Universitet ønsker at fremme den forebyggende indsats, bl.a. i relation til arbejdsskader, fravær og stress.

Aarhus Universitet udviser ingen tolerance, når det gælder mobning, chikane, trusler og vold.

Arbejdet med arbejdsmiljø

I samarbejde med arbejdsmiljø- og samarbejdsorganisationen er det ledelsens ansvar at sikre og udvikle et godt arbejdsmiljø, og samtidig forventes alle ansatte at samarbejde og tage aktiv del i arbejdet med at skabe trivsel og sikre et godt arbejdsmiljø.

Arbejdet med arbejdsmiljø skal foregå så tæt på de ansatte som muligt. Under hensyntagen til de ansattes trivsel og arbejdets forskelligheder skal der effektivt og konstruktivt tages hånd om de forskellige arbejdsmiljøbehov.

Aarhus Universitet gennemfører de lovpligtige Arbejdspladsvurderinger (APV). Når resultaterne foreligger, anvendes de til systematisk og kontinuerligt at følge op på og skabe dialog om konkrete og prioriterede arbejdsmiljøindsatser.

Ligestilling og mangfoldighed

Det er Aarhus Universitets mål:

- at være en mangfoldig og rummelig arbejdsplads, hvor alle ansatte – uanset køn, alder, nationalitet, religion, seksuel orientering eller handicap – har lige rettigheder og muligheder i deres arbejde og karriereudvikling.

Aarhus Universitets arbejde med lige muligheder og rettigheder

Aarhus Universitet ønsker en arbejdspladskultur, hvor alle ansatte kan udfolde og udvikle sig i deres arbejdsliv. Det er derfor universitetets mål at arbejde aktivt med at identificere strukturelle, kulturelle og sproglige barrierer, som kan hindre grupper af ansatte i at udfolde og udvikle deres fulde potentiale. Universitetet vil løbende holde fokus på sin indsats for at identificere og så vidt muligt fjerne de nævnte barrierer.

Aarhus Universitet bestræber sig på, at alle centrale dokumenter og anden vigtig information er tilgængelige for alle på engelsk.

Det rummelige arbejdsmarked

Det er Aarhus Universitets mål:

- at ansatte, som har eller får nedsat deres arbejdsevne, har mulighed for fortsat at anvende deres kompetencer og deltage i arbejdslivet på universitetet.

Fastholdelse

Aarhus Universitet vil søge at sikre relevante ansættelser for de ansatte, der har risiko for at miste deres tilknytning til arbejdsmarkedet på grund af sygdom eller nedsat arbejdsevne, dog under forudsætning af, at fortsat ansættelse er realistisk i forhold til arbejdsevnen og mulige arbejdsopgaver.

Rekruttering

Aarhus Universitet er åben overfor og villig til at påtage sig ansvaret for at ansætte og integrere personer på særlige vilkår. Ansættelser af denne karakter sker i tæt samarbejde med de offentlige myndigheder på området.

Henry Andreasen

Fra: Henry Andreasen
Sendt: 7. januar 2016 14:38
Til: Anne B. Christensen; Kirsten Sender; Christian Lindholst; Lis Dupont Birkler; Kristjar Skajaa; Linda Ibsen; Søren K. Kjærgaard; Annette Bachmann; Thomas G. Jensen; Morten Pless; Charlotte Ringsted; Marie Roesgaard; Carsten Obel; Jacob Søndergaard Jensen
Cc: Allan Flyvbjerg; Ole Steen Nielsen; Lise Wogensen Bach; Charlotte Ringsted; Steen Harrit Jakobsen; Ulla Krag Jespersen; Nete Dorff Ramlau-Hansen; Birgit Honoré; Lotte K. (Liselotte) Westerby; Christina Baas; Pia Lind Lunau Kristensen; Ebbe Dal Søndergaard; Dagmar Brøndt Kjær
Emne: Høring på Health af revideret personalepolitik på AU
Vedhæftede filer: Revideret personalepolitik til høring jan-feb 2016.pdf

Til institutterne, SKT, CESU, SUSU og FAMU
Kopi til dekanatet og HR-partnerne

Høring på Health af revideret personalepolitik på AU

AU HR har rundsendt vedhæftede høringsmateriale (den reviderede personalepolitik).

Der er intern frist på Health den 22. februar 2016. Inputs og bemærkninger til personalepolitikken skal sendes til fakultetssekretariatet (ha@au.dk) senest mandag den 22. februar kl. 23.59.

HSU har igangsat en høring af revideret personalepolitik. Baggrunden for høringen er at sikre, at ændringerne i personalepolitikken i videst mulig omfang stemmer overens med de forslag og ønsker, der fremkom i forbindelse med en tidligere evaluering (se nedenfor afsnittet om baggrundsoplysninger fra AU HR for yderligere oplysninger).

Efter fristens udløb den 22. februar 2016 vil fakultetssekretariatet samle alle inputs og bemærkninger og sammenskrive ét samlet høringssvar for Health og fremsende det til AU HR. Her vil arbejdsgruppen, der har udarbejdet den reviderede personalepolitik, forholde sig til fakulteternes fire høringssvar og derefter fremlægge en justeret personalepolitik for universitetsledelsen og HSU/HAMU til endelig vedtagelse i maj 2016.

Høringsspørgsmål

1. Kan den reviderede personalepolitik anvendes bredt på universitetet og fungere som det fælles personalepolitiske fundament, der bidrager til at gøre AU til en god arbejdsplads?
2. Giver den reviderede personalepolitik plads til lokal udmøntning?

Hvis der er spørgsmål til den reviderede personalepolitik, kan de rettes til udviklingskonsulent Lizzi Edlich i AU HR (lie@au.dk).

Baggrundsinformation sendt fra AU HR

Efter en omfattende evaluering af AUs personalepolitik i 2014-2015 i både samarbejds- og arbejdsmiljøorganisationen besluttede HSU i juni 2015, hvilke konkrete ændringer, der skulle foretages i personalepolitikken. En arbejdsgruppe nedsat af HSU har efterfølgende bearbejdet personalepolitikken i overensstemmelse hermed.

Følgende hovedpointer blev udledt af evalueringen:

- Der er et ønske om, at personalepolitikken bliver en mere værdi- og holdningsbaseret ramme med plads til lokal udmøntning.

- Der er et begrænset kendskab til den eksisterende personalepolitik blandt medarbejdere, som ikke er tillidsrepræsentanter eller ledere.
- Der er behov for en mere tydelig sammenhæng til de personaleadministrative retningslinjer.
- Der er et ønske om, at emner som arbejdsmiljø, sprog (i forhold til internationale medarbejdere), ligestilling/mangfoldighed samt karriereveje også kommer til at fremgå af personalepolitikken.
- Ledelse var også et gennemgående tema, dels hvad angår forankring af personalepolitikken i ledelsesstrukturen, dels ledelse som disciplin på AU.
- Personalepolitikken er i sin nuværende form teksttung.

Blandt de mange forslag, som fremkom i forbindelse med evalueringen, var der også nogle, som HSU besluttede ikke at indarbejde i personalepolitikken, bl.a.:

- Sprogpolitik – HSU besluttede, at en sprogpolitik bør udarbejdes i andet regi end personalepolitikken. I personalepolitikken er inklusion af udenlandske medarbejdere generelt adresseret i delpolitik om rekruttering og ansættelse samt delpolitik om ligestilling og mangfoldighed.
- Politik om intern kommunikation – emnet er adresseret i normerne for det daglige arbejdsliv.
- Politik om ledelse på AU – HSU fandt, at emnet er adresseret i normerne.

Med afsæt i ovenstående hovedpointer fra evalueringen er personalepolitikken blevet væsentligt reduceret og fokuseret i sit indhold og gjort mere holdningsbaseret. Den reviderede personalepolitik består således af 8 normer for det daglige arbejdsliv og 9 delpolitikker, der alle er blevet grundigt gennemskrevet, så de ikke længere indeholder administrative procedurebeskrivelser og gentagelse af regler og lovgivning. I forlængelse af at personalepolitikken nu er reduceret, tilpasses de personaleadministrative retningslinjer for at sikre, at vigtige regler og retningslinjer bevares. Personalepolitikken vil desuden (i overensstemmelse med evalueringen) blive mere søgbar og webbaseret, samtidig med at der udarbejdes en kort trykbar version.

Hvis der er spørgsmål til høringen på Health, kan de rettes til Henry Andreasen i fakultetssekretariatet.

Med venlig hilsen

Henry Andreasen
Rådgiver

Telefon: 87152004
E-mail: ha@au.dk

Fakultetssekretariatet, Health
Aarhus Universitet
Nordre Ringgade 1
8000 Aarhus C
<http://health.au.dk/>

Modtager(e): Fakultetsledelsen

Notat

Tillæg til MUS-koncept for videnskabeligt personale: Forskningsdækning og pædagogisk kompetenceudvikling

AU tilbyder alle ansatte en årlig MUS-samtale. For VIP-personalet er der udviklet et MUS-koncept, som blandt andet indeholder en fælles samtaleguide, som anbefales anvendt som udgangspunkt for MUS-samtalen. På Health er dette tillæg til den fælles samtaleguide udarbejdet for at sikre, at der sker en systematisk status og identifikation af udviklingsbehov inden for de to kerneopgaver: Forskning og undervisning.

Liza Strandgaard

Rådgiver

Dato: 8. december 2015

Side 1/4

Dette skal ses på baggrund af, at Health udbyder forskningsbaserede uddannelser af høj kvalitet. Forskning og uddannelse er således tæt forbundne, hvorfor den kontinuerlige kvalitetssikring og –udvikling af VIP-personalet inden for disse to felter bedst vurderes i sammenhæng. Hermed sikres det, at der sikres en kontinuerlig og afstemt udvikling af VIP-personalet kompetencer inden for både forskning og undervisning.

MUS-samtaler indgår hermed som led i det overordnede kvalitetssystem. De systematiske tiltag betyder, at udvikling kan ske inden for rammerne af fakultetets strategiske prioriteringer.

MUS: Fokus på forskning og pædagogisk kompetenceudvikling

Udgangspunktet er, at alle ansatte skal tilbydes en årlig MUS-samtale. For VIP-personalet er de omfattede stillingskategorier beskrevet i fakultetets politik for anvendelse og tilknytning af DVIP. VIP-personalet er ansat til at varetage to overordnede opgaver: Forskning og undervisning. Det er derfor naturligt, at der ved den årlige MUS-samtale er fokus på nuværende status og den fremadrettede udvikling.

MUS-samtalen er således en systematisk tilbagevendende lejlighed for institutlederen til at yde sparring til den enkelte VIP-medarbejders karriereplanlægning/udvikling, ligesom institutlederen får mulighed for at kombinere den individuelle karriereplanlægning/udvikling med instituttets overordnede strategiske målsætninger, så der eksempelvis sikres fortsat balanceret pædagogisk kompetenceudvikling og fokuseret forskningsindsats.

Det er institutlederen, som afholder MUS-samtale med VIP-personalet; men institutlederen kan vælge at uddelegere opgaven helt eller delvist til andre, om end institutlederen fortsat vil have ansvaret for, at MUS-samtalerne afholdes inden for de gældende rammer, og at der bliver fulgt op på samtalerne – både vedr. den enkelte samt for instituttet samlet set.

Data

Som afsæt for MUS-samtalen kan anvendes forskelligt datamateriale, som kan underbygge den nuværende status inden for bl.a. forskning og pædagogisk kompetenceudvikling med henblik på at have et fælles grundlag at drøfte den fremadrettede udvikling ud fra.

Forud for afholdelse af MUS-samtalen orienterer institutlederen eller den leder, som har fået uddelegeret kompetencen til at afholde MUS-samtalen, om, hvilket datamateriale, der vil blive anvendt ved MUS-samtalen, herunder hvem der står for at fremskaffe datamaterialet.

Datamaterialet udgøres af:

- Udtræk over forskningspublikationer fra PURE
- Medarbejderens undervisningsportefolio
- CV
- Eventuelt supplerende materiale

Herudover stiller HR en række materialer til rådighed til understøttelse af forberedelse og gennemførelse af MUS-samtalen f.eks. den fælles samtaleguide, som institutlederen kan vælge at anvende.

Opfølgning på den årlige MUS-runde

Institutlederen/skolechefen

Institutlederen sørger for at samle op, når den årlige MUS-runde blandt VIP-personalet er afsluttet. Opsamlingen skal sikre, at der bliver fulgt op på konkrete handlingsbehov på det individuelle plan, og at der bliver identificeret gennemgående tendenser, som peger på fælles initiativer på enten institut- eller fakultetsniveau. Herudover samler institutlederen op på tidligere iværksatte initiativer afledt af den årlige MUS-runde med henblik på at vurdere effekten af initiativerne og behovet for fremadrettede justeringer.

Efterfølgende afholdes et dialogmøde med prodekanerne for hhv. forskning og uddannelse. På dialogmødet drøftes institutlederens opsamling fra MUS-runden. Dialogmødet har til formål at give en generel orientering om status på forskning og pædagogisk kompetenceudvikling blandt instituttets VIP-personale og tidligere iværksatte initiativer samt at videregive ønsker om initiativer til understøttelse af den kontinuerlige udvikling inden for både forskning og uddannelse, som vurderes bedst at kunne blive varetaget på fakultetsniveau.

Instituttlederen indgår i dialog med CESU omkring pædagogiske initiativer på individ- og institutniveau for at aftale konkrete løsninger på de identificerede behov for pædagogisk kompetenceudvikling eller øvrige udviklingsbehov i relation til uddannelsesområdet.

Prodekanerne for forskning og uddannelse

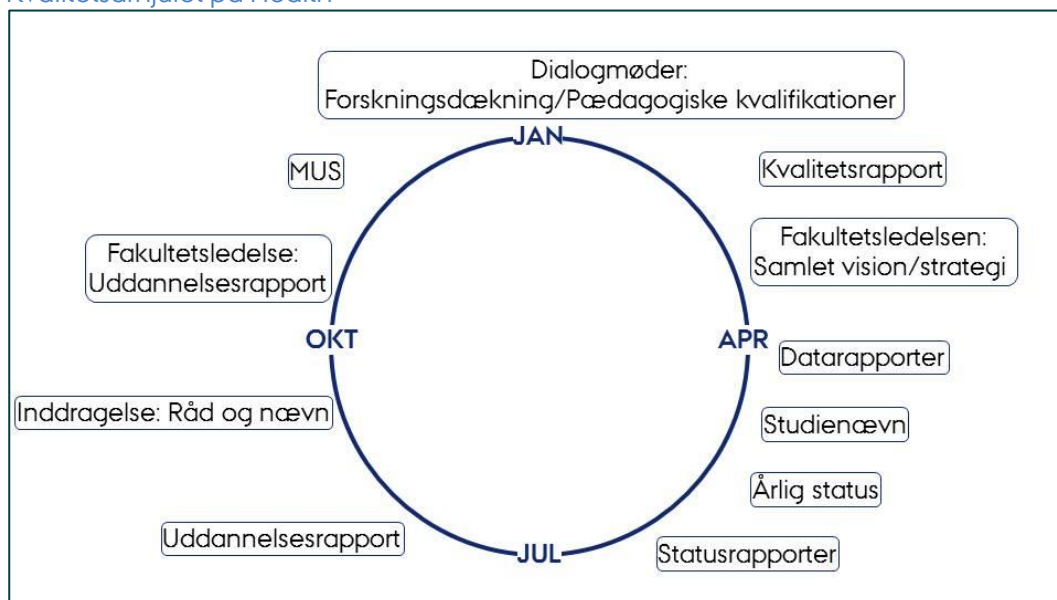
Prodekanerne for forskning og uddannelse afholder dialogmøder med alle institutlederne og skolechefen. Når alle dialogmøder er afholdt, udarbejdes en indstilling til fakultetsledelsen, som har følgende overordnede formål:

- give en status for sidste års fælles indsatsområder med henblik på at evaluere initiativerne og evt. tilpasse fremadrettede initiativer
- give en status for den afsluttede MUS-runde
- indstillede prioriterede fælles indsatsområderne for det kommende budgetår med anførelse af ansvarlig samt evt. ressourceforbrug

Sammenhæng med kvalitetsårshjulet på Health

Proceduren for forskningsdækning og pædagogisk kompetenceudvikling skal ses i sammenhæng med det større kvalitetsårshjul for uddannelserne på Health, som er illustreret i figuren *Kvalitetsårshjulet på Health* nedenfor.

Kvalitetsårshjulet på Health

Kort fortalt starter årshjulet i april måned, hvor der udsendes datarapporter for alle uddannelser på Health. Datarapporterne drøftes i studienævnet og danner afsæt for dialogen på de årlige statusmøder, hvor prodekanen for uddannelse, institutleder og studieleder drøfter status og udviklingsperspektiver. Efterfølgende udarbejdes en sta-

tusrapport for hver uddannelse, der blandt andet indeholder konkrete aftaler om det fremadrettede arbejde med anførelse af ansvarsfordeling og tidsplan.

Side 4/4

På baggrund af statusrapporter udarbejdes en uddannelsesrapport, som giver en status for fakultetets uddannelser og identificere fælles udfordringer og tematikker på tværs af uddannelser, der adresseres i form af konkrete handlinger og udviklingsinitiativer igen med anførelse af ansvarsfordeling og tidsplan. Uddannelsesrapporten drøftes i relevante råd og nævn, mens fakultetsledelsen godkender uddannelsesrapporten.

Efter afslutning af den årlige MUS-runde blandt VIP-personalet på institutterne afholder prodekanen for forskning og prodekanen for uddannelse et dialogmøde med hver institutleder. Opsamlingen fra dialogmøderne samles sammen med uddannelsesrapporten og de indkomne kommentarer fra drøftelsen af uddannelsesrapporten i hhv. studienævn og Akademisk Råd i en udvidet kvalitetsrapport for årets kvalitetsarbejde på fakultetet.

Kvalitetsrapporten forelægges fakultetsledelsen, som med afsæt heri drøfter fakultets vision og strategi for det videre kvalitetsarbejde og aftaler konkrete prioriteringer for det kommende år i forhold til aktiviteter og ressourcer.

Kvalitetsrapporten tilføjet fakultetsledelsens prioriteringer sendes efterfølgende til fakultetets kontaktforum for faculty development i CESU med henblik på understøttelse af udvikling og implementering og til øvrige organer/aktører, som har et ansvar for at implementere de aftalte prioriteringer.